JULIAN Fellowes
s n o b i i
Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN
EDITURA NEMIRA
2008
Colecţie coordonată de Ana Antonescu

babel
Julián Fellowes
SNOBS
© Julián Fellowes, 2004
© Editura Nemira & Co., 2009
Redactor: Anca STOICULESCU Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.
Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: *St Paul's Church Yard,* Londra (detaliu)
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FELLOWES, JULIAN
Snobii / Julián Fellowes; trad.: Gabriel Stoian. Bucureşti: Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-309-7
I. Stoian, Gabriel (trad.)
821.111-31 = 135.1
Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, est? strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.
ISBN 978-973-143-309-7
La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

Julian Alexander Kitchener-Fellowes, scriitor, actor şi regizor de film, s-a născut la 17 august 1949 în Cairo, Egipt. A studiat la Ampleforth, Magdalene Colege, Cambridge şi Webber Douglas Academy of Dramatic Art. Şi-a făcut ucenicia la teatrele din Northampton şi Harrogate, debutând în piesa *A Touch of Spring* de Sam Taylor. Ca actor, cel mai cunoscut rol al său este incorigibilului Lord Kilwillie din serialul de televiziune *Monarch of the Glen,* realizat de BBC. A jucat în filme precum *Shadowlands* alături de Anthony Hopkins şi *Tomorrow Never Dies,* cu Pierce Brosnan. Ca scenarist de televiziune, a semnat pentru *Little Lord Fauntleroy* (câştigător al unui Premiu Internaţional Emmy în 1995) şi *Prinţ şi cerşetor* nominalizat pentru premiul BAFTA, 1997), la care a fost şi producător. Scenariul său de debut a fost *GosfordPark,* regizat de Robert Altman, recompensat cu numeroase premii, cel mai important fiind Premiul Oscar pentru „Cel mai bun scenariu". Fellowes a lucrat de asemenea la *Bâlciul deşertăciunilor,* cu Reese Witherspoon în rolul principal, şi a debutat ca regizor cu propria sa versiune a romanului lui Nigel Balkin *A Way Through the Woods* (cu Emily Watson, Rupert Everett şi Tom Wilkinson). Ca romancier, Fellowes a semnat pe parcursul anilor '70 mai multe romane de dragoste sub pseudonimul Rebecca Greville. A debutat sub propriul nume cu *Snobii* (2004), după care a publicat în 2008 *Past Imperfect.*

Pentru scumpii mei Emma şi Peregrine, desigur, dar şi pentru draga mea Micky, fără de care această carte nu ar fi văzut lumina tiparului

iPARTEA ÎNTÂI
IMPETUOSO-FIERO
1

Nu mi-e limpede cum a ajuns Isabel Easton să se ataşeze de Edith Lavery. Pesemne avuseseră vreo prietenă comună, ori făcuseră parte din cine ştie ce comitet, ori poate mergeau la aceeaşi coafeză. Ţin însă minte că, încă de la început, din anumite motive, Isabel şi-a spus că Edith reprezenta o achiziţie ce-i conferea prestigiu, o persoană ceva mai specială, care putea fi prezentată vecinilor ei de la ţară în doze drămuite cu zgârcenie. Trecerea vremii avea să-i dea dreptate, desigur, cu toate că la data când am cunos- cut-o eu nu se întrevedeau semne prea elocvente în această privinţă. Pe vremea aceea, Edith era foarte atrăgătoare, bineînţeles, dar nu aşa cum avea să devină mai târziu, când, după cum s-ar exprima un designer, şi-a găsit stilul potrivit. Se încadra într-o anumită tipologie, chiar dacă se apropia de limita superioară a acesteia, aceea a englezoaicei blonde, cu ochi mari şi maniere elegante.

Pe Isabel Easton o cunoşteam din copilărie, pe care ne-o petrecuserăm amândoi în Hampshire, când între noi existase una dintre acele prietenii plăcute, lipsite de pretenţii, ce se bazează numai pe longevitate. Aveam foarte puţine lucruri în comun, dar ştiam câteva persoane care îşi

aminteau că, la vârsta de nouă ani, fiecare dintre noi ieşea la plimbare călare pe un ponei, sau că întâlnirile noastre întâmplătoare se desfăşurau într-o atmosferă foarte destinsă. După ce am absolvit universitatea, eu am ales teatrul, iar Isabel s-a măritat cu un agent de bursă, mutându-se în Sussex, astfel că lumile noastre se intersectau foarte rar, însă pentru ea era interesant să aibă când şi când în vizită un actor care apăruse la televizor (deşi, întâmplător, nici una dintre cunoştinţele ei nu remarcase acest lucru), iar pentru mine era destul-de plăcut să petrec, ocazional, un sfârşit de săptămână cu vechea mea tovarăşă de joacă.

Mă aflam în Sussex când Edith a venit pentru prima oară în vizită şi pot confirma entuziasmul manifestat de Isabel faţă de noua ei prietenă, lucru pus ulterior la îndoială de cunoştinţa ei, ceva mai puţin generoasă. Acel entuziasm era cât se poate de sincer: „Edith va trăi experienţe deosebite. Are ceva aparte." Isabel ţinea mult să folosească expresii ce voiau să sugereze o cunoaştere secretă a felului în care funcţionează lumea. O jumătate de oră mai târziu, când Edith a coborât din maşină, nu s-ar fi zis că avea alt atu în afară de înfăţişarea ei şi de un farmec destul de ademenitor şi detaşat, însă eu am fost tentat să îi dau dreptate gazdei noastre. Privind în urmă, cred că ceea ce avea să urmeze fusese sugerat de gura ei, precum o piatră preţioasă perfect şlefuită gravată în cristal, cu buzele frumos arcuite, aproape dăltuite, amintind de cele ale actriţelor de film din anii patruzeci. Apoi, s-ar putea vorbi despre pielea ei. De regulă, pentru englezi, ultimul compliment pe care îl poţi face se referă la ten şi piele, artificiu la care se apelează atunci când nu există altceva de lăudat. în mod frecvent, se menţionează pielea sănătoasă când se vorbeşte despre membrii mai puţin importanţi ai familiei regale. însă, oricum ar sta lucrurile, Edith Lavery avea cel mai frumos ten pe care l-am văzut vreodată:

proaspăt, curat, culori pastelate sub un strat de piele fin, ca de ceară. De când mă ştiu am manifestat o anumită slăbiciune faţă de persoanele care arată bine şi, privind retrospectiv, cred că am devenit aliatul lui Edith din acea primă clipă când i-am admirat chipul. în orice caz, lui Isabel îi era scris să ducă la îndeplinire propria profeţie, pentru că ea a fost aceea care a adus-o pe Edith la Broughton.

Broughton Hali, însăşi Casa Broughton, constituia un filon de legătură care, pentru familia Easton, dădea culoare oricărui aspect al vieţii din Sussex. La început baroni, apoi conţi de Broughton şi, ulterior, începând cu 1879, marchizi de Uckfield, cei din neamul Broughton exercitaseră o influenţă ext rem de puternică asupra acestei zone din East Sussex, pentru mai multă vreme decât majoritatea potentaţilor din comitatele din apropierea Londrei. Până în urmă cu ceva mai mult de un secol, vecinii şi vasalii lor fuseseră fermieri săraci, care abia îşi câştigau existenţa de pe urma pământurilor mlăştinoase şi mocirloase de la poalele dealurilor molcome, însă şoselele şi căile ferate şi inventarea perioadei de odihnă de la sfârşit de săptămână făcuseră ca oamenii aparţineau de ***haute bour- geoisie***[I] să inunde zona, ca să rămână în ton cu lumea bună şi, la fel ca Byron, cei din neamul Broughton se treziseră faimoşi peste noapte. După scurtă vreme, pe plan local, cei care erau „în ton" se distingeau de restul lumii prin faptul că veneau în vizită la familia Broughton. Cinstit vorbind, trebuie să afirm că familia nu a căutat să obţină celebritatea cu orice preţ, cel puţin la început, dar, fiind reprezentanţi de frunte ai ***anciens riches***[II] şi făcând parte dintr-o societate ce tindea

---

I „Marea burghezie", în lb. franceză în original (n. tr.).

II „Familie veche şi bogată", antonim al parvenitismului, în lb. franceză În original (n. tr.).

către straturile superioare, puterea pe care au căpătat-o le-a fost într-o oarecare măsură impusă.

Fuseseră norocoşi şi în alte privinţe. Două căsătorii, una cu fiica unui bancher, iar cealaltă cu moştenitoarea unei zone întinse din oraşul San Francisco, reuşiseră să călăuzească barca familiei prin apele foarte agitate ale crizei agricole[1] şi ale Marelui Război. Spre deosebire de multe alte asemenea dinastii, membrii acesteia îşi păstraseră o parte, dacă nu chiar toate proprietăţile din Londra, iar diverse manevre imobiliare de prin anii şaizeci îi scoseseră cu bine la liman în Marea Britanie a doamnei Thatcher. După aceea, când socialiştii au început să-şi regrupeze forţele, din fericire pentru clasele superioare, în general, ei au renăscut ca *Noii* Laburişti, şi, astfel, aveau să se dovedească mult mai omenoşi decât strămoşii lor politici, renumiţi pentru rapacitatea lor. Una peste alta, cei din neamul Broughton reprezentau chiar desăvârşirea familiei engleze „supravieţuitoare". Ajunseseră până în anii nouăzeci ai secolului trecut cu prestigiul şi, mai ales, cu proprietăţile aproape intacte.

Ceea ce nu înseamnă că lucrurile astea ar fi reprezentat vreo problemă pentru soţii Easton. Departe dea manifesta resentimente faţă de privilegiile acelei familii, ei pur şi simplu le venerau. Singurul inconveni- g ent era că, deşi locuiau la aproape patru kilometri de — Broughton Hali, deşi Isabel le povestea prietenelor ei la masa de prânz, luată în Walton Street, că, din fericire, cele două case erau „practic uşă în uşă", nici după trei ani şi jumătate nu apucaseră să pună piciorul în ea şi nici nu reuşiseră să fie prezentaţi vreunui membru al familiei.

Sigur, David Easton nu era primul englez, exponent al clasei mijlocii care descoperea că este mai uşor să afişezi

---

[1] O perioadă de scădere a producţiei agricole înregistrată în Marea Britanie în perioada 1870-1900 (n. tr.).

un trecut aristocratic contrafăcut la Londra decât la ţară. Problema era că, după ani şi ani în care luase prânzul la restaurantul Brooks, după sâmbete petrecute la curse şi seri la restaurantul Annabel, expri- mându-şi prejudecăţile împotriva societăţii moderne, *mobile,* pierduse cu totul din vedere faptul că şi el era un produs al acesteia. Era ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire că tatăl lui fusese director general al unei făbri- cuţe de mobilă din Midlands şi că părinţii întâmpinaseră unele dificultăţi ca să îl trimită la studii la Ardingly[I]. Până la data când l-am cunoscut eu, cred că ar fi rămas sincer surprins de faptul că nu-şi regăsise numele în Debrett's[II]. Ţin minte că am citit odată un articol în care Roddy Llewellyn era citat pentru că se plânsese că nu studiase la Eton (la fel ca fratele lui mai mare), deoarece acolo îţi făceai prieteni pe viaţă. S-a întâmplat ca David să treacă prin dreptul scaunului meu.

- întocmai, a spus el. Exact la fel gândesc şi eu..

M-am uitat spre cealaltă latură a încăperii, ca să surprind privirea lui Isabel, dar semnul împăciuitor pe care ea l-a făcut mi-a dat de înţeles că îi lua partea soţului ei, nu mie.

Pentru cineva din afară, un ingredient esenţial al multor căsnicii este acela că fiecare partener susţine iluziile celuilalt. Protejat, aşa cum fusese el, de o com- binaţie între bunătatea lui Isabel şi indiferenţa mai tuturor gazdelor feminine din Londra faţă de orice, în afară de capacitatea oaspeţilor de a întreţine o conversaţie şi de a mânca, acum îi era cu adevărat greu să fie invitat la cine elegante şi să fie întrebat despre călătoria lui Charles

---

I Şcoală particulară cu trei cicluri: primar, gimnazial si liceal (n. tr.).

II Editură care publică ghiduri şi genealogii ale familiilor britanice, în acest domeniu putând fi socotită rivală cu Who's Who (n. tr.).

Broughton în Italia, sau despre ce mai făcea proaspătul soţ al Carolinei, iar el să trebuiască să murmure că nu-i cunoştea personal.

- Vai, extraordinar, i se replica mereu. Şi eu, care credeam că sunteţi vecini.

Dar până şi în această mărturisire se strecura o anumită lipsă de onestitate: nu numai că David nu îi cunoştea *prea* bine, în realitate, nu-i cunoştea deloc.

Odată, la un cocktail din Eaton Square, abia apucase să facă o remarcă la adresa acelei familii, când partenera lui l-a întrerupt:

- Nu cumva bărbatul de acolo este chiar Charles? Trebuie neapărat să mă prezinţi şi vom vedea după aceea dacă-şi va aduce aminte unde ne-am cunoscut.

Iar David se văzuse silit să spună că se simţea rău (lucru mai mult sau mai puţin adevărat), plecând astfel acasă şi pierzând cina pe care o aşteptaseră atât. Ulterior, el învăţase să adopte un aer uşor dispreţuitor când li se menţiona numele. Amuţea brusc şi ostentativ, nemaiparticipând la discuţie, ca şi cum el, David Easton, prefera să *nu* îi cunoască pe cei din neamul Broughton. Ca şi cum i-ar fi supus la un test şi ar fi descoperit că nu erau chiar pe gustul lui. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Ca să fiu corect faţă de David, aş spune că aceste ambiţii sociale,
determinate de frustrare, erau probabil la fel de străine conştiinţei lui, cum ar fi trebuit să ne fie nouă. Cel puţin asta a fost impresia mea când l-am urmărit cum îşi trăgea fermoarul hainei sport marca Barbour şi îşi chema câinii printr-un fluierat.

După cum era de aşteptat, probabil, Edith a fost aceea care a sugerat ideea vizitei. La micul dejun de sâmbătă, Isabel ne-a întrebat dacă am dori să facem ceva în mod deosebit, iar Edith a vrut să ştie dacă exista vreun localnic „impozant" şi ce-ar fi să...? Apoi s-a uitat la mine.

- **Pe mine nu m-ar deranja, am zis.**

Am văzut-o pe Isabel aruncând o privire spre ¡2 David, care se afla în celălalt capăt al mesei şi era adân- o cit în lectura ziarului *Telegraph*. Cunoşteam situaţia £ familiei Broughton, iar Isabel era conştientă de asta, < deşi, ca doi englezi ce eram, niciodată nu discutaserăm această problemă. Se întâmplase să îl văd pe Charles ¹6 Broughton - fiul şi moştenitorul cam încet la minte - de câteva ori la Londra, la acele serate hibride unde se strâng oameni din lumea spectacolului şi din înalta societate, însă, la fel ca la confluenţa a două râuri, cele două categorii de oameni rareori se amestecă perfect. Nu-i povestisem despre aceste episoade lui Isabel, din teama de a nu pune sare pe o rană deschisă.

- **David, a zis ea.**

El a dat paginile ziarului cu un gest larg, sugerând nepăsarea.

- **Du-te, dacă aşa vrei. Eu trebuie să merg până la Lewes. Sutton a pierdut iarăşi capacul de la cosi- toarea mecanică. Parcă le înghite.**
- **Aş putea să fac eu asta, luni.**
- **A, nu, nu. Oricum vreau să-mi cumpăr nişte cartuşe, a zis el, ridicând ochii de pe ziar. Serios, du-te.**

în ochii lui a apărut o expresie de reproş, la care Isabel a răspuns printr-o strâmbătură discretă, sugerând că în acest fel i se forţa mâna. Adevărul era că ei aveau o înţelegere nescrisă de a nu vizita casa ca „membri ai publicului". La început, David evitase asta deoarece se aşteptase să intre în relaţii cu familia destul de curând şi nu dorea să ajungă în situaţia riscantă de a fi prezentat dintr-o postură neplăcută. Pe măsură ce se scurseseră lunile şi apoi anii de dezamăgiri, faptul de a nu merge acolo în vizită devenise un soi de principiu, ca şi cum nu ar fi vrut să le dea celor din familia Broughton satisfacţia de a-l vedea plătind § bani buni pentru a vedea ceea ce, de drept,

ar fi trebuit — să fie al lui pe gratis. însă Isabel era mai pragmatică decât soţul ei, aşa cum sunt în general femeile, astfel că ea se împăcase cu ideea că poziţia lor în „comitat" avea să mai aştepte o vreme. Acum, ea era pur şi simplu curioasă să vadă casa ce devenise un simbol al lipsei lor de tonus social. Prin urmare, nu trebuiau depuse eforturi mari pentru a o convinge. Ne-am îmbarcat tustrei în vechiul ei Renault şi am pornit la drum.

Am întrebat-o pe Edith dacă cunoştea Sussex-ul cât de cât.

- Nu chiar. O vreme, am avut un prieten în comitatul Chichester.

- în zona la modă.

- Serios? Nu ştiam că există zone elegante când vine vorba despre comitate. Doar americanii mai procedează aşa. De parcă ne-am referi la poziţia proastă a meselor într-un restaurant.

- Cunoşti bine America?

- Am petrecut câteva luni la Los Angeles după terminarea şcolii.

- De ce?

Edith a pufnit în râs.

- De ce nu? De ce facem excursii la vârsta de şapte-sprezece ani?

- Nu înţeleg de ce s-ar duce cineva la Los Angeles. Decât dacă vrea să devină stea de cinema.

- Poate că asta-mi doream.

Mi-a zâmbit cu o expresie pe care de atunci încoace am ajuns să o asociez cu o uşoară tristeţe şi am remarcat că ochii nu-i erau chiar albaştri, aşa cum mi se păruse la început, ci un fel de cenuşiu neguros.

Am trecut printre două coloane monumentale de piatră, în vârful cărora tronau capete de cerb turnate în plumb, şi am intrat pe o alee lată, acoperită cu pietriş. Isabel a oprit maşina.

- **Nu vi se pare minunat? a spus ea.**

Imensa Broughton Hali ni se înfăţişa vederii. Edith i-a răspuns printr-un zâmbet entuziasmat şi ne-am continuat drumul. Casa nu i se părea minunată, după cum nici mie, deşi, în felul ei, era impresionantă, în orice caz, era foarte mare. Părea să fi fost gândită de un precursor din secolul al XVIII-lea al lui Albert Speer[I]. Un ansamblu format dintr-un cub uriaş din granit, legat de două cuburi de dimensiuni mai reduse prin colonade masive şi greoaie. Din nefericire, un Broughton din secolul al XlX-lea îndepărtase sprosu- rile de la ferestre şi le înlocuise cu foaie de geam, astfel că acum ele păreau să se holbeze, cu un aer absent şi orb, la parc. La cele patru colţuri ale casei se găseau cupole scunde, aducând cu nişte turnuri de veghe dintr-un lagăr de concentrare. Una peste alta, ele nu reuşeau să completeze priveliştea, ci mai curând să o obstrucţioneze.

Maşina s-a oprit lin, în scrâşnetul pietrişului.

- **Ce vizităm mai întâi, casa ori grădina?**

Asemenea unui inspector militar sovietic din anii şaizeci, ajuns în inima sediului NATO, Isabel era g hotărâtă să nu scape nimic.

Edith a ridicat din umeri.

- **Avem multe de văzut înăuntru?**
- **Cred şi eu, a spus Isabel cu fermitate, pornind cu paşi decişi spre uşa pe care scria „Intrare". Aceasta stătea ghemuită în îmbrăţişarea şirului de trepte al scării duble şi impresionante, sub formă de potcoavă, ce duceau sus, către *piano nobile*[II]. Granitul rustic a părut că o înghite pe Isabel, iar noi am urmat-o supuşi.**

I Albert Speer (1905-1951), arhitectul-şef al celui de-al Treilea Reich, autorul proiectelor unor lucrări monumentale. A fost ministru al Armamentului sub dictatura lui Hitler şi a fost condamnat la Nürnberg la douăzeci de ani de închisoare (n. tr.).

Prima vizită la Broughton - în calitate de oaspete plătitor şi separată de un cordon roşu de viaţa intimă a casei - avea să constituie pentru Edith subiectul preferat de discuţie.

- Deşi, remarca ea zâmbind amuzată, nu se poate spune că locul acela a avut vreodată o viaţă intimă.

Există case care poartă atât de pregnant amprenta personalităţilor care le-au construit, mirosul pătrunzător al vieţilor trăite acolo, încât vizitatorul se simte de parcă ar fi un amestec de spărgător şi fantomă, care spionează o locuinţă privată, pentru a-i descoperi secretele ascunse. Broughton nu era o astfel de casă. Fusese proiectată şi gândită până la ultimul grătar de sobă şi ultimul fleuron, cu un singur scop: să-i impre-sioneze pe străini. în consecinţă, rolul ei la sfârşitul secolului XX nu se schimbase câtuşi de puţin. Singura diferenţă era că, în loc să-i ofere un bacşiş menajerei, vizitatorii cumpărau acum bilete.

Pentru vizitatorul modern însă, splendorile încă-perilor impunătoare rămâneau îndepărtate, iar camera rece şi umedă pe unde am pătruns (mai târziu o vom cunoaşte sub numele de Under Hali[1]) era la fel de primitoare ca un stadion pustiu. Scaune tari pentru valeţi stăteau înşirate de-a lungul pereţilor, evocând imaginea orelor nesfârşite de plictiseală petrecute stând pe ele, iar o masă lungă, neagră, ocupa centrul podelei din piatră decolorată. în afara celor patru peisaje afumate înfăţişând Veneţia, ce păreau a fi nişte imitaţii ieftine după Canaletto, pe pereţi nu se găseau alte picturi. La fel ca toate încăperile din casa Brough- ton,

---

[1] „Etajul nobil", este, în arhitectură, etajul principal al unei clădiri renascentiste, unde se află săli de recepţie, stil la modă în Marea Britanie în secolul al XVIII-lea; în limba italiană în original (n. tr.).

„Holul subteran" (n. red.).

holul era uriaş, făcându-ne să ne simţim ca nişte Borrowers[I].

- Ei, bine, ei nu cred în mesaje subtile de promovare a mărfii, a spus Edith.

Din Under Hali, fiecare dintre noi strângându-şi ghidul în mână, am urcat scara mare cu balustrade din stejar sculptat, rotindu-ne în jurul unui ax din bronz masiv, destul de deprimant, înfăţişând un sclav muribund. La ultimul etaj, după ce am traversat palierul lat, am ajuns întâi la Sala de Marmură, un spaţiu vast, cu două niveluri, având un balcon interior ce făcea înconjurul nivelului doi. Dacă am fi intrat prin exteriorul scării în formă de potcoavă, de aici ar fi pornit iniţierea (dinadins măgulitoare) în tainele casei. De acolo, am înaintat spre salon, o altă încăpere uriaşă, cu tavanul sculptat în lemn de mahon, placat cu aur, şi pereţi acoperiţi cu tapet pluşat, de culoare sângerie.

- Eu vreau pui tikka[II], a spus Edith.

Am râs. Avea dreptate. Arăta exact ca un restaurant indian de dimensiuni gigantice.

Isabel şi-a deschis ghidul şi a început să citească, adoptând tonul unei profesoare de geografie:

- Salonul păstrează tapetul original, unul dintre elementele cu care interiorul Broughton se mândreşte. Măsuţele aurite au fost realizate special pentru această încăpere de către William Kent, în 1739. Tema maritimă a paharelor gravate a fost inspirată de numirea celui de-al treilea conte la ambasada britanică din Portugalia, în 1737. Contele însuşi este comemorat în această cameră, preferata

---

I The Borrowers („împrumutătorii"), personaje pitice ale unei seri de cărţi din genul fantasy pentru copii, de Mary Norton, care „împrumută" lucruri de la oameni şi rămân ascunşi (n. tr.).

II Fel de mâncare indian

lui, printr-un portret în mărime naturală executat de Jarvis, care, împreună cu perechea sa, înfăţişând-o pe contesă, executat de Hudson, sunt atârnate de-o parte şi de alta a şemineului italian.

Edith şi cu mine ne-am uitat atent la picturi. Tabloul care o înfăţişa pe lady Broughton era oarecum amuzant deoarece tânăra femeie cu trăsături greoaie pozase pe un strat de flori, ţinând o pălărie de vară în mâna-i masivă.

- La sala de gimnastică unde merg vine o femeie care arată exact ca ea, a spus Edith. Mereu încearcă să-mi vândă bilete pentru operele de binefacere ale conservatorilor.

Isabel a continuat pe un ton profesoral:

- Cabinetul aflat pe peretele dinspre sud este confecţionat de Boulle şi i-a fost dăruit de către Ma- rie-Josephe de Saxa, prinţesă moştenitoare a Franţei, soţiei celui de-al cincilea conte, cu ocazia căsătoriei lor. între ferestre...

M-am apropiat de obiectele în chestiune, adică de ferestrele înalte, şi am privit spre parc. Era una dintre acele zile închise şi toride de la sfârşitul lui august, când copacii par supraîncărcaţi de frunze, iar nuanţele de verde de la ţară devin înăbuşitoare şi anoste. Am observat un bărbat apărând de după colţul clădirii. în ciuda vremii călduroase, purta o haină de tweed, pantaloni din catifea reiată şi o pălărie cafenie din postav, despre care englezii de la ţară îşi închipuie că arată cuceritor. Omul s-a uitat în sus şi l-am recunoscut pe Charles Broughton. Abia dacă m-a învrednicit cu o privire, a întors capul în altă parte, după care s-a oprit şi s-a uitat din nou. Am presupus că mă recunoscuse, aşa că am ridicat mâna în semn de salut, la care el a răspuns cu un gest ce-i era caracteristic şi apoi şi-a văzut de drum.

- **Cine era? m-a întrebat Edith, care stătea în spatele meu. Şi ea o abandonase pe Isabel, care parcă recita imnuri de slavă.**
- **Charles Broughton.**
- **E unul dintre fii?**
- **E singurul fiu al familiei, eu aşa ştiu.**
- **O să ne invite la ceai?**
- **Nu prea cred. Eu l-am întâlnit doar de două ori.**

Charles nu ne-a invitat la ceai şi sunt convins că nu s-ar mai fi gândit la mine dacă nu l-am fi întâlnit în timp ce ne îndreptam spre maşină. Stătea de vorbă cu unul dintre numeroşii grădinari care îşi făceau de lucru prin curte şi, întâmplător, tocmai termina discuţia atunci când noi ne pregăteam să traversăm curtea principală.

- **Bună ziua, a zis el, dând amabil din cap. Ce faci pe aici?**

Era evident că îmi uitase numele şi probabil că nu mai ştia nici unde ne cunoscuserăm, dar s-a arătat politicos şi a aşteptat să îl prezint însoţitoarelor mele. Isabel, luată oarecum prin surprindere de această bruscă şi neaşteptată propulsare în Ţara-Unde-Vi- sele-Se-Adeveresc, s-a bâlbâit în căutarea unor cuvinte memorabile care să se întipărească pe vecie în mintea ¡2 lui Charles şi, drept urmare, să reprezinte, atunci sau o ulterior, debutul unei prietenii. Dar, inspiraţia n-a £ fost de partea ei.

| - Domnul se află la noi în vizită. Stăm la vreo patru kilometri depărtare, a spus ea cu îndrăzneală. 24 - Serios? Şi veniţi des pe aici?

- **Aici locuim.**
- **Aha, a făcut Charles. Apoi s-a întors spre Edith. Şi dumneavoastră sunteţi localnică?**

Ea a zâmbit.

- Nu vă îngrijoraţi, eu sunt în siguranţă. Locuiesc la Londra.

El a râs, iar trăsăturile lui pline, sănătoase, au devenit pentru moment atrăgătoare. Şi-a scos pălăria, dând la iveală un păr blond, gen Rupert Brooke,
cu bucle dese pe ceafă, atât de caracteristice aristocratului englez.

- **Sper că v-a plăcut casa.**

Edith a răspuns printr-un surâs, lăsând-o pe Isabel să repete cuvintele ridicole pe care le împrumutase din ghidul citit până atunci.
Am intervenit ca să salvez situaţia.

- **Trebuie să plecăm. Probabil că David se întreabă ce s-o fi întâmplat cu noi.**

Am zâmbit cu toţii, ne-am salutat printr-o înclinare a capului sau o strângere de mână, iar câteva minute mai târziu reveniserăm pe drum.

- **N-ai spus că îl cunoşti pe Charles Broughton, l-a mustrat Isabel pe un ton lipsit de inflexiuni.**
- **Nu-l cunosc.**
- **Mă rog, n-ai spus că te-ai mai întâlnit cu el.**
- **Serios?**

Deşi, bineînţeles, ştiam că n-o făcusem. Isabel a condus în tăcere tot restul drumului. Edith s-a întors către mine şi mi-a făcut din buze un semn ce voia să

spună: „Ai stricat totul.” Mi-era limpede că dădusem greş, iar Isabel s-a purtat vizibil mai rece tot restul acelui weekend

.Edith Lavery era fiica unui înstărit contabil autorizat, acesta din urmă fiind nepotul unui imigrant evreu care se refugiase în Anglia în 1905 ca să scape de pogromurile răposatului ţar Nicolae al II-lea, deloc regretat de tatăl lui Edith. Nu cred că am ştiut vreodată numele originar al familiei, probabil Levy sau Levin. în orice caz, Sir John Lavery, portretistul edwardian, le-a sugerat schimbarea de nume, care părea, şi aproape sigur că şi era, o idee foarte bună la vremea aceea. La întrebarea dacă se înrudeau cu pictorul, membrii familiei Lavery răspundeau: „Destul de vag, aşa cred”, stabilind astfel o legătură cu Establishment-ul[1] britanic, fără să susţină însă lucruri ce ar fi putut fi puse la îndoială. Se întâmplă des ca, atunci când sunt întrebaţi dacă îl cunosc pe cutare sau pe cutărică, englezii să spună: „Da, dar nu ştiu dacă el îşi mai aduce aminte de mine”, sau „Da, mi-a fost prezentat, dar nu-l cunosc bine”, chiar dacă, de fapt, acest lucru nu este adevărat.

Totul se datorează probabil îndemnului subconştient de a crea iluzia comodă că Anglia, sau mai degrabă Anglia clasei mijlocii sau a elitei, este împânzită de un milion de firicele invizibile din mătase, care îi fac pe membrii

---

[1] Grup de persoane dintr-o societate, care deţin putere şi influenţă şi care, de obicei, se opun schimbărilor sau ideilor noi (n. red.).

acestora să fie reuniţi într-o comunitate sclipitoare de rang şi graţie, excluzând pe oricine altcineva. Există într-o oarecare măsură o lipsă de onestitate, pentru că, de regulă, ei se înţeleg unii pe alţii. Pentru un englez sau o englezoaică cu un anumit trecut, răspunsul: „Mda, i-am întâlnit, dar sigur nu-şi mai amintesc de mine" înseamnă de fapt „Nu-i cunosc."

Doamna Lavery, mama lui Edith, se considera o persoană foarte diferită de soţul ei, chiar dacă ţinea la el. Tatăl ei fusese colonel în armata indiană, g însă amănuntul mai picant era că străbunica ei fusese — strănepoata unui baronet ce deţinea o bancă. Deşi amabilă în multe privinţe, doamna Lavery era de un snobism pătimaş, ajuns aproape la graniţa cu nebunia, iar legătura ei fragilă cu acest rang ereditar foarte neînsemnat îi dădea sentimentul reconfortant că aparţinea cercului select al celor de viţă nobilă şi privilegiaţi, un grup în care bietul ei soţ nu s-ar fi putut integra niciodată. Domnul Lavery nu avea resentimente faţă de soţia sa din această cauză. Dimpotrivă, se mândrea cu ea. La urma urmelor, era o femeie înaltă, atrăgătoare, care ştia cum să se îmbrace şi, în orice caz, agrea destul de mult ideea că sintagma *noblesse oblige* (una dintre preferatele doamnei Lavery) se putea aplica într-o oarecare măsură şi familiei sale.

Locuiau într-un apartament spaţios din Elm Park Gardens, la periferia cartierului Chelsea şi, de aceea, nu prea pe gustul doamnei Lavery. Cu toate acestea, nu era chiar în Fulham ori, mai rău, în Battersea, nume care abia în ultima vreme căpătaseră un contur pe harta mentală a doamnei Lavery. încă simţea vibraţia noului, asemenea unui explorator temerar, care se îndepărtează tot mai mult de civilizaţie, ori de câte ori era invitată la cină de vreunul dintre copiii căsătoriţi ai prietenelor ei. Asculta cu atenţie în timp ce aceştia discutau ce investiţie grozavă ar fi fost „standul de pâine prăjită" sau cât de mult le plăcea copiilor

în suburbia Tooting după ce stătuseră atâţia ani în acel apartament prăpădit din Marloes Road. Toate acestea păreau a fi discutate într-o limbă necunoscută ei. în ceea ce o privea, ea se afla în Iad până când reuşea să traverseze râul, Styx-ul ei personal, care despărţea pentru veşnicie Lumea subpământeană de Viaţa Adevărată.

Familia Lavery nu era nici bogată, nici săracă şi, cum aveau un singur copil, nu era niciodată nevoie să renunţe la una sau la alta. Edith fusese trimisă la o grădiniţă privată la modă, iar apoi la Benenden („Nu, *nu* din cauza Prinţesei. Pur şi simplu ne-am uitat în jur şi ni s-a părut locul *cel mai* incitant."). Domnul Lavery ar fi dorit ca educaţia fiicei lui să fi continuat cu universitatea, dar când rezultatele de la examenele date de Edith nu au fost suficient de bune pentru a-i asigura acesteia admiterea la una din şcolile superioare unde ar fi vrut ei să o trimită, doamna Lavery nu s-a arătat dezamăgită. Marea ei ambiţie fusese mereu să o scoată pe fiica ei în lume.

Sheila Lavery nu apucase să îşi facă debutul în societate. Era un aspect care o făcea să se ruşineze profund. Se străduia să ascundă acest lucru prin intermediul unor referiri hazlii la plăcerile pe care le trăise ca fată şi, dacă i se cereau insistent descrieri mai amănunţite, se putea întâmpla să ofteze şi să spună că tatăl ei suferise o mare pierdere în anii treizeci (făcând astfel legătura între ea şi crahul de pe Wall Street şi trimiţând la Scott Fitzgerald şi la Gatsby). Ca alternativă, atunci când încurca anii, dădea vina pe război. Adevărul, pe care doamna Lavery se vedea silită să-l recunoască în străfundurile întunecate ale sufletului său, era că, în lumea mai puţin deschisă din punct de vedere social a anilor cincizeci, se trăsese o linie clară de demarcaţie între cei care făceau şi cei care nu făceau parte din Societate. Familia Stellei Lavery se încadra în ultima categorie. Faţă de prietenele pe care şi le făcuse în tinereţe, la debutul în societate, nutrea

o invidie adâncă şi bine mascată, care părea să-i mistuie măruntaiele. Ajunsese chiar să le urască pentru că o includeau în amintirile lor despre Henriette Tiarks sau Miranda Smiley[I], de parcă ele ar fi crezut că ea, Stella Lavery, şi-ar fi „făcutul debutul" când ştiau ele, iar ea ştia că acestea ştiau că ea de fapt nu-şi făcuse debutul. Din aceste motive, ea hotărâse încă de la început ca asemenea omisiuni să nu umbrească viaţa iubitei ei Edith. (Numele de Edith, apropo, fusese ales pentru sonoritatea lui, ce radia prospeţimea unei Anglii mai puţin grăbite şi mai bune şi, probabil, pe jumătate conştient, pentru a sugera că era un nume de familie transmis de la o frumuseţe de pe vremea regelui Edward al VII-lea. Dar nu era cazul.) în orice caz, fata urma să fie propulsată în cercul fermecat încă de la început. Cum prin anii nouăzeci prezentarea la Curte (care ar fi fost cândva dificilă) ajunsese să fie ceva ce ţinea de domeniul trecutului îndepărtat, doamna Lavery nu avea decât să-şi convingă soţul şi fiica de faptul că timpul şi banii cheltuiţi aveau să dea roade.

Nu au fost necesare multe eforturi pentru a-i convinge. Edith nu-şi făcuse planuri concrete privind modul în care îşi va petrece viaţa de adult şi întârzierea procesului de luare a deciziei cu un an de petreceri i se părea o idee ispititoare. în ceea ce îl privea pe domnul Lavery, lui îi surâdea ideea prezenţei soţiei
şi fiicei în ***beau monde***[II] şi nu era deloc deranjat să plătească pentru asta. Legăturile atent cultivate de doamna Lavery au fost suficiente pentru ca numele lui Edith să se regăsească pe lista invitaţilor la evenimentele organizate de Peter Townsend, iar înfăţişarea fetei i-a asigurat un loc de

---

I Persoane incluse în lista celor ce deţin titluri nobiliare moştenite sau prin căsătorie (n. tr.).

II „Lumea bună", în lb. franceză în original (n. tr.).

model la parada debutantelor din cadrul evenimentului *The Berkeley Dress Show*[1]. După aceea, totul a mers şnur. Doamna Lavery s-a dus la prânzurile mamelor şi a împachetat rochiile fiicei pentru balurile de la ţară şi, una peste alta, s-a simţit minunat. Chiar şi lui Edith i-a făcut plăcere să ia parte la asta.

Singurul regret exprimat de doamna Lavery era că la sfârşitul sezonului, când ultimele baluri de caritate se încheiaseră, iar tăieturile din ziarul *Tatler* fuseseră lipite în caietul de amintiri, alături de invitaţii, nimic nu părea să se fi schimbat. Edith fusese invi- _ tată de fiicele câtorva pairi - inclusiv un duce, lucru „I ce era extrem de

---

[1] **Eveniment anual ce are ca obiect strângerea de fonduri pentru opere de caritate şi în care sunt prezentate tinerele care îşi fac debutul în înalta societate (n. red.).**

incitant - într-adevăr, toate acele — fete participaseră la cocktailul dat de Edith la Cla- ridge's (una dintre serile cele mai fericite ale doamnei Lavery), însă prietenele care-i rămăseseră alături după ce dansul se terminase semănau foarte mult cu fetele cu care venea acasă după şcoală, fiice de oameni de afaceri prosperi, vârfurile clasei mijlocii. Exac

tclasa din care făcea parte şi Edith. Asta nu i s-a părut cinstit doamnei Lavery. îşi petrecuse atâta vreme punând propriul eşec de a atinge înălţimile ameţitoare ale societăţii londoneze (un grup pe care ea îl eticheta, cam pompos, drept „Curtea") pe seama unui debut necorespunzător, încât se aşteptase la lucruri măreţe din partea fiicei sale.

Poate că entuziasmul i-a ascuns un adevăr simplu: faptul că sezonul îi primise fiica cu braţele deschise însemna că, în anii optzeci, el nu mai reprezenta instituţia exclusivistă ce fusese pe vremea tinereţii doamnei Lavery.

Edith îşi dădea seama de dezamăgirea mamei ei, dar, cu toate că farmecele rangului şi averii nu o lăsau indiferentă, după cum aveam să aflăm, nu vedea cum ar fi putut păstra legăturile apropiate cu fiicele Marilor Familii. în primul rând, ele păreau să se fi cunoscut încă de la naştere şi, oricum, îşi dădea seama că va fi dificil să le satisfacă plăcerile într-un apartament din Elm Park Gardens. în cele din urmă, ea a rămas în relaţii amicale cu majoritatea fetelor din anul ei, dar a revenit aproximativ în aceeaşi nişă pe care o ocupase la încheierea studiilor.

Am aflat toate acestea la scurt timp după ce am întâlnit-o pentru prima oară pe Edith la familia Easton, deoarece se zvonea că şi-ar fi luat o slujbă de secretară în biroul unui agent imobiliar din Milner Street, imediat după colţul clădirii în care eu aveam un apartament închiriat la demisol. Am ajuns să o întâlnesc destul de des în Peter Jones, sau atunci când mâneam câte un sendviş într-un local din zonă, ori treceam să îmi cumpăr câte o cutie de lapte de la magazin şi treptat, aproape fără să observ, ne-am împrietenit. într-o zi, pe la ora unu, am văzut-o ieşind din sediul General Tra- ding Company şi am invitat-o să luăm prânzul împreună.

- **Ai mai văzut-o pe Isabel în ultima vreme? am întrebat-o după ce ne-am strecurat cu greu pe o banchetă în unul din restaurantele acelea italieneşti în care chelnerii sunt foarte gălăgioşi.**
- **Am luat cina cu amândoi săptămâna trecută.**
- **Şi, toate bune?**

Aproximativ. Erau prinşi într-un fel de dramă şcolară din cauza copilului lor. Isabel descoperise că era dislexic. îmi era milă de învăţător.

- A întrebat de tine. I-am zis că te-am mai văzut, a spus Edith.

Am spus că nu credeam că Isabel mă iertase pentru episodul cu Charles Broughton, iar Edith a râs. Atunci am aflat şi despre mama ei. Am întrebat-o dacă îi povestise despre aventura noastră de la Broughton. Chiar mă gândeam la Charles, întrucât în acea dimineaţă citisem unul dintre acele articole stupide despre cei mai doriţi burlaci, iar Charles era în fruntea listei. Deşi mi-e ruşine, trebuie să recunosc că am rămas chiar impresionat de lista calităţilor şi proprietăţilor lui.

- Nu tocmai. Nu aş vrea să-i dau vreo idee.
- înseamnă că se entuziasmează foarte repede.
- Cu siguranţă. M-ar duce în faţa altarului cât ai zice peşte.
- Şi tu nu vrei să te căsătoreşti?

Edith s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebun.

- Dar bineînţeles că vreau să mă căsătoresc.
- Nu te consideri o femeie de carieră? Credeam că toate femeile din zilele noastre visează la asta.

Nu-mi dau seama de ce am alunecat în acel anti-feminism pompos, deoarece o asemenea atitudine nu reflectă nicidecum părerile mele.

- Ei, bine, nu vreau să-mi petrec restul vieţii răspunzând la telefoane în biroul unui agent imobiliar, dacă la asta te referi.

M-am simţit pus la colţ, aşa cum meritam.

- Nu este exact ceea ce am avut în minte, am zis eu.

Edith m-a măsurat cu indulgenţă, de parcă ar fi fost necesar să repete împreună cu mine înmulţirea cu trei, până ce aveam să o ştiu bine.

- Am douăzeci şi şapte de ani. Nu am nici o pregătire şi, ceea ce este mai rău, nici vreun talent anume. Dar am şi nişte gusturi a căror satisfacere necesită, în cel mai

fericit caz, optzeci de mii de lire pe an. Când va muri tata, îi va lăsa mamei toţi banii pe care-i are şi nu-i văd pe vreunul dintre ei dând colţul înainte de 2030. Ce-mi sugerezi să fac?

Nu ştiu de ce, dar m-am simţit redus la tăcere de acel spirit practic, în stil Anita Loos[1], ce emana din micuţul trandafir aflat în faţa mea, cu bentiţa metalică şi cu taiorul elegant de culoare bleumarin.

- Aşadar, intenţionezi să te căsătoreşti cu un bărbat bogat? am întrebat-o eu.

Edith m-a măsurat cu ochi zeflemitori. Poate simţea că dăduse deja prea multe în vileag, poate încerca să-şi dea seama dacă o judecam şi, în caz că aşa stăteau lucrurile, dacă nu cumva sărea prea mult în evidenţă. Privirea mea ar fi trebuit să o liniştească deoarece mereu am avut impresia că, dacă îţi stabileşti clar priorităţile în viaţă, atunci ai toate şansele de a evita suferinţa modernă aparent iminentă care se numeşte criza vârstei adulte.

- Nu neapărat, mi-a răspuns ea, pe un ton defensiv. Doar că nu prea mă văd fericită alături de un bărbat sărac.

- înţeleg prea bine asta, am zis eu.

După acel prânz, nu am mai întâlnit-o pe Edith o vreme. Am fost distribuit într-unui din acele imposibile miniseriale americane, şi am plecat la Paris şi, culmea, la Varşovia, unde am stat câteva luni. Contractul a presupus şi extrem de deprimanta experienţă de a petrece Crăciunul şi Anul Nou într-un hotel unde la micul dejun aveam doar caşcaval şi pâine uscată. Când m-am întors la Londra, în luna mai, nu simţeam că aş fi făcut vreun progres în arta interpretativă. Pe de altă parte, eram ceva mai înstărit decât la plecare. La foarte scurt timp după sosire, am primit un mesaj de la

[1] Anita Loos (1888-1981), romancieră şi scenaristă americană, unul dintre cele mai cunoscute scenarii ale ei fiind pentru filmul *Domnii preferă blondele* (n. tr.).

Isabel, care mă invita să mă alătur grupului ei pentru cea de-a doua zi a curselor de la Ascot. Se vede treaba că mă iertase în perioada cât lipsisem. M-am gândit că s-ar cuveni să refuz, deoarece nu mişcasem nici un deget pentru a obţine un abonament la Enclosure[1], însă am constatat că mama (care, prin astfel de gesturi, îşi manifestă sfidător dezacordul în privinţa carierei şi vieţii pe care le-am ales) făcuse cererea în numele meu. Astăzi, în vremuri mai lipsite de graţie, i-ar fi imposibil să depună cerere în numele altei persoane, chiar dacă era vorba de propriul copil, dar pe atunci se putea. De fapt, ea îşi asumase această răspundere anuală pe întreaga durată a tinereţii mele şi nu dorea să renunţe la obicei. „Are să-ţi pară rău dacă trebuie să renunţi la ceva plăcut", spunea ea ori de câte ori respingeam ideea de a mă duce la curse. Numai că de data asta mama se dovedise inspirată. Am acceptat invitaţia lui Isabel cu acea umbră de zâmbet pe care mi-o aduce pe buze perspectiva de a petrece o zi la Ascot.

La fel ca în cazul multor instituţii de renume, imaginea şi realitatea Royal Enclosure de la Ascot nu au prea multe în comun, ba uneori nu au nici o legătură între ele. Până şi numele de „Royal Enclosure" (ca să nu mai vorbesc de descrierea plină de expresii şi cuvinte siropoase din publicaţiile de proastă calitate) evocă imagini de prinţi şi ducese, frumuseţi faimoase şi milionari de anvergura lui Rand, care se plimbă agale pe peluzele tunse perfect, îmbrăcaţi în haine *haute couture.* în ce priveşte această imagine, cred că pot garanta calitatea gazonului. Majoritatea vizitatorilor ce vin la Enclosure sunt oameni de afaceri între două vârste, ce locuiesc în suburbiile mai

---

[1] Royal Enclosure - pistă pentru curse de cai, situată în satul Ascot, datând din 1711. Cursele de la Ascot constituie un eveniment social, în care ţinuta participanţilor este uneori mai importantă decât cursele în sine (n. tr.).

înstărite ale Londrei. Sunt însoţiţi de soţii care poartă costumaţii nepotrivite, în general din şifon. Ceea ce face ca acest contrast între vis şi adevăr să fie neobişnuit şi amuzant totodată este întreţinerea orbească a acestei iluzii chiar de către participanţi. Până şi acei exponenţi ai Societăţii, ori mai curând acei membri ai clasei mijlocii şi aristocraţi, care chiar merg regulat la Ascot, simt un deliciu înduioşător în a se îmbrăca şi a se purta de parcă ar fi cu adevărat prezenţi la evenimentul exclusivist despre care presa vorbeşte atât de mult. Consoartele lor poartă îmbrăcăminte la fel de inadecvată, însă mult mai atrăgătoare, şi se fandosesc atât de mult când se salută unele pe altele, de parcă s-ar afla la vreo adunare din 1770 de la Ranelagh Gardens[1]. Vreme de o zi sau două în fiecare an, aceşti oameni ai muncii îşi îngăduie luxul de a se preface că aparţin unei clase superioare dispărute, sau că lumea pe care o jelesc şi o admiră şi despre care susţin că ar fi fost şi a lor dacă ar mai exista (lucru de obicei neadevărat) este vie şi nevătămată, şi trăieşte în apropiere de Windsor. Afirmaţiile lor înfumurate nu au acoperire şi sunt atacabile. Tocmai din acest motiv, pentru mine cel puţin, ele par foarte fermecătoare. întotdeauna mă bucur să petrec o zi la Ascot.

David a venit să mă ia într-un Volvo Estate şi, când am urcat, am descoperit-o pe Edith, lucru aşteptat, şi încă un cuplu, soţii Rattray. Simon Rattray lucra, mi se pare, la firma de consultanţă imobiliară Strutt and Parker şi ne-a vorbit tot drumul despre vânătoare. Veneţia, soţia lui, ne-a povestit câte ceva despre copiii ei şi mai nimic în rest. Ne-am îndreptat spre autostrada M4 şi am trecut prin Windsor Great § Park. într-un târziu, am ajuns şi la locul de parcare ° obscur al lui David. Faptul că nu reuşea să aibă acces 2 la

---

[1] Grădini publice din Chelsea, un loc romantic de întâlnire (n. tr.).

parcarea principală constituia o sursă permanentă ı de iritare şi de obicei îşi vărsa năduful pe Isabel, — care îi arăta indicatoarele. Pe mine nu mă deranja defel; acest lucru devenise o parte integrantă a curselor de la Ascot (la fel ca şi tata, care se apuca să strige la luminiţele din pomul de Crăciun - aceasta fiind una dintre amintirile cele mai vii din copilăria mea), doar mersesem deja de câteva ori împreună cu ei.

în scurt timp, maşina a fost parcată corect pe locul rezervat, iar noi am desfăcut pachetele cu masa de prânz. Era limpede că Edith nu avea nici o legătură cu acele pregătiri, pentru că Isabel şi
Veneţia au preluat iniţiativa, agitându-se şi minu- nându-se, feliind şi amestecând diverse lucruri, până când festinul ni s-a înfăţişat în toată splendoarea lui. Noi, bărbaţii, şi Edith am urmărit totul stând comod pe scaune pliante, ţinând în mâini pahare de plastic pline cu şampanie. Ca de obicei, pregătirile se făceau în grabă, având în vedere timpul scurt ce ne era îngăduit pentru a consuma acele mâncăruri. Abia ne trăseserăm scaunele mai aproape de masa instabilă, când Isabel s-a uitat la ceas, lucru la fel de previzibil ca şi îngrijorarea lui David privind locul de parcare.

- Trebuie să ne grăbim. S-a şi făcut două fără douăzeci şi cinci.

David a confirmat cu un gest din cap şi a luat nişte căpşune. Nimeni nu avea nevoie de vreo explicaţie. Un ritual sfânt al acestei zile îl constituia urcarea trep- . ^ telor din Enclosure, ca să vedem sosirea personali- g tăţilor regale de la Windsor. Şi trebuia să ajungem — acolo suficient de devreme ca să ne găsim un loc bun de vizionare. Edith s-a uitat la mine, dându-şi ochii peste cap, dar amândoi ne-am supus luând în grabă ultima gură de cafea, ne-am prins ecusoanele în piept şi ne-am îndreptat spre teren.

Am trecut de oamenii de pază de la intrare, care separau sârguincios grâul de neghină. Tocmai fuseseră opriţi nişte nefericiţi, dar nu am reuşit să-mi dau seama dacă asta se întâmplase pentru că nu aveau ecusoanele potrivite, ori pentru că erau îmbrăcaţi necorespunzător. Edith m-a strâns de braţ şi mi-a zâmbit enigmatic, aşa cum îi era obiceiul. Am lăsat privirea în pământ.

- Ceva amuzant?

Ea a clătinat din cap.

-Nu.

- Atunci?

- îmi place la nebunie să pătrund acolo unde altora le este interzis.

Am pufnit în râs.

- Multora li se întâmplă asta. însă e cam necivilizat să o recunoşti.

- Vai de mine! înseamnă că sunt foarte necivilizată. Trebuie doar să sper că asta nu mă va împiedica să ajung acolo unde vreau.

- Nu cred că se va întâmpla aşa ceva, am spus eu.

Partea interesantă a acestui schimb de replici era onestitatea. Edith arăta ca arhetipul perfect al fetei Sloane Ranger[1], ceea ce de fapt şi era, dar începeam să înţeleg că ea avea o conştiinţă deconcertantă a realităţilor vieţii şi a situaţiei în care se afla, în vreme ce alte fete ca ea se pretind ignorante în această privinţă. Şi asta nu pentru că sentimentele ei ar fi făcut-o să pară cu totul diferită. Englezii, indiferent de clasa de care aparţin, sunt sclavii exclusivităţii.

---

[1] Termen format din Sloane, o zonă selectă din Londra şi (Lone) Ranger („Vânător singuratic"), care se referă la femei tinere din clasele de sus ce locuiesc în Londra sau în apropierea acesteia şi se străduiesc să ţină pasul cu moda (n. tr.).

Dacă vei lăsa trei englezi într-o încăpere, ei vor inventa foarte curând o regulă care să îl împiedice pe al patrulea să li se alăture. Edith era diferită de ceilalți. Mai toți oamenii, dar cu precădere cei bogați, se prefac din răsputeri ca să demonstreze că nu sunt conștienți de asemenea aspecte. Orice aluzie la plăcerea resimțită atunci când tu ești oaspete într-un loc unde publicul trebuie să cumpere bilete, când ți se permite accesul și ești condus într-o încăpere, din fața căreia alții sunt întorși din drum, va fi primită de aristocrat (sau de presupusul aristocrat) cu o privire nedumerită și cu o expresie studiată, ce vrea să arate că este străin de toate astea. Orice doamnă cu experiență va sugera, probabil, cu o mișcare imperceptibilă din sprâncene, că însăși ideea în sine denotă o lipsă de educație. Lipsa de onestitate în astfel de situații este deconcertantă, dar, ca întotdeauna, în cazul acestor oameni, disciplina în privința unor asemenea reguli imuabile impune o anumită doză de respect.

Pesemne rămăseserăm cam în urmă, pentru că ceilalți erau deja lângă treptele din ce în ce mai aglomerate și ne făceau semne să ne grăbim. Un vuiet îndepărtat anunța apropierea caleștilor, iar valeții sau oamenii de ordine sau ce-or fi fost s-au repezit să deschidă porțile hipodromului. Edith m-a înghiontit ușor cu cotul, făcându-mi apoi semn din cap către Isabel, care urmărea cum intră pe poartă prima ca- leașcă, în care se zăreau Maiestatea Sa și silueta nu știu cărui prim-ministru al unui stat bogat în petrol. Urmând exemplul celorlalți bărbați, mi-am scos pălăria cu un entuziasm sincer, dar nu am putut să nu remarc expresia de pe fața lui Isabel. Avea privirea extatică, înghețată, a unui iepure care se trezește față în față cu o cobră. Ca să fie inclusă în anturajul de la Ascot, Isabel, la fel ca Pervaneh din *Hassan*| ar fi fost în stare să înfrunte procesiunea morții lente. Sau ar fi luat în considerare această idee. Presupun că asta nu face decât să arate cum

dispreţul manifestat de clasele educate faţă de admiraţia cu care grupurile înconjoară celebrităţile poate lua o cu totul altă formă atunci când aceste celebrităţi li se înfăţişează înaintea ochilor.

în realitate, procesiunea din acel an a fost dezamă-gitoare. Prinţul de Wales, pe care Isabel îl considera modelul suprem de perfecţiune, nu şi-a făcut apariţia, la fel ca şi ceilalţi prinţi. Singura reprezentantă a familiei regale era tânăra Zara Phillips, îmbrăcată în haine de plajă, sclipitoare şi deocheate. Edith îmi tot şoptea la ureche, spre marea iritare a lui Isabel şi a femeii cu păr albastru care stătea alături de ea, astfel că, în loc să continuăm a le strica distracţia, ne-am întors cu intenţia de a ne îndepărta, când am auzit o voce în spatele meu:

- Salutare, ce mai faceţi?

Am privit este umăr şi m-am trezit faţă în faţă cu Charles Broughton. De data asta nu au mai apărut momente penibile în privinţa numelor, partea cea mai bună la Enclosure fiind că toată lumea trebuie să poarte în piept un ecuson cu numele şi titlul. în acest caz nimeni nu mai bâjbâie la prezentări şi nici nu mai apar situaţii în care poţi pretinde că deja i-ai mai întâlnit pe unii sau pe alţii. Doar o privire spre reverul sau pieptul persoanei necunoscute şi totul s-a rezolvat fără probleme. Tare bine ar fi ca asemenea etichetare să fie obligatorie şi la toate celelalte întruniri sociale. Pe ecusonul lui Charles era trecut „Contele Broughton" cu scrisul rotunjit, uşor de identificat, al fetelor bine-crescute de la Biroul Ascot.

- Bună, am spus eu. Ţi-o mai aduci aminte pe Edith Lavery?

Folosisem cea mai corectă modalitate englezească „f pentru prezentarea unei persoane despre care eşti — aproape sigur că a fost uitată, însă în această situaţie s-a dovedit că mă înşelasem.

- **Bineînţeles că mi-o aduc aminte. Domnişoara care este în siguranţă, pentru că locuieşte în Londra.**

- **Ei, sper să nu fiu chiar atât de în siguranţă, a spus Edith cu un zâmbet, şi, fie din proprie iniţiativă, fie la invitaţia lui Charles, l-a luat de braţ.**

Soţii Easton şi Rattray s-au năpustit spre noi şi mai că le-am văzut albul ochilor atunci când am sugerat să facem o plimbare până la padocuri. Pare greu de crezut şi probabil că asta dezvăluie o profundă nesiguranţă din partea mea, dar în acele momente m-am simţit jenat pentru amabilitatea exagerată pe care o afişa sărmana Isabel şi pentru ambiţia lui David care părea aproape răuvoitoare prin intensitate. Din fericire, Charles, care era la urma urmelor un tip politicos, a înclinat capul în semn de salut către Isabel, gest prin care o respingea, dar care arăta că îşi amintea de faptul că îi fusese prezentată. Spumegând de furie, David a rămas în urmă, iar noi trei ne-am îndreptat spre padocuri, unde caii erau plimbaţi înainte de prima cursă.

Cum era de aşteptat, s-a dovedit că Charles ştia o mulţime de lucruri despre cai şi n-a trecut mult până să se lase antrenat în discuţii degajate şi erudite despre smocurile de păr de la chişiţa animalelor şi despre formă, lucruri ce nu mă interesau câtuşi de puţin, însă măcar mă amuzam observând cum Edith îl privea cu o atenţie fascinată, măgulitoare. Aceasta este o tehnică pe care unele femei o dobândesc încă de la naştere. Purta un taior elegant din stofă de o culoare albastru-deschis, cred că numele corect era *eau-de^nil,* cu o pălărioară care-i stătea uşor trasă pe frunte. O făcea să arate frivolă, dar, prin contrast cu doamnele din Weybridge ce aveau rochii din organdi cu multe volane, părea şic şi lipsită de sentimentalism. Era o ţinută ce adăuga o notă de ironie şi umor feţei ei, ceea ce - lucru de care devenisem conştient - îi conferea un farmec aparte. în timp ce ea examina

programul curselor şi, cu un creion oferit de Charles, făcea însemnări în dreptul numelor cailor, l-am urmărit cum o privea şi pesemne că atunci mi-am dat pentru prima oară seama de posibilitatea reală ca el să se simtă atras de ea. Bine, asta nu reprezenta o mare surpriză. Edith avea toate calităţile necesare pentru aşa ceva. Era atrăgătoare şi spirituală şi, după cum singură spusese, era în siguranţă. Nu făcea parte chiar din lumea lui, desigur, dar trăia şi vorbea ca şi cum ar fi făcut. Se întreţine iluzia că există o mare diferenţă în felul de a se purta şi de a vorbi al celor aflaţi în vârfurile clasei mijlocii şi al celor din clasa de sus. Adevărul este că, într-o situaţie de zi cu zi, oamenii ce aparţin acestor două clase se pot confunda între ei. Bineînţeles, cercul de cunoştinţe al aristocraţiei este mult mai restrâns şi, astfel, în cazul lor există în mod invariabil sentimentul de apartenenţă la un club. Acest lucru poate da naştere unei tendinţe de a-şi etala siguranţa socială prin intermediul unei impoliteţi degajate, care pe ei nu-i tulbură defel, dar care îi deranjează pe toţi ceilalţi. însă, făcând abstracţie de aceste lucruri (căci şi impolitetea se învaţă cu uşurinţă), nu există diferenţe în ce priveşte stilul social. Nu, cu siguranţă Edith Lavery era fata potrivită pentru Charles.

Am urmărit o cursă sau două, dar am simţit că Edith, în modul cel mai delicat posibil, încerca să se debaraseze de mine, aşa că atunci când, după cum era de aşteptat, Charles a sugerat să luăm ceaiul la clubul White, m-am scuzat şi am plecat în căutarea celorlalţi. Edith mi-a aruncat o privire recunoscătoare, iar ei doi s-au îndepărtat braţ la braţ.

într-unui dintre barurile ce servesc şampanie, aflat în spatele tribunei principale, i-am găsit pe Isabel şi David unde luaseră câte un cocktail Pimm călduţ. Patronul rămăsese fără gheaţă.

- **Unde-i Edith?**

- **S-a dus cu Charles la White.**

David s-a îmbufnat. Sărmanul David. Nu reușea niciodată să intre în restaurantul White de la Ascot, nici în cortul cel vechi și, din câte știu eu, nici în noul local, care făcea mai multă cinste epocii cosmice. Ar fi fost în stare să-și dea și un braț ca să devină membru al acelui club.

- **Foarte bine, a spus el scrâșnind din dinți. Nu m-ar fi deranjat să beau un ceai.**
- **Cred că s-au dus să se întâlnească cu restul grupului lui Charles.**
- **Sunt convins de asta.**

Spre deosebire de el, Isabel nu a scos o vorbă, continuând să soarbă din licoarea pe suprafața căreia pluteau patru bucățele de castravete.

- **O să ne întâlnim la mașină după penultima cursă.**
- **Bine, a spus David, pe un ton sumbru, după care s-a lăsat tăcerea.**

Spre cinstea ei, în timp ce privea spre băutura care nu o atrăgea deloc, Isabel părea mai mult interesată decât iritată.

Când am ajuns în parcare, Edith ne aștepta deja rezemată de mașina încuiată și mi-am dat seama imediat că ziua aceea fusese una reușită pentru ea.

- **Unde e Charles? am întrebat-o.**

Ea a făcut un semn din cap către tribuna principală.

- **S-a dus să-i întâlnească pe cei la care va rămâne peste noapte. Va veni din nou mâine și vineri.**
- **îi dorim noroc.**
- **Nu v-ați simțit bine?**
- **Ba da, sigur, am spus eu. Dar nu la fel de bine ca tine.**

Ea a râs fără să comenteze, iar în acel moment a sosit David, care a descuiat vehiculul. Nu a adus vorba de Charles și s-a arătat ceva mai rece față de Edith, astfel că,

deşi nu a făcut anunţul cu voce tare, Edith m-a informat în şoaptă că Charles o invitase la cină marţea viitoare. Bineînțeles, nu ar fi fost capabilă să păstreze pentru sine o asemenea veste.

3

îmbăiată şi mirosind plăcut, Edith stătea în faţa măsuţei de toaletă şi se pregătea să-şi picteze masca cu care avea să iasă în lume. Nu-i spusese mamei ei cu cine urma să ia cina, iar acum se întreba de ce nu o făcuse. Asta i-ar fi Scut cu adevărat plăcere Stellei. Probabil că Edith tocmai de asta se temea, de vreme ce păstrase tăcerea. Şi, oricum, era prea devreme să se gândească serios dacă, aşa cum vorbesc articolele din reviste, relaţia aceea avea vreun „viitor".

Edith Lavery nu era câtuşi de puţin promiscuă, dar cu siguranţă nu mai era virgină. De-a lungul anilor avusese câţiva prieteni. Nu avusese nici o relaţie serioasă până la vârsta de douăzeci şi trei de ani, dar după aceea se împrietenise cu un agent de bursă cu cinci ani mai mare decât ea şi foarte arătos, a cărui cerere în căsătorie se decisese să o accepte dacă aceasta avea să vină. Au ieşit în lume vreme de vreun an, au mers la tot felul de petreceri, s-au delectat cu o serie de lucruri şi, în general, erau fericiţi, sau măcar la fel de fericiţi ca oricare alt cuplu. Pe el îl chema Philip, mama lui avea un titlu nobiliar, existau şi ceva bani - cât să li se asigure o locuinţă în Clapham - şi, de fapt, totul părea în regulă, astfel încât surpriza cea mare a fost când el i-a explicat într-o seară, pe un ton șovăitor, că tocmai cunoscuse pe cineva şi că relaţia lor se termina acolo. Pe moment, Edith nu a reuşit să priceapă nimic. Asta pe de-o parte pentru că el se găsise să-i spună toate acestea în localul San Lorenzo din Beauchamp Place, unde clienţii de la mesele învecinate puteau auzi orice cuvânt schimbat între ei şi, pe de altă parte, deoarece, cu toată modestia, nu reuşea să-şi imagineze ce putea avea în plus acea „altă

persoană" faţă de ea. Ea şi Philip se plăceau, alcătuiau o pereche atrăgătoare, amândoi se simţeau bine în weekendurile de la ţară, amândoi schiau şi aşa mai departe. Ce probleme apăruseră?

în orice caz, Philip a părăsit-o, iar trei luni mai târziu Edith a fost invitată la nunta lui. S-a dus, pur- tându-se foarte delicat şi arătând fermecător (aşa cum de fapt îşi propusese). Mireasa nu era atât de frumoasă ca ea, firește, şi destul de simpluță, dar când Edith a văzut-o cum se uita admirativ la Philip, de parcă acesta ar fi fost Dumnezeu pe pământ, şi-a dat seama, cu un sentiment de neplăcere, că acesta fusese motivul despărţirii lor.

După aceea, mai avusese prieteni cu care să iasă în oraş, dar nimic mai mult. Unul dintre ei, un agent imobiliar pe nume George, rezistase aproape şase luni, dar asta doar pentru că era primul amant priceput pe care îl cunoscuse, iar plăcerile pe care acesta le descătuşa în ea o făcuseră să rămână în mod voit oarbă la toate minusurile lui, până când, într-o zi, la Clubul Henley (unde el o dusese imaginându-şi, lucru înduioşător, că era un eveniment interesant), în timp ce luau prânzul în cortul unor membri, ea se uitase la el şi îl văzuse râzând zgomotos şi arătându-şi toată dantura, moment în care şi-a dat seama că acel bărbat o înspăimânta. După aceea, despărţirea a fost doar o chestiune de timp.

Părinţii ei îl regretaseră mult pe Philip, pe care îl plăcuseră, nu le-a părut deloc rău după George şi, în general, nu au exprimat nici o părere despre ceilalţi bărbaţi care s-au perindat pentru scurtă vreme în Elm Park Gardens, însă Edith începuse să bage de seamă că aluziile voalate şi remarcile mai mult sau mai puţin serioase ale mamei ei deveniseră mai frecvente de când împlinise douăzeci şi şapte de ani. Şi, pentru prima oară, începuse să perceapă un foarte vag şi deocamdată îndepărtat sentiment

de panică. Presupunând, doar de dragul discuţiei, că nu se găsea nimeni să o ceară de soţie, ce avea să se facă?

Ce *Dumnezeu* avea să facă?

însă, s-a gândit ea în timp ce-şi scotea bigudiurile calde şi lua de pe măsuţă peria Mason Pearson, totul s-ar putea schimba foarte repede. Viaţa unei femei nu seamănă cu aceea a unui bărbat. Bărbaţii se năşteau cu bani ori munceau pe brânci ca să-şi facă o carieră şi să se îmbogăţească, în vreme ce femeile... da, femeile puteau fi azi sărace, iar a doua zi bogate, ori cel puţin măritate cu un bărbat avut. Poate că nu era la modă să recunoască asta, dar până şi în această epocă, viaţa unei femei se putea schimba din temelii cu ajutorul inelui potrivit.

Urmărind aceste consideraţii, ar fi uşor să credem că Edith era brutal, chiar excesiv, de mercantilă în acea etapă a vieţii ei, dar acest lucru ar fi nedrept. Şi asta ar fi uimit-o. în cazul în care cineva ar fi întrebat-o dacă era materialistă, ea ar fi răspuns că era practică, iar dacă ar fi fost întrebată dacă era snoabă, ar fi afirmat că era o persoană de lume. La urma urmelor, citea romane, se ducea la cinematograf, ştia ce înseamnă fericirea, credea în iubire. Dar îşi vedea § cariera viitoare drept ceva în primul rând social (şi — cum s-ar fi putut altfel?), iar dacă voia să fie socială, atunci cum să aibă o carieră demnă de acest nume fără bani şi o poziţie în societate? Sigur, prin anii nouăzeci, se presupunea că acestea erau ambiţii demodate, dar Edith nu era animată de dorinţa să dea fuga şi să întemeieze un imperiu al industriei de fitt- ness ori să publice vreo revistă nouă. Cât despre profesiune, pierduse şansa cu zece ani în urmă, când renunţase la şcoală. Şi nu mai era demodat să-ţi doreşti bogăţia. Generaţia copilăriei ei, care adorase orezul brun şi purtase fuste largi şi înflorate, făcuse loc unei lumi mai obraznice, post-Thatcher, şi, într-un fel, visele ei nu erau în ton cu o asemenea evoluţie?

Cu toate acestea, chiar dacă era ambiţioasă şi oarecum dedicată ideii că un bărbat avea să fie cel care să-i deschidă calea aurită spre împlinire, nu ar fi adevărat dacă am afirma că Edith era în mod fundamental o snoabă. Dacă am compara-o cu mama ei, sigur nu era. Chiar ei îi plăcea să spună că prefera să fie la adăpost şi să privească pe geam decât să se trezească pe dinafară, însă pe ea o interesa mai curând realizarea (ori puterea, ca să folosim numele său mai puţin plăcut) decât rangul. Dorea să se afle în miezul lucrurilor. Voia un câştigător, nu un moştenitor de coroană. în anumite limite. Nu pornise în căutarea unui negustor oarecare, dar plin de bani, dar nici nu avea intenţia de a-şi găsi un conte. Ceea ce explică, probabil, de ce s-a ales cu un conte.

S-a privit atentă în oglindă. Purta o rochie neagră, scurtă, din mătase. Pe care mama ei ar fi caracterizat-o „ceva scurt şi negru", rochia de rezervă a oricărei lady londoneze. Era bine croită, destul de scumpă şi, cu excepţia unei brăţări delicate, cu aer de vechime, nu purta altă podoabă. Arăta atrăgătoare şi rafinată, având acel aer vag de severitate pe care un anumit tip de gentlemeni îl apreciază drept ispititor. Era mulţumită de înfăţişarea ei. Edith nu era vanitoasă, dar se bucura, ca să nu spunem că se simţea chiar uşurată de faptul că nu fusese blagoslovită cu o faţă oarecare. A auzit soneria.

Se gândise în treacăt să-i spună lui Charles să o aştepte jos, dar în acest caz el şi-ar fi putut închipui că avea ceva de ascuns, ceva mai compromiţător decât un tată anost şi o mamă snoabă, aşa că a decis să-l invite sus, dar să-l prezinte în stil american, adică folosind doar numele mic. Un obicei modern care, de regulă, îi displăcea, deoarece ascundea singura parte a unui nume ce putea furniza anumite informaţii. Mama ei i-a dejucat planul imediat ce a apărut pe terenul de luptă.

- **Charles, şi mai cum? a întrebat ea, în timp ce Kenneth le pregătea tuturor ceva de băut.**

- **Broughton.**

Charles a zâmbit. Edith a observat cum mamei îi pica fisa cu un *bang* mut, doar nu degeaba fusese mama ei o admiratoare de-o viaţă a reginei Elisabeta I. Masca a rămas zâmbitoare, dar imobilă.

- **Şi cum ai cunoscut-o pe Edith?**

- **Ne-am întâlnit în Sussex, la casa părinţilor mei.**

- **Când stăteam la Isabel şi David.**

- **A, înseamnă că îi cunoaşteţi pe soţii Easton?**

Charles a confirmat cu o mişcare din cap, lucru pentru care Edith i-a fost recunoscătoare. El nu era pregătit să spună: „Nu, nu-i cunosc şi nu am făcut cunoştinţă cu ei la o petrecere privată. Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră când îşi cumpăra bilet ca să vadă unde locuiesc.” Cam aşa stăteau lucrurile, dar asta ar fi făcut ca seara să debuteze cu stângul. Cu toate acestea, după ce a scăpat din prima capcană, Edith a pus capăt destul de repede discuţiei pe acel subiect, nedorind să mai rişte încă o dată. Aşadar, s-a simţit mai degrabă uşurată decât agitată atunci când s-au instalat în sclipitorul Porsche care îi aştepta jos.

- **M-am gândit să mergem la Annabel's.**

- **Acum?**

Era surprinsă, şi vorbise fără să se gândească prea bine ce spune.

- **Te deranjează? Nu e obligatoriu.**

Charles părea uşor jignit, iar ea s-a simţit prost pentru că respinsese într-un fel ceea ce el presupu- sese că reprezenta un soi de cadou. Gândul că el plănuise o seară pentru ea era de-a dreptul măgulitor.

- **Minunat, a zis ea zâmbindu-i. El o privea cu ochi mari, plăcuţi, având chipul puţin umbrit. Doar că mai**

mereu am mers la Annabel's foarte târziu. Nu cred că am luat vreodată cina acolo.

- **Mie chiar îmi place.**

Au pornit în tăcere şi au rămas astfel până în faţa renumitei intrări la subsol din Berkeley Square. Charles a coborât şi a dat cheile unui uşier. Edith mai venise la Annabel's cu tineri care-şi parcau maşinile undeva în apropierea pieţei şi mergeau apoi pe jos până la club. Trăia un sentiment plăcut ştiind că ieşise cu cineva care nu simţea nevoia să se ferească. Au coborât treptele şi au trecut pragul uşii. Charles a semnat, fiind întâmpinat din toate părţile cu numeroase saluturi însoţite de „milord".

în bar nu se afla aproape nimeni, iar în restaurant erau şi mai puţine persoane. Ringul de dans pustiu părea întunecat şi searbăd, cu oglinzile negre în care nu se reflecta nimic. Charles a părut debusolat la început, după care s-a simţit stânjenit.

- **Ai avut dreptate. E prea devreme. Cred că se populează abia pe la nouă sau zece seara. Vrei să mergem în altă parte?**

- **Nicidecum, a zis ea, cu un zâmbet firesc şi s-a aşezat pe o banchetă. Acum spune-mi ce mâncăm.**

încă nu-şi făcuse o părere clară despre Charles, dar de un lucru era oricum singură. Seara aceea trebuia să fie un *succes măreţ,* chiar cu preţul vieţii. Meniul le-a oferit câteva minute bine-venite de flecăreală. Charles se pricepea la mâncare şi băutură şi s-a arătat fericit să preia conducerea în privinţa alegerii, deşi, în realitate, ea îi ceruse ajutorul doar pentru a se pune în situaţia de persoană supusă, aşa cum îi stătea bine unei fete nubile şi de treabă. însă n-ar fi vrut ca el să ajungă să se scuze pentru alegerea făcută. Măcar atât învăţase din propria experienţă. însă el s-a descurcat de minune, iar cina a fost foarte bună.

Charles Broughton nu era un bărbat atrăgător. Avea nasul prea mare şi buzele prea subţiri. însă la lumina lumânărilor nu era deloc lipsit de farmec. Era ceea ce Dădaca[1] ar numit „distins”. Semăna atât de mult cu un gentleman britanic, încât părea să fi fost ales de o companie de distribuţie a actorilor, iar Edith se simţea destul de atrasă fizic de el. Mult mai mult decât şi-ar fi închipuit. A rămas uşor surprinsă dân- du-şi seama că aştepta cu nerăbdare o invitaţie la dans.

- **îţi petreci mult timp la Londra? l-a întrebat ea.**

El a clătinat din cap.

- **Doamne Dumnezeule, nu. Cât de puţin posibil.**
- **Deci, în general, stai în Sussex.**
- **Mai tot timpul. Mai avem o proprietate şi în Norfolk. Trebuie să ajung şi acolo din când în când.**
- **Ciudat. Credeam că ai un rol activ în viaţa socială.**
- **Eu? Poate glumeşti, a zis el râzând. De ce credeai asta?**
- **Nu ştiu.**

De fapt, ştia, dar nu era pregătită să admită că citise despre el prin diverse ziare, la rubrica mondenă. Cum se întâlniseră la Ascot, totul părea să se întregească într-o imagine destul de amuzantă. Era o impresie greşită, dar corectată cu fermitate în timp.

Adevărul era că, la fel ca majoritatea oamenilor, Charles se ducea la petreceri dacă era invitat şi dacă nu avea altceva mai bun de făcut, dar nu avea mulţi prieteni - şi cu siguranţă nu se numărau printre ei cunoştinţele făcute în ultimii ani - şi se socotea în mod exclusiv un om de la ţară, care-şi ajuta tatăl în administrarea proprietăţilor şi caselor pe care Dumnezeu găsise de cuviinţă să le

---

[1] Aluzie la personajul principal din serialul *Dădaca (Nanny),* 1993 (n. tr.).

încredinţeze familiei. El nu-şi punea la îndoială poziţia socială şi nici nu încerca să i se opună, însă nici nu o folosea în mod abuziv. Dacă s-ar fi gândit vreodată la aspecte legate de moştenire sau rang, ar fi spus doar că se simţea foarte fericit. Cu toate astea, nu ar fi declarat totul cu voce tare.

Contrar celor gândite de Edith, nu o dusese la clubul Annabel ca parte a unui plan strategic romanţios. Deşi nu-i plăcea să recunoască asta nici în sinea lui, adevărul era că-i plăcea să ducă fetele în locurile unde îl cunoştea lumea. Dădea cinei un pic de culoare, care ar fi lipsit în cazul anonimatului total. îi venise rândul să vorbească.

- Ai trăit multă vreme la ţară?

- Nu prea mult, a zis ea, dându-şi seama imediat că acesta era un răspuns ciudat, pentru că ea nu „trăise" niciodată la ţară, nici măcar pentru jumătate de oră. Decât dacă punea la socoteală şcoala cu internat, ceea ce nu era cazul, desigur. Cu toate acestea,
îi plăcea la ţară. Ar fi stat o veşnicie acolo. Mersese g la vânătoare. Călărise. Aşadar, nu minţea cu totul. — Şi a explicat motivul: Din cauza profesiunii tatei. înţe- [57] legi, nu?

Charles a dat din cap.

- Cred că trebuie să călătorească destul de mult.

Edith a ridicat din umeri.

- Destul de mult.

în realitate, Kenneth Lavery trebuise să călătorească numai cu metroul londonez până la acelaşi birou şi înapoi vreme de treizeci şi doi de ani. Ajunsese o dată la New York şi altă dată la Rotterdam. Atâta tot.
Această reformulare a adevărului nu a fost niciodată corectată. Ulterior, Charles a trăit mereu cu impresia că tatăl lui Edith fusese un soi de copil-minune, care pendulase tot timpul între Singapore şi Zürich. Reuşind să creeze această imagine deformată, Edith intuise bine ceea

ce ar fi vrut Charles să audă. Un om de afaceri care suferă permanent de somnolenţă din cauza schimbării fuselor orare este mai puţin mic-burghez decât un contabil cu o activitate plicticoasă, care îşi cumpără bilet de la staţia Piccadilly, iar lui Charles îi plăcea ca lucrurile să se prezinte astfel.

Timpul s-a scurs, iar clubul începea să se umple.

- **Charlie!**

Edith a ridicat privirea şi a văzut apropiindu-se de ei o brunetă atrăgătoare, îmbrăcată cu o rochie de cocktail cu paiete, îndrăzneţ croită. Era însoţită de, ori mai curând trăgea după ea, o balenă. Bărbatul purta un costum care probabil fusese confecţionat dintr-un sul întreg de stofă şi o cravată mare, cu buline. Când au ajuns la în dreptul mesei, Edith a observat firicelele de sudoare care i se prelingeau continuu pe după urechi, pe gâtul gras şi roşu.

- **Jane. Henry. Charles s-a ridicat şi a făcut un semn către Edith. 0 cunoaşteţi pe Edith Lavery? Henry şi Jane Cumnor.**

Jane i-a strâns mâna repede şi fără vlagă, după care, aşezându-se, s-a întors către Charles şi şi-a turnat un pahar din vinul lor.

- **Mor de sete. Ce mai faci? Ce s-a întâmplat cu tine la Ascot?**
- **Nimic. Am fost acolo.**
- **înţelesesem că o să luăm prânzul cu toţii joi. La familia Weatherby, nu? Te-am căutat peste tot, dar până la urmă am renunţat. Camilla a fost cumplit de dezamăgită.**

A rânjit apoi către Edith, parcă invitând-o să participe la glumă. De fapt, excluzând-o cu bună ştiinţă de la discuţie, evident.

- **Păi, nu era cazul. Doar i-am spus ei şi lui Anne că în ziua aceea trebuia să iau masa de prânz cu părinţii mei.**

- Inutil să mai spun că ele uitaseră cu totul. Oricum, nu mai contează. Apropo, ia spune-mi: te duci în vizită la Eric şi Caroline în august? Mi-au jurat că aşa le-ai promis, dar e ceva ce nu-ţi stă în fire.

- De ce?

Jane a ridicat din umeri cu o mişcare lenevoasă, sinuoasă.

- Nu ştiu. Mă gândeam că nu-ţi place arşiţa.

- încă nu m-am hotărât. Tu te duci?

- Nu ştim nici noi, nu-i aşa, dragă? S-a aplecat peste masă către soţul ei, care încă mai gâfâia şi i-a frământat mâna ca pe o pâine dospită. La Royton toate sunt în întârziere. Abia dacă am mai trecut pe acasă de când Henry a intrat în politică. Mă îngrozeşte ideea de a rămâne blocaţi acolo toată vara.

Şi din nou şi-a lăţit zâmbetul, căutând complicitatea lui Edith.

Edith i-a întors zâmbetul. Era destul de obişnuită cu acea curioasă nevoie a celor din clasa de sus de a demonstra că se cunosc toţi între ei şi că fac aceleaşi lucruri cu aceiaşi oameni. Acesta era, probabil, un exemplu împins la extrem al mentalităţii de cetate asediată, dar, privindu-l pe lordul Cumnor, alias Henry Locomotiva Verde, nu era greu să constaţi că Jane făcuse nişte sacrificii uriaşe ca să ajungă în poziţia pe care o deţinea acum. I-ar fi fost greu să o considere, chiar şi pentru o clipă, drept un lucru de mică însemnătate.

- Sunteţi implicat puternic în viaţa politică? l-a întrebat Edith pe Henry, care părea să-şi fi revenit din efortul de a fi traversat ringul de dans pe picioarele lui.

- Da, i-a răspuns el şi s-a întors către ceilalţi.

Edith fusese tentată să-l compătimească, dar şi-a

dat seama că el nu simţea nevoia de a-şi plânge de milă. Era foarte fericit să fie cine şi ce era. Tot la fel cum era foarte fericit să demonstreze că îl cunoştea pe Charles, dar nu o cunoştea pe Edith. Cu toate acestea, Charles nu era dispus să le permită soţilor Cumnor să fie nepoliticoşi cu fata pe care o invitase la cină, aşa că, în mod deliberat şi bătător la ochi, a reluat conversaţia începută de ea.

- Henry este extrem de serios de când şi-a ocupat locul în Parlament. Care a fost ultima cauză pentru care ai pledat? Legume organice pentru deţinuţi?

- Ha-ha, a făcut Henry.

Jane a sărit în ajutorul soţului.

- Nu fi răutăcios. S-a implicat foarte mult în privinţa dietei pe plan naţional, nu-i aşa, dragul meu?

- Ceea nu presupunea să şi urmeze acea dietă, din câte înţeleg, a spus Charles.

- Râzi acum, dar o să ajungi şi tu în situaţia asta când tatăl tău n-o să mai fie. Vei vedea, a spus Jane.

- Ba nu. Laburiştii vor câştiga următoarele alegeri şi-i vor da la o parte pe moştenitori cât ai zice peşte.

- Nu fi atât de pesimist. (Jane nu voia să audă că lumea de care îşi legase toate speranţele era ameninţată cu dispariţia.) în orice caz, vor trece ani buni până să găsească o formulă pentru Camera Lorzilor care să funcţioneze mai bine şi nu vor face nimic în pripă.

—

Charles s-a ridicat şi a invitat-o pe Edith la dans. [61] în timp ce se roteau încet pe ringul de dans, populat acum de bancheri de origine iraniană şi de amantele lor, Edith a ridicat privirea întrebătoare.

El i-a zâmbit.

- Henry e băiat de treabă.

- Ţi-e prieten apropiat?

- Mi-e un fel de văr. îl cunosc de când mă ştiu. Dumnezeule, acum e cumplit de gras, nu? Arată ca un balon.
- De când sunt căsătoriţi?
- Patru sau cinci ani, aşa cred.
- Au copii?

El a strâmbat ciudat din buze.

- Două fete. Bietul Henry. Setchell l-a pus să bea porto şi să mănânce caşcaval şi Dumnezeu mai ştie ce.
- De ce?
- Ca să aibă un băiat, de ce altceva? Să obţină moştenitorul necesar.
- Şi ce se întâmplă dacă nu reuşesc?

Charles s-a încruntat.

- Nu există fraţi. Cred că un individ din Africa de Sud va obţine titlul, deşi nu ştiu sigur dacă nu cumva el sau fetele se aleg cu toată prada. în orice caz, amândoi sunt tineri. O să mai facă nişte încercări, aşa cred.
- Treaba asta ar putea să-i coste cam scump.
- Cu siguranţă. Niciodată nu ştii cât să insişti. Ui- tă-te la familia Clanswilliam. Au avut şase fete până să se hotărască să renunţe şi în prezent lucrurile s-au înrăutăţit.
- De ce?
- Tu ce părere ai? Până şi fetele trebuie să urmeze nişte şcoli acceptabile.

Au dansat în tăcere o vreme, iar Charles a salutat din cap câteva cunoştinţe aflate pe ring. Cu un sentiment de recunoştinţă faţă de pronia cerească, Edith a recunoscut două fete pe care le ştia din sezonul ei de debutantă şi le-a aruncat zâmbete sclipitoare.

Remarcând identitatea partenerului ei, acestea i-au răspuns la zâmbete şi au făcut semn cu mâna, îngădu- indu-i să nu se mai simtă invizibilă. Până să revină la masă, începuse să simtă că avea parte de o companie cât se putea de agreabilă.

Henry şi Jane nu se mutaseră la altă masă şi, când cei doi s-au apropiat, Jane a sărit în picioare şi l-a prins pe Charles de mână.

- **Ar fi cazul să dansezi şi cu mine. Lui Henry nu-i place. Hai.**

L-a condus pe Charles înapoi pe ring, lăsând-o pe Edith singură cu soţul ei cu aspect porcin.

El i-a zâmbit pierdut.

- **întotdeauna spune asta. De fapt, nu detest dansul. Ai vrea să facem o încercare?**

Edith a clătinat din cap.

- **Doar dacă ţii neapărat, nu te supăra. Mă simt epuizată.**

Gândul de a se simţi îndesată în mormanul acela de osânză o făcea să se cutremure.

El a dat din cap cu un aer filozofic. Refuzul cuiva de a dansa cu el nu reprezenta o experienţă inedită pentru el.

- **îl cunoşti bine pe Charles?**
- **Nu. Abia ne-am întâlnit la ţară, apoi ne-am revăzut la Ascot şi iată-mă acum aici.**
- **Unde, la ţară? Şi, cu cine?**

A mai căpătat ceva viaţă intuind şansa de a mai face paradă de câteva Nume Importante.

- **Cu soţii Easton. în Sussex. David şi Isabel. îi cunoşti?**

Era convinsă că nu. Şi nu se înşelase defel.

- **îl cunosc pe Charles de când mă ştiu.**

Cam fără chef, Edith a căutat să găsească un răspuns satisfăcător.

- **Nu cred că am cunoscut pe cineva de când mă ştiu. Decât poate pe părinţi, a adăugat ea, cu un hohot de râs.**

Henry nu a râs.

- **Aha, a zis el.**

Ea a mai făcut o încercare.

- **Cine sunt Eric şi Caroline?**

- **Caroline este sora lui. Şi pe ea o cunosc de când mă ştiu. A dat din cap ca pentru sine, încântat de faptul că avea astfel de cunoştinţe vechi. Eric e tipul cu care s-a măritat Caroline.**
- **înţeleg că pe el nu-l cunoşti de când te ştii.**
- **Nici nu-l văzusem până la nuntă.**
- **E simpatic?**
- **Nu ştiu ce să zic.**

Evident, după părerea lui Henry, Caroline se făcea vinovată de ceva groaznic de grav. Prin acea asociere cu necunoscuţi se petrecuse o metisare oribilă a familiei. Edith a simţit că şi ea se afla la graniţele unui solecism prin faptul că vorbea despre acel intrus în sânul neamului.

- **Unde este Royton?**

De astă dată, pe faţa lui Henry a apărut o expresie mai curând de uimire decât dezgust. Faptul că ea nu ştia unde se află Royton reprezenta sigur un indiciu de excentricitate.

- **în Norfolk.**
- **E frumos acolo?**

Edith începuse să simtă că făcea eforturi supra-omeneşti pentru a întreţine conversaţia cu Henry.

El a ridicat din umeri şi s-a uitat în jur după sticlă, ca să-şi toarne încă un pahar.

- **Oamenii aşa socotesc.**

Edith a deschis gura ca să mai facă o încercare, apoi a închis-o. Nu era cea din urmă dată când rămânea şocată de tirania celor inadaptabili din punct de vedere social. Eforturi imense erau irosite pentru o conversaţie plicticoasă şi greoaie, al cărei unic scop era acela de a-i scuti pe asemenea oameni nătângi de _ sentimentul propriei prostii. Ironia este că ei rămân § imuni şi nu-şi percep propriile minusuri. Dacă ar fi — observat că lucrurile se desfăşurau anevoie, Henry nu ar fi şovăit nici o clipă să dea vina pe Edith şi pe faptul că nu cunoştea nici o

persoană care să prezinte interes pentru el. înainte ca tăcerea dintre ei să devină apăsătoare, Charles şi Jane s-au întors la masă, iar restul timpului a fost dedicat bârfelor despre oameni pe care Edith nu-i văzuse în viaţa ei.

- A fost o seară încântătoare, a spus ea, când Charles a oprit maşina în faţa apartamentului părinţilor ei. Charles nu a făcut nici o încercare să parcheze, aşadar ea a înţeles foarte limpede că seara aceea nu includea nici un epilog legat de sex.

- Mă bucur că ţi-a plăcut. îmi pare rău că ne-am trezit cu oaspeţi pe cap.

- Nu-i nimic. Mi-au plăcut amândoi, a minţit ea.

- Serios? a întrebat el, oarecum anxios. Mă bucur.

- Henry mi-a povestit despre Royton.

El a dat din cap, fericit că revenise pe un teritoriu familiar.

- Da, sunt vecini cu mine în comitatul de acolo. Tocmai de aceea îi cunosc.

- Am crezut că sunteţi veri.

- Mda, într-un fel. Dintr-o căsătorie care a avut loc prin 1830. Dar îi cunosc pentru că-mi sunt vecini.

Ş> - Mi se pare frumos.

§ - Aşa şi e. Nu ştiu sigur cât de bine se pricepe 2 bătrânul Henry să administreze proprietatea aceea, = dar ea arată fermecător. în orice caz, familia lor este — foarte înstărită, de aceea nici nu-mi închipui că asta contează prea mult.

Se vedea de la o poştă că Charles se considera *extraordinar* de bun în administrarea proprietăţii Broughton.

S-au privit lung vreme de câteva clipe. Edith şi-a dat seama că ar fi vrut ca el să o sărute. Pe de o parte, pentru că dorea să se asigure de succes în acea seară şi, pe de alta, pentru că pur şi simplu voia să-l sărute. El s-a aplecat stângaci spre ea, după care şi-a apăsat gura peste a ei. Buzele îi erau tari şi lipite ferm. S-a

lăsat apoi pe spătarul scaunului. „Aha”, a gândit Edith. „Mai curând Philip decât George. în fine, asta e.” Apoi, a zis cu voce tare:

- Noapte bună şi-ţi mulţumesc încă o dată. A fost o seară foarte plăcută.

- Mă bucur, a spus el, după care a coborât din maşină şi a condus-o până la uşa de la intrare, însă n-a mai făcut nici o încercare de a o săruta când şi-a luat rămas-bun şi nici nu a făcut vreo aluzie privind o viitoare întâlnire. S-ar fi putut spune că, până în acel moment, nu şi-ar fi dorit altceva decât asigurarea că Charles o socotea atrăgătoare, că îi plăcea să fie în compania ei şi că dorea să o revadă. Acum însă, după ce despărţirea se dovedise cam anostă, ea se simţea cuprinsă de dezamăgire, trăind senzaţia că pierduse un prilej. Beneficiase de o şansă uriaşă, dar o ratase fără să înţeleagă pe deplin de ce. Copleşită de ideea eşecului, se strecurase pe mutește în camera ei, străduindu-se să nu-şi trezească mama, — care de fapt stătea trează şi se holba în tavan, două
uşi mai încolo.

Nu era cazul să se simtă descurajată. Nu-l cunoştea pe Charles, astfel că interpretase greşit reticenţa lui. Cum el era perceput în general ca o captură-pre- miu, ea îşi închipuise că el împărtăşea acea imagine despre sine, lucru neadevărat. El socotea că pe umerii lui atârna răspunderea pentru acea seară, nu pe ai lui Edith. Era timid (nu din aceia care compensează timiditatea prin bădărănie, ci de-a dreptul sfios) şi de aceea, deşi nu era capabil să-şi exprime părerile, se arăta foarte încântat de faptul că ea lăsase impresia că îi făcuse plăcere să se afle alături de el. în realitate, când a vârât cheia în încuietoarea apartamentului părinţilor săi din Cadogan Square, a făcut-o cu un sentiment de mulţumire referitor la o seară pe care nu o risipise fără rost. O plăcea foarte mult pe Edith. Mai mult decât ţinea minte să-i fi plăcut vreo fată. Cu tot respectul

cuvenit pentru ipocrizia pe care o datorăm unei societăţi ipocrite, el o admira cu atât mai mult cu cât se prefăcuse că îi plăcuseră soţii Cumnor, când, de fapt, era limpede că aceştia, ori cel puţin Jane, se purtaseră îngrozitor în cursul acelei seri. A deschis uşa şi a trecut pragul.

Apartamentul din Londra al familiei Uckfield se afla la parterul şi etajul întâi al uneia dintre casele înalte din cărămidă roşie, construite în stil olandez pe vremea regelui Edward, care înconjoară piaţa exclusivistă, dacă nu fermecătoare. Era o casă destul de plăcută, mobilată într-un stil ce presupunea un amestec echilibrat de lucruri confortabile şi impresionante, pe care mama lui şi-l însuşise citind romanele lui John Fowler. Tablourile, culese din colecţia de ordin secund a familiei, erau alese în aşa fel încât să sugereze importanţa ereditãţii, dar fără a crea impresia de acaparare a spaţiului. Tapiseriile, obiectele decorative, chiar mesele şi scaunele păreau să indice, tacit, rangul familiei. „Aici ne aflăm doar în vizită, păreau să spună lucrurile de acolo, dar nu asta suntem noi.”
Nici un membru al familiei nu denumea „casă” acel loc, nici măcar Caroline, care, înainte de a se căsători, locuise acolo patru ani. Casa era Broughton. „Săptămâna viitoare voi sta în apartament”, „Mă duc până la apartament”, „Ce-ar fi să ne vedem la apartament?” erau toate foarte clare, însă „Trebuie să mă întorc acasă”, rostit chiar la sfârşitul unei cine luate la Londra, nu putea însemna decât că, în acea noapte, respectivul Broughton în chestiune urma să se deplaseze cu maşina prin Sussex. Astfel de oameni pot să deţină o casă în Chester Square şi să închirieze o căsuţă în Derbyshire, dar poţi fi sigur că doar acel loc împrejmuit de iarbă reprezintă „casa”, „căminul”. Şi, dacă nu există vreun asemenea ascunziş, atunci ei vor susţine răspicat că, pentru bunăstarea lor, este esenţial să fugă de fum şi asfalt şi să se repeadă până la prietenii lor de la ţară cât de des reuşesc, sugerând în acest fel că, deşi s-ar putea întâmpla să-şi

petreacă g viaţa călcând pe trotuare sau stând la un birou din — metropolă, în adâncul sufletului, ei vor rămâne oameni de la ţară. Rareori găseşti vreun aristocrat care să fie mai fericit la Londra - ori, cel puţin, i-areori găseşti pe cineva care să recunoască asta.

Charles avea propriul lui apartament, un amestec de încăperi aflate la etajul trei al unei clădiri din Eaton Place, dar de obicei nu se deranja să meargă până acolo. Cel din Cadogan Square era mai frumos şi mai confortabil, iar el putea să-şi ridice corespondenţa de acolo şi să o aducă aici fără probleme.

Dar, poate pentru că Broughton era, la urma urmei, un produs al gustului multor generaţii, Charles devenea conştient de influenţele exercitate de mama lui ori de câte ori vizita apartamentul din Londra. Adevăratul sediu londonez al familiei, Broughton House, se aflase în St James's Square, însă proprietatea fusese bombardată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, astfel că au fost scutiţi de dureroasa decizie, pe care au trebuit să o ia cele mai multe dintre rudele lor, de a abandona sau nu reşedinţa de la oraş la sfârşitul conflagraţiei. Bunicii lui Charles cumpăraseră un apartament destul de umed în Albert Hall Mansions, pe care mama lui îl respinsese fără a sta mult pe gânduri, şi tot ea alesese şi crease acest apartament drept un cadru potrivit pentru activităţile ei caritabile şi pentru întâlniri ce îi reclamau, ocazional, prezenţa în capitală.

Stând la un pahar de whisky înainte de culcare, gândul l-a purtat pe Charles la mama lui. S-a uitat la schiţa frumos înrămată, care o înfăţişa pe lady Harriet Trevane (numele de botez al lui lady Uck- field) la vârsta de şaptesprezece ani. Era pictată de Annigoni şi fusese aşezată pe o măsuţă în stil *régence* din apropierea şemineului din salon. Chiar şi în tabloul înfăţişând-o ca fată, cu o panglică de păr atârnându-i printre buclele negre-cărbune, Charles putea detecta privirea familiară, directă şi netemătoare, ca

de pisică. Trebuia să recunoască în sinea sa că mama lui nu avea să o placă pe Edith. Ştia asta din capul locului. Dacă i-ar fi fost prezentată drept soţia unui prieten, ar mai fi existat o şansă - asta în cazul în care ar fi băgat-o cât de cât în seamă -, însă Edith nu ar fi fost privită cu ochi buni ca prietenă a lui Charles. S-ar fi bucurat de şi mai puţin succes dacă, în situaţia la care s-ar fi ajuns la aşa ceva, ar fi fost privită ca succesoare a lui lady Uck- field, ca persoană căreia mama lui să-i încredinţeze casa, situaţia, până şi comitatul pentru care muncise îndelung şi cu dăruire.

Asta nu însemna că Charles nu manifesta înţelegere faţă de propria mamă. Dimpotrivă, o iubea foarte mult şi era îndreptăţit să o iubească. Vedea dincolo de perfecţiunea pe care o afişa publicului şi îl încânta ceea ce descoperea acolo. Lady Uckfield simţea întotdeauna o anumită plăcere să lase impresia că tot ce avusese în viaţă îi fusese oferit pe tavă. Acest lucru nu era adevărat în ce o privea, după cum g nu era adevărat nici pentru restul rasei umane, însă — ea prefera să fie invidiată decât compătimită, şi toată viaţa alesese, ca în cuvintele acelui cântec de odinioară[1], să-şi pună necazurile în raniţă şi să zâmbească. De regulă, această alegere nu era prea împovărătoare, deoarece ea îşi socotea propriile probleme la fel de plicticoase ca şi ale altora, dar Charles respecta acest mod de a privi lucrurile, ceea ce-l făcea să ţină şi mai mult la ea. încă nu-şi putea da seama în ce măsură, prin acea „bărbie sus", mama lui rămânea credincioasă principiilor celor care îi semănau.

---

[1] *Pune-ţi necazurile în raniţă şi zâmbeşte, zâmbeşte, zâmbeşte* este numele unui marş publicat în 1915 la Londra, cu versuri de George Henry Powell şi muzica de fratele său, Felix Powell, foarte apreciat de soldaţii britanici în Primul Război Mondial (n. tr.).

Luate în ansamblu, clasele de sus nu au obiceiul să se văicărească. în general, ca grup, ele preferă să „nu mai amintească de acel lucru”. O plimbare în pas alert şi o băutură tare sunt remediile alese de cei care aparţin acestor clase când sunt loviţi fie în inimă, fie la pungă. Presa de scandal a scris mult despre răceala lor, însă nu lipsa sentimentelor îi deosebeşte pe aceşti oameni de alţii, ci mai curând neexprimarea sentimentelor. în mod firesc, ei nu socotesc acest lucru un g defect şi nici nu admiră manifestarea publică a emo- § ţiilor, aşa cum o practică alţii. Ei sunt sincer nedu- 2 meriţi de suferinţa clasei muncitoare, a acelor mame | care, suspinând, sunt sprijinite când intră în bise- — rică, sau a văduvelor de soldaţi care se lasă fotografiate vărsând lacrimi peste „ultima scrisoare de la el”. Până şi termenul de „consilier” trimite un fior de dezgust pe şira spinării celor cu adevărat bine educaţi. Ei nu înţeleg, desigur, că aceste tragedii, naţionale şi familiale, victimele războaielor, omorurile întâmplătoare, ciocnirile în lanţ soldate cu morţi pe autostrada M3 le oferă probabil celor mai mulţi năpăstuiţi singura şansă de a deveni celebri, fie şi pentru o zi. Măcar o dată în viaţă ei îşi pot satisface dorinţa foarte umană de a ieşi în evidenţă, de a beneficia de o cât de mică recunoaştere publică a nenorocirii lor. Cei din clasele de sus nu pricep această foame, deoarece nu o împărtăşesc. Ei ies în evidenţă încă de la naştere.

Singurele bătălii duse de mama lui, despre care Charles avea cunoştinţă, erau acelea din războiul cu bunica lui, marchiza moştenitoare, care nu se dovedise deloc o soacră blândă. Era fiica înaltă, ciolănoasă şi cu nasul lung a unui duce şi nu se lăsa impresionată cu uşurinţă de bruneta micuţă şi simpatică pe care fiul ei o adusese acasă. Bătrâna lady Uckfield fusese o adevărată regină Mary pentru lady Elizabeth Bowes-Lyon, nora ei, iar relaţiile dintre ele nu au fost niciodată cordiale. Chiar după moartea soţului ei, şi

după ce Charles încetase de mult să mai fie un copil, purtarea moştenitoarei a rămas la fel de neîmblânzită şi aceasta a continuat să contramandeze ordinele date menajerei, să-şi instruiască grădinarii direct şi să g anuleze unele comenzi de articole de băcănie, ţinând — să le înlocuiască cu altele, mai „potrivite", procedând astfel până în ziua morţii ei, care nu a stârnit prea multe lamentaţii.

Faptul că aceste încercări au eşuat, că puterea ei a fost înfrântă, era rezultatul direct al singurei lupte adevărate dintre ele, a cărei amintire îl făcea mereu pe Charles să zâmbească. La scurt timp după pierderea poziţiei de castelană la Broughton, bunica lui rearanjase tablourile din salon, în vreme ce lady Uckfield se găsea la Londra. La întoarcere, văzând schimbările, lady Uckfield s-a înfuriat atât de tare încât, într-o exprimare modernă, i-a sărit ţandăra, eveniment unic în istoria familiei. Acest fapt a dat naştere unei dispute cu glasuri ridicate, cât se poate de serioase, cu siguranţă nemaiîntâlnite în istoria încăperii în chestiune - cel puţin după zilele mai zburdalnice din veacul al XVIII-lea. Spre deliciul suprem al servitorilor care ascultaseră toată cearta, lady Uckfield a acuzat-o pe soacra ei de lipsă de educaţie şi de maniere, de amestec mişelesc. „Eu, prost-crescută?" a răcnit moştenitoarea, alegând din lista de insulte doar pe aceea capabilă să îi perforeze carapacea. *„Prost-crescută!"* şi a ieşit cu paşi apăsaţi din casă, hotărâtă să nu-i mai calce pragul niciodată. Mama lui îi spusese de multe ori lui Charles că regreta acel incident şi cu siguranţă a reprezentat o uşurare pentru ea faptul că, după ce avusese ultimul cuvânt de spus, bătrâna lady Uckfield a revenit totuşi la Broughton pentru a participa la sărbătorile obişnuite de familie, dar, chiar şi aşa, bătălia îşi atinsese scopul. De atunci încolo, fără nici o umbră de îndoială, iar casa, proprietatea şi satul au rămas sub comanda tinerei marchize.

Din acest motiv, dar şi din multe altele, atât simple, cât şi complicate, Charles îşi admira mama şi principiile de disciplină după care se călăuzea în viaţă. Admira până şi modul în care se împăcase cu stupiditatea soţului ei, fără să se refere vreodată la acest lucru şi fără să-şi dea vreodată în vileag exasperarea. Charles era conştient că el însuşi, deşi nu la fel de încet la minte ca tatăl său, nu era prea ager. Mama sa îl îndrumase bine, fără a-l face să se confrunte cu slăbiciunile proprii, însă el le conştientiza totuşi. Din această cauză, ar fi vrut să-i facă pe plac atunci când s-ar fi pus problema alegerii unei tovarăşe de viaţă. Ar fi fost încântat să ajungă la vreo petrecere scoţiană pentru peţit, sau la vreun bal londonez, şi să descopere exact femeia pe care mama să o fi dorit pentru el. N-ar fi trebuit să fie prea greu. Trebuia să existe undeva şi acea fată de pair, care să aparţină acelei lumi vechi şi familiare pe care lady Uckfield o cunoştea şi în care avea încredere, care să fie isteaţă şi îmbrăcată şic (pentru că mama lui nu ţinea prea mult la lipsa de eleganţă, şi nici nu aprecia doamnele de la ţară care se afişau cu părul neîngrijit şi cu fuste luate de la acţiunile de binefacere), acea fată care să-l binedispună, de care să se simtă mândru şi în siguranţă, şi a cărei sosire să schimbe lucrurile.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult se străduise, nu reuşise să descopere o asemenea fată. Existaseră tinere agreabile care făcuseră tot posibilul, dar... nici una nu fusese aleasă. Asta pentru că Charles avea o anumită credinţă după care se ghida. Ca şi el, aceasta era simplă, dar puternică. Mai precis, considera că dacă se căsătorea din dragoste, dacă şi-ar fi găsit partenera care să-l stimuleze trupeşte şi intelectual (pentru că aprecia activităţile intelectuale, chiar dacă într-o măsură mai redusă), atunci viaţa ce i-a fost hărăzită avea să se dovedească bună şi darnică.

Dacă, totuşi, făcea o partidă bună, dar nepotrivită, atunci nici o mântuire nu ar mai fi fost posibilă. Nu credea în divorţ (mai ales pentru capul familiei Brough- ton) şi, prin urmare, odată căsătorit şi nefericit, tot astfel va rămâne până în ziua morţii. Pe scurt, un individ integru şi foarte moral, poate mai mult decât îşi dădea el seama. Iar acest lucru îl făcea să se simtă şi mai tulburat la gândul că exista posibilitatea de a fi atras de o femeie care, deşi nu era total nepotrivită pentru el, sau vreo regină a muzicii pop sau vreo artistă de circ ce evolua la trapez, tot nu era chiar ceea ce spera mama lui.

Aşadar, cu o umbră de melancolie în suflet, două zile mai târziu, Charles i-a telefonat lui Edith şi a invitat-o din nou să iasă cu el în oraş.

4

Spre amuzamentul meu, nu a trecut multă vreme neobservat faptul că Edith şi Charles ieşeau împreună. Ziarele de scandal, în lipsă de subiecte, preluau povestea, iar articolele acelea plictisitoare din *Tatler* sau *Harpers* care vorbeau despre oamenii momentului, şi ce mâncau în weekend sau ce purtau la Paris sau ce făceau de Crăciun, au început s-o privească pe Edith în calitate de iubită a lui Charles. Fascinaţia faţă de celebrităţi era la mare vogă în acea perioadă şi cum, prin definiţie, niciodată nu există suficiente personalităţi adevărate care să satisfacă cererea de pe piaţă - chiar într-o epocă mai puţin lacomă decât aceea a anilor nouăzeci - jurnaliştii se văd siliţi să scoată de la naftalină nişte It Girls[1] sau nişte crainice prăfuite pentru a umple acel hău. în mod ironic, chiar simplitatea lui Edith juca un rol în toate acestea.

Cineva a comparat-o cu o Cenuşăreasă a zilelor noastre, fata muncitoare care ajunge peste noapte în Ţara Viselor, şi

---

[1] Prin It Girl se înţelege o tânără cu sex-appeal, aflată temporar în lumina reflectoarelor (n. tr.).

a scris un articol într-unui dintre ziarele duminicale, intitulat „Descoperirea lui Lavery”, prezentând şi câteva fotografii de dimensiuni mari şi foarte colorate. După aceea, Edith a intrat în acest joc. Iniţial, s-a supărat pentru că era prezentată mereu ca o persoană care îşi dorea să urce pe scara socială, dar, treptat, pe măsură ce interesul presei s-a stins sub povara unor articole despre modă şi ceremonii de decernare de premii şi invitaţii în cadrul emisiunilor televizate după-amiaza, Edith a ajuns să aprecieze atenţia care-i fusese acordată. Facinant este că, atunci când eşti urmărit de reporteri, în mod inevitabil începi să crezi că, dacă atât de mulţi oameni se interesează de viaţa ta, înseamnă, iară putinţă de tăgadă, că viaţa ta, adică a lui Edith, este interesantă, iar ea dorea să creadă asta la fel de mult ca oricine altcineva. Bineînţeles, cum era de aşteptat, în scurtă vreme a pierdut din vedere că celebritatea ei era de circumstanţă şi nimic mai mult. La un moment dat, mă aflam la un prânz caritabil, iar ea a fost invitată să înmâneze un premiu pus la dispoziţie de nu ştiu ce ziar de scandal, şi ţin minte că după aceea s-a plâns cât de *înfiorători* erau ceilalţi prezentatori, toţi comentatorii sportivi şi specialiştii în modă, întrebându-se de ce fuseseră invitaţi. Am precizat că până şi un prezentator de sport, oricât de umil ar fi el, şi-a câştigat celebritatea într-un anumit mod, lucru pe care Edith nu-l făcuse.
Ea mi-a zâmbit, dar mi-am dat seama că mă detesta pentru acea afirmaţie. începuse să creadă în publicitatea ce i se făcea încă dintr-o etapă primejdios de timpurie.

Şedinţele foto şi articolele care-i erau dedicate sugerau că, într-un mod oarecum misterios, se îmbrăca mai bine sau mai scump decât până atunci. Nu ştiu precis cum de a reuşit asta, pentru că nu cred că la vremea respectivă Charles începuse să îi dea bani. Pesemne că ea încheiase vreuna dintre acele înţelegeri prin care designerii îţi împrumută haine pe care să le porţi într-o seară dacă există

probabilitatea ca poza ta să ajungă în ziare. Ori poate că doamna Lavery îi dădea banii. I-ar fi dat oricât fără să stea pe gânduri.

în acea perioadă am văzut-o mult mai rar pe Edith. Nu-mi amintesc bine dacă încă mai lucra la biroul imobiliar din Milner Street, dar cred că nu renunţase ^ la acea slujbă, pentru că nu era genul de persoană — care să se bazeze pe pielea ursului din pădure. în orice caz, se vedea foarte limpede că îşi făcea din timp planuri pentru prânz. într-o zi din luna martie a anului următor, la luni bune după ce începuse să iasă cu Charles, am zărit-o în localul Australian, retrasă într-un colţ şi mâncând un sendviş cu ton. După ce mi-am luat ceva de băut, m-am apropiat de masa ei.

- Bună. îmi permiţi să mă aşez, ori meditezi la ceva?

Ea a ridicat privirea şi mi-a zâmbit oarecum surprinsă.

- **Aşază-te. Eşti exact persoana de care aveam nevoie. Părea preocupată de ceva şi avea un aer serios. Nu mai era blonda pe care o ştiam eu.**
- **Ce mai zici?**
- **Nu cumva săptămâna viitoare le faci o vizită soţilor Easton?**
- **Nu. Ar trebui?**
- **Mi-ai face un serviciu nemaipomenit dacă te-ai duce până acolo.**
- **Păi, nu am altceva de făcut. Cred că le-aş putea telefona ca să mă autoinvit. Dar de ce?**
- **Mama lui Charles dă o cină la Broughton sâmbătă şi aş dori să văd pe lista de invitaţi şi câteva persoane pe care să le cunosc. Presupun că Isabel şi David nu ar refuza invitaţia.**
- **Cred că glumeşti.**
- **Aşa gândeam şi eu. Aş vrea să vii şi tu, ca să îi linişteşti. Charles te place.**

- **Charles nu mă cunoaşte.**
- **Da, dar măcar i-ai fost prezentat.**

Mi-am dat seama ce o frământa. Se săturase să tot fie invizibilă. Să fie mereu înconjurată de oameni care presupuneau în mod automat că, dacă merita să fie cunoscută, probabil că ar fi fost până acum. Dorea să fie prezent măcar un prieten de-al ei pe care să nu mai fie nevoie să i-l prezinte lui Charles.

- **O să vin dacă Isabel mă poate găzdui.**

Ea a dat din cap în semn de aprobare.

- **Dacă aş putea, te-aş invita să stai la Broughton.**
- **Isabel nu mi-ar ierta asta în veci. I-ai mai invitat vreodată?**

-Nu.

Am părut surprins, iar ea a ridicat din umeri.

- **Am fost acolo doar noaptea şi, de obicei, pentru ceva anume, şi doar ştii cum sunt ei…**

Ştiam. Era suficient să-mi aduc aminte de sticli- rea din ochii lui David, la Ascot, ca să-mi dau seama prea bine.

- **Aşadar, cum merg lucrurile? Citesc mereu despre tine în ziare.**

Ea a roşit.

- **Da, nu e de râs?**
- **Şi te-am mai văzut la emisiunea *Dimineaţa cu Richard şi Judy.***
- **Iisuse! Cred că viaţa ta nu e prea roz.**
- **Am avut o amigdalită, dar oricum îmi place Judy. întotdeauna mi s-a părut că arată natural, de parcă ar fi hărţuită. Iar tu ai avut o prestaţie bună, după părerea mea.**
- **Serios? Părea uimită. Mi s-a părut că am dovedit o idioţenie totală. Nu mă deranjează fotografii, dar ori de câte ori deschid gura, am impresia că par retar- dată. Sunt convinsă că au apelat la mine doar pentru că s-a retras Tara Palmer-Tomkinson.**
- **Serios?**

- **Nu ştiu. Zic şi eu aşa.**
- **Poate că ar fi de preferat să nu mai vorbeşti deloc.**
- **Aşa-mi spune şi Charles, dar nu ar avea nici o importanţă. Orice ai face, te trezeşti că ţi se reproduc vorbele.**

Bineînțeles, asta cam aşa e.

- **Tu şi Charles formaţi un cuplu fermecător. Cred că mama ta este foarte încântată.**

Edith şi-a dat ochii peste cap.

- **Nici nu-şi mai încape în piele de fericire. Se teme că cine ştie ce se va întâmpla şi că totul n-a fost decât un vis.**
- **Şi aşa va fi?**

Trăsăturile chipului ei au luat forma măştii pe care o afişa în lume, care părea mai adecvată unei loji de operă din *la belle époque* decât unui prânz luat la Australian.

- **Nu, nu cred asta.**

Am ridicat din sprâncene.

- **Să te felicit deja?**
- **încă nu, a spus ea pe un ton ferm, dar te rog să-mi promiţi că o să fii acolo sâmbătă. La opt. La patru ace.**
- **Am înţeles. Dar trebuie să vorbeşti cu Isabel. Vrei să-i scriu lui lady Uckfield?**
- **Nu, nu, mă ocup eu de toate astea. Tu doar să fii acolo.**

în seara aceea, când i-am telefonat lui Isabel, Edith vorbise deja cu ea, astfel încât chestiunea s-a rezolvat cu repeziciune. Aşa se face că, la vreo câteva zile după aceea, m-am trezit în salonul familiei Easton pentru a bea un păhărel înainte de a porni la drum. David era stângaci şi ţâfnos, asta ca să-şi ascundă emoţia prilejuită de a fi primit în cele din urmă în interiorul citadelei. Isabel era mai puţin entuziasmată şi, prin urmare, mai puţin temătoare faţă de ceea ce urma.

- **Oare o fi o petrecere de caritate? a zis ea chicotind când am intrat.**
- **N-am idee, i-am răspuns. Are vreo importanţă?**

David mi-a pus în mână un pahar. Whisky-ul oferit de el era mai mereu călduţ, ceea ce începuse să mă obosească. Pesemne citise undeva că gentlemenii nu servesc gheaţă.

- Isabel crede că îşi vor anunţa logodna.

Şi pe mine mă dusese gândul la aşa ceva, acesta putând fi motivul pentru care Edith considerase că trebuia să aibă şi câteva persoane din partea ei, dar încă de mic învăţasem că nu trebuie să iei de bun tot ceea ce este evident.

- Bine, dar în situaţia asta nu ar fi fost invitaţi şi părinţii ei?

- Poate că au fost invitaţi.

Asta era o posibilitate. Imaginea Stellei Lavery urcând în camera ei şi găsindu-şi bagajele desfăcute şi rochia de seară întinsă pe pat mi-a încălzit inima. Oricine merită câteva momente în care să i se pare că viaţa este perfectă.

- Mda, vom afla foarte curând, am spus eu.

Isabel a aruncat o privire spre ceas.

- N-ar trebui să plecăm?

- încă nu. Mai avem destulă vreme.

Acum că o avea în gheare, David îşi permitea să se joace cu prada:

- Ce-ar fi să mai bem un păhărel?

însă Isabel a avut câştig de cauză, astfel că am pornit în prima, dar (aşa cum gândeam cu toţii în sinea noastră) probabil nu în cea din urmă vizită la Broughton Hali.

Casa arăta la fel de impunătoare ca prima oară când o văzuserăm, dar faptul că fortăreaţa aceea fusese străpunsă făcea ca însuşi aerul ei glacial să pară plăcut. Ne-am oprit în faţa bine cunoscutei uşi şi am sunat.

§ - Nu ştiu dacă asta este intrarea potrivită, a spus •d Isabel, dar până să apucăm a răspunde, uşa a fost 2 deschisă de un majordom şi imediat după aceea ne-am |

trezit conduşi la etaj, către Salonul Roşu. Cred că am — rămas surprins de faptul că familia părea să folosească acele încăperi care, de obicei, erau rezervate publicului. Mă aşteptasem să fiu condus în altă încăpere, de exemplu, în camera gen Sloane de la etajul întâi, unde portretele şi mobilierul Ludovic al XV-lea ar fi alternat cu nişte canapele moi, îmbrăcate în creton - aceasta fiind eticheta obişnuită pentru astfel de ocazii. Aveam să constat că nu greşisem defel, iar faptul că urma să ni se servească băuturile în Salonul Roşu şi cina în Sufrageria Mare ar fi trebuit să ne sugereze din capul locului cum stăteau treburile. în orice caz, când am intrat şi am văzut-o pe doamna Lavery stând în picioare lângă şemineu, alături de silueta masivă a lordului Uckfield, mi-am dat seama de tot ce se întâmplă. Edith dăduse marea lovitură, iar noi ne aflam acolo ca să asistăm la triumful ei.

Lady Uckfield a făcut un pas în faţă. Era o femeie măruntă, atrăgătoare, cu oase delicate, care trebuie să fi fost seducătoare în tinereţea ei, însă la prima vedere nu părea deloc impunătoare, ci agreabilă. Această primă impresie ocupă primul loc pe lista celor mai eronate prime impresii. Când vorbea, vocea ei avea o sonoritate limpede şi uşoară, iar pronunţia ei înfundată amintea de jurnalele de ştiri din timpul războiului.

- **Sunt deosebit de încântată că vă aflaţi cu toţii aici, a zis ea cu vioiciune, surâzând sclipitor. Ştiu că aţi venit tocmai de la Londra.**

Fraza aceasta îmi era dedicată. Scopul era de a g ne demonstra că îşi făcuse temele şi că ştia exact cu -Ricine vorbea.

- **Aţi fost foarte amabilă că ne-aţi invitat.**

Cunosc acest joc şi replicile care se impun în cadrul lui.

- **Nicidecum. *Noi suntem încântaţi* că aţi răs- puns invitaţiei.**

Lady Uckfield ni se adresa cu o insistenţă accentuată de un soi de intimitate, de parcă ar fi glumit în aşa fel încât numai tu (sau persoana căreia i se adresa) să înţelegi despre ce era vorba. Acum o socotesc drept persoana cea mai abilă din punct de vedere social pe care am cunoscut-o vreodată. Combina minuţiozitatea ceasornicarului cu măiestria unei femei de lume. Mai părea şi foarte încrezătoare în forţele proprii. Ştiam că fusese cea mai atrăgătoare dintre fiicele unui conte bogat şi am presupus atunci, tânăr cum eram, că nu trebuia să mă mire încrederea pe care o manifesta, dar acum îmi dau seama că astfel de lucruri nu merg întotdeauna mână-n mână, iar ulterior am descoperit că, la fel ca mai toată lumea, avusese şi ea parte de o mulţime de necazuri. Poate că acestea îi dăduseră tăria, poate că se născuse puternică; indiferent de motiv, la data când am cunoscut-o, ea era o perfec- ţionistă desăvârşită şi invulnerabilă. Fiecare serată la care am participat ca urmare a invitaţiilor ei a fost atât de minuţios lucrată de parcă ar fi fost o solniţă Cellini[1]. începând cu soiurile de cartofi şi terminând cu aranjamentul pernelor, nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării sau la aprecierea altora.

Desigur, imediat ce a spus: „Sunt încântată să salut câţiva prieteni de-ai scumpei noastre Edith", mi-am dat seama că nu o plăcea pe viitoarea ei noră. Făcând afirmaţia că „nu o plăcea" probabil că nu exprim chiar adevărul. Nu-i venea să creadă că fiul ei se căsătorea cu o femeie pe care nu o cunoştea şi despre care nici nu auzise până atunci. I se părea fantastic faptul că prietenii acestei fete nu erau copii ai prietenilor ei. *Au fond},* era extraordinar că Edith apucase să pună piciorul în casa ei. Cum de se petrecuse aşa ceva? Din nefericire pentru tânăra femeie, astfel de

---

[1] Sculptură de Benvenuto Cellini (n. tr.).

gânduri o făcuseră pe lady Uckfield să tragă concluzia că Charles fusese „prins în mreje” şi deşi mai târziu *(mult* mai târziu) ea a explicat natura acestei păreri, ea a rămas neschimbată. De fapt, nici nu sunt pe deplin convins că nu era întru totul adevărată.

Eu şi Isabel ne-am îndreptat spre şemineu.

- Bună ziua, doamnă Lavery, am spus, iar mama lui Edith s-a întors către noi, revelând într-o clipă acea graţie temătoare, ucigaşă, care îi marchează pe mai toţi parveniţii. Comportamentul pe care aceştia îl afişează le transmite adevăraţilor lor egali că ei au urcat pe scară şi că nu vor mai coborî niciodată. Doamna Lavery cea snoabă şi amabilă pe care o ştiam dispăruse, fiind înlocuită de Crăiasa Zăpezii. Era ca şi cum am fi jucat în filmul *Invazia răpitorilor de trupuri*[1] g şi am fi vorbit cu o păstaie de fasole. Aproape împo- — triva propriei voinţe şi părând la fel de insinuantă în legătură cu identitatea noastră ca şi lordul Uckfield, ea ne-a prezentat gazdei.

El ne-a strâns mâinile cu un gest neutru, dar plin de vioiciune

- .încântat, a zis el. Sper că n-aţi avut probleme cu drumul până aici?
- Venim doar de la Ringmer, a spus Isabel. Eu şi soţul meu locuim acolo.
- Serios? a făcut lordul Uckfield. Şi n-a fost aglomerat drumul? Cu atâţia oameni care încearcă să fugă din

---

[1] Aluzie la un film SF realizat în 1956 (cu o replică în 1978), în care oamenii dintr-o localitate sunt ucişi şi înlocuiţi de extraterestri, singura deosebire fiind că aceştia din urmă erau lipsiţi de orice sentimente (n. tr.).

oraş imediat ce meteorologii de serviciu le promit măcar o rază de soare... Aţi avut probleme la ieşirea din oraş?

Isabel tocmai se pregătea să înceapă o explicaţie plicticoasă cum că nu venise chiar de la Londra, însă am scutit-o de acest efort.

- **Am venit cu trenul, am spus eu.**
- **Foarte bine gândit, ne-a zis el, şi ne-a aruncat un zâmbet larg, nevinovat, după care a făcut un gest din cap, semn că eram liberi.**

Marchizul de Uckfield era un bărbat prost şi fără haz, dar, în sine, el nu prezenta nici o primejdie. Fusese răsfăţat toată viaţa şi înconjurat de tot soiul de nătărăi care îi fac pe astfel de oameni să se simtă în largul lor, găsiţi printre rubedeniile mai îndepărtate ale propriilor familii, dar şi din rândul cunoştinţelor mai mult sau mai puţin întâmplătoare, astfel că el nu avea habar cât de plicticos şi nătâng era în realitate. Banalităţile ce îi trădau lipsa de educaţie erau primite ca şi cum ar fi fost rostite de Solomon, iar glumele lui prăfuite, lipsite de orice haz, erau răsplătite cu hohote răsunătoare de râs. Dacă experienţa de viaţă este aceea care ne cizelează, trebuie să ne mirăm că persoane ca lordul Uckfield rămân atât de necizelate toată viaţa? Oamenii vorbeau, chiar şi când acesta nu putea auzi, despre înţelepciunea şi judecata lordului, deşi el nu se putea lăuda nici cu una, nici cu alta. Acest lucru se explica prin faptul că, dacă ei se puteau convinge pe ei înşişi că omul poseda acele calităţi, atunci nu trebuiau să admită în sinea lor că erau nişte linguşitori, ceea ce constituie o justificare solidă în rândul celor din lumea bună. Iar dacă vreo cunoştinţă de-a lor şi-ar fi exprimat vreodată îndoiala cu privire la capacităţile intelectuale ale măriei sale lordul, ei puteau veni cu un răspuns de genul: „Vai, n-ai mai gândi astfel dacă l-ai cunoaşte mai bine”, acordându-şi în acest fel o notă bună pentru că erau în relaţii apropiate cu încă o Casă Mare, plus o a doua notă bună pentru că erau persoane

sincere. Lordul nu era lipsit de generozitate, ci doar leneș, manifestând acea lene- vie fundamentală care marchează prietenia celor pri- vilegiați cu cineva mai puțin important. De multă — vreme relațiile de prietenie se limitează la membrii propriei familii și la cercul de lingușitori - necesari pentru întreținerea imaginii sale. Mai mult de atât ar fi însemnat o trudă mult prea istovitoare. Această decizie fusese luată în mod inconștient, iar el se socotea în continuare un om amabil. Și, într-adevăr, avea să se arate mereu bun față de Edith. Nu stârnea admirație, dar nici snob nu era și, oricum, lăsând deoparte toate celelalte, îl încânta faptul că Edith era atât de atrăgătoare.

L-am zărit pe majordomul aflat în prag surprinzând privirea lui lady Uckfield. Ea a dat discret din cap, a aruncat o căutătură de expert prin încăpere și s-a apropiat de mine.

- Vom lua cina peste câteva minute, mi-a spus ea. Te-aș ruga să te ocupi de lady Tenby.

Și mi-a arătat o femeie masivă, trecută de șaizeci de ani, prăvălită pe un scaun din apropierea focului. Am confirmat cu un gest din cap, iar lady Uckfield și-a continuat rondul. Noi fusesem cam ultimii sosiți și presupun că toți ceilalți își primiseră deja instrucțiunile. M-am îndreptat către partenera mea, socotind că probabil va trebui să trag de ea ca să o ridic în picioare. Ea a înălțat privirea și mi-a întins o mână plinuță, încărcată de bijuterii.

- Dumneata mă vei conduce? a întrebat ea. Am dat din cap. Googie se pricepe grozav să organizeze totul. Ar fi trebuit să fie directoarea unui lanț de hoteluri. Ajută-mă să mă ridic.

Întotdeauna am manifestat o oarecare jenă față de pseudofamiliaritatea insipidă ce vine odată cu pasiunea celor din înalta societate pentru porecle. Toată lumea este „Toffee” sau „Bobo” sau „Snook”. Acești oameni își închipuie că numele de alint presupun un soi de zburdălnicie, o copilărie eternă, încărcată de amintiri

proaspete despre doică şi pijamale ce se încălzesc lângă focul din camera copiilor, însă ele sunt în realitate doar o simplă reafirmare a insularităţii, un semn care să amintească de un trecut comun care îi exclude pe cei recent sosiţi, o modalitate în plus de a-şi etala în public intimitatea unii faţă de alţii. Este limpede că poreclele alcătuiesc un gard eficient. Un nou-sosit se vede deseori în postura de a cunoaşte prea bine pe cineva ca să continue a i se adresa cu lady Cutare, dar nu suficient de bine cât să-i spună „Cârnăţica", deşi folosirea numelui de botez în cercul lor de prieteni este un semn evident că nu îi cunoşti prea bine. Şi astfel, nou-sositul este împiedicat să parcurgă drumul firesc al intimităţii pe care o creează prietenia ce este obişnuită între cunoştinţele ce aparţin altor clase. Se lansase invitaţia la cină, iar partenera mea se ridicase greoi în picioare şi acum se rezema cu aproape toată greutatea de mine. Mi-am dat seama că, cel puţin pentru ea, această deplasare braţ la braţ reprezenta ceva mai mult decât o reluare conştientă a unui obicei de pe vremea regelui Edward: era un serviciu foarte necesar. Câteva perechi mai în fata noastră, am —

văzut-o pe lady Uckfield discutând binedispusă cu Kenneth Lavery, pe al cărui chip însă se citea spaima. Cei doi mi-au adus aminte de membrii Camerei Comunelor, intrând în Camera Lorzilor ca să asculte alocuţiunea reginei, când miniştrii conservatori par întotdeauna să fie filmaţi în timp ce li se adresează cu frenezie omologilor socialişti, sumbri şi serioşi. în spatele lor, Edith mergea la braţ cu lordul Uckfield. Purta o rochie neagră din catifea, cu un decolteu adânc, mâneci lungi şi strâmte şi nici o bijuterie. Efectul era frumos şi *triste*, amintind de o Julietă în strai de doliu. Cred că socotise că ar fi dat dovadă de prost-gust dacă s-ar fi îmbrăcat prea vesel.

Lady Tenby mi-a urmărit privirea.

- Foarte atrăgătoare. Nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Dar cine Dumnezeu e?

I-am zâmbit.

- E o foarte bună prietenă a mea, i-am răspuns.

- Vai de mine, a exclamat lady Tenby şi ne-am continuat înaintarea în tăcere.

Ulterior am aflat că însoţitoarea mea, contesa de Tenby, văduvă, era mama a patru fiice şi, în calitate de vară de gradul doi cu lady Uckfield, sperase mereu ca Charles să o aleagă pe una dintre fetele ei. Nu era o ambiţie absurdă. Erau tinere agreabile, cu chipuri plăcute. Oricare dintre ele l-ar fi făcut, probabil, fericit pe Charles. în cele din urmă, doar cea mai vârstnică dintre ele, lady Daphne, s-a măritat cât de cât „bine" după părerea mamei ei (el era mezinul în familia din care provenea), două s-au căsătorit cu bărbaţi obişnuiţi cu munca şi cariera, iar cea mai tânără şi mai atrăgătoare a plecat în California, să trăiască alături de fondatorul unei secte aproape sinistre. Ţin să spun că lady Tenby nu era o femeie rea ori iraţională. Ani la rândul se străduise să-şi pregătească fiicele în vederea unor partide bune, dar totul fusese în zadar, iar acum, în această seară, fusese invitată să asiste la triumful unei intruse, o necunoscută care, la adăpostul întunericului, se furişase în tabăra lor

şi o ştersese cu mielul cel gras. Bineînţeles că avea să zâmbească, să adreseze felicitări şi să-i sărute pe tineri, dar, după ce avea să ajungă acasă, avea să spună că Googie şi Tigger fuseseră de-a dreptul minunaţi, că nimeni nu şi-ar fi putut da seama cât de dezamăgiţi erau în realitate, că fata era, la urma urmelor, foarte *drăguţă* şi părea *să ţină* la Charles. Iar Edith avea să fie socotită pe veci o intrusă norocoasă.

Spre surprinderea mea, cina a fost delicioasă. Mă aşteptasem să ni se ofere felurile obişnuite pentru cei care trăiau la ţară, aşa cum le serveau cei din g.ene- raţia

părinţilor mei, amintind mai mult de meniurile de la şcoala de fete cu regim de internat şi mai puţin de bucătăria de la Ivy[1], dar încă nu mă obişnuisem cu felul în care lady Uckfield stăpânea arta detaliului. Am avut-o pe lady Tenby în stânga mea şi cât timp am servit primul fel, am fost nevoit să suport o con- versaţie de genul: „Eşti actor, dar oare în ce anume te-am văzut jucând?", lucru care mă întristează enorm, — dar, după ce ne-au fost luate farfuriile din faţă şi mi s-a îngăduit să mă întorc şi spre dreapta, am descoperit că mă adresam unei femei cu trăsături ceva mai aspre, dar interesantă, cam de vârsta mea, care s-a prezentat drept Caroline, sora lui Charles.

- Aşadar, eşti prieten de mult cu Edith? m-a întrebat ea.

- Nu chiar aşa de mult. De vreun an şi jumătate.

- Oricum, de mai multă vreme decât noi, a spus ea şi a râs vesel.

- Şi crezi că o vei plăcea? am întrebat-o.

- Nu ştiu, a zis ea, uitându-se de-a lungul mesei, către locul în care Edith flirta cu viitorul ei socru. Sinceră să fiu, cred că da. Dar ea îl va plăcea pe Charles? Aceasta-i întrebarea.

Desigur, aceea era întrebarea. M-am uitat în aceeaşi direcţie ca şi vecina mea, către locul unde stătea Charles, ale cărui trăsături greoaie, ce trădau bunătate, se boţiseră de tot, probabil din cauza vreunei mici probleme intelectuale pe care o adusese în discuit ţie cel de pe scaunul alăturat. M-am întrebat dacă o Edith se lămurise cât de greoi la minte era Charles. £ Ori, fiindcă veni vorba, cât de plictisitoare poate fi < viaţa la ţară. Caroline mi-a ghicit gândurile.

---

[1] Unul dintre restaurantele cele mai exclusiviste din Londra (n. tr.).

- E cumplit de plicticos aici, ştii doar. Oare Edith 94 este pregătită pentru toate astea? Toată vara numai expoziţii de flori, iar iarna, ţevi care îngheaţă. îi place vânătoarea?

- Călăreşte, deci probabil poate merge la vânătoare.

- Nu cred că asta contează prea mult. Mai ales de când cu protestatarii care pot pune oricând capăt acestei ocupaţii.

- Poate că şi ea este o protestatară şi nu este de acord cu vânătoarea. în zilele noastre, nu se ştie niciodată.

- A, am îndoieli că Edith se opune sporturilor sângeroase, a spus Caroline cu jumătate de gură. Mi se pare o fiinţă carnivoră.

- Dar tu? Nu vânezi?

- Nu, ferească Dumnezeu! Urăsc viaţa la ţară. Dacă pot să mă fofilez, nu intru nici măcar în Hyde Park.

- Cu ce se ocupă soţul tău? Ori e semn de proastă-creştere să întreb asta?

- Este. Dar o să-ţi răspund. în principal, se ocupă de publicitate, dar organizează şi evenimente în scop caritabil.

M-am gândit de multe ori cât de simplă era viaţa acum o sută de ani, când fiecare bărbat pe care-l cunoşteai era fie în armată, fie în marină, fie cleric sau proprietar de pământuri. Aceste slujbe extraordinare de care auzi acum în fiecare zi, despre care nici nu bănuiai că există, au un efect destabilizator asupra mea. Activitatea de vânătoare de personal sau investiţiile, gestionarea creditelor sau resurse umane, ca explicaţii, îmi sună ca şi cum persoana care se ocupă de aşa ceva şi-ar ascunde adevărata muncă. Pesemne că mulţi chiar îşi ascund profesiunea. Nu am reuşit să găsesc un răspuns potrivit.

- Şi are predilecţie pentru anumite cauze? am întrebat.

- A, cum ai cunoscut-o pe Edith? a zis Caroline, care manifesta acelaşi dezinteres faţă de activităţile soţului ei ca şi mine. I-am explicat despre familia Easton. Mă-ntrebam ce caută aici. Ciudat că nu ne-am mai întâlnit până acum dacă locuiesc atât de aproape de noi.

M-am bucurat că David era prea departe de noi ca să audă acea replică. După aceea, am abordat subiecte mai generale şi curând am aflat că lady Caroline Chase era unul dintre copiii născuţi în puf care reuşesc să respingă educaţia primită prin felul lor de a trăi, prin filozofia lor, prin partenerul de viaţă ales şi prin zona în care locuiesc, şi care totuşi poartă intactă sămânţa snobismului în ei, chiar şi în noul stil de viaţă. Mi s-a părut agreabilă, dar, în felul său, era la fel de severă ca şi mama ei, doar că nu etala, probabil, armura certitudinii morale pe care o purta lady Uckfield. Pentru mamă, poziţia socială era o chestiune de credinţă; pentru fiică, era un simplu fapt de viaţă.

Masa a continuat, şi am ajuns la budinca de mere, după care au urmat brânzeturile şi, tocmai când mă aşteptam ca lady Uckfield să ia femeile cu ea, lăsân- du-ne pe noi, bărbaţii, să discutăm plictisitoare chestiuni politice şi să bem porto, am fost încântat să văd că un pahar nefolosit din faţa mea tocmai era umplut cu şampanie. Aşadar, sosise marele moment.

Lordul Uckfield s-a ridicat.

- Presupun că ştiţi cu toţii de ce ne aflăm aici în această seară. Presupun că ştiam cu toţii, deşi câteva persoane au părut oarecum surprinse. Kenneth Lavery, care era aşezat alături de lady Uckfield, părea cel mai nedumerit dintre toţi. Suntem aici pentru a spune bun venit în familia noastră unei persoane fermecătoare.

M-am uitat la doamna Lavery, aşezată la dreapta lordului, plină de încântare. Rigoarea protocolului fusese lăsată deoparte doar în acea seară. Nu cred că am văzut-o

vreodată aşezată atât de avantajos. Să ridicăm paharele. Pentru Edith şi Charles.

Făcând scaunele să hârâie pe podea, ne-am ridicat, lady Tenby gâfâind din cauza efortului.

- **Pentru Edith şi Charles!**

Am băut din şampanie şi ne-am aşezat, în vreme ce bietul Charles, stacojiu la faţă, a încercat să dea un răspuns cu un glas nefiresc de baritonal.

- **Nu am nimic de spus. Doar că mă simt un bărbat foarte norocos.**

- **Bravo. Bravo.**

Toţi cei aflaţi la masă au început să rostească vorbe politicoase. Am urmărit-o pe Edith cum s-a uitat admirativ la Charles, cu o adoraţie sinceră şi nevinovată, care mi-a amintit de Elizabeth Taylor în filmul *Naţio-* g *nai Velvet.* Atunci când i se oferă calul. Nu ştiu dacă — aceea a fost o lecţie pe care o deprinsese în urmă cu patru ani de la mireasa fostului ei curtezan, ori dacă nu adoptase cea mai potrivită expresie pentru a pune capăt criticilor, ori dacă nu cumva, cel puţin în acel moment, îl adora pur şi simplu. Pesemne că era un amestec din toate trei. Am întors capul şi am văzut că lady Uckfield mă urmărea, cu un zâmbet tandru, perfect format pe faţa ei atrăgătoare, ca de pisică. I-am întors privirea, iar ea a mişcat uşor din sprâncene, după care s-a ridicat, obligându-ne pe toţi s-o imităm. Nu mi-am dat seama precis ce semnificaţie avusese acea privire ciudată.

Caroline a vorbit, probabil, în numele tuturor (sigur a vorbit în numele meu), când a zis cu glas şoptit: -

Ei, bine, i-a reuşit. Sper doar că ştie în ce s-a vârât

.5

Nu am participat niciodată la ceea ce ar putea fi denumit un Mare Eveniment din înalta Societate. în orice caz, nu la un eveniment care să suscite prea multă curiozitate în rândul publicului. însă la vremea aceea Edith îşi câştigase deja statutul de micuţă eroină de ziar de scandal, iar când a reuşit să prindă peştele cel mare, jurnaliştii care o creaseră s-au arătat dornici să culeagă roadele. Datorită lor ajunsese subiect de articole, iar ea nu-i dezamăgise. De aceea, i s-au făcut oferte de la revista *Hello!* şi *OK!* - spre amuzamentul doamnei Uckfield - pentru interviuri în exclusivitate şi, cu toate că ofertele au fost bineînţeles respinse, nivelul interesului a rămas crescut. Nu cred că doamna Lavery a înţeles de la început de ce revistelor nu li s-a îngăduit să obţină ce-şi doreau. Cred că ei i-ar fi plăcut destul de mult ideea ca Edith şi Charles să apară pe una dintre acele coperte cu chenar roşu, înconjuraţi de nobilele vlăstare ale rubedeniilor lui Charles, dar când a făcut o jumătate de sugestie în legătură cu asta către lady Uckfield, a rămas blocată auzind-o pe cuscra ei întor- cându-se către Edith şi spunând:

- **Mama ta are un *extraordinar* simţ al umorului.**

Preţ de o clipă, era cât pe ce să mă păcălească.

Firește, doamna Lavery a râs şi ea cât cuprinde la gândul că lady Uckfield ar fi putut să o creadă! Şi după aceea nu a mai adus deloc vorba despre aşa ceva. în orice caz, din tot felul de motive, eram şi eu uimit şi flatat să fiu invitat în calitate de cavaler de onoare la ceea ce se anticipa a fi Nunta Anului - sau, cel puţin, aşa o considerau ziarele.

Am primit invitaţia din partea lui Charles, care, prin scrisul lui rotunjit şi fermecător, mă întreba dacă aş fi fost dispus să fac asta pentru el. Unui actor îi este greu să-şi programeze participarea la vreun eveniment social cu atât timp înainte - asta şi pentru că există o lege nescrisă a teatrului, potrivit căreia, dacă acorzi cât de cât importanţă altor lucruri decât activităţii scenice, înseamnă că eşti lipsit de talent. Presupun că l-aş fi lăsat baltă dacă mi s-ar fi oferit rolul principal în *Ben Hur*, însă eram destul de hotărât să-mi joc rolul cuvenit în piesa numită „Apoteoza lui Edith".

Isabel mi-a telefonat în aceeaşi dimineaţă.

- **Am înţeles că o să fii cavaler de onoare, a spus ea, iar David nu.**

I-am răspuns, după cum ştiam că trebuia s-o fac, spunând că mi se pare destul de nedrept.

- **Da, şi eu cred la fel. S-a bosumflat, ceea ce nu e prea plăcut, dar nu văd ce aş putea face ca să repar lucrurile. I-am zis că nu avea ce să facă şi, la urma urmelor, eu eram singurul dintre prietenii lui Edith pe care Charles îl cunoscuse înainte să înceapă totul.**
- **Ştiu, şi am şi spus-o, dar îl ştii pe David.**
- **Şi tu?**
- **Cum adică?**
- **Vei juca vreun rol în toată afacerea? Mă gândeam că Alice ar putea fi domnişoară de onoare sau ceva de genul ăsta.**

Alice era fata mai mare a soţilor Easton. Nu avea o înfăţişare prea plăcută, fiind foarte slabă, însă era extrem de plăcută şi de prietenoasă.

- **Nu, a spus Isabel cu dezamăgire în glas. Edith a încercat, dar se pare că există multe cereri făcute de multă vreme, şi de aceea s-a decis să aleagă doar prichindei. E şi mult mai frumos aşa, a mormăit ea mâhnită. Mi-am dat însă**

seama că mai avea ceva de spus. Mă întrebam ce se aude cu petrecerea burlacilor.

- **Ce e cu ea?**
- **Organizează aşa ceva?**
- **Nu ştiu. Cred că da.**
- **Dar n-ai fost invitat?**
- **Nu. Trebuia?**
- **Hm, David se întreba dacă el, sau voi amândoi, n-ar trebui să faceţi ceva pentru a organiza ceva...**

Glasul i s-a stins.

- **Las-o baltă. Abia dacă-l cunoaştem. De unde-ţi vin ideiile astea?**
- **Cred că ai dreptate. M-am întrebat dacă David era în cameră, alături de ea. Să ne anunţi şi pe noi dacă te invită.**

Anxietatea refulată a lui David devenea stânjenitoare. Se vede treaba că începuse să menţioneze numele lui Charles în stânga şi-n dreapta, iar acum nu era capabil să suporte dizgraţia de a fi exclus în mod public din cercul lui de apropiaţi.

- **Bine, am zis eu, dar sunt convins că nu mă va invita.**

S-a întâmplat însă ca peste o lună, cu zece zile înainte de nuntă, să primesc invitaţia. Probabil pentru că cineva renunţase la deplasare în ultima clipă, creân- du-se un loc liber. Grupul de douăsprezece persoane a zburat la Paris în cursul săptămânii, cu trei zile înainte de Marele Eveniment, ca să cinăm şi să stăm o noapte la Ritz. Biletul mi-a fost trimis printr-un biciclist şi nu trebuia decât să fiu gata pentru a fi luat de acasă la ora fixată. Avionul urma să decoleze de la London City Airport. în loc să-i telefonez lui Isabel, am vorbit cu Edith.

- **Am fost invitat la ultima escapadă de burlac a lui Charles.**

- Ştiu. A fost ideea lui. Cred că va fi plăcut, ce zici? Mie-mi place Ritz-ul din Paris.

- Presupun că David nu merge.

- Nu. Problema e că Henry Cumnor şi Peter, unchiul lui Charles, organizează şi plătesc toată treaba, aşa că nu au putut include pe toată lumea.

- N-ar fi rău să-l anunţăm pe David.

- I-am zis lui Isabel. Edith a făcut o pauză. De fapt, mi se pare că au devenit supărători. O preţuiesc pe Isabel, dar ei ţin să fie mereu „cei mai apropiaţi prieteni". Mă simt ca o eroină din cărţile Angelei Brazii[I]. La o adică, nu-l cunosc prea bine pe David, iar Charles abia a făcut cunoştinţă cu el.

- Draga mea, am spus eu, pe un ton de înţelept. Acesta e doar începutul.

în următoarea sâmbătă, la ora trei după-amiază, un şofer cu şapcă şi uniformă a sunat la uşa apartamentului meu de la demisol şi mi-a înşfăcat valiza ce aştepta pregătită, pentru a o duce la maşină. Mă cadorisisem cu una nouă în onoarea distinsei com- panii în care urma să mă aflu, astfel că nu prea mi-a g convenit când omul a lovit-o de colţul scării, smul- — gându-i astfel şi unul dintre mânere. Drept urmare, în ciuda extravaganţei mele necugetate, m-am simţit ca un sărăntoc pe întreaga durată a călătoriei. *Sic transit gloria mundi,* ori, presupun, *sic transit gloria transit*[II].

Henry Cumnor se afla deja în maşină, corpolenţa lui revârsându-se pe mai toată bancheta din spate, lâbărţându-

---

I Angela Brazii (1868-1947), scriitoare de literatură pentru fete, ale cărei cărţi au urmărit mai mult divertismentul decât latura educativă (n. tr.).

II „Aşa trece gloria lumii" şi, respectiv „Aşa trece gloria trecătoare", în lb. latină în original (n. tr.).

se în falduri şi pliuri de cărnuri înveşmântate în cămaşa Turnbull and Asser, lăsând un loc insignifiant alături de el. Când am urcat în maşină m-am simţit precum Carrie Fisher aşezându-se, cu chiu, cu vai, alături de Jabba the Hutt[I]. îl cunoşteam vag pe Henry, pentru că, întâmplător, am urmat aceeaşi şcoală, dar în ani diferiţi, iar acest lucru mi-a oferit o oarecare protecţie faţă de exclusivitatea lui, însă doar parţial. în orice caz, mi-am dat seama la ce să mă aştept, deoarece Edith îmi povestise ironic despre prima ei întâlnire cu Charles.

Pe scaunul din faţă se afla un alt pasager, care | mi-a fost prezentat în treacăt drept Tommy Wain- § wright şi pe care l-am recunoscut ca fiind un mem-
2 bru în ascensiune al Parlamentului - dacă se putea
3 spune că vreun conservator era pe vremea aceea — în ascensiune. Din câte remarcasem în portretele prezentate de secţiunile color ale ziarelor de duminică, el era fiul cel mic al unui pair din Home Counties[II] şi, în consecinţă, era o includere oarecum surprinzătoare în grup,

---

I Carrie Fisher, actriţă americană, cunoscută pentru rolul prinţesei Leia jucat în *Războiul Stelelor.* Jabba the Hutt este lin jKirsonaj extrem de gras care apare în *întoarcerea lui Jedi* (1983) (n. tr.).

II Comitate din jurul Londrei (n. tr.).

referitor la care doamna Thatcher ar fi zâmbit, deoarece ea nu prea agre

aaristocrația. Era înalt, aproape deșirat, cu o față rotundă, amabilă și părul rărit, ceea ce îl făcea să semene cu un bătrânel vesel, deși, după cum aveam să aflu, nu era deloc cazul. El s-a întors și, zâmbind, mi-a strâns mâna, ceea ce l-a plasat cu trei puncte deasupra lui Henry în materie de politețe, după care mașina a pornit.

Discuția purtată în drum spre aeroport a fost cu precădere politică și m-a amuzat contrastul dintre cei doi tovarăși de călătorie. Tommy își exprima părerile privind motivele pentru care conservatorii ajunseseră să o ducă atât de rău. Argumentele lui erau în principiu rezonabile și meritau a fi discutate, dar Cumnor le-a respins printr-o serie de aserţiuni ridicole, toate aruncate cu un aer de superioritate, inactuale și, așa cum mi s-a părut, moștenite pe nemestecate de la răposatul lui tată (la fel ca și garderoba). Simţindu-mă oarecum obligat să contribui și eu cu ceva la acea discuție, am făcut observația că partidul nu dovedise prea multă imaginație în relațiile sale cu mediul artistic.

Cumnor și-a întors trupul mătăhălos spre mine.

- Dragul meu prieten, câți oameni alcătuiesc ceea ce numești „mediul artistic”? Noi vorbim aici de mii, nu de sute de mii sau de milioane. Știi câți membri are TGWU[1]?

---

[1] Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, al doilea ca mărime din Marea Britanie (n. tr.).

Adevărul este că, indiferent dacă-ţi place sau nu, „mediul artistic” nu contează. S-a lăsat înapoi pe pernă, mulţumit că învinsese în acea primă rundă.

- Patruzeci de milioane de persoane deschid televizoarele în fiecare seară, pentru a afla ce părere au aceşti oameni, a spus Tommy. Ce altceva ar putea conta mai mult?

Chestiunea nu prezenta importanţă pentru nici unul dintre noi, dar mi-am dat seama că Henry se supărase pe Tommy pentru că-mi luase partea, arătând că împărtăşea obişnuita iluzie a membrilor mai puţin inteligenţi ai clasei sale, care socoteau că în orice privinţă, începând cu băutura numită porto şi terminând cu eutanasia, există o modalitate „sănătoasă” de a gândi şi că este suficient ca vreunul din ei să-şi exprime părerea, pentru ca aceasta să şi devină lege. Tommy Wainwright, refuzând să intre în joc, risca să creeze în creierul cam leneş al lui Henry impresia că, într-un fel, de când se implicase serios în politică, Tommy „nu mai era un gentleman” - reacţia tipică faţă de gândirea ce dovedeşte originalitate.

După ce am sosit la aeroport şi am trecut prin procedurile de îmbarcare, am fost îndrumaţi către poarta de plecări, unde am fost salutaţi de ceilalţi nouă membri ai grupului. Între aceştia se aflau şi lordul Peter Broughton, fratele vitreg şi mult mai tânăr al lordului Uckfield, şi soţul Carolinei, Eric Chase, pe care îl cunoscusem în treacăt la cina la care s-a anunţat logodna. Chase era un apendice bizar la clanul Broughton, deoarece, după mine, el reprezenta exemplarul tipic de yuppie[1]. Cu alte cuvinte, era tipul „directorului” şmecher şi belicos, a cărui conversaţie

---

[1] Termen ce descrie un tânăr educat, ambiţios care are o carieră de succes şi un stil de viaţă ce trădează bunăstarea (n. tr.).

se învârtea în jurul unor platitudini capitaliste şi a faptului că era membru Brook's[1]. Caracteristica lui distinctivă era o bădărănie aproape patologică, trăsătură care îl făcea să fie în acelaşi timp mai puţin jalnic, dar şi mai respingător, deşi, în mod neaşteptat, atrăgea femeile. Nu-mi imaginez de ce, dar nu încape îndoială că se bucura de mare succes în rândurile sexului slab (lucrurile stăteau exact pe dos cu bărbaţii). Pesemne că atrăgea prin maniere şi atitudine, iar mulţumirea lui faţă de felul în care arăta (probabil că şi de strălucita partidă pe care o făcuse) era reflectată de garderoba mereu nouă, alcătuită din costume din lână şi tweed, îndrăzneţ croite. El şi Caroline făceau un cuplu ciudat, pentru că, din punct de vedere politic şi filozofic, erau cât se poate de nepotriviţi. Simplul adevăr era că el făcuse un gest de extremă dreaptă căsătorindu-se cu ea, iar Caroline făcuse un gest de extremă stângă luându-l de soţ. Nici unul dintre ei nu ştia aceste lucruri totuşi, deoarece rareori li se întâmpla să discute prea mult atunci când erau singuri. Se întâmplă adesea ca unele perechi să nu descopere că în sânul familiei există
dezacorduri profunde în privinţa unor lucruri fundamentale ale vieţii decât după ce trec zece sau douăzeci de ani de căsătorie.

Având un zâmbet cald pe chip, Charles s-a apropiat cu un pahar de şampanie în mână. De dragul lui Edith, sau poate chiar de dragul meu, părea clar hotărât să nu mă lase să mă simt exclus din grupul ai cărui membri (cu excepţia lui Chase) fuseseră prieteni din copilărie, temându-se că aceştia ar putea fi nepoliti- coşi faţă de un actor de care nu

---

[1] Club exclusivist, rezervat bărbaţilor, înfiinţat la Londra în 1767 (n. tr.).

auziseră niciodată. M-a mişcat strădania lui, dar nu trebuia să-şi facă prea multe griji. Nu eram tot timpul actor. Nu numai că absolvisem aceeaşi şcoală ca şi Cumnor, dar am recunoscut şi un fost prieten de joacă din şcoala pregă- | titoare, un amic din perioada debutului meu în înalta § societate şi, printre altele, o cunoştinţă de la Cambridge. 2 Mai ştiam că lordul Peter fusese logodit cândva cu | o vară de-a cumnatei mele, astfel că nu anticipam — necazuri prea mari. Aceasta este lumea care încă dăinuie într-o ţară de şaizeci de milioane de oameni, la un secol după ce socialiştii au venit pentru prima oară la putere.

Ca să-mi creeze un avantaj suplimentar, Charles s-a aşezat alături de mine în micul avion care fusese închiriat pentru acea ocazie. Un însoţitor de bord cu un aer degajat ne-a mai adus şampanie şi ceva caviar presărat pe nişte feliuţe de pâine cam uscate, apoi ne-am aşezat confortabil.

- E foarte plăcut, am spus eu.

- Mă bucur că ai putut veni.

- Şi eu.

- Tu ne-ai prezentat unul altuia. Am râs.

- în anii ce vin vom şti dacă o să primesc laude sau acuzaţii.

însă Charles nu era dispus să glumească.

- A, laude. Aşa aş zice, laude. A făcut o pauză, apoi a continuat: Edith te consideră îngrozitor de inteligent, să ştii.

- Mă simt măgulit.

S-a uitat spre băutura din pahar.

- Sigur, şi ea e foarte deşteaptă. Cred că eşti de acord. N-aş fi spus că mă gândisem prea mult la asta. Sigur, Edith nu era Gertrude Stein. Conceptul ei director privind

intelectualitatea era să citească ultimele _ scrieri ale lui John Mortimer[1]. Cu toate acestea, avea „f
simțul umorului si, din experiența mea, astfel de oameni —
• ' '
sunt rareon-proşti.

- întotdeauna sunt încântat să o întâlnesc, am spus eu, ceea ar însemna că îți dau dreptate.

El mi-a zâmbit puțin strâmb.

Ei, eu sper ca ea să fie mereu încântată să mă vadă. Să bem pentru asta

.Am murmurat o prostie menită să îl liniștească, însă el nu a părut mulțumit să renunțe la idee. Cu un oftat, a spus:

- Sper să o merit.

Mi-am înfrânat îndemnul de a zâmbi la gândul că mă aflam prins într-un asemenea dialog, demn de Frederick Lonsdale[II]. Astea erau sentimente nepotrivite pentru a începe o noapte de burlaci, ceea ce nu le făcea mai puțin sincere. Charles era reprezentantul tipic al celor din clasa lui, prin faptul că nu găsea modalități de exprimare originală şi era aproape în mod invariabil silit să recurgă la clişee de film când încerca să descrie iubirea sau ura sau orice alt sentiment ce nu figura pe lista lui de reguli de la Jockey Club. I-am spus cu toată convingerea că era foarte demn de ea, că Edith trebuia să se socotească norocoasă şi

---

I 'John Mortimer (n. 1923), scriitor prolific de romane a căror acțiune se desfăşoară în lumea tribunalelor (seria *Rum/pole),* dramaturg şi scenarist, cu un deosebit simț al umorului (n. tr.).

II Frederick Lonsdale (1881-1954), dramaturg britanic şi autor de libr ete pentru musicaluri, recunoscut pentru comedii de moravuri (n. tr.).

că el îi facea o mare onoare etcetera. De obicei mă pricep să rezolv astfel de dileme, însă de data asta nu o prea nimerisem bine. El mi-a întrerupt tirada încurajatoare.

- Sper să fiu suficient de inteligent pentru ea. N-aş vrea să se plictisească de mine.

A pufnit în râs şi a ridicat uşor din sprâncene, dar mi-am dat seama că vorbea serios - tot la fel cum înţelesesem că avea, pe undeva, dreptate. Edith nu era chiar de talia lui Einstein, dar mă gândisem deja că s-ar putea să vină un moment când participarea la curse de cai alături de câţiva oameni bine îmbrăcaţi, care scot pe gură păreri preluate de la alţii, ar putea să nu îi mai convină chiar atât de mult. Cu toate acestea, n-am găsit nici un comentariu util la îndemână, prin care să-i laud perspicacitatea.

- Charles, i-am spus, unul dintre lucrurile care mă deranjează este modestia, aşa că n-aş dori să mai discutăm pe această temă în seara asta.

El a râs, iar momentul de stângăcie a fost dat uitării.

Iubesc Parisul. Există oraşe în care te poţi doar distra cu ajutorul celor de prin partea locului, şi există alte oraşe în care te simţi bine oricine ai fi. Aşa este şi Parisul, ceea ce este o binecuvântare, mai ales că localnicii nu sunt foarte amabili. Mama, nu prea priceputã într-ale limbilor străine, ţinuse foarte mult ca odraslele ei să nu sufere la fel ca ea, care fusese nevoită să se limiteze la a zâmbi şi a saluta din cap soţiile diplomaţilor francezi, o scenă desprinsă dintr-un tablou reprezentând bunăvoinţa internaţională. Drept urmare, în adolescenţă, ne-au fost sacrificate una sau mai multe vacanţe şi am stat în gazdă la nişte familii de prin pustietăţile Franţei, iar mama avea nemilosul obicei de a se asigura că n-aveam să găsim pe nimeni care să vorbească engleza. Urmarea acestei cruzimi ieşite din comun este că vorbim cu toţii o franceză acceptabilă, ceea ce ne sporeşte plăcerea vizitelor pe care le facem în frumoasa capitală.

Nu mai locuisem până atunci la Ritz în Paris, deşi mersesem cândva acolo, la o recepţie foarte mare, o frântură dintr-un serial a cărui temă era căsătoria dintre reprezentanţii a două familii importante din Faubourg. Ritz este un hotel mare, în sensul că aparţine mai puţin epocii noastre veşnic grăbite şi mai mult epocii dispărute a marilor hoteluri, unde frumuseţile înveşmântate în văluri îşi aşteptau cameristele să verifice câte douăzeci de bagaje înainte de a se îmbarca spre Riviera. Un palat decorat în nuanţe de roşu, alb şi auriu, somptuos şi totuşi frumos - spre deosebire de echivalentele moderne, de genul Park Lane, care seamănă cu nişte saloane enorme de coafură Maida Vale. Mă bucuram enorm că mă aflam acolo, mai ales că nu plăteam eu, şi nici măcar privirile dispreţuitoare pe care angajaţii hotelului le-au aruncat valizei mele sfărâmate nu mi-au putut risipi entuziasmul.

Ne-am îmbrăcat la patru ace şi ne-am pus cravatele noastre negre, apoi ne-am strâns la bar, având acel aer uşor disperat al englezilor când se pun pe „distracţie" şi am început să ne tratăm cu şampanie. Tommy Wainwright s-a apropiat de mine şi l-am întrebat dacă ştia ceva despre planul pregătit pentru acea seară.

El a ridicat din umeri.

- **îmi închipui că vom lua cina aici, iar după aceea ne vom duce într-un loc mai puţin decent de pe Malul Stâng. Nu aşa se obişnuieşte?**
- **Aşa cred. îl cunoşti de mult pe Charles?**
- **Am fost colegi la Eton. După aceea, am ieşit de câteva ori cu Caroline când aveam amândoi în jur de douăzeci de ani, astfel că ne-am revăzut, ca să spun aşa. Dar tu?**
- **Eu n-aş putea susţine că-l cunosc. Mă simt ca un intrus între voi. Doar că i-am prezentat-o pe Edith, de**

aceea probabil că o reprezint pe ea. Trebuie să mă asigur că nu încearcă nimeni să-l facă să se răzgândească.

Wainwright a zâmbit.

- **Deci, eşti prieten cu Edith. Foarte interesant. Ne cunoaştem foarte puţin. Trebuie să recunosc: e o adevărată frumuseţe. Dar aşa şi trebuia să fie pentru a lua premiul cel mare.**
- **Am impresia că multă lume a strâmbat din nas când s-a anunţat logodna.**

A pufnit în râs.

- **Bineînţeles că da. Cred că toţi au fost foarte iritaţi pentru că nu o cunoşteau. Cel puţin dintre cunoştinţele mele, nimeni nu părea să o fi cunoscut. E ca şi cum un outsider ar câştiga Derby-ul. La un moment dat, părea să fie un amestec între Eliza Doo- little şi Rebecca. Mi-am dat seama că avea dreptate şi i-am spus-o. El a surâs, adăugând: Nu ştiu prea multe despre ea, dar sunt convins că se va descurca. A dat din cap către mire: E absolut fascinat de ea. Fermecătoare situaţie. îmi place să văd aşa ceva.**

Era o seară extrem de călduroasă, iar şeful de sală hotărâse să mute mesele din salon în curtea interioară. Piatra deschisă la culoare, şlefuită sub atenta supraveghere a lui César Ritz, precum şi fântâna de mici dimensiuni care şopotea răcoros în seara ce se adâncea transmiteau un sentiment de mulţumire, inspirat de o combinaţie de lux şi frumuseţe şi pe care ar fi fost o neghiobie să îl respingi, indiferent de ideile pe care le împărtăşeşti. Dumnezeu mi-e martor că aşa ceva se găseşte foarte rar. Perechi venite din toată Europa stăteau în acea curte, femeile îşi etalau bijuteriile sclipitoare, una dintre ele având chiar un pudel alb, care lătra leneş, satisfăcut. Mie mi se părea plăcut să îi urmăresc pe bogătaşi bucurându-se de plăceri mai puţin controversate. Din păcate, nimic nu este perfect, astfel că

m-am trezit şezând alături de Eric Chase, care s-a apucat să strice cât de mult posibil din aranjamentul făcut de alţii.

- Mai adu-ne o sticlă, i-a poruncit el chelnerului, în timp ce se aşeza. Şi încearcă să nimereşti mai bine temperatura. Apoi s-a răsucit spre mine. Ne-am întâlnit la socrii mei, nu-i aşa? Am confirmat cu o mişcare din cap. Ai venit cu prietenii aceia groaznici ai lui Edith. Am dat din nou din cap, pentru că nu eram pregătit să-mi stric seara de dragul lui Isabel şi David. însă, ca mai toţi cei care te hărţuiesc, el nu s-a lăsat cu una, cu două. Unde Dumnezeu i-ai cunoscut?

- Nu ştiu exact. îi cunosc pentru că o ştiu pe Isabel de când eram amândoi copii.

- Bietul de tine. Vrei puţin vin? Fără să aştepte confirmarea mea, mi-a turnat în pahar. Ei, bine, mă tem că micuţa Edith va trebui să se mai schimbe dacă vrea să facă faţă situaţiei.

- Ce vrei să spui?

- Dacă vrea să se descurce. în calitate de lady Broughton. Apoi a început să cânte: „Trebuie făcute nişte schimbări”[1].

- A, nu-mi dau seama, am spus. Ţie ţi-a fost greu să te descurci după ce te-ai căsătorit cu Caroline?

Desigur, într-un fel, aceasta a fost o greşeală din partea mea, iar Chase s-a întors către celălalt vecin de masă, pentru că mă trecuse pe lista lui de duşmani, dar eu eram satisfăcut pentru că păstrasem intactă onoarea lui Edith. Ca mulţi alţi *parveniţi* agresivi, care s-au căţărat pe stâlpul uns cu grăsime, el trăia cu iluzia că oamenii nu-i mai scoteau în evidenţă defectele sociale doar pentru că ele nu mai erau vizibile. Bădăran cum era, nu putea credita pe nimeni cu politeţe. Aceea era armura lui. Nu m-a deranjat

---

[1] Titlul unui blues lansat în 1921 de Ethel Waters (n. tr.).

să-l irit, pentru că-mi displăcuse mult chiar de la prima vedere şi oricum, nu glumisem spunând că mă aflam acolo în calitate de reprezentant al lui Edith.

Etapa următoare a serii a fost suficient de jenantă, cât să nu lase pe nimeni dezamăgit. Am fost duşi la Chez Mishou din Montmartre, un club foarte micuţ, unde tot felul de femei cu darul imitaţiei mimau cântece lansate de diverse stele pop. Ideea fusese a lordului Peter, care s-a dovedit a fi, după cum bănuisem într-o oarecare măsură, un băutor prietenos, care avea reputaţia de excentric. De fapt, eram cu toţii deja beţi la ora aceea, deoarece consumasem alcool aproape fără întrerupere de când sosisem pe aeroportul din Londra. Fără îndoială că asta ne-a ajutat să urmărim cu plăcere spectacolul, care cuprindea câteva surprize: Garland, Streisand, o Monroe destul de atrăgătoare şi o Rita Hayworth absolut neconvingătoare, mimând cântecul *Long Ago and Far Away,* pe care chiar şi Rita îl mimase[1]. Cu sau fără băutură, începeam să simt chemarea ca de sirenă a patului şi am surprins privirea lui Tommy, care tocmai arătase înspre uşă şi făcuse un gest ce voia să spună hai-s-o-ştergem-de-aici, când băiatul de viaţă - sau să-l numesc băiatul de ţaţă[2]? - a sărit pe scenă.

- Acum, aş dori să prezentăm numărul nostru special din această seară, cu cele mai bune urări şi felicitări din partea noastră. Doamnelor şi domnilor, domnişoara Edith Lavery!

Am fost cât pe ce să sar de pe scaun când tânărul care o imitase pe Monroe a reapărut ca Edith. O Edith machiată mai strident decât s-ar fi cuvenit, cu un fel de plinătate a trupului ce nu era chiar a ei, dar altfel

---

[1] Cântecul a fost folosit în filmul muzical *Cover Girl* din 1944, cu Rita Hayworth şi Gene Kelly, fiind lansat simultan şi de alţi cântăreţi şi ajungând pe poziţii bune în clasamentul revistei *Billboard* (n. tr.).
[2] în original, joc de cuvinte în lb. franceza: *compère* (cumătru, cheflîu) şi *commère* (cumătră, ţaţă) (n. tr.).

uimitor de bine reprodusă. Până şi rochia, care putea prea bine să fíe chiar una de-ale ei. M-am uitat la Charles. Era stupefiat, la fel ca şi noi toţi. Peter, desigur, rânjea cu gura până la urechi, ca un clovn. Pe scenă, băiatul-Edith a început să cânte ceva din *Guys and Dolls*[1], „întreabă-mă ce simt, micuţa de mine cu o creştere aleasă...” Personajul s-a unduit pe scenă, apropiindu-se de locul în care se găsea

---

[1] Musical jucat pe Broadway începând cu 1950 (n. tr.).

Charles, încă neclintit. „Da, domnule, ce să spun, de-aş fi un clopot, aş suna.” Cam în aceeaşi clipă, mi-am dat seama că acest număr era, într-un mod greu de definit şi alambicat, o insultă grosolană la adresa lui Edith. Ceilalţi au început să chicotească, în timp ce blonda de pe scenă se foia şi rostea versurile ridicole în care afirma că dăduse de noroc. Charles a rămas tăcut. Interpretul i-a făcut semn să urce pe scenă şi, evident, acest lucru făcea parte din scenariu, dar el a

clătinat din cap şi a rămas aşezat, fără ca pe faţă să-i apară altă expre- sie. Nedumerit, băiatul-fată s-a uitat către locul unde — se afla Peter, avându-l aproape pe Eric, hohotind, şi pe alţi doi din grup. Numărul începuse să-şi piardă din vioiciune, riscând să se încheie brusc. în momentul următor, Peter a sărit pe scenă şi a început să danseze cu dublura lui Edith. Spre sfârşit, Peter a primit o cutie de bijuterii din carton, pentru pentru a i-o

face cadou, lucru pe care l-a şi făcut, lăsându-se pe un genunchi. „Edith” a deschis cutia şi s-a împodobit

,folosind obiectele sclipitoare de recuzită dinăuntru. Asta mi-a adus aminte de desenele satirice ale lui Gillray, prin care acesta o ataca pe actriţa Elizabeth Farren, care reuşise să se căsătorească în 1797 cu contele de Derby. Pe fundul cutiei se găsea o coroniţă, o imitaţie ieftină, decorată cu pietre din sticlă colorată, care sclipeau în lumină. La nota de final a cântecului, „Edith” şi-a pus coroniţa pe cap.

Ca să nu-l nedreptăţesc pe Peter Broughton, sunt convins că acesta nu-şi imaginase cât de jignitor putea fi pentru Charles efectul cumulat al întregii panto- mime. Am certitudinea că el nu voise nicicum ca seara să se încheie într-un asemenea mod. Peter, sărmanul de el, nu era unul dintre cei mai inteligenţi oameni, şi, în acele momente, m-am gândit că ideea originală - aceea de a pune pe cineva să o imite pe Edith interpretând un cântec de dragoste, ceea ce ar fi fost chiar amuzant - fusese îmbunătăţită de Chase sau de vreunul dintre ceilalţi. însă aşa, fără ca Peter să-şi fi dat seama ce va ieşi, ea fusese satirizată drept o aventurieră lacomă, care voia să parvină, iar asta chiar în faţa mirelui ei. Chase şi alţi câţiva au aplaudat răsunător. Stăteau în spatele lui Charles, astfel că nu puteau vedea expresia de pe faţa lui, deşi, oricât m-aş fi străduit, tot nu puteam să-mi imaginez cum de-şi închipuiseră că el avea să găsească amuzant acel număr. însă Chase e genul de om care te insultă, după care te întreabă: „Nu eşti în stare să pricepi o glumă?” şi presupun că procedase la fel în atât de multe ocazii, încât începuse să creadă că asemenea insulte

erau de fapt glume şi că Charles, sau acela care nu reuşea să le înţeleagă, era pur şi simplu un încuiat.

Charles s-a ridicat.

- **Sunt cam obosit, a spus el. Mă întorc la hotel.**

Eu şi Tommy ne-am oferit să-l însoţim şi acolo s-a încheiat seara. Am ieşit din local, lăsându-i pe ceilalţi să se ocupe de eşecul farsei puse la cale de Peter.

- **Luăm un taxi? a întrebat Tommy.**

Era târziu, iar noaptea era ceva mai rece decât la plecarea din hotel, însă Charles a clătinat din cap.

- **Vă supăraţi dacă mergem puţin pe jos? Vreau să respir aer curat. Am păşit în tăcere o vreme, după care el a vorbit din nou: A fost cam neplăcut, nu credeţi?**

- **Cum să spun, a încercat Tommy să împace lucrurile, sunt sigur că nu au vrut ca treaba să se termine aşa. îndrăznesc a spune că fata, sau băiatul, sau ce Dumnezeu era, a înţeles greşit ce trebuia să facă.**

- **Peter a greşit.**

-Păi...

Charles s-a oprit câteva clipe şi a privit tăcut în jur.

- **Ştiţi ce m-a indispus cel mai mult? (Amândoi ştiam prea bine ce anume, dar, bineînţeles, ne-am ţinut gura.) Mi-am dat seama dintr-odată ce proşti sunt mai toţi oamenii pe care îi cunosc. Pentru numele lui Dumnezeu, ăştia ar fi trebuit să fie doisprezece dintre cei mai buni prieteni ai mei! A râs cu amărăciune. Mi-e ruşine pentru ei şi mi-e ruşine de mine însumi.**

în cele din urmă, am traversat Parisul pe jos. Ceilalţi cred că dormeau deja când am intrat

epuizaţi pe uşa hotelului din Place Vendome. Ne-am despărţit şi am urcat fiecare în camerele noastre şi presupun că, una peste alta, seara aceea fusese un eşec - mai ales dacă ţineam seama de toată planificarea şi costurile ei - dar, într-un mod ciudat şi greu de definit, m-am simţit foarte încurajat de izbucnirea lui Charles. Nu mi-am revizuit părerea referitoare la inteligenţa lui, doar că înainte de acea seară nu cred că descoperisem că avea o bună-cuviinţă ieşită

din comun. Aceasta nu este o calitate la modă în zilele noastre, dar mi s-a părut că fericirea lui Edith era în mâini mai sigure decât socotisem la început

.Când a deschis ochii, a înţeles pe dată că aceea era ultima dimineaţă din viaţa ei când se trezea ca Edith Lavery. De atunci încolo, acea fată avea să dispară şi, indiferent ce avea să se întâmple în viitor, nu avea să se mai întoarcă. Edith a încercat să-şi analizeze sentimentele. La fel ca atunci când eşti silit să iei o decizie şi deseori exprimarea opţiunii te face să înţelegi că vrei altceva, tot astfel s-a întrebat dacă nu cumva stomacul avea să îi spună că făcea o greşeală cumplită, pur şi simplu pentru că aceea era ziua când totul devenea irevocabil. însă stomacul nu voia să joace rolul măruntaielor caprei sacrificate la Delphi, astfel că a refuzat să îşi exprime părerea. Nu se simţea nici entuziasmată, nici deprimată - simţea doar că avea foarte multe de făcut. A auzit un ciocănit discret la uşă, iar mama ei a intrat aducând o cană cu ceai.

Nu este deloc o exagerare dacă spunem că Stella Lavery era atât de fericită în acea dimineaţă, încât simţea că ar putea exploda, că i-ar putea sta inima în loc, epuizată să tot pompeze sângele înfierbântat al ambiţiei satisfăcute. Nu ar fi adevărat dacă am afirma că şi-ar fi sacrificat bucuroasă fiica moştenitorului unui marchiz în ceasul în care l-ar fi detestat pe acesta, pentru că numai dacă el ar fi atacat-o cu un pumnal i-ar fi trezit astfel de sentimente. în realitate, nu cred că se gândise în acest fel la Charles. Era plăcut, manierat, şi nu arăta rău. Ca să mă exprim altfel, asta era tot ce ştia şi tot ce avea nevoie să ştie. Şi faptul că, începând de a doua zi, fiica ei avea să devină contesa Broughton.

Pe Stella o irita oarecum ideea că titlul fiicei ei nu va fi acela de contesă *de* Broughton, lucru pe care l-ar fi socotit mai romantic, şi i s-a părut ciudat că primul Broughton care ajunsese conte nu ceruse să i se acorde şi particula *de*. La urma urmelor, familiile Cholmondeley şi Balfour procedaseră astfel atunci când li se acordaseră titlurile. Era adevărat că exista un sat numit Cholmondeley şi, undeva în Scoţia, altul numit Balfour, dar nu exista şi un Broughton? Sigur trebuia să se găsească şi aşa ceva undeva. Cu toate acestea, admiţând că „nu poţi avea de toate", se obişnuise deja cu formularea, iar acum găsea o mare bucurie în a-şi corecta prietenele. La o adică, binecuvântata particulă *de* va veni odată cu titlul de marchiză, la vremea potrivită.

- Bună dimineaţa, draga mea.

A şoptit duios cuvintele, care, în opinia ei, dădeau dovadă de o mare tandreţe. Acesta era momentul în care ştia că s-ar fi cuvenit să simtă o umbră de nostalgie şi regret pentru că-şi pierdea copila sufletului ei. însă adevărul era că, în ciuda bucuriilor reale şi profunde pe care Edith i le adusese mamei de-a lungul anilor, în acea dimineaţă doamna Lavery se simţea mai fericită ca niciodată. Nu se alegea numai cu un fiu, după cum se zice, dar, din punctul ei vedere, căpăta şi o poziţie cu totul nouă în societate. Porţi la fel de ruginite ca acelea de la Ham, încuiate după plecarea celui din urmă rege din dinastia Stuart, se deschideau pretutindeni înaintea ei. Sau cel puţin aşa părea. Stella Lavery nu era atât de proastă. îşi dădea seama că de ea depindea

să transforme această ocazie într-o reuşită, că dacă unii dintre oamenii pe care avea să-i cunoască, îndeosebi lady Uckfield, începeau să o placă, ba chiar să-i dorească prietenia, atunci i-ar fi putut fi de ajutor lui Edith, în loc să-i fie o povară ie (după cum bănuia în sinea ei şi nu-i plăcea o aseme- £ nea idee). în acelaşi timp, îşi dădea seama că nu tre- 123 buia să precipite lucrurile. Nici o clipă nu trebuia să lase impresia că ar fi fost o fiară hămesită, pornită pe urmele prăzii. încet, discret, trebuiau dezgropate interesele comune, trebuiau date cu împrumut unele cărţi, trebuiau sugerate numele unor creatoare de modă. în mintea ei, în acea dimineaţă năucitoare, apăreau imagini sclipitoare, holograme de plăceri elegante, înfăţişând-o luând un prânz uşor cu lady Uckfield, înainte de a da fuga împreună la aceeaşi modistă, trăgându-şi mănuşile pe mâini în timp ce fac semne după un taxi...

- 'Neaţa, mami. Edith se obişnuise deja cu acea reverie în care părea să trăiască mama ei. Nu-i reproşa plăcerea pe care i-o provoca mariajul ei, spera numai ca acesta să nu fi fost motivul pentru care mama ei o azvârlise în vârtejul care o purta pe Edith înspre titlul nobiliar. Plouă, cumva?

- Nu, e o vreme dumnezeiască. Nu e nevoie să te grăbeşti. E doar opt şi jumătate. Coafeza o să vină la zece şi avem două ore până să ajungem la biserica St Margaret. O să pregătesc ceva pentru micul dejun cât tu faci baie şi, dacă aş fi în locul tău, aş rămâne doar în lenjeria intimă şi mi-

aş pune un halat. Poţi sta aşa până când e gata totul.

- Nu mi-e chiar atât de foame.

- Ei, oricum ar trebui să mănânci ceva. Altfel o să ţi se facă rău.

Edith a încuviinţat din cap şi a dat să se ridice din pat în timp ce sorbea din ceai. Era unul dintre acele momente când percepea perfect conştient fiecare mişcare a trupului, până şi aceea a muşchilor feţei. Fiecare cuvânt părea să vină din cu totul altă sursă decât propriul creier. Se simţea drogată, dar într-o manieră luminoasă, trează. Ba nu, nu drogată, ci ameţită - sau chiar hipnotizată. Sunt hipnotizată? s-a întrebat. Am fost vrăjită de toate acele valori nepuse la îndoială, pe care le-am înmagazinat în mine de când aveam trei ani? M-am pierdut în ambiţiile altora? S-a gândit apoi la Charles, care era un bărbat de treabă şi o iubea şi la care ea ajunsese să ţină foarte mult, şi, desigur, gândul i-a zburat apoi la Broughton şi la Feltham, cealaltă proprietate a familiei din Norfolk, dar cel mai mult s-a gândit la apartamentul în care stătea acum şi la slujba ei de la agenţia imobiliară din Milner Street şi la oportunităţile pe care i le oferea o viaţă şi la şansele reduse, neglijabile pe care i le oferea cealaltă viaţă şi, cu toate aceste lucruri în minte, a ridicat bărbia şi a pornit hotărâtă spre baie. Tatăl ei tocmai ieşea de acolo. El i-a adresat un zâmbet melancolic.

- Totul în regulă, prinţesă? i-a zis el, iar Edith şi-a dat seama că era probabil momentul ca domnul Lavery să înceteze a i se mai adresa astfel, pentru că ei i se părea că totul suna provincial, şi a

luat pe loc hotărârea de a-l împiedica să-i mai spună prințesă. Era o hotărâre pe care şi-a încălcat-o aproape instantaneu.

- **Bine. Dar tu?**
- **Bine.**

Nunta avea să-i coste pe soţii Lavery o grămadă de bani. însă mai puţin decât se aşteptaseră, pentru că lady Uckfield primise permisiunea ca nunta să aibă loc la palatul St James. Cu toate acestea, sau chiar din această cauză, soţii Lavery hotărâseră să suporte toate celelalte cheltuieli. Evitaseră până şi obiceiul modern, destul de lipsit de bun-gust, de a îi lăsa pe părinţii domnişoarelor de onoare să le plătească acestora toaletele. La urma urmei, Edith era unica lor fiică şi nu voiau să existe nici o bănuială cum că ar fi provenit dintr-o familie care nu-şi putea permite să plătească partea ce îi revenea. Doamna Lavery, care se simţea ca într-un roman de Barbara Cartland, se întrebase chiar dacă nu trebuiau cumva să facă un fel de aranjament privind dota lui Edith, dar, deşi soţul ei încercase să deschidă subiectul cu lordul Uckfield, nu se stabilise nimic clar. Probabil pentru că familia Uckfield dorise să evite orice fel de procedeu legal. La urma urmelor, aşa cum afirmase lady Uckfield pe un ton categoric, în zilele noastre niciodată nu poţi fi sigur că astfel de lucruri sunt *pentru totdeauna.* Edith le era recunoscătoare părinţilor ei pentru faptul că se asiguraseră că ea avea să pătrundă în familia Broughton cu capul sus, deşi redevenea conştientă de încă unul din milionul de firicele subţiri ce o ţintuiau, ca pe Gulliver, de pământ.

S-a întins în cadă şi a încercat să evoce imaginea preferată, şi anume aceea care o înfăţişa pe ea în calitate de preşedintă a unor comitete de caritate, strângând bani pentru persoane cu handicap, făcând plecăciuni în faţa unor membri ai familiei regale, pe care apoi îi însoţea până în loja ei în serile în care avea loc vreo premieră, sau vizitând bolnavii din vreun sat - aici s-a oprit. Mai era la modă să-i vizitezi pe bolnavii de la ţară? A realizat că, fără să-şi dea seama, se înveşmântase în crinolina viselor ei cu ochii deschişi. Şi atunci s-a gândit la lady Uckfield şi la nora-model ce avea să-i fie acesteia, şi cum va veni ziua în care toţi vor binecuvânta ceasul în care Edith a apărut în viaţa lor.

Am sosit la St Margaret's în jur de zece şi douăzeci, unde mi s-a înmânat garoafa albă, bineînţeles că fără feriga alături de care florăreasa o aranjase cu atâta grijă, după care am primit lista cu băncile din faţă. Am regăsit anticipata combinaţie de ducese şi doici, locurile stabilite pentru arendaşii şi personalul de la Broughton şi, în spatele acestora, acelea pentru arendaşii şi personalul de la Feltham. Reprezentanţii Casei Regale aveau să fie prinţesa şi membrii familiei Kent, însă prinţul de Wales n-avea să fie prezent (o uşoară dezamăgire pentru lady Uckfield, dar o adevărată tragedie pentru doamna Lavery), deoarece acesta lua parte la o acţiune caritabilă undeva în Mările Sudului. Nici regina nu avea să ne onoreze cu pre-zenţa. Nu ştiu de ce, căci aveam impresia că

Maiestatea Sa şi lady Uckfield erau în relaţii amiabile. Inutil să mai spun, nu eram delegat să însoţesc nici una dintre acele persoane marcante, onoarea fiindu-i încredinţată lordului Peter Broughton, care m-a salutat din cap imediat ce am intrat. Nu-l mai văzusem de când ieşisem din clubul Chez Michou, pentru că ni se oferise şansa de a alege modul de revenire în Anglia şi, neavând nici o treabă importantă prin City sau altundeva, mă aflam încă în pat când majoritatea membrilor grupului porniseră spre casă. îi scrisesem o notă de mulţumire, ca şi lui Henry, dar nu menţionasem nimic despre nefericitul eveniment, desigur.

- **Am primit scrisoarea ta. Nu trebuia să te deranjezi. (Englezii spun întotdeauna că nu este cazul să te omori ca să le mulţumeşti când, dintre toate neamurile de pe acest pământ, sunt cei mai neiertători dacă uiţi să o faci. A făcut apoi o faţă lungă.) Dumnezeule, ce m-a durut capul a doua zi! La ora unsprezece am avut o întâlnire importantă. Nu cred că am tratat cum se cuvine acea ocazie.**

Nu mi-am putut aminti cu ce se ocupa. Ceva cu finanţele, am presupus, deşi în ultima vreme am observat că standardul de inteligenţă al celor din City a crescut în proporţie inversă cu scăderea statutului lor social. Mă întreb unde vor ajunge oameni precum Peter Broughton.

- **Ai fost foarte amabil că te-ai ocupat de întreaga organizare, am spus eu.**

Drept răspuns, el a dat din cap.

- îmi pare rău că Charles s-a cam supărat, a zis el, iar eu am ridicat vag din umeri. Chestia e că mi s-a părut că ar fi fost o idee extraordinar de caraghioasă, înţelegi? Eu şi Henry ne-am dus acolo cu fotografii şi tot felul de chestii, ba chiar am şi împrumutat una din rochiile lui Edith... Ea a fost de părere că va fi extrem de amuzant, înţelegi? A găsit ideea tare nostimă, ba chiar i-a spus lui Charles să nu fie ridicol...

A încheiat pe o notă destul de jalnică. Foarte frumos din partea lui Edith, am gândit eu, că a ieşit cu fruntea sus din situaţia asta absurdă. Nici nu era nevoie să mai adaug că, dacă ar fi văzut numărul, nu s-ar mai fi arătat la fel de entuziasmată. Puteam fi siguri că Charles nu-i spusese exact ce anume i se păruse atât de jignitor.

- Cred că băiatul care a interpretat rolul nu a înţeles prea bine mesajul, am spus eu, împrumutând replica lui Tommy Wainwright.

Lordul Peter a dat energic din cap.

- Asta este, întocmai. Cred că am ales un cântec nepotrivit, ăsta e necazul. Asta pe de o parte, apoi a mai fost şi ideea lui Eric, privind cutia cu bijuterii, îmi dau seama că aici nu am procedat prea inteligent.

Am încuviinţat din cap, fără să fiu surprins de faptul că Eric fusese complice la acel aranjament. Era interesant, deşi previzibil totuşi, ca principalul duşman al lui Edith din neamul Broughton să fie cineva de un rang considerabil inferior ei, care făcuse un salt infinit mai mare ca să-şi înşface mireasa-pradă.

- Ar fi preferabil să dăm uitării toată povestea, am spus eu. Sunt convins că Charles a uitat deja.

Puteam să pariez că Charles nu uitase, deşi aveam certitudinea că nu avea să mai facă niciodată referire la acel incident.

Bineînţeles că Edith a fost o mireasă fermecătoare, iar bine cunoscutul grup de figuri aparţinând Casei Regale şi înaltei societăţi şi care se afla pe latura rezervată familiei Broughton a dat un aspect sclipitor întregii ceremonii, care, pentru mine cel puţin, a fost plăcută de la un capăt la celălalt. Până şi slujba mi s-a părut foarte interesantă. Partea de biserică rezervată familiei Lavery a fost în mod inevitabil ceva mai umbrită, dar Edith reuşise să atragă acolo unul sau doi dintre amicii săi care se aveau bine cu presa, iar mama ei, disperată să nu se lase mai prejos, îi scrisese unui văr de gradul trei, la vremea aceea baronet, prezentându-se şi trimiţându-i o invitaţie la nuntă. Drept urmare, acest avocat foarte simplu, care locuia într-o veche casă parohială din apropiere de Windon (modesta avere a familiei se dusese cu două generaţii înainte), s-a trezit pe neaşteptate în banca întâi la o nuntă din Londra, având în faţă, la cel mult doi metri, ceea ce părea a fi jumătate din Casa Regală. în realitate, având în vedere obiceiul încetăţenit la biserica St Margaret de a se păstra o bancă liberă pentru cel care ţine discursul în partea dreaptă a intervalului, baronetul s-a văzut obligat să privească peste umăr, ceea ce nu l-a încurcat prea tare. în orice caz, el era încântat să se afle acolo, la fel ca şi

urâta lui soţie, deşi ea, înţelegând astfel de lucruri mai bine decât soţul ei, a păstrat un aer semeţ, ce sugera că le făcuse soţilor Lavery o favoare consimţind să vină la ceremonie. Lucru care era foarte adevărat, desigur.

Ni se distribuiseră tuturor abţibilduri ce ne permiteau să parcăm pe pietrişul ce mărgineşte celebrul Mall, astfel că ne-a fost mai uşor decât de obicei să ajungem la recepţie. Până atunci nu trecusem niciodată de mesele de la galeria de jos a palatului, unde, pe vremea aceea, îţi puteai lua ecusonul pentru cursele de la Ascot, astfel că, în timp ce stăteam într-un şir care se mişca în ritm de melc, fără să ni se ofere nimic de băut, am fost curios să văd ce aveau de oferit încăperile acelea oficiale. Târşâindu-ne picioarele, am urcat scara cea mare, trecând prin dreptul unei picturi libertine înfăţişându-l pe Charles al II-lea, am străbătut o mică anticameră, decorată în mod somptuos cu tapiserii de culoare închisă, unde, în cele din urmă, ni s-a oferit inevitabilul pahar de şampanie, iar apoi am pătruns în primul dintre cele trei apartamente uriaşe, decorate în roşu, alb şi auriu. în şirul persoanelor ce ne întâmpinau se aflau doamna Lavery, pe care o întâlnisem de multe ori, însă lady Uckfield a fost cea care m-a salutat pe nume şi, spre surprinderea mea, mi-a oferit obrazul ca să i-l sărut.

- Te-am văzut agitându-te în biserică, mi-a spus ea, folosindu-se de obişnuitul ton prin care îmi împărtăşea un secret pe care doar eu aveam să îl înţeleg. Ce zi fericită, a adăugat ea.

- **Am avut mare noroc de vreme.**
- **Cred că am avut noroc în toate, a zis ea.**

Prin asta m-a expediat mai departe, îndrumân-
du-mă către soţul ei care, inutil să mai spun, habar nu avea cine sunt şi, după ce i-am strâns mâna, m-am amestecat prin mulţime. îmi era limpede că lady Uckfield făcuse un efort ca să fie amabilă faţă de mine, dar nu îmi era prea limpede motivul. Probabil că voia să se asigure că singurul prieten al lui Edith
pe care Charles îl agrea cât de cât avea să îi devină aliat. Avea intenţia de a distruge din faşă orice încercare a lui Edith de a înfiinţa o „curte rivală". Condiţiile erau astfel create încât, dacă era cineva care trebuia să-şi reconsidere purtarea, aceasta să fie Edith, nu ea. Nu mă puteam hazarda dându-mi cu părerea cât de bine gândită era acea încercare, dar sunt aproape convins că despre asta era vorba. Tot la fel după cum simt convins că ea s-a bucurat de succes şi că noi ne-am jucat bine rolurile. încă de la început am fost impresionat de abilitatea lui lady Uckfield de a combina latura pisicească şi cea autocratică, şi nu cred că, în ceea ce o privea pe ea, i-aş fi putut fi un prieten foarte util lui Edith.

g Stând la rând la biserică, abia dacă am apucat să-i § spun câteva cuvinte

miresei şi nu mă
aşteptam cu 2
adevărat nici acum
să mă bucur de
şansa de a discuta |
cu ea în timp ce,
murmurând
banalităţi şi
salutând — cu
gesturi din cap, îmi
croiam drum printre
diversele grupuri
formate, în cadrul
cărora oamenii
discutau sau se
sărutau. David şi
Isabel se aflau
acolo, bineînţeles,
dar mi-am dat

seama că nu veniseră la palatul St James ca să stea de vorbă cu mine, astfel că i-am lăsat cu treaba lor şi m-am îndreptat cu pas agale spre o altă încăpere uriaşă, decorată în stacojiu şi suflată cu aur, aflată în unghi drept faţă de prima încăpere. Portrete în mărime naturală, majoritatea aparţinând membrilor familiei Stuart, atârnau de

lanţuri pe pereţii tapisaţi cu damasc. M-am oprit sub unul dintre ele

,care, judecând după ochii pe jumătate închişi şi ispititorul *decoletage,* am socotit că este al lui Nell Gwyn (care, chiar dacă nu a fost o Stuart, sigur a slujit sub ei), astfel că am rămas surprins să constat că, potrivit plăcuţei de pe ramă, răpitoarea frumuseţe era Mary de Modena, regina lui James al VII-lea şi al II-lea.

Glasul lui Edith, venind din spatele meu, m-a făcut să tresar:

- **Ce părere ai de spectacol până în momentul de faţă?**
- **Nimic nu se compară cu ocazia de a începe viaţa la vârf, am spus eu.**
- **Mi se pare foarte potrivit ca nunta mea să se desfăşoare într-un palat regal, loc tradiţional al căsătoriilor aranjate.**

Am ridicat ochii spre sânii plini şi grei ai reginei.

- **Nu cred că asta a fost foarte greu de aranjat.**

Edith a râs. Eram aproape singuri în acea încăpere, iar eu am avut vreme să mă minunez de frumuseţea ei, care acum atinsese anii zenitului. îşi alesese o rochie în stilul anilor 1870, cu volane largi şi cu trenă. Era dintr-o mătase de culoarea fildeşului, cu un model floral imprimat discret. Din părul ei blond şi des îi atârna o

panglică de dantelă despre care am presupus că aparţinea uneia dintre mame, şi care era prinsă cu o coroniţă uşoară, sclipitoare, modificată pentru a satisface pretenţiile unei tinere fete, asemănătoare unei pânze de păianjen strălucitoare, înţesate de diamante, nu una dintre acele diademe pe care le poartă aristocratele vârstnice la Operă, care arată de parcă şi-ar găsi locul doar în vreo comedie a fraţilor Marx. Mi-am imaginat că acea piesă făcea parte din lada de comori a familiei Broughton.

- O să vii la noi în vizită? m-a întrebat ea.

- Dacă voi fi invitat.

Preţ de o clipă, ne-am privit fix.

- O să plecăm la Roma pentru o săptămână, după care mergem la Caroline şi la Eric, în Mallorca.

- Sună frumos.

- Da, nu-i aşa? N-ar trebui să ştiu asta, dar uite că ştiu. Roma îmi place. Nu prea ştiu cum e Mallorca. Am înţeles că, în fiecare an, Caroline închiriază o vilă, ceea ce înseamnă că le place în mod deosebit.

După care a râs, dar din nou fără nici o urmă de umor.

Se părea că nu mai aveam ce să ne spunem, pentru că nu eram pregătit să fac nici un comentariu privind izbucnirea ei de melancolie. Ultimul lucru în care cred este mărturisirea făcută pe patul de moarte. în cazul de faţă, ea îşi pregătise aşternutul şi se întinsese deja pe pat. Nu-i mai rămânea decât să închidă ochii. în orice caz, n-aş fi putut spune că mă îngrijora ceva. E de presupus că pe multe mirese, sau chiar pe

miri, dacă tot vorbim despre asta, îi bântuie un vag sentiment de genul „în ce m-am băgat?” care se menţine pe tot parcursul fericitului eveniment.

Am sărutat-o.

- **Noroc, i-am urat eu. Să-mi telefonezi la întoarcere.**
- **încă n-am plecat.**
- **Nu, dar nu voi mai găsi prilejul să discut cu tine.**

Şi spusele mele s-au adeverit. Charles a venit să
o ia pentru a defila prin dreptul multor rude necunoscute de-ale lui, astfel că am rămas din nou singur. Am pătruns agale în sala tronului, care se deschidea din capătul primei încăperi în care intraserăm. Din nou roşu, din nou lucruri aurite, de astă dată ca fundal pentru un tron cu un baldachin splendid, brodat, plus alte picturi legate cu lanţuri, acestea însă înfăţişând personaje din Casa de Hanovra. Tocmai admiram un şemineu minunat, când un bărbat gras, roşu la faţă, având înjur de şaizeci de ani, m-a salutat cu un semn din cap. Am discutat o vreme despre o pictură realizată de Lawrence, care-l reprezenta pe George al IV-lea şi care era expusă în acea încăpere, dându-ne cu părerea dacă era originalul sau o copie, sau alte aspecte de acest gen, când el, brusc, s-a aplecat spre mine cu un aer conspirativ.

- **Spune-mi, a zis el cu glas răguşit, eşti prieten de-al fetei sau eşti dintre ai noştri?**

Trebuie să recunosc: pe moment, am rămas fără grai.

- Ambele, să sperăm, a spus lady Uckfield, apropi- indu-se cu pas vioi.

I-am adresat un gest de mulţumire din cap pentru că mă scosese din belea, iar ea m-a prezentat celui care mă abordase, al cărui nume era sir William Fartley, lucru care era cât pe ce să mă facă să izbucnesc în râs[1]. Omul s-a îndepărtat apoi, iar lady Uckfield m-a prins de braţ şi am traversat împreună încăperea, îndreptându-ne către ferestre.

- Sper că vei veni să ne vizitezi în curând, a spus ea. Sunt convinsă că lui Charles îi va face plăcere.

Acele vorbe erau rostite pentru a mă anunţa că Charles era pregătit să mă accepte ca prieten şi pentru a mă informa că ei, familia, nu mă socoteau o ameninţare din cauza prieteniei mele cu Edith. I-am mulţumit şi am asigurat-o că aveam să fiu încântat să răspund oricărei invitaţii.

- Să te întreb dacă mergi la vânătoare?

- Sincer să fiu, am fost de câteva ori.

A rămas de-a dreptul surprinsă.

- Serios? îmi închipuiam că voi, oamenii de teatru, nu agreaţi acest obicei. Credeam că toţi se pronunţă împotriva unei asemenea îndeletniciri sângeroase.

Am ridicat din umeri.

- Mai bine să pieri în zbor decât într-un abator, aşa am gândit mereu.

- Asta, da, uşurare! Mi-era teamă că va trebui să dăm sfară-n ţară ca să găsim

---

[1] în engleză, *fart* înseamnă „pârţ” (n. tr.).

nişte scriitori sau vorbăreţi care să te binedispună. Ştiu că Edith te consideră extrem de inteligent.

- Mă bucur să aflu asta.

- Da, dar dacă-ţi place vânătoarea n-o să-i mai iei în seamă pe oamenii normali.

- Precum sir William Fartley. Abia aştept.

A izbucnit în râs şi s-a strâmbat.

- E un bătrânel nătâng, dar locuieşte la mai puţin de cinci kilometri depărtare, aşa că nu pot face aproape nimic în privinţa asta.

În sinea mea, mi-a spus că el locuia mai departe decât soţii Easton, că pesemne existau două sau trei sute de oameni ale căror case erau probabil la aceeaşi distanţă de Broughton, oameni care ar fi făcut orice ca să obţină o invitaţie, însă care nu aveau să primească niciodată aşa ceva, însă bineînţeles că m-am abţinut de la orice comentariu.

Lady Uckfield m-a bătut uşurel pe mână.

- Vorbesc serios. Trebuie să vii la noi. Mă îngrijesc eu de asta.

- C

u deosebită plăcere, dar numai dacă-mi prog miteţi că nu invitaţi scriitori sau vorbăreţi. N-aş vrea — să pierd teren în faţa lui Edith. [137]

Ea mi-a aruncat un surâs conspirativ, după care a plecat să-şi îndeplinească celelalte îndatoriri.

Curând după aceea, ceremonia s-a încheiat. Fericita pereche s-a dus să-şi schimbe ţinuta, după care i-am condus afară, spre trăsura elegantă în care au plecat. Acest amănunt, oarecum ridicol prin sentimentalismul pe care îl trăda, fusese aranjat în mod special de tatăl lui Edith, care îşi închipuise, în mod eronat, că va conferi strălucire

acelei ocazii. în orice caz, când ne-am întors, am constatat că porţile palatului ne fuseseră închise în nas. Autorităţile socotiseră că ziua se încheiase, astfel că nu am avut încotro, şi am plecat cu toţii la casele noastre
.7

Pentru Edith, la fel ca pentru toţi cei care cunoşteau relaţia lor, unul dintre cele mai ciudate aspecte ale căsătoriei era că, în contextul anilor nouăzeci, ea nu se culcase cu Charles înainte de nuntă. Sună destul de neobişnuit, dar asta este realitatea. La început, ea se opusese avansurilor lui, deoarece ştia că el sigur era tipul de bărbat care, a doua zi dimineaţa, nu o mai _ respecta pe femeia pe care o cucerise în noaptea pre- cedentă, socotind-o o pradă

prea uşoară, astfel că — fuseseră necesare câteva întâlniri până să se stabilească fără tăgadă că era „o fată de treabă”. Lucrurile au rămas aşa vreme de două sau trei luni, însă când ea a decis în cele din urmă că era cazul să „cedeze”, a descoperit, spre uimirea ei, că Charles părea să fi acceptat stilul acesta de relaţie între ei şi că, după toate probabilităţile, nu voia nimic în plus. Desigur, o săruta şi o îmbrăţişa, dar fără febrilitatea asiduă la care se aşteptase în asemenea momente. Odată, când stăteau întinşi pe canapeaua din apartamentul părinţilor ei
(Kenneth şi Stella se aflau la Brighton, unde-şi petreceau weekendul), ea îşi plimbase cu un aer degajat palma peste partea din faţă a pantalonilor lui, dar, deşi percepuse o erecţie satisfăcătoare pe sub stofă, gestul îl făcuse pe el să tresară atât de brusc, încât ea nu l-a mai repetat după aceea. Iar după ce el îi propusese să se mărite cu el, nici nu mai avea rost să insiste. La urma urmelor, ea îl dorea, indiferent dacă se potriveau „la pat”, dar dacă nu se potriveau, putea să îl ducă cu zăhărelul? De aceea, când, cu câteva săptămâni înainte de nuntă, el sugerase să „facă o escapadă împreună” la un sfârşit de săptămână, ea murmurase sfios că ar fi fost mai bine să aştepte, mai ales că nunta era atât de aproape, şi § să nu „strice totul”. Charles acceptase ideea pentru § că, deşi nu era chiar novice în materie de sex, fiind
2 un produs al generaţiei sale, în subconştient el tot mai

3 credea că mireasa trebuia să fie castă în noaptea nun- — ții. Bineînțeles că Edith nu era castă chiar în acest înțeles, dar ea se hotărâse că, în cazul în care ar fi fost luată la întrebări, să facă referire la un „incident” din tinerețe, despre care nici nu ar fi vrut să discute, în realitate, nu a trebuit să apeleze la acea poveste, întrucât Charles a părut să fie mulțumit de faptul că aceea era prima *lor* noapte *împreună* și, ca un tânăr cu bun-simț, nu a ținut să intre în concurență cu trecutul ei.

El rezervase o cameră la Hyde Park Hotel din Knightsbridge. Lumea știe că, în prezent, acest hote

lface parte din lanțul Mandarin și, prin urmare, tehnic vorbind, vechiul nume nu mai există, însă cei din clasele de sus nu se grăbesc să modifice nomenclatura acceptată. Pentru aceștia, el tot Hyde Park Hotel va rămâne, cel puțin până când copiii lor vor fi depășit vârsta de patruzeci de ani. Planul era să petreacă noaptea nunții acolo, după care să zboare spre Roma a doua zi la amiază. Drept urmare, caleașca i-a purtat pe bulevardul St James, pe la Piccadilly, prin dreptul hotelului Ritz, pe după Hyde Park Corner, oprin- du-se în fața intrării

dinspre parc de la Bowater House şi depunându-i pe treptele hotelului. în timp ce urcau scările, trecătorii, atât turişti, cât şi cetăţeni britanici, s-au întors către ei, zâmbindu-le şi chiar făcându-le semn cu mâna. Pesemne că între căleşti şi festivităţile regale s-a format o legătură indisolubilă în conştiinţa pavloviană a publicului. Ca să nu dezamăgească lumea, şi pentru că strălucirea noii ei situaţii îi cotropise mintea cu un nor de lumini sclipitoare, Edith a fluturat discret mâna. Pe de altă parte, Charles a rămas cu privirea îndreptată înainte, ca şi cum candidatura lui pentru funcţia de ofiţer ar fi depins de asta. Ea a înţeles motivul. Charles ducea povara celei mai plicticoase dintre fandoselile aristocratice engleze, nevoia de a crea iluzia că rămâi total neştiutor în ce priveşte privilegiile de care te bucuri. Nepăsarea rece, atât de şic în teorie, însă strivitor de plicticoasă în practică, avea să le strice multe din momentele pe care aveau să le petreacă împreună, aşa bănuia Edith în timp ce privea profilul îngheţat al omului de lângă ea. însă, de data asta cel puţin, deplasarea nu a ţinut prea mult, cu siguranţă fiind cam scurtă pentru Edith. La cel mult un sfert de ceas de la plecarea de la nuntă, se aflau deja în foaierul hotelului. Nu era decât cinci şi jumătate, iar Edith nu ştia prea limpede ce avea să se întâmple în continuare.

S-a gândit să sugereze să rămână la parter ca să ia ceaiul, dar cum asta ar fi trădat o lipsă totală a dorinţei de a rămâne singură cu Charles (şi se temea că tocmai acesta era sentimentul), a respins ideea. Au

fost conduşi în apartamentul nupţial, pe care nu-l ceruseră, însă care le fusese pus la dispoziţie - diferenţa de preţ fiind acoperită de conducerea hotelului, urmând bine cunoscutul principiu „celui care are i se va da şi-i va prisosi”[1] - iar acolo şi-au găsit bagajele, dar şi flori, fructe şi inepuizabila provizie de şampanie. După aceea, uşa s-a închis şi au rămas singuri. Căsătoriţi. S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Edith a devenit conştientă de o vagă senzaţie de panică, fiind izbită de realitatea faptului că, pentru restul vieţii, îl va vedea pe acest bărbat aproape în fiecare zi. Despre ce Dumnezeu aveau să discute?

Charles a făcut semn către sticlă.

- Să o desfac? a întrebat el.

- Sinceră să fiu, nu cred că mai pot bea. Deja simt că plutesc de la atâta şampanie. A făcut o pauză, după care a continuat: Cred că o să fac o baie.

A început să se dezbrace cu toată dezinvoltura de care se simţea în stare, timp în care Charles a rămas întins pe pat, urmărind-o, dar, în ultimul moment, n-au mai ţinut-o nervii şi, având încă pe ea sutienul şi chiloţii, şi-a înhăţat halatul din valiză şi a ţâşnit în baie.

Jumătate de oră mai târziu, când a revenit, Charles stătea tot în pat şi citea un ziar. îşi scosese haina, vesta şi cravata, precum şi pantofii şi şosetele, iar din detaşarea uşor studiată a poziţiei lui a anunţat-o pe Edith că sosise ceasul. S-a îndreptat către pat şi, numai cu halatul pe

---

[1] Evanghelia după Matei 13:12 (n. tr.).

ea, s-a aşezat alături de el, prefăcându-se că citeşte ziarul peste umărul lui.

- Eşti fericită? a întrebat-o el, fără să-şi ridice ochii de pe pagină.

- Mmm, i-a răspuns ea, întrebându-se cât îi va trebui lui ca să treacă la treabă.

Acum, când sosise momentul, a devenit brusc destul de nerăbdătoare. Simţea nevoia de a se convinge de atracţia fizică existentă între ei. La urma urmei, era acea latură a relaţiei lor care nu avea nimic de-a face cu ambiţia sau chiar cu interesul reciproc. Era vorba de compatibilitatea sexuală care, cel puţin în acel moment, avea să fie, potrivit hotărârii ei, singura pe care o va mai cunoaşte în restul vieţii.

După o perioadă ce a părut să dureze cât o eternitate, Charles a împăturit ziarul şi s-a întors către
ea. Cu o seriozitate ucigătoare şi într-o tăcere mor- mântală (care a ţinut tot episodul), el a început să o sărute, timp în care, cu gesturi ce-i trădau nepriceperea, i-a desfăcut halatul. Edith a reacţionat cât s-a priceput ea de bine, străduindu-se să nu preia iniţiativa. De data asta, când i-a atins penisul, deşi a tresărit ca un mânz speriat, Charles nu s-a ferit. Au rămas în acea poziţie, mângâindu-se unul pe celălalt prin haine, până când Charles a socotit că se scursese destulă vreme, moment în care s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a scos cămaşa, pantalonii şi chiloţii. Edith şi-a dat jos cămaşa de noapte şi a aşteptat. Charles avea o înfăţişare plăcută, în sensul că era musculos şi bine clădit, fără a fi gras, însă avea un trup tipic englezesc, § cu pielea

albă, uşor pistruiată, cu puţin păr pubian de ° culoare roşcată şi fără nici un fir de păr pe piept. Nasul 2 uşor coroiat şi părul ondulat, ca de şcolar, îl făceau | să arate oarecum ciudat atunci când era dezbrăcat, — ca şi când s-ar fi născut în costum la două rânduri, iar goliciunea ar fi fost prea brutală pentru a fi firească, în realitate, nu arăta despuiat, ci mai degrabă jupuit.

Tot fără să scoată o vorbă, având pe faţă aceeaşi hotărâre furioasă şi evitând să o privească în ochi, a început să o sărute, timp în care şi-a aşezat mâna dreaptă pe vaginul ei. După ce a nimerit, s-a apucat să o maseze cu mişcări sacadate, ca şi cum ar fi dat la pompă, ceea ce a făcut-o pe Edith să se gândească la cineva care umflă o salteluţă gonflabilă. Ea a gemut puţin, drept încurajare. El nu a lăsat impresia că ar mai avea nevoie de vreun îndemn, pentru că s-a aşezat brusc între picioarele ei, s-a instalat, a împuns-o de câteva ori - de cel mult şase ori - iar apoi, printr-un geamăt teribil, a anunţat-o că ajunsese la apogeu (moment în care ea a răspuns cu câteva ţipete şi gemete scurte), iar el s-a prăbuşit moale peste ea. Tot episodul, începând din momentul când Charles împăturise ziarul, durase cel mult opt minute. Uf, a exclamat Edith în gând.

- Mulţumesc, draga mea.

Unul dintre cele mai supărătoare obiceiuri ale lui Charles era să-i mulţumească lui Edith după fiecare partidă de sex, de parcă ea tocmai i-ar fi adus o ceaşcă de ceai. Sigur, în acele momente, ea nu ştia că acela era deja un obicei.

S-a gândit să-i răspundă cam în acelaşi fel: „Vai, dar *eu* îţi mulţumesc", apoi a decis că ar fi ca două „ persoane care-şi fac semne cu mâna prin uşa unui g hotel, de aceea a preferat să-i spună, pur şi simplu: — „Dragul meu", cu un aer visător şi pierdut, după care l-a sărutat pe gât. El se retrăsese deja, astfel că Edith, rămasă întinsă, a început să simtă răcoarea din cameră, dar a socotit că ar fi făcut o greşeală dacă s-ar fi mişcat, deoarece acela reprezenta un „moment foarte important" pentru Charles, iar ea nu avea intenţia să i-l strice. Nu şi-a îngăduit nici vreo evaluare a partidei de amor - dacă aşa se chema episodul care se consumase între ei. La urma urmelor, era încă prematur, iar ea începea să creadă că, în ciuda acelui
savoir faire[1] pe care îl dovedea faţă de chelneri, Charles nu era prea sigur pe el atunci când se ajungea la chestii mai intime. Bine măcar că părea să perceapă că se petrecuse ceva de importanţă capitală, chiar dacă trupul ei nu simţise asta, astfel că totul trebuia interpretat mai curând ca un succes decât ca un eşec. Aşa stând lucrurile, Edith s-a surprins sperând ca situaţia să se îmbunătăţească în timp, prin exerciţiu.
Au luat cina în hotel, mai mult pentru a evita să fie zăriţi şi felicitaţi de vreun prieten (care nu iau cina în hoteluri doar cu americanii care şi locuiesc în ele), decât din

---

[1] „Pricepere, ştiinţă", în lb. franceză în original (n. tr.).

entuziasm faţă de *cuisine de la maison*[1], iar apoi s-au culcat în jur de unsprezece. Au repetat realizarea de după amiază, după care s-au rostogolit § fiecare pe locul său, pentru somn. Edith a rămas cu d privirea aţintită în tavan, cugetând la ciudăţenia vie-2 ţii- Iat-o pe ea, împreună cu acel bărbat, adormit, în = pielea goală alături de ea, pe care, dacă se gândea mai — bine, îl cunoştea destul de puţin. A mai cugetat asupra acelui adevăr esenţial, care, de-a lungul vremii, trebuie să le fi preocupat şi pe alte mirese, începând cu Maria-Antoaneta şi terminând cu Wallis Simpson, acela că, indiferent de avantajele politice, sociale sau financiare ale unei căsătorii importante, apare şi momentul când restul lumii se retrage din cameră, iar tu rămâi singură cu un necunoscut, care are dreptul legal de
a se cupla cu tine. Nu era pe deplin sigură că până în acel moment analizase în profunzime acel fapt.

Gândul încă îi mai persista în minte atunci când s-a trezit - după foarte multă vreme, era pentru prima oară când se trezea alături de cineva - şi s-a simţit foarte uşurată când Charles a precizat, cu un aer destul de sfios, că nu era „amator de sex dimineaţa”. Situaţia s-a mai ameliorat când s-au apucat să discute despre nuntă, despre diversele întâmplări aproape dramatice, despre oaspeţii care le displăcuseră, cine era nefericit în căsătorie, pe care dintre ei îi păştea ruina. Desigur, a gândit Edith,

---

[1] „Bucătăria casei”, în lb. franceză în original (n. tr.).

despre aşa ceva vom sta de vorbă, despre ceea ce am făcut împreună şi, cu cât mai lungă va fi căsătoria noastră, cu atât mai multe experienţe comune vor fi de comentat. Tocmai se consola cu asemenea gânduri când Charles a recăzut în tăcere. Nu era pentru ultima oară când filonul ideilor lui de discuţie secase. Au fost salvaţi de un g ciocănit la uşă. în cameră a intrat un chelner cu un — cărucior pe care se găsea micul dejun.

- Bună dimineaţa, milord, a spus acesta şi apoi, apropiindu-se cu tava de pat, a adăugat: Bună dimineaţa, milady.

în fine, se putea şi mai rău.

Având în vedere că primele ore petrecute împreună nu fuseseră din cale afară de apetisante, a fost probabil puţin surprinzător că, prin contrast, voiajul la Roma a decurs foarte bine. Au stat la Hotel de la Viile, în imediata apropiere a treptelor din piaţa
Spaniei şi la câţiva paşi de Villa Medici. Roma este un oraş foarte frumos, iar Edith a simţit pentru prima oară cum era să i se spună milady şi contesă peste tot pe unde se ducea, ceea ce a amuzat-o (cu toate că şi-a dat seama că se cuvenea să nu arate asta) şi i-a reamintit de ce se afla în acel loc. Mâncarea s-a dovedit delicioasă şi erau nenumărate lucruri de văzut şi, drept urmare, de comentat, astfel că, în timp ce stăteau în Piazza Navona şi mâncau sub cerul liber ori se plimbau pe promenadele străjuite de fântâni arteziene de pe Villa d'Este de la Tivoli, Edith a început să simtă că, una peste alta, făcuse o alegere bună şi

că avea înainte viaţa bogată şi plină de recompense pe care şi-o visase.

în cursul şederii în Italia, Charles s-a apucat să vorbească despre Broughton şi Feltham la modul sentimental, dând multe detalii, un lucru nou pentru ea. El socotise, pesemne, că înainte de a deveni pro- priu- zis o Broughton pe ea nu ar fi interesat-o asemenea detalii. El iubea acele case şi toate grijile pe care le presupuneau ele şi, cum asta se potrivea în mai toate aspectele cu fanteziile ei prenupţiale, Edith a început să ţină şi mai mult la Charles. Era capabilă să reacţioneze la izbucnirile lui de entuziasm cu un entuziasm propriu, neprefăcut. Spre încântarea ei, a descoperit că el avea unele lacune în ce privea istoria familiei. Iar tocmai aici îşi găsea ea locul şi menirea! Se şi vedea catalogând, cu dragoste, piesele de mobilier şi picturile, stând de vorbă cu mătuşi bătrâne şi scriind memoriile verilor edwardiene, lungi şi toride, de la Broughton, coborând şi restaurând tot felul de picturi uitate prin mansarde de cine ştie ce strămoş buclucaş. O interesau istoria şi bârfele - ce calităţi mai potrivite ar fi fost necesare? Este adevărat că partidele de sex nu se îmbunătăţiseră în mod spectaculos şi că formatul acestora nu se modificase câtuşi de puţin, dar imediat ce Charles a fost mai puţin inhibat în prezenţa ei, măcar au durat ceva mai mult. Una pesta alta, când s-au îmbarcat în avionul pentru Madrid, prima etapă a călătoriei lor spre Mallorca, Edith şi Charles se puteau privi în ochi într-o imitaţie voită a doi oameni care erau „fericiţi ca nişte proaspăt căsătoriţi.”

La Palma de Mallorca, ieşind grăbiţi din sala de aşteptare a aeroportului, unde se treziseră înconjuraţi de un grup de persoane care, după felul în care arătau şi zbierau, păreau a face parte din galeria clubului de fotbal Wolverhampton Wanderers, au fost strigaţi de un bărbat în vârstă, cu faţa bătucită şi cu pronunţie cockney, care purta pantaloni scurţi din nailon roşu. Acesta a explicat că era „şoferul" lui Eric şi că avea să-i conducă până la vilă. Charles a fost puţin intrigat de faptul că nu fusese aşteptat de cei doi - Edith avea să descopere că, la fel ca în cazul multor altor oameni importanţi care lăsau impresia de dezinvoltură, insecuritatea lui se manifesta dacă simţea că era tratat ca o „persoană oarecare", chiar dacă afirma frecvent că acest lucru era exact ceea ce-şi dorea. în ce o privea, Edith era pur şi simplu încântată că ieşea din aeroport şi urca într-o maşină şi, treptat, uşurarea ei i s-a transmis şi lui. în cele din urmă, i-a iertat pe soţii Chase că rămăseseră acasă: călătoria a însemnat două ore şi jumătate de desişuri aproape uscate şi căsuţe modeste, ce au defilat prin dreptul lor cât au traversat centrul insulei. Edith nu mai vizitase Mallorca şi nu ştiuse la ce să se aştepte. Şi-a dat seama însă, privind pe geamul maşinii, că imaginile din mintea ei fuseseră alcătuite din diverse combinaţii între Monte Carlo şi Blackpool, în nici un caz din câmpurile pustii şi praful câmpiilor din Salamanca. Când s-au apropiat de Calaratjada, uriaşele hoteluri din beton ale închipuirilor ei au început să se materializeze odată cu mulţimile de oameni

- în principal persoane respectabile, dar cu pălărioare fistichii - şi în scurt timp şi-au făcut apariţia familiară şi reconfortantă toate priveliştile şi mirosurile de plajă de vacanţă.

Vila în sine era o clădire mare, albă şi modernă, construită în jurul unui fel de deal-curte, cu terase vaste, acoperite cu gresie, care dădeau spre golf. Exista şi un debarcader privat care, din câte se părea, slujea mai mult pentru înot decât pentru amararea ambarcaţiunilor, iar asta însemna că ocupanţii vilei nu se vedeau siliţi să apeleze la plaja aglomerată, situată la câteva sute de metri spre stânga faţă de poziţia în care se afla vila. Dincolo de golf, casele elegante ale localnicilor se puteau vedea prin perdelele subţiri de copaci, iar dincolo de acestea se zărea oceanul albastru, nesfârşit. Edith şi Charles au rămas să admire priveliştea, iar o siluetă subţire, aflată departe, pe debarcader, le-a făcut semn cu mâna şi a pornit să urce treptele în fugă. Câteva minute mai târziu, Caroline s-a apropiat de ei. Au fost sărutaţi şi felicitaţi, iar ei, la rândul lor, au admirat vila.

- Nu vi se pare extraordinară? E a unui client al lui Eric, astfel că beneficiem de o chirie înspăimântător de bună. E mult mai ieftină decât aceea pe care am avut-o anul trecut şi de două ori mai încăpătoare. Inutil să mai spun că am ajuns să deschidem o adevărată pensiune pe tot sezonul de vară.

Charles s-a încruntat uşor.

- Credeam că în săptămâna asta o să fim doar noi patru.

- Ştiu. Şi eu am crezut la fel. Numai că ne-a sunat Peter, pentru că asta era singura perioadă în care ¡2 putea veni. Iar Jane şi Henry au spus că până la urmă 0 pot sosi şi ei. Iar apoi a mai apărut şi un partener de îi! afaceri al lui Eric, împreună cu soţia. Preţ de o clipă, 1 Caroline a strâmbat din nas. Se pare că Eric a lansat invitaţia, după care a uitat cu totul. Nu vi se pare 152 groaznic? în orice caz, acum se află aici şi par să ne fi iertat.

- Vrei să spui că toţi oamenii ăştia sunt aici, în săptămâna asta?

- Exact. Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, urcă să se schimbe pentru cină. V-a arătat cineva camera? 0 aveţi pe cea mai bună, aşa că nu văd motive de nemulţumire.

Charles s-a trântit pe pat cu un gest care îi dădea lui Edith de înţeles că voia să fie consolat.

- Iisuse! a făcut el. Poate era mai bine să ne ducem în Trafalgar Square şi să înălţăm un cort acolo.

Edith s-a întins alături de el.

- Lasă, dragul meu, nu are importanţă. Sunt convinsă că toţi cei de aici fac doar ceea ce au chef. O să ne putem izola când vrem.

în realitate, se simţea destul de vinovată, deoarece, chiar în timp ce Caroline le spusese toate acestea, ea, Edith,

avusese o senzaţie de uşurare descoperind că până la urmă nu aveau să fie doar ei patru. Pe Eric nu-l plăcea prea mult, Caroline o cam intimida, iar acum avea senzaţia că deja nu prea mai avea ce să vorbească cu Charles. „Va fi mult mai uşor mai târziu, după ce vom fi trecut amândoi prin mai multe”, şi-a zis ea, dar, cu o senzaţie de gol în stomac, îşi dădea seama că era în stare să anticipeze care aveau să fie părerile lui privind aproape orice subiect. Jucându-se în sinea ei, începuse să introducă subiecte ciudate în g discuţiile dintre ei, cum ar fi fost psihosinteza, ori — Dalai Lama, sperând să se lase prinsă nepregătită şi să fie surprinsă de ceva spus de el. Deocamdată nu se întâmplase aşa ceva.

I-au cunoscut pe restul membrilor grupului când s-au strâns în acea seară pe terasa de la etaj. Edith se cam ferise de Caroline în lunile cât Charles îi făcuse curte, din simplul motiv că aceasta era cu mult mai inteligentă decât fratele ei, iar Edith se temuse că va încerca să îl pună în gardă, sau să-l îndepărteze definitiv de ea. Poate că acest lucru fusese adevărat, însă Caroline, deşi egocentrică şi snoabă, nu era un om rău. Acum, că Edith ajunsese să-i fie cumnată, era foarte hotărâtă să se împace bine cu ea şi, tot astfel, şi-ar fi dorit ca Charles, la care ţinea extrem de mult, chiar dacă făcea asta în mod părintesc, să se bucure de şederea lor acolo. Edith şi-a dat seama de toate acestea din zâmbetele sincere şi din aranjamentele festive şi şampania la gheaţă, atunci când au traversat sufrageria şi au ieşit pe uşa de

sticlă ca să se alăture celorlalţi. Toate femeile purtau rochii scumpe de cocktail, şi nu de seară, iar bărbaţii erau în cămăşi descheiate la guler. Păreau ciudat de nepotriviţi, amintind de o mână mai puţin norocoasă de la jocul de cărţi „Familii Fericite”. Jane Cumnor era de departe cel jaai luxos îmbrăcată, cu o rochie neagră din moar, fără bretele, însă ea nu prezenta nici un pericol pentru Edith, care se mulţumise cu o rochie de bumbac care îi cădea de pe umeri. De când se întâlniseră ultima oară, citadela lui Jane căzuse, iar Edith oricum era mai frumoasă decât ea. Relaţia dintre ele se modificase sensibil peste noapte, lucru de care Jane era conştientă în aceeaşi măsură. Jane s-a apropiat şi a aplicat un sărut pe obrazul miresei, lăsându-i urme de ruj. Henry a venit legănându-se greoi şi şi-a lipit obrazul de al ei. Cu hainele lui de vară în culori ţipătoare, Henry arăta ca o maşinărie de făcut baie din secolul al XIX-lea. Edith s-a întrebat dacă nu ar vedea cumva un înotător timorat, purtând un costum vărgat de înot, în cazul în care cămaşa lui Henry s-ar fi desfăcut pe neaş-teptate la câţiva nasturi. Caroline a ridicat paharul:

- **Bun venit în familie.**
- **Da, a spus Eric, care stătea în spatele celorlalţi, mai aproape de marginea terasei. Bună treabă, Edith.**

Celorlalţi nu le-a scăpat tonul lui, dar l-au ignorat, apoi au ridicat paharele în numele ei, făcând salutul să sune ceva mai firesc. Edith le-a zâmbit, apoi ea şi Charles au mulţumit, au sorbit din pahare şi toată lumea s-a aşezat.

Luna a prins a se oglindi în marea ce li se întindea în spate, iar ei s-au aşezat comod şi au început să sporovăiască pe perniţele scaunelor din răchită, ţinându-şi paharele de şampanie în mâini, doamnele etalându-şi ţinutele croite după ultima modă şi diamantele din urechi. Aşa cum stătea acolo confortabil, ghemuită între pernele îmbrăcate în materiale impri- _ mate, mai curând spectatoare decât participantă, Edith s-a trezit încălzită de luxul învăluitor al privilegiului. — în toţi anii tinereţii ei îşi dorise nu doar să evite situaţia de a fi o sărăntoacă, ci să facă în aşa fel încât să nu ducă lipsă de nimic, iar acum, în cele din urmă, în momentul în care începuse să întrevadă posibilitatea eşecului, iat-o acolo, trăindu-şi visul. Acea mulţime de lorzi şi milionari reprezenta o mostră a lumii ei din acea clipă încolo, acel decor exotic fiind unul dintre nenumăratele ce aveau să urmeze. Aşa cum un şofer vede munţii îndepărtaţi dincolo de deşert, iar apoi îşi dă seama că a ajuns deja în acei munţi, fără să ştie cum s-a apropiat de ei, Edith s-a gândit plină de mirare la progresul ei de la viaţa de *haut bourgeois* din Elm Park Gardens şi Milner Street, la acel amestec de telenovelă americană şi roman epistolar de Laclos[1].

Prima seară s-a scurs fără nici un eveniment notabil. Edith îi cunoştea pe toţi cei prezenţi, mai puţin pe o blondă lipsită

---

[1] Aluzie la romanul *Legături -primejdioase* de Pierre Choder- los de Laclos (1741-1803), care descrie moravurile înaltei aristocraţii franceze (n. tr.).

de strălucire, care părea să fi venit cu prietenii lui Peter şi Eric, soţii Watson. Soţul acesteia, Bob, era tern şi destul de simplu, dar soţia lui, Anette, deşi nu foarte sofisticată, era drăguţă şi spirituală, astfel că Edith s-a simţit atrasă de ea. Aceasta fusese model şi actriţă la începutul anilor optzeci, înainte de a se căsători, şi cunoştea o sumedenie de anecdote despre diverse filme epopeice din istoria romană şi westernuri filmate în Spania, pelicule în care jucase. A vorbit mai tot timpul cinei, care s-a servit în loggia care dădea spre curte, şi a scutit-o pe Edith de procesul numit „schimb de nume", despre care ştia că era agreat de ceilalţi de la masă.

Charles nu s-a grăbit să tragă concluzii în privinţa celorlalţi oaspeţi.

- Mda, are multe de povestit despre sine, trebuie să recunosc, a spus el, referindu-se la Anette, după care a stins lumina.
- Mie îmi place. Are haz.
- Nu te grăbi să-ţi formezi o părere.

în adâncul ei, Edith s-a simţit pusă la punct, deşi tonul lui Charles nu fusese iritat şi, cu un vag sentiment de teamă, ca un copil care aşteaptă să fie pedepsit a doua zi, Edith a pus capul pe pernă. Şirul gândurilor nu i-a fost întrerupt înainte să o fure somnul, aceea fiind prima noapte în care, de la căsătoria lor, nu au mai făcut dragoste.

A doua zi dimineaţă, Edith s-a trezit târziu şi a constatat că era singură în pat. Cu o încântătoare şi aproape palpabilă senzaţie de bine, a sunat să i se aducă micul dejun, aşa cum i se recomandase, apoi şi-a

reluat firul gândurilor la viaţa ce o aştepta. Camerista a sosit cu tava de mâncare şi a anunţat-o că ceilalţi mâncaseră deja şi erau la debarcader, astfel că de îndată ce a terminat micul dejun, a îmbrăcat costumul de baie, şi-a luat un prosop şi a pornit să coboare treptele abrupte, tăiate în stânca de sub vilă. g I-a văzut pe soţii Chase şi Cumnor şi pe Charles, dar — ceilalţi nu erau acolo. Ajunsă pe debarcader, i-a salutat pe toţi cu un gest din mână, şi-a întins prosopul şi s-a lungit, îngăduind căldurii blânde şi plăcute a soarelui să îi scalde trupul. Charles s-a aruncat alături de ea, stropind-o cu picături de apă de mare, şi a săru- tat-o cu buze sărate.

- Bună dimineaţa, iubito.

Ea i-a zâmbit şi l-a sărutat.

- Ce facem azi? Stăm întinşi la soare?

Răspunsul i-a fost dat de Caroline.

- Ne-am gândit să mergem până la Calaraţjada să luăm prânzul, iar apoi ne ducem la familia Frank, unde suntem invitaţi la ceai. Toată lumea e invitată, şi voi.

- Cine sunt soţii Frank?

- A, o familie extraordinară, sunt înspăimântător de bogaţi şi au o colecţie de sculpturi ce nu trebuie ratată.

- Cum se face că sunt atât de bogaţi, şi de unde îi cunoşti?

- Cât priveşte prima parte a întrebării, Dumnezeu ştie. Ceva în legătură cu Franco, aşa că e mai bine să nu întrebăm, iar în ce priveşte a doua chestiune, noi nu-i cunoaştem, dar mama e

naşa unuia dintre nepoţii lor din Roma, şi ea i-a anunţat că ne aflăm aici.

Edith s-a întins la loc şi a închis ochii. Această mare reţea, acest năvod care trecea cu mult peste frontierele naţionale, care traversa mări şi lanţuri muntoase, nu avea să o mai ameninţe pe viitor, pentru că acum făcea parte din ea. Şi în scurt timp, oameni din Viena, Dublin sau Roma aveau să spună:, Am văzut-o pe Edith Broughton când am fost la Londra. Spunea că ar putea fi la New York prin septembrie...", şi s-ar fi putut ca acest lucru să atragă atenţia vreunui membru al Cercului Intim, care să spună: „A, Edith, ce mai face?" ori poate chiar: „Edith îmi place la nebunie. Ţie nu?" şi în acest fel ar fi fost excluşi toţi acei oameni din Viena, Dublin sau Roma care nu ar fi cunoscut-o pe Edith Broughton; iar din această cauză, ei se vor simţi mai săraci şi aparţinând mai mult clasei mijlocii decât aristocraţiei; acest lucru fiind în intenţia celor ce se folosesc de nume, care vor pleca apoi satisfăcuţi că şi-au susţinut încă o dată casta. Iar Edith avea să îşi joace rolul, fiind genul de persoană pe care o întâlneşti cu greutate dacă nu faci parte din grupul de cunoştinţe apropiat. Şi exact pentru o clipă, în această dimineaţă, când soarele îi mângâia pleoapele, iar dinspre plaja îndepărtată răsunau ţipetele copiilor, Edith s-a gândit la scopul suprem al unei asemenea ridicări şi coborâri de bariere.

în apropierea ei s-a auzit o bufnitură puternică şi, deschizând ochii, l-a văzut pe Henry care, transmi- ţându-i un soi de groază prin masivitatea lui, tocmai se întinsese la soare. Parcă arăta mai lăbărţat

decât atunci când era îmbrăcat, semănând cu o vedere de la mare pe care scria: „Ce s-a ales de puţulica mea?”

- Cu ceilalţi cum rămâne? Doar nu putem merge g cu toţii la amărâţii ăştia, nu-i aşa? —

A vorbit fără să se adreseze cuiva anume, drept în aer, astfel încât să nu se deranjeze prea mult, trebuind doar să-şi mişte buzele.

Caroline a ridicat din umeri.

- Nu văd ce ne-ar împiedica. Doar le-am zis că suntem mulţi.

Ea împărtăşea acea ciudată părere a celor din clasa de sus conform căreia, indiferent de ocazie, indiferent de eforturile organizatorilor, chiar atunci când, ca în situaţia de faţă, nişte persoane necunoscute se vedeau obligaţi să se transforme în gazde ospitaliere, ea, lady Caroline Chase, le făcea acestora o onoare deosebită. Unor astfel de oameni le este imposibil să conceapă ideea că nu onorează o casă prin simplul fapt că intră în ea. în consecinţă, datorită acestui sentiment că îşi binecuvânta gazdele prin prezenţa ei, Caroline nu făcea nici un efort faţă de cineva din afara grupului ei şi, deşi era o femeie inteligentă, putea să se transforme într-un oaspete extrem de plictisitor. Ceva ce ea, la fel ca şi mulţi alţii din clasa ei, nici nu bănuia.

- O să-i invităm şi noi când vor avea vreodată drum încoace, a spus ea.

- Cât vor sta aici? a întrebat Jane, ridicându-se pe coate şi întinzând o mână după uleiul de bronzat.

- Cine? Peter, sau ceilalţi?

- A, nu scumpul de Peter. Mă refeream la „Bob” şi,^.nette”.

Jane le rostea numele între ghilimele, distanţân- du-se de ei, ca să îi lămurească pe ascultători că nu îi socotea în rândurile acelora demni să participe la petrecere, ci mai degrabă specimene stranii ale unei culturi de extraterestri. Acest lucru era atent judecat.

- Marţi ori miercuri, cred eu.

Caroline s-a uitat spre Eric, iar acesta a dat din cap şi a strâmbat din nas. în felul acesta, el dădea clar de înţeles de partea cărei echipe voia să joace.

- Măi, măi, a exclamat Henry. Cine prezidează în seara asta?

Au izbucnit cu toţii în râs.

Edith a simţit o dorinţă irezistibilă de a-şi rupe în bucăţi legitimaţia de membru al Clubului.

- De această Anette vorbiţi? a întrebat ea, pe un ton ce mima perfect nedumerirea. Mă cam amuză situaţia. Mie chiar îmi place femeia asta.

Henry a rămas cu gura căscată.

- Păi, atunci poţi sta lângă ea la cină. Sper că eşti dispusă să discuţi *ad nauseam*[1] despre cariera ei artistică.

Edith a zâmbit.

- Păi, cum asta? Despre ce aţi prefera să discutaţi? Despre persoanele pe care le cunoaşteţi în Shropshire?

Apoi s-a întins la loc, având zâmbetul netulburat pe faţă şi ţinând ochii închişi,

---

[1] „Până te cuprinde greaţa” în lb. latină în original (n. tr.).

amuzată de tăcerea stânjenitoare, de parcă ar fi fost o şcolăriţă obraznică.

- Nu prea merg des în Shropshire, ca să fiu sincer, a spus Henry, îndepărtându-se de ea prin rostogolire, umflat şi fără suflu, ca o balenă eşuată pe vreo plajă.

- Eu mă duc să înot, i-a anunţat Charles.

Au luat prânzul târziu şi au servit paella cu prea multă carne de calmar, într-un restaurant în aer liber, care oferea o privelişte spre portul împânzit de o adevărată flotă de iahturi, după care au pornit cu două automobile spre casa soţilor Frank, aflată în afara oraşului, la marginea mării, o casă ce părea să fie total înconjurată, cel puţin pe frontiera terestră, de un zid înalt de piatră, pe coama căruia se vedeau cioburi de sticlă. La intrare nu i-au întâmpinat nişte simple porţi, ci unele masive, din fier, care s-au deschis automat în momentul în care ei s-au prezentat, după care s-au închis cu un zgomot metalic, cât pe ce să prindă bara de protecţie a celei de-a doua maşini.

- Mda, se vede treaba că nu se aşteptau la două automobile, a spus Anette, şi a izbucnit în râs.

Netulburată, Caroline, care conducea prima dintre maşini, în care se aflau Edith, Anette şi Henry, a înaintat prin grădina deliciilor, enormă şi pustie la acea oră. Printre copacii de pe marginea aleii se întrezăreau sculpturi de Henry Moore şi Giacometti, până când, ocolind un ultim rond de rododendroni, au ajuns la o bifurcaţie a drumului. O alee părea să ducă

spre un castel din secolul al XlX-lea, cățărat pe cea mai înaltă parte a proprietății, despre care Edith a presupus că reprezenta destinația lor, pe când cealaltă, în mod incredibil, se îndrepta către o altă clădire, la fel de mare ca și prima, fiind doar mai modernă, construită la marginea apei. Balcoanele acesteia din urmă abia dacă se înălțau deasupra valurilor, iar casa era prea joasă, pentru a putea fi zărită de pe șosea.

- Spre care mergem? a întrebat Edith.

- Cea de jos. Doamnei Frank îi place să se afle aproape de mare.

- Și ce rost are cea de pe deal?

Caroline a părut destul de confuză, așa cum se și cuvenea.

- Păi, cred că e în principal pentru nepoți.

- Doamne Dumnezeule, a exclamat Anette, iar Edith a remarcat că nimeni altcineva nu a recunoscut stranietatea, luxul orgiastic la care erau părtași.

Edith începea astfel să înțeleagă faptul că, în acea lume, era o chestiune de onoare să nu te arăți peste măsură de copleșit de etalarea bogăției, indiferent cât de fabuloasă ar fi fost aceasta. A sugera că bogățiile, indiferent de cantitatea acestora, nu ar fi fost ceva absolut obișnuit, aducea cu sine riscul de a fi catalogat drept aparținând „clasei mijlocii" - și, deși nimeni nu le cerea așa ceva, mulți dintre ei se străduiau aproape toată viața să demonstreze că nu aparțineau acelei păturI a societății. Există însă și excepții de la această regulă. Este posibil să exclami: „E pur și simplu încântător...", însă acest lucru

trebuie să se facă în aşa fel încât vorbitorul să se arate mai curând generos prin aprecieri decât copleşit de ceea ce vede. Sau, şi mai bine, „Draga mea, ce *măreţ!*" Acest ton se foloseşte pentru a demonstra că ornamentele, meniul, indiferent ce, se dovedesc excesive, îndreptându-se primejdios de mult spre vulgaritate. Lady Uckfield era deosebit de pricepută în a strivi printr-un entuziasm însoţit de zâmbete. Acestea sunt aptitudini ce se deprind cu greu de către un novice oarecare, iar Edith a procedat bine evitând să facă o asemenea încercare.

Un servitor îmbrăcat cu un sacou alb a condus grupul prin încăperile de marmură strălucitoare, către terasa unde se afla doamna Frank, o femeie arsă de soare, robustă, care purta un sarong din bumbac în culori vii şi avea pe braţele musculoase, aproape bărbăteşti, câteva brăţări masive, ce zăngăneau când se loveau unele de altele. Ea le-a făcut semn tuturor să se apropie.

Caroline a preluat conducerea.

- Ce mai faceţi? a spus ea pe un ton obişnuit. Sunt Caroline Chase.

A început apoi să-i prezinte pe ceilalţi membri ai grupului, făcând în mod deliberat o pauză de o fracţiune de secundă atunci când a ajuns la cei trei oaspeţi ce nu ţineau de familia Broughton, Bob, Anette şi prietena lui Peter, de parcă ar fi ţinut să-i demonstreze gazdei că aceştia nu aparţineau primului cerc şi că nu era nevoie să se preocupe prea mult de ei. Doamna Frank a înţeles mesajul şi i-a salutat pe in-

truşi cu un zâmbet şi o înclinare a capului ceva mai reci decât cele rezervate eroilor principali.

- Tu trebuie să fii mireasa, a spus ea, ridicându-se şi luând-o pe Edith de braţ, ca să-i conducă pe toţi înapoi în casă. Edith a perceput imediat mirosul puternic de mosc al parfumului folosit de aceasta şi a urmărit cum ridurile adânci se deplasau în jurul gurii cu buze subţiri, vopsite într-un roşu-stacojiu. Cum ţi se pare Mallorca?

- Am sosit seara trecută. Deocamdată, încântătoare.

Apoi i-a zâmbit gazdei, observându-i în acelaşi timp ochii sticloşi, plictisiţi, în ciuda rânjetului lipit de faţă.

- Păi, va trebui să te întreţinem cât eşti aici. Spune-mi, ce mai face draga de Googie?

- E bine. Ea şi Tigger se află acum în Scoţia.

în clipa când a rostit aceste cuvinte, Edith şi-a dat seama că era prima oară când pronunţase cu voce tare acele porecle ridicole. înainte de căsătorie, hotărâse în sinea ei să se adreseze socrilor pe numele lor, Harriet şi John, dar deja îndemnurile la intimitate, la apartenenţa de club, care o animau pe doamna Frank, o făcuseră şi pe ea să-şi încalce jurământul, deoarece adevărul era că, indiferent ce le-ar mărturisi ea prietenilor ei, Edith nu voia să fie nora „străină". Nu voia ca oamenii să împărtăşească părerea lui lady Uckfield, potrivit căreia Charles ar fi putut face o alegere mai bună. Voia ca soacra ei să fie

felicitată pentru spiritul sclipitor, pentru gusturile alese, pentru farmecul şi darul conversaţiei dovedite de Edith. Şi, în acest fel, proaspăta căsătorită a primit prima lecţie, în care a învăţat de ce Anglia nu a avut nici o revoluţie, de ce atât de multe cariere, începând cu aceea a lui Edward al IV-lea[I] şi până la aceea a lui Ramsay MacDonald[II], au fost lipsite de bărbăţie. Anume, că modalitatea de a trata cu un intrus care-ţi pricinuieşte necazuri este de a-i permite să-ţi intre în casă, con- vertindu-l cu zel de misionar şi, peste noapte, el va deveni *plus Catholique que le Pape*[III]. învăţarea acestei lecţii nu a redus resentimentele lui Edith faţă de forţele care o educau, însă se simţea uluitor de bine la gândul că acum devenise o membră a Găştii. Se simţea puternică. S-a întors spre Charles şi i-a zâmbit.

Se plănuise o vizionare a sculpturilor, astfel că oaspeţii au pornit într-acolo. Imediat ce au ieşit pe uşa principală, de ei s-a apropiat o femeie tânără, deşirată, o versiune în miniatură a doamnei Frank. Se cunoştea că venea de la tenis, pentru că

I **Aluzie la faptul că regele Edward al IV-lea (1442-1483) a semnat tratatul de pace de la Picquigny (1475) cu Ludovic al Xl-lea al Franţei, prin care s-a consfinţit victoria Franţei în Războiul de o Sută de Ani (n. tr.).**

II **Ramsay MacDonald (1866-1937), prim-ministru al Marii Britanii între 1931-1935, acuzat pentru orientarea sa pacifistă şi pentru că nu s-a opus ascensiunii lui Hitler (n. tr.).**

III **„Mai catolic decât Papa", în lb. franceză în original (n. tr.).**

avea cu ea o rachetă, un pic cam mare pentru ea, cu care își acoperea chipul, folosind-o probabil ca evantai, dar și ca paravan. Gazda le-a prezentat-o ca fiind nepoata ei, Tina. Spre deosebire de mătușă, fata era dureros de sfioasă. S-a încadrat în grup, așa cum înțelegea că i s-ar fi pretins, dar a rămas mută, dând răspunsuri șoptite, mormăite, asta numai când îi era adresată direct vreo întrebare.

Au trecut pe lângă o piscină, tăiată într-o faleză de deasupra mării, iar Edith a auzit-o pe Anette întrebând de vasele de teracotă care o înconjurau și care dădeau impresia că o alimentau încontinuu cu o apă ce scotea aburi discreți.

- **Sunt romane, a spus Tina, aproape în șoaptă. Unchiul meu le-a adus de pe o epavă din largul coastei.**
- **Iar acum sunt legate la rețea?**
- **Dacă nu vă supărați, ce înseamnă „legate la rețea”?**

Charles a întrerupt-o destul de iritat pe Anette.

- **Se referă la faptul că acum sunt folosite pentru alimentarea piscinei.**
- **Da. Cu apă de mare.**
- **Apă de mare? Apă de mare *încălzită?***

Tina a confirmat cu un gest din cap.

- **E mai bine așa, nu? Mai avem o piscină cu apă nesărată, dar cred că și asta e bună, nu?**

Anette a rămas tăcută o vreme. Evident, începuse să fie de acord cu ceilalți - că locul ei nu era acolo. Grupul se oprise pe o terasă plină de flori de bougainvillea, unde un tors mare de bărbat, sculptat de

Rodin, era aşezat pe un postament din marmură. Au murmurat şi au admirat opera de artă. Doamna Frank s-a întors către Caroline şi a început să se intereseze de diverse prietene comune. Părea să poarte cuiva pică pentru că nu fusese invitată la g nunta lui Charles, deoarece multe dintre întrebările — ei se încheiau cu presupunerea că „ei sigur au fost la nuntă”, iar Caroline trebuia să admită din când în când că aceştia participaseră la ceremonie. Numele se înşirau unul după altul, timp în care au urcat terasă după terasă, având pe fundal cerul adânc şi azuriu al Mediteranei. îi întâlnise pe soţii Esterhazy? Dar pe Polignac? Devonshire? Metternich? Fresco-baldi? Nume smulse din cărţi de istorie, nume pe care Edith le ştia din studiile despre Filip al II-lea al Spaniei, sau din *Risorgimento,* sau din Revoluţia Franceză, sau din Congresul de la Viena. Şi totuşi, acum le auzea, despuiate de orice semnificaţie reală. Deveniseră pur şi simplu cărţi de curte, cărţi avute, în acel joc ce se numea Schimb de Nume. Acestea erau mizele cu adevărat mari, iar Edith a observat, destul de amuzată, că Jane Cumnor şi Eric se re- trăseseră cu Tina, dorind, fără îndoială, să evite sentimentul de excludere pe care îl aplicau şi ei cu plăcere altor persoane. Caroline şi Charles au rămas netulburaţi. Era limpede că, indiferent cât de multe ar fi fost milioanele familiei Frank, în materie de nume ei le erau egali, dacă nu cumva chiar superiori. Şi astfel după-amiaza a trecut într-o litanie de nume de ducese, intonate pe un fundal de artă care, cu ajutorul banilor, devenise

sfinţită. După o oră şi trei sferturi de admirat sculpturile, reveniseră la palatul modern din apropierea mării.

Pe terasă îi aştepta un ceai „în stil englezesc”, cu alte cuvinte, „în stil de hotel american”, iar trei servitori cu haine albe se ocupau de servirea lui. Doamna Frank i-a condus pe fiecare la scaunul său. Prietena lui Peter, Bob şi Anette erau deja zdrobiţi de oboseală şi tânjeau în secret să revină la vilă şi să transforme experienţa măgulitoare într-o poveste hazoasă. Eric încheia şirul, roşu la faţă de atâta efort şi evident iritat că ignoranţa lui socială îl exclusese de la conversaţia ce se învârtise în jurul soţiei mai toată după-amiaza. S-a trântit pe un *chaise* alături de Edith şi a luat o ceaşcă ce îi fusese întinsă.

Doamna Frank şi-a îndreptat din nou atenţia către mireasă.

- Spune-mi, te rog, Hilary Weston a fost la nuntă? Mi-a zis cineva că nu a putut părăsi Canada.

Eric a ridicat ochii şi a pufnit.

- Nu are rost să o întrebi asta pe Edith, nu-i aşa, draga mea? Va trebui să aşteptaţi până se mai antrenează puţin.

Edith nu l-a luat în seamă. Printr-o minune providenţială, se întâmplase ca ea să stea de vorbă cu doamna Weston destul de mult la nuntă. I-a mulţumit îngerului ei păzitor şi a răspuns la întrebare peste capul lui Eric, fără să facă nici o referire la el.

- Ba nu, a venit la nuntă. Galen era în Florida şi nu a putut să se întoarcă. Cred că despre asta era vorba.

Doamna Frank a dat din cap, aruncându-i o privire uşor ciudată lui Eric.

- Se ocupă de atâtea lucruri! Când mă compar cu ea, am impresia că sunt o leneşă, a spus ea şi a trecut la următorul oaspete.
Edith trecuse examenul.
Eric s-a lăsat uşor pe spate şi a măsurat-o pe Edith:
- Bine lucrat. Zece din zece.
Ea l-a privit lung, dorind cu orice chip să păstreze terenul cucerit.
- Tu o cunoşti pe Hilary?
- La fel de bine ca tine, a spus Eric, apoi s-a ridicat ca să se alăture Carolinei, care se afla la celălalt capăt al terasei. Acest schimb de replici a revigorat-o în mod ciudat pe Edith, pentru că stabilise dincolo de orice îndoială că Eric era inamicul ei din cercul familiei. Nu mai era necesară deloc prefăcătoria şi, lucrul cel mai important, Edith câştigase prima rundă.

în aceeaşi seară, ceva mai târziu, cânta sub duş când Charles a venit să se schimbe pentru cină. El i-a zâmbit.

- Pari foarte fericită. Te-ai simţit bine azi? Ce colecţie! Şi ce casă!

Nici în aceste cercuri nu este interzis să îţi exprimi uluirea în intimitate, între adulţi care se înţeleg, iar Charles simţise că rămăsese impasibil prea multă vreme.

- Cred şi eu. Şi, da, sunt fericită.

A închis robinetul şi l-a sărutat chiar acolo, udă şi goală.

Următoarele câteva minute şi toată seara aceea au fost cât se poate de agreabile, cele mai plăcute momente petrecute alături de Charles, astfel că în acea noapte a adormit cu un sentiment de victorie şi cu o senzaţie de bine.

- Am înţeles că familia Frank vrea să ne aibă oaspeţi la cină înainte de a pleca.

Ea s-a strâmbat uşor.

- Vai de mine. Presupun că trebuie să ne ducem, nu?

- Hai, draga mea, a zis Charles. E frumos din partea lor şi, pe de altă parte, nu-s chiar atât de răi.

- Bătrâna nu e chiar atât de rea, dar nepoata e un adevărat coşmar.

El a pufnit în râs.

- Mie mi s-a părut chiar simpatică. Trebuie să fim înţelegători.

Edith s-a ridicat pe coate alături de el.

- Cum se face că pe oameni ca Anette, care este vorbăreaţă şi glumeaţă, voi o trataţi cu răceală şi strâmbaţi din nas pe la spatele ei, şi totuşi, Tinei Frank, probabil cea mai plicticoasă şi neînsemnată femeie pe care am întâlnit-o vreodată, îi găsiţi scuze şi vă pre- faceţi că ar fi o scumpă?

- Nu înţeleg la ce te referi.

- Ba înţelegi, Charles. Se simţea foarte sigură pe sine, aproape impertinentă. Pentru prima oară de când era căsătorită, începuse să aibă sentimentul că devenise cu adevărat lady Broughton. Reuşise să stăpânească bine situaţia şi, potrivit vechii tradiţii, „avea dreptul la părerile sale”. De aceea, a continuat cu o severitate zâmbitoare: Ştii prea bine. Şi o să-ţi dau eu răspunsul. Anette nu cunoaşte lumea pe care o cunoaştem noi, iar Tina îi cunoaşte şi, în plus, ea mai are şi o sută de milioane.

Nu ştiu ce să zic, dragul meu, dar asta nu te face să te miri? Măcar aşa, puţin?

Edith se ştia stăpână pe situaţie. A zâmbit enigmatic către soţul ei, a clătinat uşor din cap, imaginându-şi cât de fermecătoare arăta, cu şuviţele ude şiroindu-i pe piele.

Charles a rămas cu ochii mari la ea. - Cine mai sunt şi oamenii ăştia pe care îi cunoaşteţi tu şi Tina? a zis el pe un ton acru şi a stins lumina

.PARTEA A DOUA

FORTE-PIAN

Oîn lunile ce au urmat voiajului de nuntă am întâlnit-o de foarte puţine ori pe Edtih, deşi ea şi Charles au venit la Londra din când în când. Nu părea să-i pese prea mult de bârlogul soacrei din Cadogan Square, astfel că foloseau micul apartament al lui Charles din Eaton Place şi apăreau ocazional pentru vreun spectacol sau vreo petrecere. I-am întâlnit întâmplător la câteva cine şi am fost invitat la un păhărel cu alţi câţiva amici în minuscula lor sufragerie de la etajul doi, într-o zi de

octombrie, dar nu am prea avut prilejul să stăm de vorbă pe îndelete. Edith părea destul de fericită şi începuse deja să capete patina privilegiaţilor, acea aură delicată, ce parcă spune nu-mă-a- tinge, a luxului ce îi separă pe asemenea oameni de noi, ceilalţi muritori, iar eu m-am amuzat descoperind începuturile unei *hauteur*[1] ce părea să şteargă trăsăturile fetei norocoase din Fulham.

[1] „Aroganţă, trufie" în lb. franceză în original (n. tr.).

în agitaţia obişnuită de dinaintea Crăciunului nu i-am întâlnit deloc, şi tocmai începusem să simt că ieşeam treptat din cercul lor, când am primit o scrisoare vârâtă într-o carte de vizită, nu din partea lui Edith, ci a lui Charles, invitându-mă la o zi de vânătoare în luna ianuarie. Aceasta urma să se desfăşoare într-o zi de vineri, aşa că am fost invitat la cina de joi seară şi să-mi petrec noaptea acolo, dar cum nu se făceau alte precizări, probabil că trebuia să mă fac nevăzut după vânătoare, ca să fac loc oaspeţilor de sâmbătă. întârzierea cu care primisem acea invitaţie sugera că vreo persoană renunţase în ultimul moment, dar asta nu o făcea mai puţin ispititoare şi ştiam (măcar o dată) că eram liber la data în chestiune. Fusesem deja distribuit ca personajul rău al săptămânii într-unui din acele seriale în care apar perechi mixte de detectivi, care urma să înceapă filmările la cinci zile după data sugerată, astfel că am răspuns scrisorii anunţându-mi acceptul şi am primit, printr-o recomandată, îndrumări privind călătoria până acolo cu maşina sau trenul. Mi se spunea cu ce tren să ajung dacă aveam să aleg acest mod de călătorie sau, dacă nu, să ajung la adresa indicată în jur de ora şase.

îmi place să merg la vânătoare. Ştiu că acest lucru este greu de înţeles pentru unii dintre amicii mei din lumea teatrului, aşa cum pentru frăţia oamenilor de la ţară este uşor de priceput, dar nu ţin să mă

lansez într-o apologie a sporturilor sângeroase, deoarece deocamdată nu am întâlnit pe nimeni care să renunțe la părerea sa în această privință. Deși s-ar cuveni să afirm că nu pare să existe prea multă logică în vorbele oamenilor care mănâncă într-o veselie hrană prelucrată în ferme automatizate și care, în același timp, lansează atacuri la adresa vânătorilor care știu ce înseamnă conservarea mediului, accept totuși ideea că nu există o bază logică pentru sentimentele tuturor, sau nici măcar pentru ale unora dintre noi. în orice caz, la acea etapă din viața mea, majoritatea ieșirilor mele în natură fuseseră făcute în peisajul rural, la vânătoare și, prin urmare, am plecat cu un plăcut sentiment de speranță către ceea ce promitea a fi o *grand battue*[1].

Cunoșteam drumul destul de bine, pentru că îmi petrecusem acolo multe weekenduri cu soții Easton, dar ieșirea din Londra către sud se dovedește de multe ori a fi un adevărat coșmar, astfel că obișnuiam să-mi las timp pentru orice blocaj de trafic. în acea g ocazie, nu luasem în calcul faptul că făceam călătoria — într-o zi de joi, în loc de vineri și, de aceea, după o deplasare relativ nestingherită, am ajuns la Broughton la scurt timp după cinci și

[1] „Bătaie", „goană", „mare vânătoare", în lb. franceză în origi-

jumătate. Majordomul care, în mod uimitor, se numea Jago[1], mi-a spus că lady Uckfield şi lady Broughton se aflau în salonul galben, unde tocmai încheiau şedinţa nu ştiu cărui comitet.Cum nu aveam nici o dorinţă să particip - şedinţele de comitete şi comisii la care suntem siliţi să asistăm sunt şi aşa destul de neplăcute - am luat loc în Holul de Marmură pe un fotoliu William Kent surprinzător de confortabil, tapisat cu catifea şi fir de aur. Nu am avut mult de aşteptat până când s-a deschis uşa pe care au ieşit câţiva dintre membrii comitetului ce i-au adresat cuvinte de rămas-bun lui Edith, care îi conducea spre ieşire. S-a desprins de ei imediat ce m-a văzut.

- Bună, a zis ea. Nu ştiam că ai sosit.

- Am ajuns mai devreme, de aceea am socotit că era mai bine să aştept, în loc să intru în şedinţă şi să-ţi stric plăcerea.

Ea şi-a lăsat umerii în jos cu un suspin comic.

- Mare plăcere! a făcut ea. Hai să bei o ceaşcă de ceai.

Fără să ia în seamă saluturile din cap şi zâmbetele celor ce plecau, m-a condus înapoi în încăpere. Oamenii nu au părut nemulţumiţi de acest tratament. Nici vorbă

[1] Personaj malefic şi uneltitor din piesa *Othello* de William Shakespeare (n. tr.).

de asta. Rezultatul evident al faptului că îi ignora pe ei ca să mă întâmpine pe mine era pur şi simplu includerea mea în surâsurile lor politicoase în timp ce se retrăgeau spre casa scării. îmi imaginez că acei oameni socoteau că şi eu fusesem atins de bagheta de aur.

Restul membrilor comitetului, grupul obişnuit de intelectuali de provincie, doamne consiliere cu părul făcut permanent şi fermieri înnebuniţi de plictis, erau pe cale de a ieşi din cameră. Unii dintre ei se apucaseră să-şi strângă lucrurile împrăştiate pe masă, lucru ce trăda hotărârea lor de a mai „prinde" pe cineva înainte de plecare. Prada pe care şi-o doreau cei mai mulţi dintre aceşti „zăbavnici" era, bineînţeles, lady Uckfield, care stătea imperială pe un scaun frumos, cu tapiseria prinsă în butoni, aşezat în apropierea şemineului, înconjurată de admiratori şi admiratoare. Câţiva dintre aspiranţi, deconcertaţi de o asemenea concurenţă, s-au mulţumit cu cele cinci minute petrecute în compania lui Edith şi au plecat. M-am apropiat de gazda mea, care s-a ridicat să mă întâmpine cu un sărut, ceea ce a semnalat anturajului că audienţa se încheiase.

- La revedere, lady Uckfield, a spus un consilier de culoare, purtând un soi de halat larg, tipic pentru artişti, şi vă mulţumesc.

- **Ba nu, *eu* vă mulţumesc, a zis lady Uckfield pe g acel ton apăsat care o caracteriza. Am înţeles că faceţi — lucruri de-a dreptul *uluitoare* la Cramney. Am auzit că e *impresionant.* Abia *aştept* să vin acolo şi să văd minunea cu ochii mei.**

Oaspetele nu-şi mai încăpea în piele de fericire, dând pe loc uitării orice vederi socialiste ar fi avut.

- **Vom fi extrem de încântaţi să vă avem printre noi.**

Numai un zâmbet, bărbatul s-a retras.

- **Unde este Cramney? am întrebat eu.**

Lady Uckfield a ridicat din umeri.

- **Un locşor înfiorător din Kent. Vrei ceai?**

Până să ajung în camera ce-mi fusese rezervată, lucrurile mele fuseseră desfăcute, iar cămaşa de seară, cravata, şosetele şi brâul mă aşteptau întinse pe pat. Nu mi-am găsit însă chiloţi curaţi. Am căutat în grabă prin câteva sertare şi tocmai mă pregăteam să scotocesc şi sub pat, când am auzit un glas în spatele meu.

- *Ce* tot scotoceşti pe-acolo?

M-am întors şi m-am trezit faţă în faţă cu Tommy Wainwright, care stătea în pragul uşii de legătură între camera mea, numită Camera Grădinii, şi vecina ei mai spaţioasă, Camera cu Catifea Trandafirie, unde fusese cazat Tommy. în realitate, în ciuda acestor

titulaturi impresionante, încăperile în sine erau destul ¡2 de mici, fiind plasate într-un soi de mezanin de pe o o latură a casei. Ele fuseseră create de arhitect drept £ parte a unui aranjament menit să asigure o mulţime | de dormitoare mici, stricând astfel doar un capăt al faţadei casei. Drept urmare, cu toată denumirea pom- 180 poasă, aceste camere erau orientate către nord şi dădeau spre curtea grajdurilor, iar tavanele erau la cel mult doi metri şi jumătate înălţime.

Am căutat împreună articolul vestimentar ce-mi lipsea, după care am renunţat, lăsându-l în voia sorţii. Probabil că până în ziua de azi, o pereche nu tocmai nouă de chiloţi a rămas prinsă în

spatele vreunui sertar din Camera Grădinii de la Broughton Hali. Tommy s-a retras în camera lui şi a revenit cu o sticluţă de scotch şi două păhăruţe

- **.Echipament esenţial pentru hoteluri şi petreceri domestice, a spus el, şi a turnat pentru fiecare.**
- **Aşa de zgârciţi sunt cu băutura? am întrebat eu.**

Deseori am rămas uimit de disconfortul fantastic şi de privaţiunile la care măreţii englezi îi supun pe amicii lor (dar şi pe necunoscuţi), lucruri constatate mai ales în tinereţe. Am intrat în băi unde bazinul abia reuşea să scuipe câteva vălurele de apă maronie, în dormitoare ale căror uşi nu se închideau, m-am acoperit cu pături subţiri ca tifonul şi mi-am odihnit capul pe nişte perne tari ca piatra. Ţin minte că am condus o oră pe

teren accidentat, ca să iau prânzul cu nişte rubedenii cu pretenţii de-ale tatei, care mi-au oferit doar un cârnat, doi cartofiori şi douăzeci şi opt de boabe de mazăre. Odată, în cursul unei vizite făcute în Hampshire pentru a participa la un bal, noaptea mi-a fost atât de frig, încât am sfârşit prin a-mi îngrămădi pe pat toate hainele, plus două prosoape uzate, după care am ţinut toate acestea laolaltă cu ajutorul unei carpete turceşti - singurul articol care slujea pentru acoperirea podelei. Când m-a trezit a doua zi dimineaţă, doamna ce-mi fugese gazdă nu a făcut nici un comentariu despre faptul că dormisem într-un soi de sarcofag alcătuit din haine şi pânzeturi şi sunt convins că nici nu a interesat-o dacă reuşisem să închid măcar ochii. Când ne gândim la edwardienii care se lăfăiau în lux, ni se pare ciudat că nepoţii lor sunt atât de nepăsători la aşa ceva. Recent, am descoperit că luxul pe care şi-l doresc cei proaspăt îmbogăţiţi reuşeşte să introducă unele îmbunătăţiri în casele celor ce se socotesc *anciens riches,* dar, Dumnezeule, cât de mult le trebuie pentru asta.

Drept răspuns la întrebarea mea, Tommy a clătinat din cap.

- **Nu, nici vorbă. Nu sunt deloc zgârciţi. Nici pe departe. Lordul Uckfield vâră băutură pe gâtul tuturor. Numai că e cam complicat să găseşti o băutură prin**

preajmă în timp ce te pregăteşti pentru cină.

Am stat şi am bârfit o vreme, şi l-am întrebat pe Tommy dacă îi văzuse mai des pe soţii Broughton.

El a scuturat din cap.

- **Nu tocmai. Ei stau mai tot timpul aici. Recunosc, sunt cam surprins că Edith se mulţumeşte să-i cocoloşească pe locuitorii satului, oferind tot soiul de premii, fără nici o clipă de odihnă, dar adevărul este că au mers foarte rar la Londra.**

Şi mie mi s-a părut oarecum nefiresc. Mai ales că tânăra pereche locuia în casa mare, împreună cu părinţii lui Charles. Existau planuri de renovare ale uneia dintre casele de la fermă, atunci când se căsătoriseră ei, şi l-am întrebat pe Tommy se mai auzea ceva de asta.

- **Nu cred că au trecut la treabă, a spus el. Am înţeles că au renunţat la idee.**
- **Serios?**
- **Ştiu. E ciudat, nu? Ea vrea să stea aici, iar socrii sunt încântaţi, astfel că Ferma Brook va fi terminată curând şi o vor închiria.**
- **înseamnă că au un apartament în casă, nu?**
- **Nicidecum. Au doar o sufragerie la etaj pentru Edith, iar Charles îşi are biroul lui, desigur. Dar nimic mai mult. Situaţia îmi aduce aminte de una din**

tele- novelele alea americane, unde familia se scaldă în milioane, dar membrii ei tot stau îngrămădiţi într-o singură casă cu o scară mare.

Am făcut un semn din cap.

- Presupun că lui Charles îi place acest aranjament, dar mi se pare cam plictisitor pentru mireasă.

Aşa cum Charles, la fel ca toţi cei din aceeaşi specie, nu rămânea imun la sentimentul că merita un tratament „special" oriunde s-ar fi dus - de fapt, aşa cum observase şi Edith, nu îi plăcea să i se refuze un ase- menea tratament - am înţeles că, după ce se prefă- g cuse atât de multă vreme că nu-şi dădea seama de — împrejurările baroce ale vieţii sale, i-ar fi foarte greu să renunţe la toate.

Clasele bogate simt nevoia profundă, subconşti- entă, de a se înconjura de obiecte care să le redefi- nească statutul. Pentru ei nimic nu e mai deprimant (ori mai puţin convingător) decât încercarea de a emite pretenţii la vreun rang sau poziţie, la un trecut al familiei, la o distincţie genealogică, fără să aibă cunoştinţele şi obiectele de recuzată necesare. Nici nu se gândesc să decoreze o sufragerie din Putney fără să aibă măcar o acuarelă a unei bunici în crinolină, două sau trei antichităţi şi, de preferinţă, vreo relicvă care să amintească de o copilărie privilegiată. Aceste lucruri sunt un soi de limbaj al semnelor, care îl previn pe vizitator în legătură cu locul din

poziţia socială în care posesorul se plasează singur. Dar, mai presus de toate acestea, proba de foc, întrebarea de baraj pentru astfel de oameni este dacă familia şi-a păstrat sau nu casa şi proprietăţile. Ori măcar o parte considerabilă a lor. S-ar putea să auzi pe câte un nobil explicându-i vreunui vizitator american că banii nu sunt importanţi în Anglia, că oamenii pot rămâne în Societate fără un sfanţ, că pământurile nu mai reprezintă „o garanţie solidă în vremurile noastre”, însă în sufletul lui nu crede o iotă din toate astea. Ştie că familia care şi-a pierdut totul, mai puţin titlul, acele ducese care locuiesc în căsuţele din apropiere de Cheyne Walk, acei viconţi posesori ai câte unui apartament mărunt în Ebury Street, abundând probabil în portrete şi fotografii ale fostei proprietăţi („acum e un soi de colegiu de instruire a fermierilor”,) aceşti oameni sunt cu toţii *déclassé*[1] pentru cei din specia lor. Se înţelege de la sine că această conştiinţă a nevoii de materializare a rangului este la fel de secretă ca şi un ritual masonic.

Sigur, poziţia familiei Broughton era neobişnuit de solidă. Puţine erau familiile care în anii nouăzeci să poată ţine pasul cu ei, şi avea să vină şi ziua în care Charles urma să pătrundă în Broughton Hali ca proprietar cu drepturi depline. Cu toate

[1] „Declasaţi”, în lb. franceză în original (n. tr.).

acestea, ascul- tându-l pe Tommy, am bănuit că s-ar putea teme de posibilitatea ca oamenii, copleşiţi de respect când îi strângeau mâna în Sala de Marmură, să facă greşeala de a-l socoti o Persoană Obişnuită dacă l-ar găsi acasă, într-o sufragerie de la o fermă, cu tapet de creton. în această privinţă însă, mă înşelam.

Tommy a negat cu un gest din cap.

- Nu, pe Charles nu l-ar deranja. Acum s-a obişnuit cu ideea. A făcut o pauză de gândire, după care a decis să nu continue argumentaţia. Ei, în fine. Mă duc să mă schimb.

Ne-am adunat pentru cină în salonul pe care îl folosea familia de obicei, un mic apartament dinspre grădină, mult mai incomod decât Salonul Roşu de alături, în care ne strânseserăm pentru cina de logodnă, în afara lui Tommy, mai erau câteva feţe vag cunas- cute. Peter Broughton, se pare că fără blonda lui în- grozitoare. Fiica doamnei Tenby, Daphne, căsătorită acum cu un obscur al doilea fiu al unui conte din Midlands, stătea de vorbă cu Caroline Chase într-un colţ retras. Amândouă au ridicat privirile şi mi-au zâmbit atent din cealaltă parte a încăperii. Cuprins de anxietate, am început să-l caut din priviri pe Eric, şi l-am văzut bând whisky în timp ce îi dădea unui biet bătrân o lecţie despre situaţia actuală a lucrurilor din City. Ascultătorul stătea şi privea drept în faţa roşie

a lui Eric, exprimând plăcerea unui iepure surprins în lumina farurilor unei maşini ce se apropie cu viteză.

- Ce ai vrea să bei? Apărută alături de mine, lady Uckfield l-a trimis pe Jago să-mi aducă un pahar de scotch şi apă. Mi-a urmărit privirea. Vai, Cerule mare! S-ar părea că Eric ia în serios conversaţia aceea.

Am surâs.

- Cine e fericitul beneficiar al confidenţelor lui?

- Sărmanul Henri de Montalambert. Din anumite motive ce nu-mi sunt prea clare, aflasem că ducele de Montalambert era o rudă prin alianţă a familiei Broughton. Potrivit standardelor franţuzeşti, titlul lui de duce nu era prea răsărit (francezii, având cu mult mai mulţi duci, îşi pot permite î> să îi ierarhizeze), deoarece titlul îi fusese acordat de ° Ludovic al XVIII-lea în 1820, dar o căsătorie de la 2 sfârşitul secolului al XlX-lea cu moştenitoarea unui = rege al oţelului din Cincinnati, aşezase familia alături — de Tremouille şi Uze. Lady Uckfield se referise la el în maniera în care se vorbeşte în general despre un vechi prieten de familie, dar cum ea ascundea chiar şi faţă de sine adevăratele sentimente pe care le nutrea pentru cineva, nu mi-am dat seama de adevăratul grad de intimitate.

- Pare cam ameţit, am remarcat eu. Ea a confirmat cu o mişcare din cap, reţinându-şi un chicotit.

Nu-mi dau seama ce înţelege el din tot ce i se spune. Abia dacă pricepe puţin englezeşte. Dar nu-

inimic. Eric nu va băga de seamă acest lucru. A acceptat râsul meu drept tribut, apoi m-a pus la punct pentru el. Hei, doar nu vrei să crezi că sunt rea.

- **Cât va sta aici Monsieur de Montalambert?**

Lady Uckfield s-a strâmbat.

- **Toate cele trei zile. Ce să facem? în privinţa cunoştinţelor de franceză, eu am rămas tot la *ou est la plume de ma tante*[1], iar Tigger abia dacă reuşeşte să spună *encore*. Henry s-a căsătorit cu o vară de-a noastră acum treizeci de ani, şi nu cred că am schimbat cu ei măcar treizeci de cuvinte de atunci încoace.**
- **Deci există şi o ducesă vorbitoare de engleză?**
- **A existat. Dar cum ea era surdă şi acum e moartă, nu mai are cum să ne fie de folos. Nu cumva vorbeşti ceva franceză?**

[1] **„Unde este stiloul mătuşii mele?” exerciţiu tipic pentru începători în ale limbii franceze (n. tr.).**

- **Ba da, vorbesc, am spus eu, şi am simţit un gol în stomac.**

Cu ochiul minţii, am văzut o reaşezare a cartonaşelor cu numele noastre şi nesfârşita conversaţie siropoasă care aştepta traducerea mea.

Lady Uckfield mi-a surprins privirea.

- **Fruntea sus, o plasăm pe Edith între voi. Mi-a aruncat o privire poznaşă, vioaie. Cum ţi se pare mireasa noastră?**
- **Arată foarte bine, am spus. De fapt, nici nu cred că am văzut-o mai frumoasă ca acum.**
- **Da, arată foarte bine. Lady Uckfield a şovăit o fracţiune de secundă. Sper doar că i se pare amuzant aici. A avut un succes extraordinar, să ştii. Necazul este că toţi ţin la ea atât de mult, încât va fi foarte greu să nu o sileşti să participe la toate îndatoririle. Cred că am fost cam egoistă când m-am descărcat de toate obligaţiile.**
- **Dacă o cunosc bine pe Edith, pariez că îi place situaţia asta. Oricum, e un progres faţă de sarcina de a răspunde la telefon într-un birou de pe Milner Street.**

Lady Uckfield mi-a zâmbit.

- **Da, atâta vreme cât durează.**
- **Pare să fi renunţat la Londra, prin urmare cred că aţi procedat bine.**
- **Da, s-a grăbit ea să-mi răspundă. Dacă ei sunt fericiţi, pentru că acesta e lucrul care contează, nu?**

S-a îndepărtat apoi, ca să salute câţiva proaspăt sosiţi. Mi s-a părut că scăpasem o anumită nuanţă a vorbelor pornite din cotloanele întortocheate ale minţii perfect organizate a doamnei Uckfield.

Aşa cum era de aşteptat, cina a fost destul de anostă. Am avut-o în dreapta pe fiica doamnei Tenby, o prezenţă reconfortantă, astfel că totul a decurs perfect cât am mâncat primul fel, dar în spatele meu o auzeam pe Edith zbătându-se curajoasă pentru a întreţine o conversaţie cu M. de Montalambert şi, sincer să fiu, mi-a venit cam greu să mă concentrez asupra propriei mele conversaţii. Din nefericire, Edith ştia franceză cam în aceeaşi măsură în care vecinul ei cunoştea limba engleză. Cu alte cuvinte, conversaţia era groaznică, dar nu inexistentă, cât să elimine orice efort. Ar fi fost mai simplu dacă nici unul nu ar fi cunoscut nici un cuvânt din limba maternă a celuilalt. însă, vai, fiecare avea cunoştinţe de vocabular atât cât să devină de-a dreptul derutant. Edith tot aducea vorba despre Paris, spunând că era foarte *bon,* şi că Londra era *épouvantable*[1], iar M. de Montalambert *ba* părea complet neajutorat şi descumpănit, ori, ceea ce era mai grav, *ba* socotea că a înţeles observaţia ei, şi

[1] „Groaznică, atroce", în 1b. franceză în original (n. tr.).

atunci răspundea cu un torent de franceză din care Edith abia dacă pricepea primele două cuvinte, dacă le prindea şi pe acelea.

S-au schimbat farfuriile, iar eu m-am întors ca să o scutesc pe Edith de chinuri, dar M. de Montalambert a refuzat să se supună regulilor englezeşti, astfel că nu a consimţit să renunţe la conversaţia cu doamna, în schimb, agăţându-se de uşoara îmbunătăţire a comunicării pe care i-o ofereau cunoştinţele mele moderate de franceză, s-a lansat într-o pătimaşă denunţare a guvernului francez, care avea legătură, într-un mod misterios şi de neînţeles pentru mine, cu ministrul lui Ludovic al XVIII-lea, ducele Decazes.

- Despre ce discutăm? m-a întrebat Edith încet, profitând de valul de franceză ce părea să nu se mai oprească.

- Dumnezeu ştie. Despre Restauraţia franceză, aşa cred.

- Măi, să fie!

în realitate, amândoi eram deja atât de epuizaţi, încât de abia aşteptam o pauză, numai că ducele a ignorat-o cu hotărâre pe lady Uckfield, aflată în stânga lui, iar ea, inutil să mai spun, nici nu putea fi mai încântată să lase deoparte convenţiile, măcar o dată.

Ducele a făcut o pauză şi a zâmbit. Am simţit o schimbare a subiectului. în mod pervers, după ce a descoperit că vorbeam franceză mult mai bine decât Edith, el a

socotit că venise momentul să-şi demonstreze cunoştinţele de engleză.

- îţi place sex? m-a întrebat el cu glas plăcut. Se întâmplă des asta?

Exact în acele momente, Edith dusese paharul la gură, astfel că a pufnit, iar apa i-a ieşit pe nas. Punând repede mâna pe şervet, a încercat în zadar să facă acel gest să treacă drept un acces de tuse. în dreapta mea, am simţit-o pe Daphne cum se cutremură de un hohot mut de râs. La masă se instalase o atmosferă de isterie ca la şcoală.

- După părerea mea, a intervenit lady Uckfield, care detectase primejdia unei tulburări civile, Henri te întreabă dacă eşti familiarizat cu Sussex-ul.

A spus acestea cu un glas ferm, ca o profesoară către un grup de şcolari puşi pe şotii, dar, în mod inevitabil, afirmaţia ei a dat naştere unui val de chicoteli printre noi toţi. Edith roşise şi era pe punctul de a izbucni în lacrimi din cauza încercărilor de a-şi stăpâni râsul.

în acel moment, Charles a ridicat privirea spre noi. Normal, lui îi scăpase toată scena.

- Draga mea, a spus el, nu ştii cumva ce am făcut cu cealaltă husă de la puşca mea? Richard ar vrea să o folosească mâine, şi nu-mi dau seama unde este.

Cuvintele lui au avut efectul pe care spusele mamei lui nu îl creaseră. Au căzut ca o pătură grea, ignifugă, peste ilaritatea

ce dădea să scape de sub control, şi, practic, ne-a făcut pe toţi să amuţim. A urmat o tăcere de câteva clipe, după care Edith i-a răspuns:

- I-ai împrumutat-o lui Billy Westbrook.

Şi, pe când se întorcea către obositorul ei vecin, privirile noastre s-au întâlnit. în acel moment, auzind răspunsul răbdător al lui Edith şi simţindu-i starea de oboseală, am început să-mi dau seama că alegerea pe care o făcuse nu fusese tocmai uşoară.

A doua zi m-am trezit devreme, dar când am coborât în sufragerie i-am găsit acolo pe mai toţi membrii grupului de vânătoare, care mâncau de zor nişte pre-parate splendide, gen *fin de siecle*[1], aranjate pe un bufet, în farfurii din argint, aburinde. M-am servit şi eu cu vreo câteva feluri bogate în colesterol şi, cu farfuria în mână, m-am dus către un scaun liber aflat alături de Tommy.

[1] „Sfârşit de secol", în original din lb. franceză (n. tr.).

- Tragem numere la sorţi, ori ni se spune cum să stăm? l-am întrebat.

- Numere. Charles are o chestie extrem de elegantă, din argint, cu hârtiuţe numerotate. Tragem la sorţi când o să ne adunăm în hol. Important este să nu-ţi iasă locul de lângă Eric.

Puteam găsi suficiente motive să-i urmez sfatul, dar judecând după expresia lui Tommy, am înţeles că principalul era

instinctul de conservare. După cum au căzut sorţii, am ajuns la un loc depărtare de Chase, avându-l între noi pe nefericitul M. de Montalambert. Am văzut cum francezul s-a schimbat la faţă când a tras numărul, deşi probabil că se temea doar de o nouă prelegere legată de paritatea euro-liră sterlină, în dreapta îl aveam pe Peter Broughton. Existau opt puşti în total şi pentru patru dintre ele era nevoie de câte un om care să le încarce pe la ţeavă, astfel că împreună cu soţii, câini etcetera alcătuiam un grup impresionant când am ieşit din casă, pregătiţi să urcăm în flotila de automobile de teren Range Rover care ne aşteptau pe alee. Am observat că Edith nu se găsea printre noi. Am descoperit motivul absenţei ei după cea de-a treia goană, când a apărut aducând termosuri cu *bouillon*[1], dreasă cu puţină votcă (sau simplă pentru cei virtuoşi).

- **Pot veni să stau lângă tine, ori te intimidez? a întrebat ea.**

- **Chiar te rog. Nu ai cum să mă intimidezi. Ratez la fel de bine şi singur, şi însoţit. N-o să se supere Charles?**

- **Nu. E mai fericit alături de George. Spune că eu vorbesc prea mult.**

Se alesese o pădure înaltă, depărtată de casă, iar puştile fuseseră plasate într-un

[1] **„Supă fierbinte”, în lb. franceză în original (n. tr.).**

semicerc în jurul bazei. Inițial, trăsesem numărul doi, astfel că acum, la a patra goană a dimineții, ajunsesem în poziția opt, la capătul șirului. Eu și Edith am traversat câmpul desfundat către bățul numerotat care mă chema, iar acolo am așteptat.

- **Chiar îți place distracția asta? m-a întrebat Edith, apropiindu-se și rezemându-se de gardul de sârmă.**
- **Bineînțeles. Dacă nu mi-ar plăcea, n-aș fi aici.**
- **Credeam că ai acceptat invitația doar ca să mă examinezi în toată splendoarea mea.**
- **Ai dreptate. Se prea poate. Dar, din întâmplare, I îmi place vânătoarea. Ai fost amabilă convingându-l ^ pe Charles să mă invite.**
- **A, n-a fost ideea mea. A făcut o pauză. Cum să spun, sunt extrem de încântată că ai acceptat, dar Googie te-a propus.**

încetase de mult să mai observe că folosea poreclele sâcâitoare ale socrilor.

- **Atunci, frumos din partea ei.**
- **Googie e rareori amabilă fără motiv.**
- **în fine, nu-mi dau seama ce motiv a avut.**

Am auzit fluierul, astfel că mi-am încărcat arma și am privit spre coroanelor

copacilor. Faptul că m-am întors cu spatele a facut-o pe Edith să se mai destindă.

- **îşi face griji pentru mine. îşi închipuie că mă plictisesc şi că tu o să mă binedispui. Consideră că ai o influenţă benefică asupra mea.**
- **Nu-mi dau seama de ce.**
- **Ea crede că o să-mi reaminteşti ce norocoasă sunt.**
- **Şi nu eşti? Edith s-a strâmbat, întinzându-şi în acelaşi timp braţele de-a lungul gardului. Vai de mine, am făcut eu. Să nu-mi spui că deja te-ai plictisit.**
- **Ba da.**

Am oftat uşor. N-aş putea pretinde că eram chiar surprins de ideea că Edith descoperise faptul că bunătatea înseamnă mai mult decât titlurile nobiliare, sau că era de preferat credinţa curată sângelui normand. Presupun că asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, dar chiar în ciuda serii precedente, situaţia aceasta părea să fi apărut neobişnuit de timpuriu. La fel ca majoritatea prietenilor ei, speram că în momentul în care avea să facă descoperirea, validată de timp, că nu poţi face mai multe lucruri deodată, ea avea să aibă copii, care să-i redea interesul sincer şi neprefăcut faţă de noua ei viaţă. Şi, la urma urmelor, orice s-ar fi spus despre Charles, el avea un suflet bun şi, după părerea mea, nişte principii de viaţă

destul de simple. Aproape că simțeam nevoia s-o dojenesc atunci când i-am spus:

- **Ce anume te plictisește? Charles? Ori viața asta? Ori doar traiul la țară? Ce anume, mai precis?**

Ea nu mi-a răspuns, iar atenția mi-a fost atrasă de o pasăre ce zbura foarte sus, îndreptându-se în direcția mea. Am ridicat pușca și am tras. Fazanul a zburat nevătămat mai departe.

- **După părerea mea, am continuat, devenind ceva mai împăciuitor, mi se pare cam nefericită ideea de a-ți începe viața de tânără căsătorită sub același acoperiș cu socrii - indiferent cât de mare ar fi acel acoperiș.**

- **Nu e vorba de asta. Ne-au oferit posibilitatea să ne mutăm la Brook Farm.**

- **Și de ce n-ați făcut asta?**

Edith a ridicat din umeri.

- **Nu știu. Mi s-a părut cam... departe și sărăcăcios.**

Sigur, brusc mi-a fost limpede că adevărata problemă era că Edith se plictisise de moarte de soțul ei. Viața îi era acceptabilă în peisajul magnific de la Broughton Hali, unde găsea lume cu care să discute și unde avea mereu la dispoziție vinul amețitor al invidiei, pe care îl putea sorbi din ochii altora, dar să stea singură cu Charles într-o fermă... Așa ceva era exclus.

- **Dacă te simți atât de plictisită, de ce nu-ți petreci mai mult timp la Londra? Nu te-am mai văzut deloc pe acolo în ultima vreme.**

Edith a rămas cu privirea ațintită asupra cizmelor înalte, de culoare verde.

- **Nu știu. Apartamentul e minuscul, iar Charles îl detestă. Și parcă am juca într-un nenorocit de spectacol, de fiecare dată când mergem acolo.**
- **Dar n-ai putea să o mai ștergi acolo de una singură?**

Edith s-a uitat fix la mine.

- **Nu. Nu cred. După părerea mea, nici nu se cuvine să procedez așa, nu crezi?**

I-am întors privirea.

- **Ba da.**

Prin urmare, așa stătea situația. Era căsătorită doar de opt luni și soțul o plictisea deja peste măsură, în plus, se temea să locuiască la Londra deoarece știa că, fără nici o umbră de îndoială, aceasta o va acapara cu desăvârșire și pe negândite. Măcar era suficient de cinstită în privința pactului faustian pe care îl făcuse și pe care dorea să îl respecte.

Am surâs.

- **Ei, ca să o citez pe Nanny: *ar trebui* să faci asta, am spus. Ea a dat din cap destul de sumbră. Cu cine te întâlnești aici? Nu o prea vezi pe Isabel, sunt aproape convins.**

Ea s-a strâmbat.

- Nu. Nu prea mult, din păcate. Mi s-a sugerat că l-am trădat pe David. El face mereu aluzii despre vânătoare, şi pur şi simplu eu nu am îndrăznit să le spun că vei veni şi tu azi.

- Nu-l acceptă Charles aici?

- A, nu din cauza asta. Cred că l-ar chema dacă l-aş ruga, înţelegi? Doar că, de le place ori nu, e vorba de alt grup. Iar David e cam... a făcut o scurtă pauză, insipid.

Sărmanul David! Să se ajungă la aşa ceva! După atâţia ani de Ascot şi Brooks şi băuturi la curse! Era culmea că Edith se simţea jenată de prezenţa lui. Ce nemiloasă e lumea. Nu împărtăşeam pe deplin acea părere, deşi mi-am dat seama la ce se referea.

- Va trebui să-i spui că am trecut pe aici. N-aş vrea ca Isabel să afle singură şi să-şi închipuie că ne-am aliat împotriva ei. Edith a dat aprobator din cap. Dar ce e cu acel „alt grup”? Sunt amuzanţi?

Ea a oftat şi a râcâit nişte noroi uscat de pe hanorac.

- E xtraordinar de amuzanţi. Am ajuns să ştiu aproape tot ce se poate despre planificarea activităţilor pe proprietate. Aş putea enumera şi-n somn părţile unui cal. Şi ce n-am aflat despre organizarea acţiunilor caritabile nici nu merită să mai aflu, crede-mă.i|

- **Trebuie să te mai luminezi şi tu, nu? Nu ţi se £ par interesante toate astea?**

- **A, bineînţeles! Ştiai că în Italia bolul cu apă ţi se pune în faţă ca să-ţi speli fructele în el, nu să-ţi clăteşti degetele? Sau că în America nu trebuie să discuţi niciodată despre suprafeţe? Ori că în Spania este cea mai mare dovadă de impoliteţe să foloseşti cuţitul când mănânci un ou, indiferent cum ar fi el pregătit?**

A făcut o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

- **Chestia asta despre ou n-am ştiut-o, am recunoscut eu. (A rămas tăcută o vreme, cât eu am mai făcut o încercare de a doborî o pasăre ce mi-a trecut pe deasupra capului.) Trebuie să fie şi unii care să-ţi placă.**
- **Cred că da.**
- **Dar familia? Ceilalţi şi-au dat seama cât de plictisită eşti?**
- **Googie, da. Scumpul de Tigger nu, bineînţeles. E mult prea îngrămădit la minte ca să bage de seamă ceva ce nu-l loveşte direct în cap. Cred că şi Caroline.**
- **Şi Charles?**

Edith a privit spre pădure.

- **Cum să spun, el socoteşte totul atât de fascinant, încât este convins că, pe măsură ce mă implic mai mult, o să-mi facă şi plăcere. El consideră asta o „perioadă de adaptare”.**

- **Mi se pare că are dreptate. Desigur, imediat ce am rostit aceste vorbe, mi-am dat seama că o trădam pe ea şi îi luam partea lui Charles. însă nu puteam, pentru nimic în lume, să găsesc altă modalitate de abordare a situaţiei. Oricum am fi privit lucrurile, realitatea era că ea se căsătorise cu un bărbat care, fără să fie vinovat cu ceva, nu era prea strălucit din punct de vedere intelectual, dar făcuse asta pentru a urca pe plan social. Acesta fusese târgul pe care îl încheiase. Oricât s-ar fi agitat ea, tot nu l-ar fi putut face pe Charles spiritual şi dinamic, iar eu mă îndoiam deja că Edith ar fi fost dispusă să revină la un nivel cu ceilalţi muritori de rând. Suferea de dorinţa, obişnuită în secolul XXI, de a încerca să păstreze şi prăjitura, şi bănuţii. Am continuat: Trebuie să fie o groază de lucruri de făcut. Parcă aveai nişte planuri mari, să scotoceşti prin poduri şi să rescrii ghidul, nu?**
- **în pod nu există mare lucru, în afara unor piese de mobilier din perioada victoriană. Googie a salvat tot ce merita cu mulţi ani în urmă. Iar bibliotecara s-a dovedit destul de scârboasă când i-am sugerat să mai adăugăm unele amănunte despre familie în cartea aceea. A căscat. în orice caz, Tigger şi Charles nu au manifestat nici cel mai neînsemnat interes faţă de idee. Ei consideră că e prea vulgar să ştii prea multe. Până la urmă, mi s-a părut destul de descurajant.**

- Atunci, va trebui să găseşti altceva de care să te ocupi. Nu pot crede că nu ţi se fac suficiente oferte din partea organizaţiilor caritabile locale.

Chiar în timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că semănăm tot mai mult cu o guvernantă nemţoaică, dar adevărul era că aşa mă şi simţeam, fiind pus în situaţia de a o urmări pe această femeie frumoasă şi răsfăţată, cum se rezema, bosumflată, de gard.

Edith a suspinat dezamăgită.

- Aşadar, să înţeleg că trebuie să merg înainte plină de curaj?

- Păi, nu aşa trebuie?

Ea mi-a surprins privirea exact în clipa când s-a auzit fluierul. Vânătoarea se terminase, astfel că ne-am îndreptat spre maşini. Ajunşi acolo, atenţia ne-a fost atrasă de o oarecare agitaţie şi de manifestări reţinute de furie provocate, se pare, de Eric Chase, care trăsese în direcţia domnului de Montalambert, cât pe ce să-i şteargă nasul. Bineînţeles, Eric era de-a dreptul indignat de o asemenea acuzaţie, în vreme ce primejduitul bolborosea în franceză o serie de expresii extraordinare, dintre care unele nu le auzisem niciodată până atunci. Am fost rugat să intervin în calitate de martor imparţial, dar, inutil să mai spun, cum stătusem de vorbă cu Edith, îmi scăpase complet acel episod.

Caroline a ascultat afirmaţiile mele şi a dat din cap în semn de aprobare.

- **Ai dreptate, a spus ea, cu calm. Dacă aş fi în locul tău, nici eu nu m-aş amesteca.**

Nu mi-a fost prea limpede la ce se referea.

După ceai, tocmai mă urcam în maşină, în acel moment destul de delicat când un grup de oaspeţi pleacă, pentru a face loc altui contingent, când Charles m-a urmat pe alee şi s-a apropiat de geamul din partea mea. L-am coborât, întrebându-mă ce anume uitasem, pentru că-mi luasem deja rămas-bun de la toată lumea.

- **Voiam să-ţi spun, a început el, că am primit o ofertă din partea unei companii cinematografice. Tata nu se prea pricepe. Aici e domeniul la care trebuie să te pricepi. Ce crezi că ar trebui să facem?**
- **Vor să facă un film la Broughton?**
- **Nu ştiu dacă e un film adevărat, ori vreun serial de televiziune, dar, da. Cum sunt companiile astea? Poţi avea încredere în ele?**

De regulă, vorbind din calitatea de actor, nu aş îngădui sub nici o formă unei echipe de filmare să calce la un kilometru depărtare de casă, însă este totuşi adevărat că asemenea companii devin serioase când totul se leagă de ceva care poate fi socotit „istoric". Desigur, răspunsul la întrebarea dacă merită sau nu să ai de-a face cu oamenii de film depinde, la fel ca multe alte lucruri din viaţă, de ceea ce obţii. Tot ce am

putut face pentru Charles a fost să-i dau numele unei agenţii care ar fi putut şti cum să negocieze cu companiile cinematografice şi i-am sugerat să urmeze recomandările acesteia.

Mi-a mulţumit şi a clătinat din cap.

- Trebuie să te trecem şi pe tine ca parte în contract, a spus el cu un zâmbet, pe când eu mă îndepărtam.

10

Lucru destul de ciudat, şi în contrast vădit cu felul în care ar fi acţionat majoritatea cunoştinţelor mele din domeniul showbizului în circumstanţe similare, Charles s-a ţinut de cuvânt. Filmul în chestiune era unul dintre acelea făcute special pentru televiziune, care adună laolaltă pe mai toţi actorii la modă ce duc lipsă de bani în momentul respectiv şi care rulează duminică seara vreme de trei ore ce par să nu se mai sfârşească.

Se voia a fi povestea surorilor Gunning, o pereche de frumuseţi irlandeze care au sosit la Londra în 1750, au făcut mare vâlvă acolo şi s-au căsătorit cu contele de Coventry şi, respectiv, cu ducele de Hamilton. întâmplător, căsnicia soţilor Hamilton a fost nefericită - situaţie îndreptată de moartea timpurie a ducelui - însă ducesa văduvă şi-a văzut înainte de viaţă şi, cu multă pompă, s-a căsătorit cu vechiul ei admirator, colonelul John Campbell, care era şi el moştenitorul titlului de duce de Argyll.

Acesta era, evident, materialul din care se alcătuiesc miniserialele cu subiecte pseudoistorice. Brough- ton urma să fie folosit atât ca palat Hamilton (care fusese demolat în anii douăzeci), cât şi ca palat Inve- rary (despre care cred că se afla prea departe de Londra. Fie asta, fie actualul duce de Argyll nu agrea perspectiva de a-şi pune casa la dispoziţie). în plus, diferite interioare urmau să fie utilizate pentru a pune în valoare splendorile dispărute ale Londrei.

Urma să fie regizat de un englez pe nume Chris- topher Twist, care se bucurase de un oarecare succes pentru câteva filme trăsnite la sfârşitul anilor şaizeci, când stilul acesta era în vogă, şi care încă-şi câştiga existenţa din fărâmele fostei sale reputaţii. O cunoşteam pe directoarea responsabilă cu distribuţia, care se dovedise foarte amabilă cu mine în trecut şi am presupus că datorită ei fusesem convocat pentru un rol destul de important, acela al lui Walter Creevey g (un personaj despre care se susţinuse în perioada — respectivă că ar fi fost confidentul ducesei, deşi nu cred că existau prea multe dovezi privind prietenia dintre cei doi), dar Twist n-a întârziat să dea cărţile pe faţă.

- Am înţeles că eşti un prieten apropiat al contelui de Broughton, mi-a spus el.

Cred că cei care trăiesc la Hollywood pot fi iertaţi pentru adoptarea obiceiurilor

americane întrucât, spre deosebire de mulţi alţi oameni de pe lume, locuitorii Los Angeles-ului nu apreciază alte reguli de purtare în afara celor proprii. Cu toate acestea, am fost puţin iritat, nu de deformarea titlului pe care îl deţinea Charles, şi nici de stângăcia de a folosi rangul lui complet, ci mai mult de acea exprimare intruzivă, „prieten apropiat". Din experienţa mea, cel care afirmă că este „prieten apropiat" cu vreo personalitate o cunoaşte vag, asta în cel mai fericit caz. Tot astfel cum „surse apropiate cuplului regal", cum vezi scris în unele ziare, înseamnă bârfe din cercul cel mai îndepărtat de admiratori ai familie regale.

- **îl cunosc doar, am precizat eu.**

Twist nu s-a dat bătut.

- **Ei, bine, el te apreciază foarte mult, a continuat el.**

Twist avea acea modalitate ciudată de exprimare
ce îmi aduce aminte de un talk-show de televiziune, în care orice remarcă, oricât de banală, trebuie (a) să sugereze un suflet înţelegător şi (b) să ocolească pe cât posibil subiectul pus în discuţie.

- **Mă bucur, am spus.**
- **Bine, a spus el, şi s-a rezemat de spătarul scaunului, întinzându-şi în acelaşi timp picioarele şi eta- lându-şi cizmele de cowboy acoperite de nişte modele indiene înspăimântătoare, povesteşte-mi câte ceva despre tine.**

Cuiva care nu este actor îi vine greu să înţeleagă pe deplin nivelul de deprimare pe care îl provoacă o asemenea întrebare, când lucrurile pozitive ale unei cariere subţirele trebuie scoase la iveală şi expuse precum obiectele cu aspect strident din valiza chinuită a unui comis-voiajor. Voi trece aşadar peste acest episod şi mă voi mulţumi să spun că mi s-a încredinţat rolul. Asta nu din cauza „puţinelor lucruri despre mine" pe care i le-am povestit, ci pentru că Twist nu voia să o supere pe lady Uckfield care se părea că, aşa cum am aflat mai târziu, îmi susţinuse cauza cu multă hotărâre.

Imediat ce agentul meu mi-a confirmat că am fost angajat pe durata celor opt săptămâni cât urma să se filmeze - ceea ce presupunea să petrec şase săptă- mâni la, sau aproape de Broughton -, i-am telefonat lui Edith.

- **Vai, ce emoţionant! Sigur că vei locui la noi.**

întotdeauna îţi face plăcere când eşti invitat
undeva, dar hotărâsem deja că nu aveam să locuiesc chiar la Broughton. Era lesne de anticipat o anumită doză de stânjenealã, generată de relaţiile mele de prietenie cu familia. Dacă aş fi locuit acolo, în foarte scurtă vreme m-aş fi rupt cu desăvârşire de „realizarea" filmului ca atare.

- **Eşti prea amabilă. Dar nu cred că m-aţi putea suporta şase săptămâni.**

- Nu fi ridicol. Bineînţeles că aş putea.

- N-o să fiu chiar atât de nesăbuit să vă pun la încercare.

Edith înţelegea acest mod de exprimare suficient de bine ca să-şi dea seama că fusese refuzată, astfel că n-a mai repetat invitaţia. I-am spus că aveam să stau la hotelul grupului, o casă de ţară ce fusese reamenajată pentru noi şi care se afla în apropierea ieşirii din Uckfield, dar că, evident, aveam să ne vedem mult mai des. Trebuie să recunosc că, după mica degustare de la partida de vânătoare, am simţit o plăcere oarecum macabră de a-i vedea pe ea şi pe Charles pe teren propriu. Pesemne că în subconştientul meu exista o slabă licărire de *Sckadenfreude* - acea plăcere îngrozitoare pe care o simţim atunci când aflăm de nefericirea prietenilor noştri - deşi sper că nu. însă asistasem la ascensiunea lui Edith către Ţara Viselor şi mă tem că există întotdeauna un soi de autojustificare plăcută, văzând că alţii nu se bucură pe deplin de binecuvântările lumii. Acesta este premiul de consolare în caz de nereuşită.

Au trecut două sau trei săptămâni. Mă duceam să probez la Bermans şi la Wig Creations, unde mă mai întâlneam şi cu alţi actori distribuiţi în film Cele două fete Gunning erau jucate de două americance blonde, care luau o pauză după un serial poliţist hollywoodian. Produsul era sortit

eşecului încă din start în ceea ce privea standardele artistice. Nu vreau să par snob în această privinţă. Există multe roluri ce trebuie fără îndoială să fie distribuite unor americance blonde. Vreau doar să dau de înţeles că distribuirea lui Lou- anne Peters şi Jane Darnell însemna că producătorii abandonaseră cu totul ideea de a crea o reprezentare cât de cât fidelă a Londrei secolului al XVIII-lea, făcând concesii în favoarea unor chipuri atrăgătoare. Nu putem să îi învinovăţim, cred eu, şi nici nu i-am învinovăţi, dacă ei ar recunoaşte aceste lucruri. însă aşa cum se prezintă lucrurile, restul actorilor trebuie să aştepte la nesfârşit pe platouri şi să asculte cât de mult au încercat ei să găsească lumânările sau bonetele potrivite, când ei ştiu la fel de bine ca şi tine că personajele centrale nu au şi nici nu vor avea vreodată nici cea mai mică asemănare cu realitatea. Actorii râd între ei atunci când procedează după principiul „ia banii şi fugi", însă totul este cât se poate de deprimant. în orice caz, am fost încântat să aflu că rolul mamei surorilor, acela al doamnei Gunning, urma să fie interpretat de o actriţă pe nume Bella Stevens, cu care împărţisem cândva o căsuţă în Northampton, la începutul carierei mele, după ce terminasem facul- tatea de teatru, astfel că avea să fie plăcut să reînnod o prietenie pe care nici unul dintre noi nu făcuse vreun efort să o întreţină în intervalul scurs de atunci.

O trăsătură stranie şi probabil unică a vieţii celor | ce aparţin lumii teatrului este profunzimea legăturilor — care ajung să te lege de oameni atunci când lucrezi împreună cu ei, doar ca să revii acasă şi pur şi simplu să nu te mai deranjezi niciodată, să pui mâna pe telefon pentru a lua din nou legătura cu ei. Săptămâni de intimităţi înduioşătoare, ca să nu mai vorbim de legături sexuale, sunt lepădate cu nepăsare, ca şi cum nici n-ar fi fost. Ceea ce se întâmplă este inevitabil, pentru că natura activităţii dă naştere intimităţii, iar numărul de roluri face ca toate aceste relaţii să fie imposibil de întreţinut. Cu toate acestea, este straniu să constaţi câţi trecători de pe străzile Londrei ştiu mai multe despre tine decât oricare dintre cei mai apropiaţi membri ai familiei tale.

Pe de altă parte, nimic nu este mai plăcut decât să reînnoieşti astfel de prietenii după trecerea câtorva ani, deoarece nu este nevoie de nici un preambul pentru reluarea intimităţii. Ea deja există. Şi poate continua de acolo de unde a fost întreruptă, precum o bucată de tapiserie neterminată, pe care ai lăsat-o deoparte cu zece ani în urmă. Aşa s-a întâmplat şi în cazul Bellei. Avea o personalitate extrem de puternică, un chip întunecat, aproape satanic, un amestec de Joan Crawford şi *commedia dell'arte*, însă avea o inimă bună, o exprimare presărată cu ironii şi promiscuităţi, iar în bucătărie

era o adevărată minune. Compania de teatru pentru care lucrasem - ea, în roluri principale, eu, ca asistent principal de regie - fusese neobişnuit de haotică, chiar potrivit standardelor vremii, fiind condusă de un cinic amiabil, dornic de băutură, care dormea pe durata mai tuturor repetiţiilor şi a tuturor spectacolelor, iar ca urmare a acestui fapt, aveam multe poveşti de groază de care să ne amintim acum cu zâmbetul pe buze. La scurt timp după ce am sosit în camera mea de hotel, încă ameţit de cafeniul şi oranjul ce dominau paleta coloristică, am auzit telefonul sunând. Era Bella. Am convenit să ne întâlnim la bar peste o oră. Stătea la masă cu un coleg pe care mi l-a prezentat drept Simon Russell, un actor despre care auzisem, căruia îi revenise rolul eroului pozitiv (dacă rolurile din astfel de scenarii pot fi definite în aceşti tenneni), adică acela al colonelului John Campbell, iubitul credincios al eroinei noastre principale şi, în cele din urmă, în ultimele cinci minute ale filmului, acela al ducelui de Argyll.

Frumuseţea fizică este un subiect în jurul căruia gravitează mulţi, şi aproape fiecare încearcă să-i minimalizeze importanţa, demonstrând astfel nu ştiu ce atitudine morală sănătoasă, însă ea rămâne una din minunile existenţei umane. Desigur, există mulţi oameni care sunt atrăgători fără a fi frumoşi, tot astfel cum există frumuseţi care te plictisesc, iar primejdia

frumuseţii la cei tineri este ca ea poate face ca viaţa să li se pară înşelător de uşoară. Sunt conştient de toate acestea. Mai ştiu, totuşi, că dintre cele patru mari daruri pe care ursitoarele ţi le pot da la botez - Minte, Faimă, Bani şi Frumuseţe - ultimul dar este acela care face ca uşile încuiate să se deschidă la o simplă g atingere. Fie că este vorba de un interviu pentru o — slujbă, un loc la masa unde se serveşte cina, o promo-[209] vare strălucită, ori un autostop pe autostradă, fiecare, indiferent de sex sau de orientarea sexuală, ar prefera să trateze cu cineva cu un chip arătos. Şi nimeni nu este mai conştient de acest lucru decât Frumuseţile însele. Ele deţin o putere pe care, concomitent, o respectă şi o iau de bună. în ciuda moraliştilor care pun accentul pe caracterul său trecător, ea rămâne, în general, o putere care niciodată nu se pierde cu desăvârşire. O putem distinge în trăsăturile pline de riduri ale unui nonagenar, cocârjat şi proptindu-se într-un baston, în stilul şi siguranţa care făcea lumea să întoarcă privirea după cineva într-o sală de bal din 1929.

Nu încăpea îndoială că Simon Russell era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Nu susţin că era atrăgător, deoarece acest cuvânt presupune un fel de limitare la genul masculin a conceptului de frumuseţe, o stare necizelată de imperfecţiune ispititoare. Faţa lui Russell nu avea nimic din toate acestea.

Era pur şi simplu perfectă. Buclele de păr des şi blond îi cădeau peste frunte, umbrindu-i pe jumătate ochii mari, şocant de albaştri. Un nas bine dăltuit, ca de statuie (întotdeauna mi-a displăcut propriul nas, astfel că manifest o anumită sensibilitate faţă de nasuri) şi o gură senzuală, feminină, care îi încadra dinţii puţin ascuţiţi, completau imaginea de ansamblu. Perfecţiunea nu se încheia aici. în locul constituţiei mlădioase pe care o asociem cu şcoala de actori ce scoate pe bandă filfizoni blonzi, Russell avea un trup atletic, musculos şi bine întreţinut. Ca să nu mai lungim vorba, era un specimen magnific. Câteodată se pare că zeilor li se face lehamite să-şi slujească propria muncă şi îngăduie şi pe câte cineva fără nici un cusur, iar Russell era una dintre acele creaţii. Dacă avea vreun defect, şi pe acela chiar trebuia să-l cauţi cu îndârjire, presupun că, pentru statura lui, avea picioarele prea scurte. Mai târziu am aflat că acest amănunt neînsemnat, acest firicel de praf având curcubeul pe fundal, îi provoca ore şi ore de suferinţă mentală în fiecare zi, ceea ce scotea la iveală paranoia şi nerecunoştinţa rasei umane.

După ce am decis să îi evităm pe regizor, dar şi sufrageria hotelului, noi trei ne-am trezit ceva mai târziu stând comod într-un separeu al unui restaurant ciudat din Uckfield, care, din motive ce mi-au rămas necunoscute, era decorat cu motive

ce ţineau de Vestul Sălbatic. A fost o seară plăcută şi un început încurajator al colaborării noastre. Simon s-a dovedit un camarad agreabil, unul dintre avantajele celor norocoşi fiind că nu ţi-e deloc greu să te înţelegi cu ei. Era căsătorit şi avea trei copii (un băiat şi două fete), despre care am auzit (şi urma să mai aflăm) o mulţime de lucruri, iar el ne-a vorbit despre sine şi succesele lui în acea manieră relaxată şi detaşată de propria persoană pe care reuşesc să o stăpânească doar cei care suferă de boala egocentrismului. Cu toate aces- tea, era amuzant, plăcut şi fermecător şi se asorta g foarte bine cu Bella, care era de o volubilitate frene- — tică. De asemenea, era oricând gata să flirteze cu oricine. Nici un schimb de cuvinte cu vreun alt muritor, începând cu chelneriţa şi terminând cu un bărbat căruia i-am cerut indicaţii privind drumul, nu a rămas neînsoţit de strălucirea zâmbetului său generos şi fermecător. Toţi oamenii, indiferent cât de prăpădiţi sau neînsemnaţi, trebuiau să fie înlănţuiţi la carul lui de foc. îmi plăcea tare mult să-l urmăresc în acţiune.

- Nu cred că voi reuşi să supravieţuiesc şase săptămâni în camera care mi-a fost repartizată, a spus Bella. La început am crezut că s-a făcut o greşeală. Are dimensiunile unui sertar, iar baia parcă ar fi un dulap de haine.

Apoi a făcut semn să ni se mai aducă o sticlă.

Ar fi un truism să spun că denumirea colectivă a actorilor este „bombănitorii". Ei nu sunt niciodată mai fericiţi decât atunci când găsesc vreun motiv întemeiat de văicăreală privind condiţiile în care trebuie să lucreze, să doarmă sau să se schimbe. Există şi o glumă veche despre un actor care, după cinci ani de şomaj, ajuns în pragul sinuciderii, primeşte un rol principal, având-o ca parteneră pe Julia Roberts, iar când cineva îl întreabă dacă este adevărat, el răspunde: „Da. Şi partea cea mai bună este că mâine am zi liberă." Cu toate acestea, chiar şi eu, deşi mă sinchisesc prea puţin de asemenea lucruri, mă simţeam copleşit de perspectiva de a avea în ochi tapetul cafeniu şi oranj vreme de şase săptămâni şi, în acea clipă, s-a născut ideea de a împărţi toţi trei o casă de ţară. Exista un risc, desigur, aşa că am hotărât să plătim chiria de pe o săptămână pe alta, însă în felul ăsta am fi economisit foarte mult şi, în general, condiţiile de trai s-ar fi îmbunătăţit.

- Singura problemă este că deja am întrebat prin zonă, a spus Bella. Practic, tot ce se află în apropiere aparţine proprietăţii Broughton, şi înţeleg că ei nu manifestă interes pentru închirierea pe termen scurt. Există chiar un embargo total privind închirierea pe durata weekendului.

- Dar producătorii filmului n-ar putea trage nişte sfori? a zis Simon, cu zâmbetul aceluia pentru care 0situaţie neplăcută poate fi oricând depăşită. Am înţeles că obţin mulţi bani de pe urma noastră. Cine e manager de locaţie? Imposibil să nu existe cineva care să fie în termeni amicali cu ei. Cel puţin în etapa asta.

Cum filmările începeau a doua zi şi exista posibilitatea să se afle foarte curând că eu cunoşteam familia, am intervenit.

- îi cunosc, am zis eu. Nu ştiu dacă există ceva de închiriat, dar o să mă interesez.

Bella s-a arătat încântată şi deloc surprinsă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Ştia de multă vreme despre viaţa mea dublă şi, nefiind snoabă, nu simţea că ar fi fost necesară adoptarea vreunei anumite atitudini. Mi-am dat seama, totuşi, din felul cum
1 s-au luminat ochii lui Simon în momentul în care s-a i£
g
întors către mine să-mi zâmbească foarte cuceritor, că reuşisem să cresc în ochii lui.

în dimineaţa următoare, abia sosit pe platoul de filmare, ce reprezenta o scenă de sală de bal şi care se afla în Salonul Roşu, unde Charles şi Edith ne primiseră pentru

cina de logodnă, acoperirea mea, dacă existase până atunci, a fost spulberată. îmbrăcaţi în costumele nu tocmai sugestive pentru epoca pe care pretindea filmul că o reproduce, actorii principali se strânseseră acolo, când în încăpere a intrat lady Uckfield.

- A, doamna marchiză, a spus Twist, făcând o mişcare ce se voia a fi o plecăciune foarte curtenitoare. Pe faţa zâmbitoare, cu trăsături regulate a doamnei Uckfield, nu am remarcat nici o tresărire, oricât de neînsemnată, când, cu autoritatea unui primar de pe vremuri, aflat în inspecţie în vreun atelier de manufactură din Midlands, Twist s-a apucat să îi prezinte actorii prezenţi. Zărindu-mă, ea s-a desprins de lângă el, m-a sărutat pe ambii obraji şi m-a condus până la fereastră. în acea secundă, pentru majoritatea membrilor echipei de filmare şi actorilor de acolo, am devenit o ţintă vie, şi am avut nevoie de câteva săptămâni de filmări ca să-mi recapăt cât de cât credibilitatea ca actor.

- Edith mi-a zis că nu vrei să vii să stai la noi.

- Sunteţi amabilă, dar sincer nu se poate. S-ar putea să nu mai ştiu după aceea din ce echipă fac parte.

Ea a râs şi, după ce a făcut ochii roată prin încăpere, mi-a răspuns:

- Sper că nu. (I-am zâmbit.) Şi atunci unde ai de gând să stai? Doar n-ai de gând să locuieşti la han?!

Mi-am adus aminte de acele broşuri jalnice de pe noptiera camerei mele de hotel care îmi urau bun venit în „splendorile casei de ţară de la Notley Park”, şi am clătinat din cap.

- **Nu cred.**
- **Slavă Cerului că gândeşti astfel.**
- **De fapt, trei dintre noi ne întrebam dacă nu am găsi vreo casă de pe proprietate pe care să o putem închiria. Ce părere aveţi? Nu trebuie să fie ceva somptuos. Atâta vreme cât există trei dormitoare şi apă caldă, e perfect.**
- **Care voi trei?**

Am făcut semn din cap către Bella, îmbrăcată într-o rochie din catifea de culoare roşu-închis, care discuta cu Simon. El purta un costum de mătase bleu-deschis, cu guler şi manşete din dantelă, şi o perucă, iar aceasta, spre deosebire de cele purtate de mai toţi figuranţii, nu dădea impresia că ar fi fost scoasă de pe capul vreunui cadavru pescuit din Tamisa, ci îi încadra faţa cu şi mai multe bucle blonde decât avea în realitate. El ne-a surprins privirea, s-a uitat spre noi şi ne-a zâmbit.

Lady Uckfield a răspuns cu distincţie la acel zâmbet.

- **Dumnezeule, ce frumuseţe de bărbat.**
- **El reprezintă interesul nostru principal.**

- **îmi dau seama, a zis ea şi s-a întors spre mine. g Sunt convinsă că putem aranja ceva. Probabil veţi — merge la ferma Brook, dacă nu vă deranjează că este mobilată sumar. O să-l rog pe Charles să se ocupe de asta. Să vii la cină astă-seară, şi să-i aduci şi pe cei doi. Ca să ştim cu cine avem de-a face, a adăugat ea scurt, apoi s-a îndepărtat. Cam pe la opt şi să nu vă schimbaţi costumele.**

- **Ai convingerea că e bine ce facem? m-a întrebat Bella pentru a nu ştiu câta oară, când am oprit maşina în faţa intrării principale a casei.**

- **Absolut.**

Ea s-a strecurat afară din maşină.

- **Doamne, nu mi-am adus decât salopete şi pulovere.**

în realitate, arăta foarte apetisantă în costumaţia neagră, cu cercei mari şi grei, amintind de o cântăreaţă franceză din vreun *boîte*[1] subversiv din punct de vedere politic. Simon era mult mai calm atunci când ne-am apropiat de scara mare, în formă de potcoavă. Era unul dintre numeroşii actori, care joacă atât de des roluri de aristocraţi la televiziune, încât sfârşesc prin a se crede chiar ei de viţă nobilă. Purtase aproape toate uniformele posibile, ajunsese în posturi de comandă Ş> aproape în toate

[1] **„Cabaret", în lb. franceză în original (n. tr.).**

conflictele armate, călărise încon- ° jurat de ogari şi dansase până căzuse lat în serial după 2 serial, iar acum, într-un anumit fel, credea că era tipul | de persoană care îşi cumpără încălţămintea de la — Lobb's şi pălăriile de la Lock's, că, într-un fel sau altul, ar fi ajuns să fie membru al clubului White, dacă cei de acolo ar fi ştiut că făcea parte din *gratín*[1]. Obişnuia să apară prin restaurantele din Fulham, făcând remarci denigratoare la adresa membrilor mai tineri al familiei regale, cu aerul celui care preferă să nu dezvăluie tot ce ştie. N-aş putea spune că în această privinţă se deosebea prea mult de David Easton. Doar că el nu prea trăise la ţară şi, prin urmare, încă nu-şi dădea seama că acest rol era mai greu de jucat aici decât la Londra.

Sigur, Simon şi David nu înţelegeau că familiaritatea acestor oameni reprezintă cheia. Cei mai mulţi dintre ei nu sunt capabili să îi accepte pe alţii drept „ai lor” dacă nu le sunt prieteni din copilărie sau dacă nu le sunt cunoscuţi cuiva din cercul lor. Ei nu pot accepta că nu au întâlnit, cel puţin prin intermediul cuiva, pe cineva care să aibă dreptul de a fi inclus în grupul lor. Atunci când radiază de fericire în băncile bisericilor unde se oficiază nunţi regale, aceşti actori cockney şi piloţi de curse zâmbitori pot aspira, în cel mai bun caz, la

[1] „Elită”, în lb. franceză în original (n. tr.).

postura de saltimbanci neoficiali ai curţii, persoane de care cei de la curte se pot dispensa în orice moment. Simon nu cunoştea suficient de bine lumea aceea cât să înţeleagă acest lucru, de aceea a ₙafişat pe toată durata serii un soi de aroganţă, care g voia să sugereze probabil celor prezenţi că el lua mereu — cina în case mari din toată ţara. Inutil de spus că asta nu i-a păcălit nicidecum pe membrii familiei, care nici n-au manifestat vreun interes.

Când am fost conduşi în salon de către Jago, acasă erau doar ei patru, iar când am intrat, aceştia stăteau tăcuţi sau citeau. Deşi nu aveam cum să fiu sigur, mi s-a părut că percep o atmosferă destul de adormită. Lady Uckfield s-a ridicat să ne întâmpine. Primind mulţumirile efuzive ale Bellei, ea a condus-o aproape instantaneu la soţul ei, în faţa căruia, a constatat ea rapid, Bella avea să se bucure de un succes extraordinar. Când s-a întors la noi, Simon se repezise deja la Charles, ca să-l întrebe de posibilitatea de ni se închiria ferma Brook şi am observat cum Charles aproape că a tresărit în faţa ferocităţii acelui atac frontal, însă şi-a recăpătat imediat stăpânirea de sine. De fapt, după o vreme, l-am văzut că dădea cu amabilitate din cap, aşa că am presupus că totul avea să fie bine. Edith, am observat eu, după ce m-a salutat din cap, nu s-a ridicat, revenind la lectura cărţii pe care o avea în mână. L-am urmărit

pe Simon cum o cântărea din priviri, dar ea nu ţinea să participe la discuţia generală, iar după ce el a încercat să arunce § câteva remarci care o aveau ca ţintă, s-a dat bătut ii şi a continuat să-l uimească pe soţul ei. z Lady Uckfield mi-a adus whisky cu apă, băutura i mea preferată seara, iar asta fără să cer nimic, lucru care m-a măgulit. Ea s-a uitat în aceeaşi direcţie ca şi mine.

- Charles socoteşte că puteţi merge la ferma Brook, dacă aveţi intenţii serioase. O să-l trimită pe domnul Roberts acolo mâine dimineaţă. Oricum trebuie să pregătim casa pentru luna viitoare cel târziu, aşa că n-ar strica să ne ocupăm puţin de ea. Vă puteţi instala acolo poimâine, dacă nu vă deranjează oamenii care vor mai face unele lucrări. Sper că asta va însemna că ne vom vedea mai des.

- Mult prea des, fără îndoială. Am ezitat o clipă, după care am întrebat: Ferma Brook nu era renovată pentru Charles şi Edith?

Lady Uckfield a confirmat cu un gest din cap.

- Ba da. Dar s-au răzgândit. (Apoi mi-a surprins privirea.) încântător pentru mine şi Tigger, a spus ea cu fermitate în glas.

Am dat din cap.

- încântător, am zis eu.

Sărmanul Charles a cam tăcut pe durata cinei. Bella a avut un succes nemaipomenit cu lordul Uckfield, pentru că, spre încântarea lui, i-a povestit istorioare scandaloase şi deocheate, iar el nu părea dornic să mai includă pe nimeni altcineva în discuţia lor, în vreme ce, la celălalt capăt al mesei, Simon o delecta în acelaşi fel - deşi ceva mai decent - pe lady Uckfield. Edith părea să aibă foarte puţine de spus soţului ei, cu toate ii că, din câte am observat, nu părea dornică să stea de ^ vorbă nici cu alţii. Am văzut-o urmărindu-l pe Simon, 219 care o răsfăţa pe soacra ei cu vorbe de duh şi farmec, îşi găsise naşul, bineînţeles, cu lady Uckfield, care nu se lăsa prinsă într-o capcană atât de slăbuţă precum cea întinsă de el, însă trebuie să-i recunosc un merit lui Simon: a înţeles că era dominat, un lucru de care, din câte îmi dădeam seama la vremea respectivă, rareori era conştient.

- Prietenul tău actor pare foarte sigur de sine, a remarcat Edith.

- De ce eşti atât de ţepoasă în seara asta? Ce ţi s-a întâmplat?

- Nimic, şi nu-s ţepoasă. Cu toate astea, sunt cam mirată că ne-ai refuzat pe noi în favoarea acestor două persoane. Chiar crezi că-ţi va face plăcere să împărţi aceeaşi casă cu ei? Mi-a vorbit aproape în şoaptă, dorindu-şi să-mi incite curiozitatea şi, în acelaşi timp, să poată fi şi auzită. Asta mi s-a părut foarte neplăcut.

- Nu văd de ce nu.

S-a uitat din nou la Simon, cu mare atenție.

- Googie îl place foarte mult, trebuie să recunosc. La ceai ne-a anunțat că va închiria ferma Brook celui mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată. Asta ¡2 m-a cam surprins, o - Serios? am întrebat-o.

£! Amândoi ne uitam spre Russell, care râdea şi flirta | cu gazda noastră. Lumina lumânărilor se reflecta în părul lui, pe care şi-l dădea mereu peste cap, de parcă 220 ar fi fost un armăsar nestăpânit. Ochii, ceva mai închişi la

culoare decât în cursul zilei, străluceau ca nişte safire şlefuite cu precizie. Am întors privirea spre Edith. Şi ea era frumoasă, desigur, şi, ca regulă generală, cea mai atrăgătoare persoană de la masă, însă în acea seară am perceput că o mare parte a vioiciunii ei dispăruse. Mi-am adus aminte de

sclipirea ei în faţa lordului Uckfield când se anunţase logodna, însă zâmbetul secret şi cuceritor fusese înlocuit de ceva mai grav şi mai hotărât. Schimbarea nu o prindea prea bine

- **.E atrăgător, presupun, a spus ea, drept concluzie de necontestat. Dar actorii sunt ca nişte fete în ceea ce priveşte modul în care arată. N-aş putea lua în serios un bărbat care îşi face griji în legătură cu picăturile pentru ochi şi rimelul.**

M-am întors spre ea.

- **Dar cine a zis să-l iei în serios? am întrebat-o.**

Edith şi-a îndreptat din nou atenţia

către mâncarea din farfurie

.Contesa Broughton stătea gânditoare în cadă, unduindu-şi când şi când trupul, ca să distribuie apa fierbinte care picura din robinetul pe care îl manevra cu pricepere folosindu-se de degetele de la picioare, în scurt timp, Mary avea să-i aducă micul dejun, şi avea să rămână surprinsă găsind-o în baie. Strica rutina care, într-un fel sau altul, ajunsese să pună stăpânire pe viaţa ei anostă. Până şi Charles s-a arătat surprins când ea s-a rostogolit din pat şi a dat drumul la apă.

- **Faci chiar acum baie? a întrebat el, uitându-se la ea ca un căţeluş nedumerit. Nu prea îndrăznea să îi pună la îndoială acţiunile şi, totuşi, ca întotdeauna, se temea de orice schimbare.**
- **Da. De ce, nu s-ar cuveni?**
- **Ba da. Ba da, sigur. Charles nu era un luptător. Dar, de obicei, faci baie după micul dejun, de aceea.**

Ştiu. Iar în dimineaţa asta fac baie înainte de micul dejun. E bine

- **?Da. Da. Bineînţeles. A ridicat glasul pentru că ea intrase în baie şi începuse să se spele pe dinţi: Mă duc până la ferma Brook, împreună cu Roberts. Vrei să vii şi tu?**
- **Nu prea am chef.**
- **Am putea să vedem împreună ce mai trebuie făcut. Nu cred că ar fi prea multe, mai ales dacă vor să o închirieze doar pentru câteva săptămâni. Ideea mi se pare cam bizară. Nu ar fi mai bine pentru ei la un hotel?**
- **Nu, se vede treaba că ei gândesc altfel.**
- **Da. Aşa e, cred că nu s-ar simţi mai bine acolo. Bun. Ceilalţi doi ţi-au plăcut?**
- **Abia dacă am schimbat o vorbă, două, cu ei. Părinţii tăi nu mi-au oferit nici o şansă.**

Charles a pufnit în râs.

- **Recunosc, Bella i-a oferit bătrânului o seară extraordinară. Parcă-l văd făcându-şi drum până la g ferma Brook, ca să vadă dacă nu cumva le lipseşte — zahărul. Iar după părerea mea, Russell este cam lingău.**
- **Googie părea fermecată de el.**

Dar Charles spusese tot ce avea de spus. Lăsân- du-şi soţia să-şi vadă de noile aranjamente, s-a retras în dressing.

Indiferent de impresia lăsată, el nu s-a opus câtuşi de puţin ideii de închiriere a

fermei. Nici pe departe. Asta i-a oferit prilejul de a accelera ritmul renovărilor, iar acum, când Edith renunţase la perspectiva de a locui acolo, abia aştepta să grăbească lucrurile pentru a închiria casa şi a termina odată cu ea. încăperile frumoase, dar pustii, despre care discutaseră împreună în amănunt imediat după căsătorie, reprezentau un reproş pentru el, un semn tulburător al eşecului său de a... ce anume? De a înţelege? Dar ce anume trebuia să înţeleagă? La un moment dat, păruseră să se simtă foarte bine împreună, „jucându-se de-a căsnicia". Se uita, ascultător, la mici petice de tapet şi bucăţi de ţesături (deşi nu-i păsa câtuşi de puţin ce anume ar fi ales Edith) şi obişnuia să se refere sfioşi la unul dintre dormitoare, care ar fi putut să se dovedească „util" ceva mai târziu, plănuind şi o baie mai bună pentru respectiva cameră, mult mai bine dotată decât ar fi fost nevoie. Pentru ca în următorul moment, totul să pară oarecum... Charles era conştient de nemulţumirea soţiei lui. Se arăta îndeajuns de îngrijorat în privinţa stării ei de bine, astfel că nu dorea să ignore vreun semn al nefericirii ei, însă nu reuşea să îi descopere sursa. Ce se schimbase? Desigur, nu putea să facă absolut nimic pentru a remedia situaţia. S-a oferit să petreacă împreună mai mult timp la Londra, dar nu, nu acesta era răspunsul. A invitat-o pe Edith să-şi asume un rol mai

important în administrarea magazinului casei şi a centrului pentru vizitatori, dar nu, ea socotea că în acest fel ar fi călcat-o pe bătături pe mama lui. în cele din urmă sperase că, punând la punct ferma Brook şi, poate, generând în Sussex o viaţă socială care să fie separată de cea a părinţilor săi, ar fi reuşit să aducă o schimbare în bine. într-o zi însă, Edith hotărâse brusc că până la urmă nu mai voia să plece din casa mare, iar el rămăsese atunci în pană de idei.

- Sinceră să fiu, nu ne văd pe noi stând acolo şi holbându-ne unul la altul, nu crezi? a spus ea cu aer aproape nepăsător.

Aceste cuvinte au făcut să vibreze o coardă adâncă şi sumbră în sufletul lui Charles, deoarece exact o asemenea situaţie întrezărise şi el. Doar ei doi, probabil mâncând la masa din bucătărie sau, cu tăvile pe genunchi, stând în micuţa bibliotecă, uitându-se la televizor, comentând evenimentele de peste zi...

Marea problemă a lui Charles (lucru pe care îl recunoştea în sinea lui), era că nu reuşea să priceapă ce anume nu funcţiona în viaţa lor. Nu percepea ce era rău în a vedea aceiaşi oameni şi a purta aceleaşi discuţii şi a face aceleaşi lucruri lună de lună, an după an. Activităţile lui anuale fuseseră circumscrise ur- g mătoarelor cerinţe: vânătoare până la sfârşitul lunii — ianuarie, continuarea partidelor de vânătoare până în martie, o perioadă

petrecută la Londra, după care probabil o călătorie în străinătate, mers undeva la pescuit şi deplasări în Scoţia ca să vâneze stând la pândă. Ce era rău în toate astea? în fine, părea că ceva era rău, dar el nu putea înţelege ce. anume. Şi nu ştia cum s-ar fi cuvenit să procedeze în continuare, pentru a-i face pe plac soţiei pe care o iubea, dar care îi sancţiona, neiertătoare, şi cea mai mică greşeală. Aceasta era o enigmă pe care sigur nu avea cum să o descifreze în acea dimineaţă, a socotit el, în timp ce-şi îmbrăca haina de tweed, şi a pornit să coboare scările spre sufragerie, pentru a lua micul dejun cu tatăl său.

în acest timp, Edith stătea tăcută în apa caldă, ascultând zgomotul paşilor pe lemnul lustruit al marii scări. Ştia că îl îngrijora pe Charles, însă, într-un mod ciudat şi greu de definit, considera că el merita asta. Iar în dimineaţa aceea, mai mult decât de obicei, o tulbura ceva şi nu-şi dădea seama ce. Era ca şi cum un soi de mucegai se infiltrase în măreaţa structură a vieţii ei şi putea fi depistat după mirosul foarte slab, uşor acrişor, doar de cei cu nasul fin şi sensibil. S-a auzit o ciocănitură la uşa băii şi Mary a intrat cu tava.

- Milady?
- Sunt aici, Mary. Las-o acolo.
- Aţi păţit ceva, milady?

în glasul lui Mary, rămasă cu discreţie în spatele uşii întredeschise a băii, se strecurase o nuanţă de îngrijorare, provocată, pesemne, de această uşoară modificare a rutinei.

- Sunt bine, Mary. Mulţumesc, lasă tava aici. O să ies imediat.

- Prea bine, milady.

Edith a ascultat cum camerista şi-a mai făcut de lucru prin dormitor, după care a auzit sunetul produs de închiderea uşii şi pe cel al paşilor care se îndepărtau pe coridor.

Ciudat cât de banală i se părea viaţa. Azi ei îi apărea scăldată într-un soi de monotonie cenuşie, ce inunda atmosfera acestor încăperi înăbuşitoare, pline de creton, şi plutea ca o ceaţă fină pe deasupra apei din cadă. Şi totuşi, cât de dulci pentru simţuri i se păruseră toate aceste atingeri, aceste amănunte - aceste adresări cu „milady", ecoul paşilor pe podelele lustruite, aceste dejunuri doar între bărbaţi, servite la parter, cu farfurii sclipitoare din argint, aceste tăvi acoperite cu dantelă, pe care se lăfaie porţelanuri fine. în acele zile de început petrecute la Broughton, simţise o plăcere extraordinară doar admirând monogramele de pe lenjeria de pat, fotoliile largi acoperite cu damasc din camera ei, siluetele de la Derby de pe pupitrul ei, telefonul cu butoane pentru „grajduri" şi

„bucătărie”, lacheul, Robert, care se îmbujorase de agitat ce era când venise să-i ia valizele goale, lebedele de pe lac, chiar şi copacii din parc.

Era o prinţesă într-o ţară de basm. Şi cât de repede deprinsese trucurile eleganţei, cum învăţase să se prefacă, ostentativ, a nu fi conştientă de decorul în care se afla, să-i facă pe oameni să se simtă stânjeniţi cu detaşarea ei studiată. O încânta să observe starea de disconfort pe care o trăiau soţii Easton în faţa triumfului atât de mult visat, când se găseau la masa familiei Broughton (în sfârşit!), înconjuraţi de oameni care se cunoşteau unii pe alţii şi dintre care nici unul nu-i cunoştea pe ei. Era perfect conştientă de faptul că imitase în mod cât se putea de vădit unele dintre stratagemele răposatei prinţese de Wales, prin felul în care îşi dusese la perfecţiune purtarea caldă şi fermecătoare faţă de săteni, acel amestec de celebritate ce nu dezamăgeşte şi amiciţie studiată, care avea să cucerească în mod garantat inimile tuturor. Strălucea şi radia bună-dispoziţie când inspecta instalaţiile de la noul loc de joacă, sau când înmâna premii la expoziţia de flori, câştigându-şi noi prieteni şi lăsându-i fără replică pe vechii critici. O amuza să îi surprindă pe copii aruncându-i priviri sfioase, pentru ca apoi să-i dezarmeze cu un zâmbet neaşteptat, cuceritor, urmat de un surâs larg, adresat

mamelor. Numai că aceste lucruri erau prea facile...

Cu un geamăt reţinut, s-a ridicat din apă, a închis | robinetul, a tras dopul căzii şi s-a dus în dormitor ca d să ciugulească ceva din micul dejun. Mary îi aranjase 2 patul şi aprinsese focul - un *demier cri*[1] al luxului, = îndeosebi în septembrie - iar tava, la fel de frumoasă — ca întotdeauna, fusese lăsată pe masa din mijlocul camerei. Cuibărite printre piesele de porţelan înflorat, se vedeau scrisorile ei, rugăminţi, note de mulţumire, invitaţii la petreceri plicticoase de la ţară, la care aveau să se ducă, şi la petreceri distractive din Londra, la care nu aveau să meargă. A frunzărit prin ele alene, în timp ce mușca dintr-o felie de pâine prăjită, potrivit de rumenită, a cărei coajă fusese atent

îndepărtată. Mary îi aranjase şi hainele, o fustă din tweed, o bluză din bumbac, un jerseu ce avea un model cu iepuri. Avea să poarte aceste articole de îmbrăcăminte cu nişte perle şi cu pantofi nu tocmai cuveniţi pentru acea ocazie, drept costumaţie pentru rolul nesfârşit pe care se trezise jucându-l. S-a gândit la programul acelei zile: câteva treburi minore, bibliotecarul, domnul Cook, festinul (ajunsese să gândească până şi în

[1] „Ultimul răcnet”, „ultima modă”, în lb. franceză în original (n. tr.).

limbajul potrivit rolului ei[11]), o întrunire a comitetului comunal pentru a discuta despre sărbătoarea verii, apoi primirea unei verişoare a lui Googie la ceai. Plicticoasă perspectivă.

însă, deşi hotărâse deja că reluarea vieţii londoneze nu ar fi fost cea mai înţeleaptă alegere, Edith încă nu ajunsese să-şi formuleze clar şi fără echivoc obiecţiile faţă de asta. Murmura că ar fi fost o „idee nefericită", fără a face alte precizări. în sinea ei, expli- caţia acestor sentimente era că Charles s-ar fi simţit § „nelalocul lui" printre prietenii ei. La urma urmelor, —

cunoştinţele lui din Londra semănau cumplit de mult cu oamenii cu care îşi petreceau timpul în Sussex. Şi era oricum adevărat, sau măcar oarecum adevărat, când le declara tuturor cât de mult ura Charles Londra şi că (cel puţin în acea etapă) şi ea „ajunsese să se sature de oraş". Cu toate acestea, era conştientăcă se referea doar la faptul de a se afla la Londra împreună cu Charles. Exista întotdeauna un sentiment potenţial fatal că ar putea fi mai amuzant şi, prin urmare, mai primejdios, să se afle în capitală de una singură. Chiar şi

[11] **Pentru masa de prânz, în engleză există termenii *luncheon*, cu o sonoritate oficială şi aristocratică, şi *lunch*, mai comun, derivat de fapt din primul (n. tr.).**

aşa, i se întâmpla uneori să recunoască în sinea ei, aproape iară să-şi dea seama, că ar fi fost pregătită să aibă un amant.

Edith se mândrea că devenise, mai mult sau mai puţin instantaneu, o Mare lady, prin faptul că respecta cu stricteţe toate regulile noii sale vieţi, la fel ca o persoană născută în înalta societate. Desigur, în acea perioadă ajunsese să piardă din vedere că *nu* se născuse în acea lume. Cedase cu totul imaginii de sine pe care şi-o formase şi mama ei, iar acum, într-o manieră misterioasă, îşi închipuia că ea chiar crescuse printre aristocraţi şi se căsătorise cu un bărbat din rândul nobilimii. Acest lucru era cât se poate de neadevărat, însă avea meritul suprem de a-i permite să se simtă mai puţin recunoscătoare lui Charles decât îi fusese anterior.

în mod inevitabil, o parte a noului rang dobândit de ea era moralitatea pe care acesta o presupunea. Abandonase cu mândrie până şi ultimele rămăşiţe ale capriciilor clasei mijlocii şi-şi asumase, iară să se opună defel, valorile reci, lucide şi practice care reprezentau cealaltă faţetă a Marii Lumi, cu al cărei reprezentant se măritase. Devenise cu repeziciune una dintre acele femei îmbrăcate impecabil, care iau masa de prânz împreună şi spun lucruri precum: „De ce a făcut atâta vâlvă? Doar cei doi băieţi erau clar ai lui” sau

„Ridicolă femeie, oricum ar fi răsuflat totul într-un an sau doi” sau „A, ei nu-i pasă. Amantul ei tocmai s-a mutat aici de la Paris”, după care coboară glasurile în mod conspirativ, sperând chiar să fie auzite, asta în timp ce mușcă dintr-o frunză de radicchio. Dobândise acea pretinsă oroare de publicitate și groaza sinceră de scandal ce reprezintă însemnele principale ale clasei căreia îi aparținea Charles și totuși până și aceste atitudini previzibile aveau ceva sincer în ele. Edith nu admira scandalul. Mai presus de toate, nu admira oamenii care „iscaseră”, iar apoi „o dăduseră în bară”. Ea iscase totul și avea intenția foarte clară de a muri stăpână pe situație.

Și totuși... totuși... în ciuda acestor gânduri ce îi treceau prin minte, a luat încă o îmbucătură de pâine prăjită și a luat hotărârea ca, până la urmă, să se ducă împreună cu Charles să viziteze ferma Brook. **g**
CC

Nu a fost nevoie să-mi spună ulterior că făcuse [231] acel tur de inspecție, pentru că îi urmăream de la una din ferestrele dinspre grădină când au plecat într-acolo. Era cea de-a doua zi pe care o petreceam în casa Broughton și aveam parte de una dintre acele dimineți dezlânate, iritante, când eram filmați ieșind pe uși și plimbându-ne de-a lungul coridoarelor. Totul era foarte

util ca să ne obişnuim cu purtarea costumelor, desigur, sau ca să stabilim o relaţie amicală cu cameramanul, dar nu era prea solicitant. Bella stătea alături de mine pe pervazul ferestrei, purtând de astă dată o ţinută de călătorie, ocupându-se de zor cu rularea unei ţigarete destul de sărăcăcioase în tutun, acest obicei fiind, evident, una dintre ultimele rămăşiţe ale traiului de boemă pe care îl dusese în anii şaizeci. Simon se afla alături de noi, dar nu în costum de filmare, întrucât în ziua aceea nu fusese convocat. Era, pur şi simplu, unul dintre acei actori care nu reuşesc să se dezlipească de platoul de filmare, care preferă să fie chemaţi pentru un cadru de un minut şi să-şi petreacă ziua aşteptând gata machiaţi decât să-şi ia vreun moment de respiro.

- **Unde se duc? a întrebat Bella, în timp ce îi urmăream cum traversau parcul.**
- **Charles a spus că va face o inspecţie a casei, ca să vadă dacă este nevoie de vreo reparaţie.**
- **Şi cât crezi că mai durează până când ne vom putea muta acoloi?**

Am ridicat din umeri.

- **Imediat, din câte înţeleg. în ciuda câtorva inconveniente.**
- **Dumnezeu mi-e martor că aş prefera să dorm pe versantul unui munte**

decât să mai petrec încă o noapte în hotelul acela, a spus Bella, cu un hohot de râs fără haz, în timp ce ţinea flacăra unei brichete la capătul ţigaretei ce părea că refuza să se aprindă.

Simon a mai aruncat o privire spre cele două siluete care se îndepărtau.

- Cred că o să mă duc şi eu cu ei. Le-aş putea spune să nu-şi facă griji în mod inutil. La o adică, noi am vrea să ne instalăm acolo chiar din seara asta, dacă se poate.

A făcut un semn din cap şi a pornit pe coridor. Bella şi cu mine l-am urmărit în tăcere. Ea a vorbit prima.

- Şi dus a fost. Ca să mai frângă nişte inimi.

- Nu-l placi?

Ea s-a aplecat, concentrându-se ceva mai îndârjită asupra ţigaretei ce dădea să se stingă.

- Cum aş putea să nu-l plac? Doar că am ajuns să mă cam satur oarecum de acest farmec al lui.

- Eu nu cred că Charles va remarca asta, am zis eu.

- Se prea poate. însă ea va observa. Şi, judecând după cele petrecute seara trecută, nu sunt convinsă că îi va plăcea prea mult. Sper ca el să nu complice lucrurile înainte de mutarea noastră acolo.

is

|
Nu a făcut asta. Mai bine zis, nu le-a complicat cât «ȷ să ne împiedice să ne instalăm chiar în acea seară. în 233 pauza de prânz, când stăteam la o masă şubredă, aşezată pe pietrişul din faţa casei, având în faţă tăvile cu mâncare asigurată de o firmă de catering şi străduin- du-ne să o înghiţim, Simon s-a întors triumfător şi a anunţat, radiind de bucurie:

- **Suntem cazaţi!**
- **începând de când?**
- **De azi.**
- **Şi ce facem cu camerele de la hotel?**

- S-a rezolvat şi asta. Am anulat rezervările pentru noi trei şi le-am spus că ne vom întoarce să ne luăm bagajele cât de curând posibil. Scot atât de mulţi bani din filmul ăsta, încât nu s-au plâns prea mult. Apoi, radiind de încântare, a continuat: Edith şi Charles ne-au invitat la cină astă-seară, aşa că nu trebuie să ne mai facem probleme în privinţa cumpărăturilor.

- Vai, ce frumos din partea lui Edith şi a lui Charles, a spus Bella, făcând ca numele neobişnuite pentru ea să-i zăbovească ceva mai mult pe limbă şi surâzându-mi în mod conspirativ.

Mi-am dat seama că Simon era sortit să-i ofere o doză substanţială de amuzament.

| A fost tare plicticos să revenim la Broughton pen-

§ tru a doua seară la rând şi să întreţinem discuţii
2 politicoase cu „Tigger” şi „Googie”. Bella şi cu mine
3 am recunoscut ulterior că fiecare dintre noi se gândise — în sinea lui să refuze invitaţia. îmi închipui că Simon nu a avut asemenea scrupule. însă, ţinând cont de cele întâmplate, am ajuns la concluzia că ar fi fost o bădărănie să le răsplătim în acest fel favoarea pe care ne-o făcuseră şi care dusese la o îmbunătăţire substanţială a vieţii noastre, aşa că, puţin după ora opt, am parcat maşina în faţa intrării principale şi ne-am îndreptat spre uşă.

Simon suferise o transformare. în seara dinainte, fanfaronada lui generală (lucru de care nu fusese conştient, desigur) trădase neliniştea lui socială până şi celui mai obtuz observator. Strecurase în discuţie tot felul de nume ce nu aveau relevanţă socială şi vorbise despre o serie de evenimente mondene ce fie nu aveau nici o valoare, fie, în mod evident, îi rămăseseră complet străine. în cele din urmă, ne-a venit greu să nu-l compătimim pentru stângăcia lui, în ciuda succesului de care se bucura în ochii gazdei. Ca mulţi alţi actori, sau civili, ca să spunem lucrurilor pe nume, fusese prins pe picior greşit prin nevoia de a-şi demonstra dreptul de a aparţine unei lumi din care pretindea că făcea parte, deşi

rareori i se întâmplase să pătrundă în ea. în acea seară, totuşi, era liber. Radia acea strălucire care îi deosebeşte pe maniacii egocentrişti nesiguri de sine atunci când descoperă că îndoielile lor nu au avut nici un fundament şi că sunt *plăcuţi* de ceilalţi. N-aveam cum să ocolesc privirea surâzătoare a Bellei pe când urcam spre salonul familiei, căci Simon îşi târa palma de-a lungul balustradei scli- g pitoare şi schimba amabilităţi cu majordomul, dând — impresia că este un bun Prieten de Familie. Ajunşi în salon, am observat cum el i-a salutat pe lordul, dar mai ales pe lady Uckfield, ca şi cum aceştia i-ar fi fost Vechi Amici.

Sigur, unul dintre adevărurile de bază ale vieţii este că, în general, lumea te acceptă după cum te evaluezi singur. Este situaţia gazdei lipsite de experienţă, care tremură în timp ce alcătuieşte lista de invitaţi, gândindu-se la nesfârşit dacă e cazul să îndrăznească a invita nu ştiu ce mare aristocrat sau personalitate din lumea mediatică pe care abia dacă-i cunoaşte, pentru a descoperi în anii ce urmează că, de obicei, nimeni nu pune la îndoială „dreptul" cuiva de a trimite o invitaţie. Dacă vor să se ducă acolo, aceşti oameni vor accepta invitaţia. Dacă nu vor să meargă, nu răspund. Aşadar, acum, lordului Uckfield nici nu i-ar fi trecut prin cap să analizeze dacă Simon Russell îi era egal sau nu pe plan social. El aşa părea să se

socotească, iar acest lucru, coroborat cu faptul că unicul său rol în viaţa lordului Uckfield era de a lua masa împreună şi de a-l întreţine cu istorioare amuzante nu făcea decât să justifice o dată în plus amabilitatea şi relaxarea lui în ochii nobilului. Tot astfel se construiesc foarte multe cariere sociale, îndeosebi la g Londra. Simon nu se deosebea deloc de negustorii de d obiecte de artă şi de amatorii de operă, care se trezesc 2 acceptaţi de diverse ducese ale zilelor noastre, ale = căror imagini surâzătoare, îngrămădite între perso- — nalităţi media şi soţii de moştenitori ai unor averi uriaşe, pot fi văzute în paginile unor reviste. Desigur, astfel de persoane, la fel ca şi Simon, nu-şi dau de obicei seama că, dincolo de acceptarea de suprafaţă pe care o pot obţine prin farmec personal şi maniere elegante, gazdele lor de viţă nobilă nu îi consideră ca făcând parte din aceeaşi lume. Este trist să-l vezi sosind la vreun eveniment public - să zicem, o nuntă, sau mai rău, la o înmormântare - pe „preferatul" unei mari familii şi, după ani de servicii aduse în salonul acesteia, să descoperi că este plasat în ultimul rând, undeva între parlamentarul local şi ţeava de la instalaţia de încălzire centrală, în vreme ce granzi aproa|H» necunoscuţi şi cât se poate de detestaţi sunt aşezaţi în primul rând. Aşa este viaţa. Ori, mai curând, astea sunt valorile ce se aplică în această viaţă.

Ceva de care Simon Russell nici nu avea habar, dar care nu mai prezenta nici o noutate pentru lady Uckfield.

în seara aceea pe mine nu mă interesa însă reacţia pe care avea să o aibă lady Uckfield faţă de Simon, care era, în mod previzibil, una de amuzament ponderat, ci aceea a lui Edith. Mofturile şi ostilitatea foarte afectată din seara precedentă dispăruseră cu totul, fiind înlocuite de o tăcere manierată. Acum era şi mai frumoasă, purtând o fustă neagră şi o bluză crem din mătase, cu un colier şi o brăţară de perle încolăcite aproape perfect. Din lipsa unui cuvânt mai potrivit, arăta mai sexy decât o văzusem vreodată de la căsă- .” torie încoace. Nu-şi abandonase acea *hauteur* rece, g despre care cred sincer că nu era defel voită, dar, la — apariţia noastră, ea, care stătea pe o canapea, a ridicat [237] ochii cu acel gen de privire măsurată despre care am învăţat din propria experienţă că aparţine, în general, unei femei care gândeşte ca un om de afaceri.

Privind retrospectiv, mă văd silit să trag concluzia că planul lui Edith de a rămâne la ţară pentru a se feri de încurcături era cam şubred. La fel ca plictisita soţie a unui angajat colonial din India, lipsa de prieteni înţelegători slujea doar pentru a scoate în evidenţă, în mod orbitor, pe oricine reuşea să ajungă într-un

avanpost. în cazul în care ea şi Charles s-ar fi lansat în vârtejul petrecerilor, acţiunilor caritabile şi al tuturor celorlalte nimicuri care îi aşteptau cu atâta nerăbdare la Londra, nu sunt sigur că virtutea ei ar fi fost periclitată mai grav. Presupun că lucrurile ar fi stat pe dos. Societatea are marele merit de a mai şterge din lipsa de culoare a partenerului. Soţii care nu-şi vorbesc nu descoperă niciodată cât de diferiţi sunt. Tovărăşia, la fel ca pensionarea în rândul claselor de mijloc, poate aduce cu sine, în foarte multe cazuri, divorţul. De un lucru sunt absolut sigur: în Londra, Edith nu ar fi fost nicicând atrasă de Simon Russell. Aşa cum am mai spus, el era uimitor de atră-gător, dar, în realitate, prezentarea era mai bună decât filmul în sine. Omul se pricepea să vorbească şi era expert în flirturi, era o adevărată încântare să-l urmăreşti în acţiune, dar când nu mai exista cale de întors şi uşile se închideau, nu se mai găsea un subiect comun de discuţie. Nu vreau să las impresia că nu-l plăceam. Dimpotrivă, chiar îmi era simpatic. Şi putea discuta despre ipoteci, Europa sau Madonna, la fel ca oricine, dar şi Charles ar fi fost în stare (cel puţin la primele două subiecte). Simon nu avea nimic din acel *feu sacre*, flacăra sfântă, care face ca lumea să pară pierdută dacă nu ar exista iubirea. Ori poate nu reuşeam eu să descopăr acest lucru la el.

– Spuneţi-mi, domnule Russell, ce fel de roluri preferaţi?

Lady Uckfield era aceea care lansase întrebarea. Ea avea întotdeauna grijă să se adreseze necunoscuţilor, în special celor mai tineri decât ea, cu „domnule” sau „domnişoară”, ori folosind titlul lor întreg. Principalul motiv pentru care făcea acest lucru, ba chiar motivaţia întregului ei vocabular, era să-şi susţină imaginea de sine drept o supravieţuire miraculoasă a epocii edwardiene în Anglia modernă, îi plăcea să creadă că în comportamentul şi manierele ei lumea avea prilejul să întrezărească cum se desfăşurau lucrurile pe vremea când totul se făcea *cum se cuvine*. Adică modul în care ar fi fost tratată o anume situaţie de către lady Desborough sau de contesa de Dudley sau de marchiza de Salisbury sau de oricare dintre celelalte uitate frumuseţi de la *fin du siècle*, care făcuseră o adevărată artă din viaţa lor, dar care pierise odată cu ele. Ca urmare a acestui fapt, tot ceea ce întreprindea avea darul de a fi considerat unic. Obişnuia să vorbească despre „reţetele” şi „festinurile” ei, în special despre şunca irlandeză („uscată şi delicioasă şi *de negăsit* în Anglia”) sau cireşele franţuzeşti („pur şi simplu, mă *îndop* cu ele”) sau hârtia gălbuie, de provenienţă americană („evident, nu pot *scrie* dacă nu am o asemenea hârtie”). Partea amuzantă a

acestei abordări era că toţi oaspeţii ei erau şantajaţi, în baza principiului „hainele cele noi ale împăratului”, să admită că ceea ce li se perinda prin faţă ochilor era infinit mai bun decât orice altceva, întărind astfel chiar prejudecăţile care îi făcuseră să
mintă. în realitate, mâncarea era întotdeauna bună şi bine aleasă, astfel că am dat şi eu dovadă de laşitate atunci când am susţinut că pot discerne între diferite tipuri de sparanghel sau orice altceva constituia marea provocare a zilei. Şi, oricum, cu cât o cunoşteam mai bine pe lady Uckfield, cu atât mai mult ajungeam să admir perfecţiunea imaginii ei. Rămânea aproape tot timpul marchiza ultrafermecătoare, dar ultrafasti- dioasă a lungii Veri Edwardiene. Tot timpul. Sunt sigur că, dacă ar fi ajuns pe masa de operaţie pentru cine ştie ce intervenţie primejdioasă, ar fi fost în stare să facă ifose în legătură cu marca de foarfeci folosită de chirurg.
¡2 Edith nu a înţeles niciodată rezistenţa căii alese o de soacra ei. O considera superficială şi sâcâitoare.
însă lady Uckfield dovedea o disciplină personală care < ar fi ferit-o pe Edith de necazuri. Nu ştia ce înseamnă să te plictiseşti - sau, mai curând, să recunoşti în sinea 240 ta că te plictiseşti. Faptul că era căsătorită cu un bărbat care nu avea nici un

sfert din inteligenţa ei nu-i tulburase conştiinţa nici măcar pentru o clipă. Singură îşi alesese drumul şi trebuia să îl transforme într-o reuşită, fără milă sau remuşcări. în secolul nostru decăzut, se cuvine ca măcar să respectăm, dacă nu chiar să venerăm, o asemenea determinare morală. Şi la urma urmelor, împrumutând o frază a scriitorului Anthony Trollope, după ce totul a fost spus, „soarta îi rezervase un loc printre învingători".

Celălalt motiv pentru care lady Uckfield îi spunea „domnule Russell" lui Simon era, desigur, acela de a-l împiedica să i se adreseze cu „Googie".

- Ei, bine, îmi place să am de lucru, a spus el, drept răspuns la întrebare. Nu cred că ar putea fi vorba de ceva în plus.

- Cum adică, nu doriţi să deveniţi un star de cinema?

Pentru un actor, această întrebare este nedreaptă.
Toţi vor să fie vedete, dar asta este ceva ce, printr-un acord universal tacit, ei nu trebuie să recunoască.

Simon a apelat la răspunsul caracteristic pentru o asemenea întrebare.

- Eu vreau doar să-mi fac treaba bine.

Afirmaţia lui părea ciudată, deşi, sincer să fiu,

conţinea mai mult adevăr decât s-ar fi putut bănui. Ori, mai curând, ar fi fost la fel de adevărat să afirmăm că dorea să fie admirat pentru faptul că-şi făcea meseria cum trebuie, ceea ce nu este chiar acelaşi „f lucru. Dar cum altfel putea să îi răspundă? Evident, — dorea să fie o mare stea de cinema, aşa cum presupunea lady Uckfield. însă nu dorea să-şi dea în vileag dorinţa ascunsă.

- Şi veţi rămâne mereu actor?

Prin această întrebare, lady Uckfield scotea la iveală, fără să-şi dea seama, propriile prejudecăţi, permiţându-i în acelaşi timp lui »Simon să-şi consolideze poziţia. Este vorba despre o întrebare ce se pune deseori şi, totuşi, nici picat cu ceară nu-mi pot imagina pe cineva spunând: „Şi vei fi mereu medic?
Tot timpul o să te ocupi de contabilitate?" Motivul este foarte simplu: oricât de mult s-ar strădui, astfel de oameni nu reuşesc să considere actoria drept o slujbă „adevărată". Aici trebuie să facem o distincţie clară între clasele de mijloc care, în mod oarecum misterios, sunt jignite de alegerea actoriei drept carieră - ca şi cum ar fi vorba să trăiască de pe urma unor câştiguri imorale - şi clasele de sus, care, de obicei, se arată extrem de încântate dacă au ocazia să se distreze ca lumea. însă nici unul dintre grupuri nu este în stare să se vadă făcând acest lucru. Poate pentru că, în

ciuda numărului destul de mare de actori la modă din ultimii ani, foarte puțini dintre ei par a reuși să ajungă în top în profesiunea lor. Acest lucru s-ar | putea datora prejudecăților sau lipsei de tempe- § rament ori, pur și simplu, faptului că drumul este prea 2 spinos pentru cei care au o situație financiară bună, | însă urmarea este că, deși aproape orice membru al — aristocrației cunoaște pe cineva al cărui fiu sau a cărei fiică a făcut „o încercare de a urca pe scenă", aproape nici unul dintre ei nu știe pe cineva care să fi reușit, ceea ce nu este prea încurajator.

- Vei fi mereu marchiză? a întrebat Edith de pe canapea, fără să ridice ochii.

Lady Uckfield a întors privirea spre nora ei. A înțeles prea bine semnificația faptului că tânăra îi luase apărarea lui Simon. însă a răspuns la această replică apelând la un hohot de râs.

- în zilele noastre, cine mai poate spune?

Zâmbetul s-a generalizat apoi și, cu toate că nu m-am putut abține de la a schimba o privire pe furiș cu Bella, ne-am văzut în continuare de rolul de oaspeți.

încântat că a câștigat un susținător atât de atrăgător, Simon s-a așezat alături de Edith pe canapea și, în maniera cea mai cuceritoare, a început să o delecteze cu Povești din Lumea Filmului.

Câteva minute mai târziu, sclipea precum luminile de Crăciun de pe Regent Street. Am urmărit-o cum râdea, cum răspundea şi-şi flutura părul, cum hohotea din nou şi am constatat că şi Charles o ţinea sub observaţie, în timp ce i se adresa cu jumătate de gură mamei lui, aflată în cealaltă parte a încăperii. Amândoi ştiam că vedeam o Edith mai vioaie decât aceea pe care o avusesem sub ochi în cursul ultimelor luni şi mi-am dat seama, mai presus de toate, că nu trebuia să surprind privirea lui Charles, altfel deveneam complice la înţelegerea unui fapt g care, în ultimă instantă, avea să-i provoace o mare —

nefericire. Când m-a privit, m-am uitat în altă parte şi m-am alăturat Bellei care, inutil să mai precizez, îi povestea unui Tigger fascinat, o istorie cam *risqué*[1] despre felul cum rămăsese blocată într-un service peste noapte.

Mutându-ne în sufragerie, seara s-a dovedit lipsită de solicitări şi destul

I

[1] **„Picantă", în lb. franceză în original (n. tr.).**

de plăcută. Ca de fiecare dată, mâncarea a fost excelentă şi am observat că servitori

iîncepuseră să adopte faţă de mine acea atitudine uşor linguşitoare ce face parte din sistemul lor de apărare în faţa „obişnuiţilor casei”. După ce pricep că vei reveni, toţi servitorii care îşi consideră slujba drept o posibilă carieră vor abandona acea (fără îndoială, mare, dar în mod inevitabil, temporară) plăcere de a adopta un aer dominator şi de a te pune la punct în numele stăpânilor. în schimb, ei aleg o amiciţie respectuoasă, care le asigură bacşişuri grase şi laude, în caz că numele lor apare în cadrul conversaţiei. Această atitudine de bunăvoinţă este de obicei acceptată. Am cunoscut mulţi oameni care ar fi trebuit să nu se lase chiar atât de uşor măguliţi de faptul că au devenit, într-un fel, centrul atenţiei pentru servitorii celor mari. Aceştia îşi închipuie că respectiva intimitate le va aduce mari avantaje pe viitor, atunci când vor ţine să-şi demonstreze

familiaritatea cu o Mare Casă ce le poate rămâne inaccesibilă altor oaspeţi. Ei se vor bucura foarte mult de asemenea momente. Gestionată cum se cuvine, relaţia permite, în scurt timp, afişarea unei admiraţii reciproce, oarecum lipicioasă, în orice caz, cu această ocazie m-am dezamăgit pe mine însumi, căci mi-am permis să mă bucur de respectul ce mi se arăta, pe când ne întorceam la maşină, în drum spre casă, Bella şi cu mine am continuat să discutăm pe diverse teme, amândoi simţindu-ne uşuraţi că seara se încheiase şi, în acelaşi timp, încântaţi că se dovedise mai uşoară decât anticipasem noi. Când am ajuns la ferma Brook, noi am mai rămas să luăm aer curat, în vreme ce Simón a intrat şi s-a apucat să aprindă luminile.

- **Aşadar, a mai făcut o cucerire, a spus Bella.**

Eu am încuviinţat din cap.

- **Slavă Cerului, am spus. După seara trecută, mi-am închipuit că s-ar putea să mă trezesc apărător al păcii.**
- **Vai, dar nu te văd deloc într-un asemenea rol, a spus Bella, zâmbind discret.**

Am înălţat un deget în semn de dojană.

- **Să nu faci scandal. Ne descurcăm foarte bine, iar rolurile de acum sunt comode. Să nu ne dorim nimic altceva.**

Bella a pufnit în râs.

- **Tot ce se poate. Dar ţi-a scăpat ceva. (Am ridicat din sprâncene, întrebător.) Simon nu a scos nici un cuvânt de când am plecat de la masă.**

Avea dreptate. Cred că băgasem şi eu de seamă acest amănunt, dar mă silisem să-l ignor. Pentru că atunci când o persoană atât de dornică să fie acceptată, atât de amatoare să-şi câştige o poziţie socială, atât de dispusă să-şi facă aventurile cunoscute întregii lumi, cum era Simon Russell, îşi petrece seara sorbind strălucirea intimă a unei contese tinere şi frumoase şi nu simte nevoia de a se lăuda cu asta înseamnă că povestea era doar la început.

Lucru care s-a dovedit a fi perfect adevărat

.Probabil că nu sunt un cronicar prea bun al acelei perioade, deoarece am omis să spun că, înainte cu puţin timp de începerea filmărilor la Broughton, o cunoscusem pe fata cu care aveam să mă căsătoresc. Ea nu joacă un rol prea important în povestea lui Edith şi de aceea mă voi strădui să fiu cât se poate de scurt. întâlnirea noastră a fost neobişnuită: la un cocktail de la Eaton Terrace, dat de un prieten de-al unchiului meu şi, întâmplător, de-al mamei ei, la care nici unul dintre noi nu ţinuse morţiş să

participe. I-am fost prezentat aproape imediat după sosirea ei (împreună cu mama despre care am pomenit) şi, nu ştiu cum s-a făcut, dar am hotărât că ea îmi va deveni soţie. Se numea Adela FitzGerald, tatăl ei era un baronet irlandez, unul dintre *primele* titluri nobiliare, după cum ţinea ea să precizeze sec, din când în când. Era înaltă, frumoasă şi calculată astfel că mi-am dat seama pe dată că aveam în faţă pe cineva cu care ar fi fost posibil să trăiesc fericit tot restul vieţii. Drept urmare, am fost foarte ocupat în următoarele câteva luni, străduindu-mă să o conving şi pe ea de un adevăr care mie mi se părea cât se poate de evident, dar care pentru ea era îndoielnic. A face alegerea potrivită într-o asemenea situaţie rămâne pentru mine un mister chiar şi în prezent, când sunt căsătorit şi fericit, la fel ca atunci când alergam după vreo femeie pe care abia o cunoscusem. îmi petrecusem mulţi ani încercând şi dând greş în strădania de a-mi găsi perechea şi pare aproape absurd că totul s-a întâmplat într-o clipă, dar aşa a fost. Şi, de atunci încoace, nu am avut nici un motiv să regret decizia luată.

O vreme, am ascuns-o pe Adela de privirile indiscrete. Când te apropii de patruzeci de ani, oricine este tentat să acorde un interes exagerat femeii cu care eşti văzut în repetate rânduri ieşind în oraş - prietenii, chiar animaţi de cele mai bune

intenţii, pot ucide is multe iubiri încă din faşă - şi de aceea am socotit ti înţelept să păstrez discreţia până când aveam să-mi 247 dau seama dacă relaţia aceea „ducea undeva". Când, în cele din urmă, am simţit că lucrurile mergeau pe calea cea bună, am început să o prezint. Prietenii mei din înalta societate şi, într-o măsură mult mai mare, familia mea s-au bucurat că alesesem pe cineva din lumea veche, nu din cea nouă. Amicii din lumea teatrului - mai generoşi, chiar dacă de regulă mai nepăsători în probleme sentimentale - au respirat uşuraţi că găsisem în sfârşit pe cineva.

Filmările ajunseseră la final când am sugerat că Adelei i-ar plăcea să vină în Sussex, într-o vineri, să vadă şi ea cum se face un film şi să doarmă două nopţi la fermă. Acest aranjament avea să fie, spre amuzamentul Bellei, cât se poate de cuviincios, eu urmând să renunţ la camera mea şi să dorm pe canapeaua din sufragerie. Drept urmare, Adela a sosit vineri seară, la volanul unui Mini verde, a fost prezentată celorlalţi doi în cadrul unei cine vesele şi, graţie contribuţiei Bellei, delicioase, iar ea a promis să ni se alăture a doua zi pe platoul de filmare, după ce avea să facă vreo câteva cumpărături.

în dimineaţa următoare, înainte ca ea să revină, Edith a venit în căutarea mea. Filmam într-o grădină de trandafiri, aflată la

capătul unei alei scurte şi largi, pe o latură a casei. Scena respectivă fusese programată în prima săptămână, însă fusese amânată mereu, am uitat din ce motive, astfel că ne găseam acolo, filmând-o pe la mijlocul lunii octombrie. Cu toate acestea, norocul a fost de partea producătorilor (temători) şi ziua s-a dovedit la fel de strălucitoare şi caniculară ca oricare alta de la sfârşit de iunie. Eram aproape iritat de faptul că neglijenţa lor fusese, totuşi, recompensată în acel mod. Scena era lungă şi în ea apă-reau Elizabeth Gunning (americană focoasă, Louanne) şi Campbell (Simon), într-un duet amoros care trebuia întrerupt la un moment dat de Creevey (adică de mine). Prin urmare, stăteam jos şi citeam, aştep- tându-mi rândul la marginea zonei de filmare şi, trebuie să recunosc, admirând împrejurimile, când Edith a apărut în faţa mea.

- **E adevărat ce-am auzit? Constat că eşti capabil de surprize foarte mari. (Am dat din cap, în semn că aşa stăteau lucrurile.) E vorba de ceva serios? (Am spus că, de vreme ce mă bucuram deja de o asemenea reputaţie, nu era prea plauzibil ca ea să afle dacă nu ar fi fost ceva serios.) E actriţă?**
- **Nicidecum.**
- **Nu-i nevoie să te arăţi atât de indignat. La o adică, de ce să nu fie?**
- **Ei, bine, nu este. Lucrează la magazinul Christie's.**

Edith a făcut o faţă lungă.

- Nu cumva e vreuna dintre acele nepoate de conte de la recepţie, care se cred extrem de emancipate, dar niciodată nu ştiu să-ţi răspundă la vreo întrebare?

- întocmai. Doar că nu e nepoată de conte, ci e fiica unui baronet.

- Cum o cheamă?

- Adela FitzGerald.

- Ei, chiar că m-ai dezamăgit.

Apoi s-a lăsat brusc pe o banchetă din apropierea scaunului meu pliant. înjur se mai găseau câteva scaune goale, aşa că nu m-am simţit vinovat cu nimic.

- Nu-mi dau seama de ce.

- Tu, prietenul meu artist, să te cobori într-atât şi să faci o partidă bună...

- Nu prea cred că sunt dispus să aud aşa ceva din partea ta. în orice caz, problema este dacă treaba asta cu partida este un amănunt accidental sau motivul principal.

Edith a roşit vag şi a rămas tăcută. Primul asistent de platou ne-a făcut semn să păstrăm liniştea, iar aparatele de filmat au început să se deplaseze odată cu Simon şi cu mortala Louanne. Făcând botic, ea s-a aşezat în poziţia cea mai favorabilă în faţa oamenilor. Ne împăcaserăm, mai mult sau mai puţin, cu ideea că Jane Darnell juca rolul lui lady Coventry. Era cam prostuţă, dar în purtarea ei nu răzbătea nici un fel de răutate şi nici nu părea să fie mai convinsă

decât noi că avea să reușească să dea viață unei frumuseți irlandeze din secolul al XVIII-lea. De fapt, pe ea o interesau mai mult podoabele din alamă pentru cai, pe care voia să le ducă la domiciliul ei din Laurel Canyon. Louanne Peters se deosebea total de ea. Nu numai că avea convingerea că poseda un talent remarcabil, dar egotismul părea să capete proporțiile unei boli psihice. Vorbea neîncetat despre succesele înregistrate și despre frumusețea ei, despre amanți și despre cât de mult câștiga, și făcea acest lucru fără să le adreseze vreo întrebare celor care, vrând-ne- vrând, se vedeau siliți să o asculte. La început, mai toți am socotit că trebuie să fie vorba de vreo glumă ceva mai complicată și că ea aștepta ca noi să îi cerem dovezi, să izbucnim în râs, sau să ridicăm brațele în aer și să strigăm: „Ajunge! Ne predăm!” Numai că noi nu procedaserăm astfel, așa că ea continuase asaltul.
Simon o detesta, ceea ce dăunase secvențelor de amor mai mult sugerate decât scrise.

Filmarea scenei s-a terminat, eliberându-i pe Simon și Louanne, exact în momentul când Adela venea pe aleea largă spre noi. Cu salopeta din catifea reiată, care-i venea până la genunchi, un pulover pescăresc, cu părul lung strâns la spate de o eșarfă din mătase, legată la inspirație, ea

era însăşi antiteza farmecului sintetic al Louannei şi, pentru o clipă, a pus faţa bine machiată a lui Edith într-o lumină nu tocmai favorabilă. Arăta foarte... sănătoasă. însă nu trebuie să uităm că eu eram îndrăgostit de ea, desigur.

Edith s-a ridicat să o salute.

- Adela, sunt foarte încântată să te cunosc, în sfârşit. Sunt Edith Broughton.

- Şi eu sunt încântată să te cunosc!

Fetele au schimbat saluturi prevăzătoare. Se pur- tau atât de reţinut din două motive principale şi nici g unul dintre acestea nu era legat de faptul că ar fi — existat vreo rivalitate romantică între ele. Edith nu manifestase vreun interes faţă de mine în acest sens nici atunci, şi nici în alte împrejurări. Nu, în ceea ce o privea, era iritată că trebuia să piardă un confident care îşi făcuse treaba bine şi care nu avea să-i mai fie la fel de folositor căsătorit cum îi fusese ca burlac. Când te căsătoreşti mai târziu, se găsesc mulţi care să gândească la fel, chiar dacă cei care ţin la tine fac efortul de a controla acest sentiment. La care se adaugă şi faptul că, aşa cum prieteni fericiţi în căsătorie
te înnebunesc prin insistenţa cu care vor să te asigure că însurătoarea este singura cale posibilă spre fericire, tot astfel cunoştinţele cu mariaje nefericite consideră că au misiunea de a-i întoarce pe toţi, fără nici o

deosebire, de la uşa bisericii. Această atitudine este deseori folosită, pe jumătate în glumă, ca mijloc de a-şi afensa partenerii de viaţă în public. „Să te însori?! De ce Dumnezeu vrei să faci asta?" auzi mereu glu- mindu-se la câte-o petrecere, iar de pe un loc la câteva scaune depărtare observi privirea acră a consoartei care-şi muşcă buzele. în mod periculos, aceasta era poziţia către care se îndrepta Edith, deşi sunt convins că făcea asta fără să-şi dea seama. ¡2 Din partea Adelei, atitudinea rezervată era mai o subtilă. Ştia precis cine era Edith, desigur, şi, până să mă cunoască pe mine, fusese înclinată să accep- < te celălalt punct de vedere privind-o pe noua lady Broughton - acela potrivit căruia Charles, pe care îl 252 văzuse de câteva ori în societate, fusese „prins". Reuşisem să o aduc măcar la stadiul de a-şi reprima jude- cata aceasta, dar în tonul folosit de Edith pentru a o saluta detectase, în mod destul de justificat, o notă delicată de condescendenţă. Edith Aristocrata o saluta pe prietena acestui actoraş simpatic. Astfel de lucruri sunt greu de dozat în mod corect, însă este adevărat că Edith ajunsese să adopte deja un aer de grandoare, astfel că probabil se lăsase atrasă pe acest teren primejdios. în mod lesne de înţeles, Adela, deşi şcolită

de mine să nu aibă o confruntare cu Edith, nu avea de gând să se lase dominată de ea.

Parcă pentru a înrăutăţi lucrurile, în acel moment a sosit şi Charles, ca să vadă ce se mai petrecea. A recunoscut-o pe Adela şi cred că, drept răzbunare (deşi ar fi negat acest lucru), ea nu a mai pierdut vremea şi l-a împins spre o conversaţie despre câteva persoane pe care le ştiau amândoi, însă lui Edith îi erau necunoscute. Pe scurt, a combătut-o pe Edith cu propria-i stratagemă, aceea a Schimbului de Nume. Probabil că s-ar fi cuvenit să mă simt indignat în numele uneia sau al alteia dintre ele, dar astfel de lucruri se rezolvă de multe ori de la sine, fără intervenţia cuiva din afară, şi oricum, mi-am dat seama că Adela avea dreptate. Nu cred că mă aşteptam, nici măcar la vremea aceea, ca ea şi Edith să fie foarte bune prietene. Adela era prea aproape de ceea ce ii Edith dorea să devină (desigur, atât cât îi permitea £ trecutul) şi deşi, de regulă, nu era o snoabă, Adela 253 nu se dădea înapoi când era vorba să pună persoane precum Edith la locul lor. Eu obişnuiam să numesc asta „Operaţiunea Viceregina". Una peste alta, mi-am dat seama că, în cel mai bun caz, puteam spera la un soi de toleranţă reciprocă. în acea dimineaţă, înainte ca lucrurile să devină prea încâlcite, Charles s-a oferit să îi arate Adelei grajdurile şi, cu o

înclinare din cap spre mine, au plecat unde îşi propuseseră. Edith i-a urmărit cum se îndepărtau.

- **Cu o asemenea persoană trebuia să se însoare Charles.**
- **Ei, bine, se va mărita cu mine.**
- **Nu, vreau să spun că e tipul de femeie care l-ar fi făcut fericit. Să decerneze premii, să fie activă în cadrul WVS[1]. Nu-ţi dai seama?**
- **Dacă ar fi vrut să se însoare cu altcineva, ar fi făcut-o. Doar ştii bine că existau nenumărate fete dintre care să aleagă.**
- **Asta nu sună ca un compliment la adresa iubitei tale.**
- **Te referi la caracteristicile care sar în ochi şi care sunt, aşa cum observi chiar tu, cele ale vremii şi clasei ei. Calităţile ei neobişnuite, despre care nu ştii nimic, reprezintă motivul pentru care a ales să se mărite cu un actor sărăntoc, care locuieşte într-un apartament de la subsolul unei clădiri, şi nu cu un conte bogat.**
- **Ei, bine, va trebui să avem grijă cum ne purtăm în preajma ei.**

Nu aveam de gând să accept aşa ceva.

[1] Women's Voluntary Service - Serviciul de voluntariat al femeilor (n. tr.).

- **Draga mea, nu încerca să formezi două echipe. Dacă vei proceda aşa, te avertizez că voi juca de partea ei, nu a ta.**

-Ah!

- **în orice caz, cine a spus că Charles ar fi trebuit să ia în căsătorie pe altcineva şi nu pe tine?**

Edith nu mi-a răspuns, mulţumindu-se să se lase pe spate şi să admire cerul.

- **Amândoi păreţi foarte încordaţi, am auzit glasul lui Simon, care a apărut fără haina brodată, mai romantic ca niciodată datorită mânecilor largi şi fâlfâitoare ale cămăşii. S-a aruncat pe banchetă, alături de Edith, fără să-i pese că şi-ar putea murdări costumul. L-am văzut pe costumier strângând din dinţi undeva în fundal, dar Simon juca rolul lui Byron în faţa laturii de Caroline Lamb a lui Edith şi nu avea de gând să se lase impresionat de câteva pete de iarbă ce ar fi apărut pe costum. Unde-i Adela? Parcă era aici.**

- **S-a dus până la grajduri cu Charles, i-am spus.**

- **Ca să recupereze timpul pierdut, a adăugat Edith sec.**

Simon a râs.

- **H opa, a zis el. Am face bine să ne purtăm frumos „f când cei doi sunt împreună. —**

- **Nu mai începe şi tu, a spus Edith. Am fost deja prevenită.**

Simon a adoptat o înfăţişare comică de persoană vinovată şi s-a uitat la mine, ceea ce m-a făcut să constat că încrederea lui socială căpătase tot mai multă greutate dacă îşi permisese o asemenea glumă. Mă irita puţin ideea că Adela era pusă pe acelaşi plan cu Charles, fiind etichetată de amândoi drept „aristocrată fără haz", dar când am văzut-o pe Edith zâmbind şi murmurând ceva către Simon, mi-am dat seama
ce bine ştia să flirteze acesta. Pentru că, incluzându-mă şi pe mine în observaţia lui, reuşise să elimine ameninţarea din ceea ce era totuşi o complicitate deliberată, o glumă împărtăşită doar cu Edith, care îl excludea pe Charles. Mi-am dat seama în aceeaşi clipă că eu şi Adela nu prezentam nici o importanţă pentru el.
A transpirat zvonul că în acel weekend, dintr-un spirit de răzbunare, dar şi din generozitate, şi chiar împotriva voinţei lui Charles, Edith îi invitase pe Bob şi Anette, care stătuseră împreună cu soţii Chase în timpul lunii lor de miere petrecute în Mallorca. Făcuse asta în parte ca să o revadă pe Anette (care, desigur, menţinuse o corespondenţă vioaie cu noua şi distinsa ei amică), în parte ca să o irite pe Googie, dar mai ales g ca să-l zgândărească pe Eric Chase, care în acel § moment se afla la Broughton împreună cu Caroline. 2 S-a gândit că avea să îl scoată din ţâţâni dacă

avea | să prezinte socrilor ei acea pereche drept „amici de-ai — lui Eric”, de parcă ar fi fost reprezentativi pentru oamenii printre care s-ar fi învârtit cumnatul său. Avea dreptate. A reuşit să îi înfurie pe toţi.

Simon, Adela şi cu mine fuseserăm invitaţi la cină - Bella plecase pentru câteva zile la Londra -, astfel că la ora opt în seara respectivă ne-am alăturat mulţimii pestriţe din salonul familiei. Grupul eterogen promitea o seară ciudat de neobişnuită şi, în realitate, Adela a priceput anapoda şi a petrecut prima oră presupunând că Eric avea de-a face cu lumea filmului şi că nu avea nici o legătură cu familia. Cu cât se străduia Eric să menţioneze mai multe nume, cu atât i se contura Adelei mai clar părerea, asta până când, exasperat şi roşu la faţă, el s-a referit la „socrul meu, Tigger”. Chiar şi în acea clipă ea s-a uitat la mine, parcă pentru a cere o confirmare.

Pe de altă parte, lady Uckfield a reacţionat în mod calculat şi deliberat făcându-i în ciudă lui Edith. S-a agitat pe lângă Bob şi Anette tot weekendul şi, în acelaşi timp, a reuşit să sugereze, cu un soi de emoţie discretă, ce uşurare era pentru ea faptul că găsise un spirit pereche în Adela, afirmaţie ce era, în realitate, un compliment adresat mie.

îi făcea plăcere să constate că, după ce acceptase un actor în cercul ei de

apropiaţi, se dovedea că el împărtăşea acelaşi sistem de valori. I se părea normal ca amicii ei să ia în căsătorie persoane de care, într-un fel sau altul, să fi auzit şi ea. întâmplător, o cunoştea il foarte bine pe una dintre mătuşile Adelei şi îşi lacuse debutul în societate în acelaşi an cu mama Adelei, ceea 257 ce nici că se putea potrivi mai bine în lumea ei straniu de ordonată. Evident, alegerea făcută de Charles suprimase exact acel lucru ce asigura protecţia şi era greu să nu bănuieşti o nuanţă de opoziţie faţă de noră în vioiciunea cu care lady Uckfield a acceptat-o pe aleasa mea. în mod firesc, Adela a înflorit după ce i s-a acordat o asemenea atenţie, fiind conştientă doar pe jumătate de jocurile ce se ţeseau în jurul ei. Am descoperit-o pe Edith la una dintre ferestre, privind îmbufnată spre grupul extrem de pestriţ. A făcut un semn din cap către iubita mea.

- **Ce ţi-am spus eu? E perfectă.**
- **Ştiu. (I-am urmărit apoi privirea şi am văzut că îi alunecase de la scena caldă de pe canapea, către un colţ îndepărtat, unde Caroline Chase îl asculta numai ochi şi urechi pe Simon, care, ca întotdeauna, era în plin avânt. între aceste grupuri, Charles rătăcea destul de neconsolat, oferindu-le celor prezenţi ceva de băut.) Sărmanul Charles. Lângă cine are să stea la cină?**

întrebarea era mai impertinentă decât intenţionasem eu, dar presupun că nu fusesem conştient de vorbele mele. în orice caz, în loc să mă pună la punct, aşa cum aş fi meritat, Edith a făcut un gest din umeri.

- **Cine ştie? Ne aşteaptă o seară extrem de neplăcută. (Am privit-o cu un aer întrebător.) Bob şi Anette Watson ne-au invitat pe toţi să ieşim cu ei.**
- **Foarte frumos din partea lor. Dar ce le-a venit?**

Edith nu împărtăşea părerea mea privind situaţia.

- **A, dar asta nu este tot. Ne-au făcut rezervări la Fairburn Hali. Googie e cuprinsă de isterie. Este încântată la culme, desigur. Moare de curiozitate să vadă ce s-a întâmplat cu acel loc după ce au plecat cei din familia Marney, dar nu a îndrăznit niciodată să recunoască.**

Nerecunoştinţa ei faţă de invitaţia făcută de soţii Watson nu m-a surprins. Planul reprezenta, în mod firesc, o perspectivă înspăimântătoare pentru cei din neamul Broughton şi pentru cei din aceeaşi clasă cu ei. în Anglia, una dintre cele mai regretabile greşeli pe care o poate comite cineva care vrea să urce pe scara socială este generozitatea excesivă. Este din cale-afară de ciudat, căci ar putea fi ceva mai fermecător? Să soseşti cu cadouri şi atenţii, să faci oamenii care participă la petreceri să iasă în oraş pentru şi mai multă distracţie -

ce ar putea fi mai frumos decât asta? Şi totuşi, astfel de gesturi curtenitoare sunt un semnal evident pentru „Iniţiaţi" că presupusul binefăcător este un nou-venit în lumea lor, ca şi cum acesta ar fi purtat un semn la pălărie. Dintre toate aceste solecisme, acela de a te oferi să scoţi lumea la „plimbare" la ţară este cel mai nefericit posibil. De regulă, clasele superioare din Anglia nu-şi părăsesc locuinţele de la ţară seara, decât ca să se ducă la casele altora. S-ar putea lăsa ispitiţi de o reprezentaţie de operă dată la domiciliul cuiva, sau chiar de o piesă i| ocazională, urmată de un picnic, însă dacă vor să mă- <?> nânce la un restaurant, ei fac asta în cursul săptă- 259 mânii, la Londra. Pe de altă parte, nu merg niciodată la „hoteluri de ţară" decât dacă ar fi vorba de un pelerinaj, făcut din pură curiozitate. S-ar putea să facă o asemenea vizită deoarece „obişnuiam să-mi petrec verile aici, pe vremea când aparţinea mătuşii Ursula", dar niciodată, nici măcar dacă ar fi ameninţaţi cu moartea, nu şi-ar face o rezervare pentru cină sau pentru petrecerea unui weekend. Unul dintre cele mai neplăcute aspecte ale acestor locuri este că, prin
natura sa, nobleţea promisă în paginile broşurilor nu se poate reflecta în calitatea oaspeţilor prezenţi acolo.

Soţii Watson, dornici să îi intre pe sub piele lui lady Uckfield şi să devină

„obişnuiţi ai casei” Broughton, aleseseră calea cea mai sigură de a se face pe veci de râs în faţa gazdei lor, punându-i în acelaşi timp la dispoziţie o bine-venită sursă de noi istorioare comice. Pentru a se bucura de acest privilegiu, ei aveau să plătească o groază de bani.

Fairburn Hali era o casă mare şi urâtă, situată în celălalt capăt al satului Uckfield. Vreme de câteva secole, aparţinuse vechii, dar nu strălucitei familii de Marney, ai cărei membri reuşiseră să primească titlul de baroneţi

împrietenindu-se tocmai cu Lloyd George[I]. | în jurul anului 1850, o perioadă deosebit de nefericită d pentru arhitectură, casa de ţară, construită într-un \ stil Queen Anne fără cusur, a fost transformată într-o | structură neogotică, înfiorătoare, ticsită

I David Lloyd George (1863-1945), prim-ministru al Marii Britanii între 1916-1922, singurul premier a cărui limbă maternă a fost velşa, engleza fiind cea de-a doua limbă deprinsă (n. tr.).

de basore- — liefuri reprezentând momente istorice şi glorioase ale familiei. Acestea erau, evident, puţine, şi drept urmare, cam neclare, astfel că scene precum „Gerald de Marney întâmpinând-o pe regina Eleanor la Fairburn” sau „Philip de Marney preluând drapelul de luptă la

Edgehill[2]” au provocat ilaritate în rânduril

efamiliei Broughton. Nu cred că mai este nevoie să spun că niciodată cele două familii nu se înghiţiseră. Concret vorbind, de Marney era familia cu vechime mai mare şi, drept urmare, încercase mereu să adopte un aer de superioritate faţă de vecini. Acest lucru era absurd, deoarece, fie că le plăcea sau nu celor din neamul de Marney, familia Broughton era mult mai bogată şi mai măreaţă decât fuseseră ei vreme de trei secole. Cu câţiva ani înainte de seara de care vorbesc, actualul reprezentant al familiei, sir Robert de Marney, renunţase la lupta căreia nu-i putea face faţă. Vân- duse Fairburn în rate pe termen lung unui grup de „hoteluri de odihnă” şi se mutase cu întreaga familie în casa de zestre, care se afla la şapte kilometri depărtare.

- Credeţi că ar fi cazul să ne punem *văluri?* a întrebat în şoaptă lady Uckfield, când am coborât din maşini. S-a întors apoi spre mine. Rămâne cea mai neplăcută casă din lume. Soacra mea obişnuia să spună că lucrătorii au încurcat planurile cu cele ale închisorii Lewes şi de aceea a ieşit aşa.

Intrarea în casa de Marney se făcea printr-o seră spaţioasă, cu dale de piatră şi

grilaje bizare la ferestre, sugerând blazoane, amintind de o bancă mare, cu pretenţii. După aceea se ajungea în holul de intrare, foarte încărcat. Coloane masive, în stil victorian, se înălţau pretutindeni, însă la reconstrucţia clădirii se hotărâse să nu se înalţe tavanul original al vechii case, astfel că totul căpătase aspectul unei subbolţi centrale, tipic germane, cu tine pe post de cariatidă.
însemnele familiei de Marney, în culori ţipătoare, se vedeau la loc de cinste pe fiecare perete, iar un arbore genealogic foarte ornamentat, prins într-o ramă aurită, atârna deasupra unui şemineu care funcţiona atât cu buşteni, cât şi cu gaz metan. Lady Uckfield a rămas cu privirea aţintită la lemnele din foc.

- **Au cam greşit ramura familiei, a spus ea, pusă pe şotii.**

Un şef de sală cu o ţinută extrem de impunătoare a venit spre noi şi, interpretând greşit nervozitatea cu care Bob Watson întrebase despre rezervare, nervozitate pe care o atribuia întregului grup, a încercat să adopte un aer superior când ne-a condus în salonul pe care l-a numit „sala de retragere". Bineînţeles că a fost trezit la realitate destul de curând.

- **Ce culoare respingătoare! a exclamat lady Uckfield, ignorând scaunul ce i se indicase şi trântindu-se pe o canapea. Mare păcat, pentru că asta era singura**

încăpere care arăta cât de cât agreabil. Era sala de muzică pe vremuri, deşi membrii familiei nu aveau deloc ureche muzicală!

A râs pe un ton amabil, în vreme ce chelnerul, parcă strivit de remarca ei, a încercat să salveze situaţia şi să se gudure pe lângă ea, întrebând-o ce „aperitif' dorea.

- **Cred că lady Uckfield ar dori nişte şampanie, a spus Bob cu glas tare, iar unul dintre chelnerii aflaţi pe margine a măturat încăperea cu privirea. La rândul lui, dorea să se aleagă cu ceva după ce adusese un grup de persoane atât de distinse la acest local foarte şic, după cum îşi imagina el, şi n-aş putea spune că-l acuzam de ceva. Dumnezeu îmi este martor că avea să plătească scump pentru asta. Nuanţa din glasul lui l-a făcut zob pe chelnerul care era suficient de familiarizat cu zona cât să-şi dea seama deja de proporţiile acelui *faux* pas[1] iniţial. Petrecerea devenea incomodă, iar Charles şi Caroline au schimbat între ei o privire scurtă, tăioasă. Eu m-am trezit dorind să îl apăr pe Bob şi intenţiile lui bune, dar mi-am dat seama că m-aş fi luptat cu morile de vânt şi, cu un gest laş, am apucat unul dintre meniurile uriaşe, legate în piele, în spatele căruia m-am ascuns până când ni s-a adus vinul, cu mare agitaţie şi sclipiri de argint, de cristal şi de alb. în acel moment, spre uimirea tuturor, mai puţin a Carolinei, probabil, Eric s-a aplecat în faţă, a smuls o**

sticlă din frapiera argintată, plină de gheaţă, şi s-a adresat nu lui Bob, ci chelnerului:

- Nu ai nici o sticlă din '92?

Acesta a clătinat din cap, cerându-şi scuze în şoaptă. Aşa cum sfiala lui Bob ne făcuse pe toţi la început să părem nişte neisprăviţi, acum prezenţa lui lady Uckfield ne-a făcut să arătăm ca nişte oameni de vază.

Eric s-a luminat când a văzut respectul din ochii chelnerului.

- Atunci n-ar trebui să spuneţi că e din '92, corect?

[1] „Pas greşit", „eroare", în lb. franceză în original (n. tr.).

A lăsat sticla să alunece înapoi în frapieră şi s-a rezemat de spătarul scaunului cât timp chelnerul i-a turnat în pahar.

Din partea cealaltă a mesei, Edith mi-a surprins privirea şi şi-a dat ochii peste cap.

Bob începuse să dea din colţ în colţ. Era conştient că îl aştepta o notă de plată în jur de şapte sau poate opt sute de lire, iar amestecul de chicoteli reţinute şi zâmbete secrete îl avertiza deja că, în mod greu de explicat, trataţia pe care o oferise îl făcea să fie nu respectat, ci ridicol. Acest lucru îl supăra nespus, pentru că soţia sa se străduise să-l descurajeze în planurile lui, sugerând, în schimb, să îi invite pe cei din

familia Broughton la o cină la Ivy, în Londra (ceea ce, desigur, ar fi fost perfect acceptabil pentru ei).

Charles i-a sărit în ajutor.

- **E delicios, a spus el cu convingere, privind către noi, ceilalţi.**
- **Chiar minunat, a întărit Adela, iar eu am dat din cap drept confirmare.**

în realitate, era un vin foarte bun, însă prea rece. Cu toate acestea, Simon, în acea seară primejdioasă, hotărâse în mod evident să meargă până la capăt, indiferent de consecinţe. O dată pentru totdeauna, decisese să se debaraseze de conceptul potrivit căruia ar fi trebuit să se simtă mai mult decât copleşit de acea companie.

- **V-ar deranja dacă aş cere un pahar de whisky? a spus el.**
- **Bună idee, a spus Eric. Vreau şi eu unul.**

Cruzimea planificată a acestui gest era că Bob
ceruse deja să se desfacă trei sticle, pe care noi, ceilalţi, nu aveam cum să le terminăm. Asta l-a făcut să dea în clocot. Vinul ales de el fusese respins, fusese insultat şi, cu toate acestea, trebuia să se poarte ca şi cum totul ar fi decurs în modul cel mai satisfăcător cu putinţă.

- **Dar bineînţeles! a zis el, zâmbind cu gura până la urechi. Edith, tu ce ai vrea?**

Edith s-a afundat în scaunul tapiţat, îmbrăcat în creton, şi s-a uitat ca prin zid. Am văzut cum privirea ei a trecut peste Charles, care o urmărea mustrător, implorând-o să se poarte cuviincios. Sărmanul de el. Aceştia erau prietenii soţiei sale şi, totuşi, el tre- ^ buia să facă eforturi pentru a salva seara. în spatele g lui, Simon stătea în picioare şi îi adresa lui Edith un — zâmbet larg.

- N-ar strica o votcă, a spus ea.

Simon i-a făcut cu ochiul şi s-au abţinut amândoi de la a zâmbi, pentru a nu deveni mai nepoliticoşi decât era cazul.

- Bine, a spus Bob, cu jumătate de gură.

S-a uitat în jur, ca să descopere alte surse de belele, dar Caroline, cu un gest deliberat, a întins mâna peste Eric şi s-a servit cu un pahar de şampanie. Fronturile de luptă se formau deja.

în mod previzibil, mâncarea era cu pretenţii, fiind prezentată cu focuri de artificii. Porţiile nepotrivite erau aranjate ca nişte pălării pentru cocktail şi se succedau într-o ordine searbădă, lipsită de gust, deşi chelnerii francezi, suspicioşi, se agitau nejustificat de mult când ne serveau. Şeful de sală nu voia să ne dea nici o clipă de răgaz şi se foia de colo-colo, ca să verifice fiecare fel, astfel că Simon i-a sugerat la un moment dat să ia loc la masă pentru a se scuti de eforturile prea mari pe care le

făcea. Bineînţeles că noi am râs şi sigur că după aceea omul nu a mai apărut. Cina aceea nu a fost totuşi cea mai cumplită parte a serii, şi asta datorită lui Simon. Cu certitudine că în acea seară el a fost într-o dispoziţie spi- | rituală deosebită. A reuşit să o egaleze pe Anette ° în privinţa povestirilor, fără să o provoace, astfel 2 că amândoi au reuşit să facă lucrurile să-şi urmeze | cursul. Până şi lady Uckfield s-a lăsat cuprinsă de — atmosfera generală, chicotind şi amuzându-se pe seama felurilor costisitoare, dar nesatisfăcătoare.

Pe de altă parte, Charles s-a simţit tot timpul ca într-un adevărat iad. Nu era suficient de iute ca să se prindă de majoritatea poantelor, darămite să mai facă şi el vreuna. Aceşti

omeni nu
aparţineau lumii lui
şi, lucru neobişnuit
pentru el (pentru că
rareori risca să fie
surprins într-o
asemenea postură),
s-a văzut copleşit
numeric. Spre
deosebire de tatăl
lui, nu se pricepea
să flirteze, iar spre
deosebire de mama
lui, nu avea mai
deloc simţul
umorului. O dată
sau d

edouă ori, Caroline a încercat să-l salveze, numai că şi ea era într-o dispoziţie proastă, astfel că, în cele din urmă, Adela a fost aceea care l-a îndemnat să vorbească despre problemele legate de îmbunătăţirea condiţiilor de vânătoare de la Feltham. Din câte se părea, el reorganizase totul în urmă cu trei ani, după o pauză destul de îndelungată, iar subiectul l-a Scut să se debaraseze într-un fel de tensiunea acumulată, însă până şi acest lucru s-a bucurat de prea puţin succes, pentru că exact în momentul în care Simon, povestind despre nu ştiu ce film în care el jucase, unde regizorul de platou umpluse cada cu apă aproape fiartă în loc de apă rece, s-a oprit ca să rostească poanta finală, liniştea generală a fost spartă de glasul lui Charles:

- **Problema cea mai importantă este să se lase o fâşie nelucrată de pământ cât mai mare, lucru pe care, bineînţeles, mulţi fermieri nu vor să îl facă...**

Simon a pufnit în râs.

- **Mda, evident, Charles este fascinat de această problemă, a spus el.**

A spus-o pe un ton destul de plăcut, după părerea mea, şi totul ar fi trecut neobservat dacă Edith nu ar fi rostit cu voce tare:

- **Of, Charles, mai termină cu partidele tale de vânătoare.**

îmi închipui că, într-un anumit fel, ea a crezut că acea replică putea fi interpretată

drept o glumă şi că aveam să zâmbim cu toţii, numai că lucrurile au ieşit pe dos. Glasul ei a fost răstit şi aspru, iar mie mi s-a părut lipsit de sentiment, ceea ce, în prezenţa părinţilor lui Charles, a dat naştere unei vibraţii jenante şi ciudate pentru cei aflaţi la masă. Am văzut cum Anette a încercat să-i surprindă privirea lui Bob, şi am simţit cum Adela m-a călcat pe picior.

Charles a ridicat privirea, mai curând jignit decât supărat, amintindu-mi de un căţeluş ce a fost plesnit pentru că altul a urinat într-un loc nepermis.

- Vă plictisesc prea mult? a întrebat el.

S-a lăsat o scurtă pauză, după care Eric, crezând, în mod eronat, că era glumeţ, ori, lucru mai probabil în acea situaţie, doar ca să se arate răutăcios, a zis:

- Da, ne plictiseşti. Mai bine bea ceva.

Apoi s-a apucat să-i toarne vin în pahar, dar Charles a clătinat din cap.

- De fapt, nu-mi dau seama de ce, dar mă simt groaznic de obosit. Apoi şi-a întors privirea supărată spre Bob. Mă ierţi dacă sar peste cafea şi plec acasă chiar acum?

Cu mult timp înainte de a ajunge să scoată cârdul de credit din buzunar, Bob

ştia că seara se dovedise cea mai nefericită din viaţa lui, de aceea a clătinat din cap, cu un aer vesel:

- Sigur că da! Poţi pleca. Ne descurcăm noi în continuare.

Charles a surâs şi s-a ridicat în picioare.

- Bine, atunci cred că o să plec, dacă nu vă e cu supărare. Avem maşini suficiente, da? Te descurci, scumpa mea?

Pe bună dreptate cei prezenţi se aşteptau ca Edith să sară în picioare, să spună că şi ea se simţea obosită şi să plece împreună cu soţul. în mod normal, aşa ar fi procedat, numai că în acea seară parcă intrase nu ştiu ce diavol în ea. Ori poate era vorba doar de o simplă dorinţă carnală. în orice caz, ea nu a spus nimic şi nici nu a făcut vreun gest, astfel că Simon a fost acela care a spart tăcerea.

- Nu-ţi face griji în legătură cu Edith. O aduc eu acasă.

Charles s-a uitat la el şi, pentru a doua oară, au ajuns să se „măsoare din ochi", după cum spun americanii. S-ar fi putut spune că Charles, bogat, deţinând un titlu şi fără să arate deloc rău în stilul lui, specific anilor treizeci, deţinea toate atuurile, lucru care, în ultimă instanţă, era adevărat, numai că Simon Russell, simţindu-se călare pe situaţie şi cât se poate de atrăgător, răspândea în acea seară,

ori mai curând radia, o încredere charismatică în jurul său. Toţi cei aflaţi la masă au văzut cum Charles a pălit dinaintea lui, iar eu, cel puţin, am avut brusc un sentiment de milă faţă de acel bărbat care avea totul la picioare. Evident, privind retrospectiv, ştiu că Simon afişa siguranţa bărbatului îndrăgostit, care se simte iubit, în vreme ce Charles manifesta spaima bărbatului pe care îl paşte ruina, dar chiar şi dacă n-ar fi fost conştient de acest fapt, silueta lui Russell, cu haina lui cambrată din catifea albastră, cu părul şi ochii lui strălucitori, arăta ca întruchiparea unei forţe de neînfrânt dintr-o pictură mitologică. Afirm asta pentru ca restul lumii să se arate mai puţin indignată şi mai iertătoare faţă de Edith. Analizând scena dintr-o privire, lady Uckfield a luat cuvântul:

- Domnule Russell, e foarte drăguţ din partea dumi- tale. Eşti sigur? A schimbat apoi dispoziţia tuturor, ridicându-se în picioare şi silindu-i şi pe ceilalţi să procedeze la fel. Doamnelor, ce-ar fi să ieşim puţin? Sau rămânem cu toţii aici?

Până şi în acel moment dificil pentru onoarea familiei, ea nu a rezistat ispitei de a evidenţia faptul că socotea acel loc drept extraordinar şi, prin urmare, neguvernat de regulile obişnuite ale existenţei ei. Am mai afirmat că am ajuns să o admir foarte mult pe lady Uckfield şi acesta a fost unul dintre

momentele care mi-au confirmat părerea pe care o aveam despre ea. îşi văzuse fiul ridiculizat, asistase la scena în care el fusese alungat, într-un fel, chiar de soţie, îşi dădea seama prea bine de pericolul ce plutea în aer în urma ofertei făcute de Simon şi, totuşi, nu ar fi recunoscut vreunul din aspectele constatate pentru nimic pe lume. Ar fi preferat să-şi taie limba decât să lase cuiva impresia că o deranja ideea ca Edith să călătorească spre casă, pe întuneric, alături de Simon. Cu toate acestea, ar fi dat o sută de mii de lire atunci, pe loc, numai ca să-l vadă pe Russell dispărând pe veci din viaţa ei. Dacă Edith ar fi dovedit stăpânirea de sine a soacrei ei, nu ar fi izbucnit nici un scandal, nici atunci, nici în viitor.

Revenind în oribila „sală de retragere", lady Uck- field mi-a făcut un semn discret să mă aşez alături de ea. Chiar dacă se simţea neliniştită, nu şi-a trădat acest simţământ deloc.

- **Dă-mi voie să te felicit pentru alegerea făcută.**
- **Să înţeleg că vă bucuraţi pentru mine?**
- **Ei, ca amică a ta, sunt încântată, dar ca gazdă sunt *furioasă*. Am zâmbit, pentru că rostise adevărul. Avea să-mi ierte obrăznicia de a fi încetat să mai fiu burlac, dar numai din cauza faptului că procedasem „corect". Când o să fie nunta?**

I-am explicat că, deşi aveam toate motivele să cred că alesesem bine, încă nu se stabiliseră toate amănuntele. După părerea mea, totul avea să aibă loc peste cinci ori şase luni. Şi, o
să aveţi copii? La asta v-aţi gândit? Sunt o femeie g în vârstă, aşa că-mi pot permite să pun o asemenea — întrebare.

Am ridicat din umeri.

- **Chiar nu ştiu. Amândoi vrem copii, dar ştiu prea bine că momentul trebuie ales de soţie, nu-i aşa? La urma urmelor, sarcina mea e destul de uşoară.**

Lady Uckfield a râs.

- **Bineînţeles. Dar să nu zăboveşti prea mult. Sper că la fel vor proceda şi Charles şi Edith.**

M-a privit în ochi în momentul când a zis asta, deoarece amândoi ştiam bine că ei aşteptaseră deja prea mult. Dacă în acele momente Edith s-ar fi agitat în preajma vreunui căpşor blond din camera copiilor, sau dacă ar fi fost însărcinată, umbra acelui coşmar ce ameninţa să se materializeze ar fi dispărut.

- Sunt întru totul de acord, am zis eu

.13

Când Simon a lansat oferta de a o conduce acasă pe Edith, m-am întrebat dacă urzeala lui avea să fie dejucată de prezenţa

altor pasageri în maşină, însă de îndată ce am ieşit din casă am observat că nu era cazul: bancheta din spate a automobilului său era în întregime ocupată de două scaune şi, din câte am avut impresia, o grămadă de unelte de grădinărit. Am simţit că lady Uckfield, aflată alături de mine, remar- § case acelaşi lucru. Bănuiala mea era că intenţionase —

să meargă împreună cu nora ei, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea cum să încapă în sărăcăciosul Ford Cortina. Le-am oferit ei şi lordului Uckfield locuri în Mini-ul Adelei şi, aruncând o privire spre Eric, care venise cu un Range Rover parcă de jucărie, amândoi au acceptat. Lady Uckfield şi cu mine ne-am îngrămădit pe bancheta din spate, lăsându-i pe lordul Uckfield şi pe Adela în faţă. Eric a făcut un gest ne-răbdător către ei, însă în stilul ei sublim, lady Uckfield s-a prefăcut că nu observă. Am demarat, lăsându-i pe
Bob şi Anette în grija lui Eric, a cărui faţă se înroşise de iritare.

- Sper că nu s-a supărat, a spus lordul Uckfield.

Lady Uckfield a făcut o uşoară *moue*[1] din buze.

- Asta e, a zis ea.

[1] „Strâmbătură", în lb. franceză în original (n. tr.).

Am călătorit în tăcere o vreme, gândindu-ne cu toţii la Simon şi Edith, a căror maşină nu se vedea nicăieri.

- Nu vi s-au părut extraordinare locurile acelea? a întrebat la un moment dat lady Uckfield. Cine credeţi că se duce acolo?

- Parcă li se spune „tineri de succes" celor ce frecventează astfel de locuri, nu? a spus lordul Uckfield, rostind o parte din cuvinte între ghilimele, încântat de faptul că era la curent cu aceste lucruri.

- Ei, nu poate fi vorba doar de astfel de tineri. Să fie chiar atât de numeroşi? în orice caz, prin zona noastră nu cred să existe prea mulţi. Presupun că vin aici şi americani. Mare păcat, zău aşa.

- Eu, una, nu ştiu ce să zic, a spus Adela. Prefer să văd casele vechi transformate în hoteluri decât în birouri ale consiliului comunal sau în praf şi pulbere.

- Cred că ai dreptate, a spus lady Uckfield cu o umbră de îndoială în glas.

în realitate, ea le-ar fi preferat locuite de aceiaşi oameni manieraţi şi bogaţi care le ocupaseră şi în urmă cu o sută de ani. Până şi de oameni precum cei din familia de Marney, chiar dacă nu îi plăceau. Pentru ea, schimbările aduse de secolul XX nu erau benefice. Trecerea timpului îi estompase amintirile, astfel că, la fel ca bătrânii care îşi aduc aminte doar de zilele însorite ale copilăriei lor, ea nu găsea nimic rău ori meschin în Anglia tinereţii sale.

Opiniile ei mi s-au părut interesante. Chiar dacă viziunea despre trecut nu era aşa de inexactă sau stranie cum ar fi socotit Jeremy Paxman[1], credinţele lui lady Uckfield erau pe cale de dispariţie în ultimi anii ai secolului. Manifesta o încredere absolută în judecata celor din clasa ei, lucru rar întâlnit din 1914 încoace. Fără îndoială că o asemenea încredere era destul de obişnuită înainte, motiv pentru care societatea edwardiană trebuia să fi fost un loc în care puteai să trăieşti relaxat din punct de vedere filozofic. Dacă erai aristocrat, fireşte.

Simon a dat un adevărat spectacol până să scoată cheile maşinii din buzunar, astfel că celelalte automo- — bile plecaseră când el abia pornea motorul. Apoi s-a întors să o privească pe Edith, care-şi ţinea paltonul strâns pe lângă corp şi stătea rezemată de portieră. Erau ca doi jucători, având cărţi la fel de bune, iar acum, în cele din urmă, rămăseseră singuri, fiecare cu intenţia lui. Cu „intenţie”, întrucât ceva din atitudinea
nepoliticoasă a lui Edith faţă de Charles, dar şi ceva din obrăznicia lui Simon de a se oferi să o ducă cu maşina pe Edith reprezentaseră semnale transmise de unul

[1] Jeremy Paxman - jurnalist britanic, prezentator de televiziune, recunoscut pentru stilul incisiv, coroziv şi uneori ireverenţios în care se adresează invitaţilor săi (n. tr.).

către celălalt că distracţia era pe cale să înceapă. Observând zâmbetul de pungaş al lui Simon, cuta uşor strâmbă apărută în colţul gurii, acolo unde barba începuse deja să-i crească, Edith şi-a simţit trupul vibrând de excitaţie sexuală. A rămas şocată de cât de imperioasă era propria dorinţă carnală. Mai avusese relaţii cu bărbaţi de care se simţise atrasă, şi-a adus aminte că îi plăcuse să facă dragoste cu George, şi fusese o vreme, mai ales înainte de căsătorie, trebuia să recunoască asta, când savurase gândul de a rămâne singură cu Charles, însă acum era foarte conştientă că g situaţia era cu totul diferită. Privind în ochii de un § albastru-închis ai lui Simon, şi-a dat seama că nu-şi 2 dorea altceva decât să rămână goală împreună cu el. | Voia să-i simtă trupul musculos, lipit de ea, pătrun- — zând-o. îi era cald şi avea o uşoară senzaţie de disconfort. Emoţia terifiantă şi ameţitoare la gândul că e pe cale să-şi încalce principiile i-a provocat un gol în stomac.

- N-ar fi cazul să pornim? a întrebat ea.

Simon o urmărea atent. O şuviţă din părul ei blond îi căzuse peste ochii bleu-gri, iar ea a îndepărtat-o cu un gest de răzvrătire. După ce rostise întrebarea, gura îi rămăsese întredeschisă, cu buze umede, printre care, pe întuneric, dinţii albi de abia se întrezăreau. Şi Simon se simţea excitat,

dar nu în acelaşi fel ca Edith. Făcuse până atunci dragoste cu multe femei frumoase, şi nu gândul la deliciile sexuale era acela care îl stârnea. Era vorba de certitudinea atracţiei pe care o exercita asupra ei.

Era perfect conştient de propria frumuseţe, căreia îi acorda respectul cuvenit, bucurându-se de ea, pentru că simţea, fără a se înşela defel, că aceasta era esenţa puterii lui. Acest adevăr simplu constituia fundamentul farmecului său atunci când flirta cu cineva. El trebuia să smulgă o anumită reacţie la atracţia fizică pe care o exercita asupra fiecăruia, fie el prieten sau duşman, bărbat ori femeie. Abia atunci, înconjurat de strălucirea călduroasă a admiraţiei acestor necunoscuţi, se putea simţi relaxat şi fericit. Cu cât situaţia era mai ameninţătoare, cu atât mai mult simţea nevoia să fie dorit, dar dorit din punct de vedere fizic. îşi petrecea viaţa aruncând priviri focoase, zâmbind enigmatic, clipind şi făcându-le cu ochiul unor necunoscuţi, doar ca să se convingă că era stăpân pe | situaţie. Inutil de spus că lăsa în urmă un şir de per- — soane contrariate şi rănite în sentimentele lor, care răspunseseră vreme de săptămâni sau chiar luni întregi unor semne evidente de interes sexual sau doar romantic, pentru a descoperi doar că, imediat ce fuseseră prinse în plasă, el nu mai avea nevoie de iubirea lor, ignorându-le

de parcă ar fi fost nişte simpli copaci pe o câmpie.

Nu-şi făcea cine ştie ce probleme în legătură cu această nevoie a lui de a se simţi admirat. Se aştepta, pur şi simplu, ca înfăţişarea lui să doboare orice barieră, chiar dacă îşi dădea oarecum seama că acea comportare nu era tipică pentru o personalitate bine formată, într-un fel, această lipsă de încredere în celelalte calităţi ale lui sugera că orgoliul i se împletea foarte strâns cu un soi de modestie. Nu manifesta un respect real faţă de propriul intelect şi, în ciuda bravadei pe care o afişa, îşi dădea seama că era stângaci şi nelalocul lui în societatea aleasă. Având în vedere aceste motive, probabil că aspiraţiile lui burgheze, combinate cu dorinţa lăuntrică de a stârni admiraţie, au fost cele care l-au împins către Edith. Ironia era că ea vedea în el un fel de evadare din viaţa de la Brough- ton, în vreme ce el, în mod oarecum deconcertant, vedea în Edith poarta de intrare într-o asemenea lume. Atunci, aceste adevăruri le erau amândurora necunoscute. Pe scurt, se doreau unul pe altul.

Dorinţa carnală, acea stare cunoscută îndeosebi sub numele de „îndrăgostire", este un soi de demenţă. Este o distorsionare a realităţii, dar atât de considerabilă, încât ar trebui, pe drept cuvânt, să ne permită celor mai mulţi dintre noi să înţelegem

celelalte forme de nebunie şi să manifestăm mai multă simpatie faţă de cei afectaţi de ele. Şi, cu toate acestea, ştim cu toţii, ea este o demenţă care, indiferent cât de aprinsă, rareori durează mult. Şi, contrar părerii încetăţenite privind subiectul, nu se întâmplă prea des ca dorinţa carnală să facă loc unei „iubiri mai profunde şi cu o semnificaţie mai adâncă". Există şi excepţii, desigur. Unii soţi se „iubesc" o veşnicie. însă, de regulă, dacă perechea este cu adevărat bine alcătuită, ea face loc unei prietenii calde şi interdependente, îmbogăţite de atracţia fizică. în cazul în care combinaţia este nefericită, dorinţa se ofileşte în plictiseală sau, dacă cei doi au făcut prostia să se căsătorească, între ei apare o ură surdă şi neîmpăcată. Dar în mod paradoxal, indiferent cât de dement şi suferind ar fi cineva, puţini dintre noi se bucură simţind cum patima se stinge. Reîntâlnind obiecte ale dorinţei care cândva au lăsat o cicatrice ce ne-a chinuit vreme de câteva sezoane sau chiar ani, persoane a căror voce la telefon stârnea emoţii de neînchipuit, a căror expresie, oricât de neînsemnată, putea declanşa un dangăt de clopote ale sexualităţii dinlăuntrul nostru, câţi dintre noi nu-şi cercetează în zadar eul cel mai ascuns, ca să caute a evoca măcar o urmă a atracţiei de altădată? După ce am vărsat lacrimi amare şi zadarnice pentru o iubire ce a dat greş, revăzând „g fiinţa

adorată cândva, câţi dintre noi nu se arată deza- — măgiţi când descoperă că s-a şters orice urmă a puterii pe care aceasta o avea asupra noastră? Sau cât de des s-a opus cineva revelaţiei eliberatoare, potrivit căreia acea persoană a început de fapt să ne irite, pentru că ea pare a fi cea mai urâtă dovadă de infidelitate faţă de visele noastre cele mai intime? Cu toate că majoritatea oamenilor s-au simţit cât se poate de nefericiţi în perioada cât au fost îndrăgostiţi, aceasta este starea după care fiinţa umană tânjeşte mai presus de toate.

Chiar aşa fascinată cum se simţea în acele momente, Edith nu-l vedea pe Simon ca făcând parte din viaţa ei de-atunci încolo. însă uitase de mult iritarea pe care i-o provocase verbozitatea lui ce nu avea alt scop decât flirtul, iar acum îi plăcea la nebunie să-i asculte tribulaţiile, speranţele, visele - şi asta doar pentru că îi plăcea să-i vadă mişcarea buzelor - iar apoi, aşa minunat cum arăta, el o făcea să se simtă atât de caldă şi de dorită. îi făcea plăcere să-l simtă aproape, ca braţul lui să se şteargă de mâneca ei, ca palma lui să atingă dosul mâinii ei, însă nu reuşea să vadă şi să gândească dincolo de aceste amănunte. Ori, mai curând, nu făcuse asta până în acel moment. Din nefericire pentru ea, el îi apăruse în viaţă într-un moment de *ennui*| înainte de căsătorie, în timp ce căsca de plictiseală răspunzând la telefonul agenţiei

imobiliare, visase la toată varietatea pe care noua ei viaţă avea să i-o aducă, dar nu ţinuse cont de faptul că, după câteva luni, acea viaţă nouă avea să intre în rutină. Aşa se face că se plictisea şi, după ce anticipase că împlinirea aspiraţiilor sale sociale avea să aducă cu sine numai senzaţii tari, acum găsea plictiseala mai groaznică decât era în realitate.

Treptat, dar în mod inexorabil, ea îngăduise ca afecţiunea faţă de Charles, atâta câtă era, să fie suprimată de incapacitatea lui de a-i stârni interesul. Cu toate acestea, într-un colţişor al minţii, Edith era

[1] „Plictis", în lb. franceză în original (n. tr.).

conştientă că nu trebuia să procedeze astfel. Dacă, la fel ca soacra ei, ar fi constatat şi acceptat limitele soţului, atunci între ei ar fi existat un sentiment de amiciţie. Dacă nu s-ar mai fi aşteptat ca el s-o amuze, atunci s-ar fi putut bizui pe el pentru acele lucruri pe care el i le-ar fi putut oferi: fidelitate, siguranţă, chiar iubire, în stilul lui, lipsit de imaginaţie. însă cum ea nu recunoscuse niciodată în sinea ei că se căsătorise în mod deliberat cu un bărbat pe care nu-l iubea, doar pentru poziţia lui socială, tot astfel nu reuşea acum să accepte răspunderea pentru faptul că trăia alături de un soţ mai plictisitor şi mai puţin inteligent decât ea. Edith părea să fie convinsă că Charles era răspunzător de

faptul că nu aveau o viaţă mai activă la Londra, după cum tot el se făcea vinovat pentru că ea era mai îngrozită de clipele petrecute alături de el decât de orele de singurătate. La toate acestea „se adăuga faptul că permisese deja să alunece într-o g situaţie foarte primejdioasă, accesibilă doar celor care — aveau o viaţă „publică", foarte bine mediatizată, aceea de a juca rolul soţiei fericite şi deschise faţă de mulţimea care o adora, lucru ce slujeşte întotdeauna scopului de a scoate în evidenţă inerţia glacială a vieţii private. Având în vedere cât de respectată era de săteni, dar şi de lucrătorii de pe proprietatea familiei, datorită acţiunilor caritabile la care participase, ea chiar începuse să creadă că acea femeie fericită şi elegantă pe care o văzuse reflectată în ochii lor (dar şi ai presei locale) era un lucru cât se poate de real, şi că, probabil, Charles se făcea vinovat de faptul că el nu reacţiona la fel ca susţinătorii ei provinciali, care o adorau.

Nu s-ar putea afirma că avea o înclinaţie pentru situaţii primejdioase. Acceptase oferta lui Simon de a o duce acasă şi ca să o enerveze pe soacra ei. în realitate, când s-au trezit singuri pe întuneric pentru prima oară, fusese chiar surprinsă de forţa atracţiei fizice. Dar ceea ce a uluit şi mai mult a fost senzaţia de uşurare datorată faptului că buna ei dispoziţie creştea, iar odată cu aceasta, a

perceput savoarea amețitoare a unui potențial încă neexplorat. Și brusc și-a dat seama, ca urmare a unei revelații scurte și orbitoare, că era tocmai ceea ce pierduse din clipa căsătoriei. Luni întregi avusese impresia că viața ei era prestabilită. Avea senzația că se luaseră toate deciziile importante, pe care acum nu trebuia decât să le respecte. Și totuși, iat-o în aceste momente, uitându-se la catifeaua reiată a pantalonilor lui Simon întinzându-se pe coapsa lui și având un sentiment delicios că între acea clipă și moarte încă existau posibilități neașteptate.

Când am ajuns la Broughton, soții Uckfield ne-au invitat să bem ceva. Cred că ar fi preferat să ne îndreptăm direct spre casele noastre, dar noi am acceptat, în parte din politețe, dar și datorită sentimentului aceluia macabru pe care îl avem când bănuim că seara încă nu s-a încheiat. Eram amândoi (sau, mai degrabă, eu) curioși să vedem dacă Charles se dusese direct la culcare, cât avea să le trebuiască lui Simon și Edith să ajungă acasă, felul în care avea să reacționeze lady Uckfield - de fapt, diversele aspecte ale cazului, care abia de atunci încolo aveau să se dezvăluie.

L-am găsit pe Charles în salon. Cu un pahar de whisky pe care abia îl atinsese, așezat pe măsuța de lângă el, privea probabil în gol când ne-a auzit pașii. în orice caz, părea a fi foarte tulburat în fața

revistei pentru femei pe care o înşfăcase şi o ridicase în dreptul ochilor atunci când am intrat noi. A adus scotch pentru mine şi tatăl lui şi apă pentru Adela (băutura lipsită de strălucire pe care ea o preferă seara târziu) şi ne-am aşezat cu toţii. Nu am rămas multă vreme astfel, pentru că am auzit în scurt timp zgomotul Scut de Range Rover-ul lui Eric. Cei patru au dat buzna în încăpere. ii

- Unde-i Edith? a întrebat Eric, foarte vioi, fericit «i desigur să constate că ea încă nu se întorsese şi că, 283 prin urmare, el era în avantaj.
- Sper să nu fi făcut vreo pană, a spus Adela cu glas ferm.
- Vai de mine! S-ar putea întâmpla aşa ceva? s-a mirat lady Uckfield.

Primind instrucţiunile transmise pe muteşte de Adela, am dat din cap.

- Maşina lui Simon e o rablă. Şi eu sper să nu fi păţit ceva.

Lady Uckfield şi-a dat seama imediat că aceea era salvarea de care îşi putea lega speranţele pe viitor. Nu s-a arătat tocmai recunoscătoare pentru asta. Dacă şi-ar fi declarat recunoştinţa, ar fi însemnat să admită că se crease o situaţie neplăcută. S-a dovedit însă ceva mai caldă când s-a aşezat alături de Adela pe canapea şi a început să se intereseze de sănătatea mătuşii ei.

Eric nu s-a lăsat.

- Le-a trebuit o veşnicie până să pornească maşina aia, a spus el. Noi aproape că ieşisem pe poartă când am auzit motorul automobilului său pornind.

Cu toate acestea, pierduse startul. Cu cât întârzia mai mult acea pereche de păcătoşi, cu atât mai mult se putea ascunde familia la adăpostul temerii privind o pană de motor sau un accident. Astfel, toate cele-lalte motive care ar fi putut provoca întârzierea lor au fost înlăturate.

în vreme ce discuţiile au căpătat un caracter mai general, iar noi ne-am aşezat comod pe scaunele şi canapelele din încăpere, Charles s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă vreau să-l însoţesc până în birou. Am uitat ce motiv a invocat, vreo carte sau fotografie pe care ţinea să mi-o arate, ceva de genul acesta, dar amândoi ştiam că, pur şi simplu, el voia să discute cu mine între patru ochi. Am încuviinţat cu un gest din cap şi l-am urmat, fiind stingherit de zâmbetul uşor batjocoritor al lui Chase. Aici am pornit pe un coridor ce ducea spre stânga. Nu prea aveam chef de discuţii, întrucât începusem să mă simt răspunzător pentru harababura pe care abia în acele momente o perce- peam ca pe o ameninţare. La urma urmelor, eu fusesem acela care îl adusese pe Simon în sânul familiei. Dacă nu aş fi fost angajat să joc în acel film, sunt convins că el nu ar fi pătruns nicicând în cercul fermecat al familiei.

Biroul lui Charles, având o uşă pe care se lăfăia unul dintre acele anunţuri cu „accesul interzis străinilor”, pe care îţi face plăcere să ştii că îl poţi ignora, era o cameră măruntă situată într-un colţ al clădirii, la oarecare depărtare de salon şi sufragerie. Era o prelungire a bibliotecii, aflată la etajul principal, astfel că beneficia de nişte cornişe şi cadre de uşi atrăgătoare şi, în cursul zilei, de o privelişte plăcută spre parc, prin ambele ferestre înalte. Dacă ar fi fost deschise, uşile duble ar fi trebuit să lege biroul de încă- i| perea mai spaţioasă, însă cum biblioteca era una dintre ^ camerele incluse în programul de vizitare, ele rareori 285 rămâneau deschise. Şemineul era foarte discret, unul dintre acelea confecţionate din marmură roz, iar pereţii fuseseră acoperiţi cu damasc roz, care se întindea de la podea până în tavan. Corpuri înalte de bibliotecă erau lipite de pereţi, de parcă ar fi fost concepute exact pentru acea încăpere. Deasupra şemineului atârna un portret al unei străbune costumate ca pentru un bal mascat, cu rama aurită. Pe piedestalul de dedesubt se aflau numeroase invitaţii, instantanee, bilete, felicitări - hârţogăraia prin care aristocraţii îşi demonstrează relaţia degajată cu mediul.

- îmi place aici, am spus eu. Unde e salonul lui Edith? Alături?

Charles a clătinat din cap.

- E sus, a mormăit el. Foarte aproape de dormitorul nostru.

El s-a holbat la mine fără să spună nimic şi, în loc să-i răspund cu o privire la fel de îngrijorată, am preferam să-mi plimb ochii peste cotoarele cărţilor din corpurile de bibliotecă aflate în jur. *O poţi ierta?* de Trollope mi-a reţinut privirea şi mi-a oferit prilejul unui surâs ironic şi neloial. *El ştia că avea dreptate,* de acelaşi autor, m-a trezit la realitate. Nu-mi dau 5 seama dacă în acele momente am înţeles limpede capa- d citatea lui Charles de a fi gelos, pentru că nu aveam 2 o cunoaştere precisă a capacităţii lui de a reacţiona | emoţional. Faptul că un individ nu este din cale-afară — de inteligent nu reprezintă un îndrumar în astfel de situaţii. Oamenii pot fi ridicoli sau proşti, dar şi extrem de complicaţi, aşa după cum pot fi inteligenţi, dar incapabili de sentimente profunde.

- Ce crezi? l-am auzit spunând şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă mi se cerea părerea referitor la vreo oarte neobişnuită, însă, după ce am reuşit să-i văd faţa lui Charles, mi-am dat seama că nu era cazul. Ca să fiu sigur că am înţeles bine, i- am răspuns prin- tr-o întrebare:

- La ce te referi?

- Ce pun la cale?

Era îmbufnat şi ţepos, aşa că mi-am dat seama că treceam la faza cu discuţia „de

la bărbat la bărbat". M-am cutremurat în faţa unei asemenea perspective. Lăsând la o parte orice considerente, cred cu fermitate în ideea aflată la baza armoniei casnice, respectiv: „cu cât spui mai puţine, cu atât se vindecă rana mai repede", idee ce nu a fost infirmată de instituţia matrimonială.

- **Ei, Charles, termină, am zis eu cu prietenie, sugerând că cei doi nu puneau nimic „la cale". Nu sunt convins că m-am dovedit necinstit alegând să dau acel răspuns. Ar putea să sune naiv, dar, privind retrospectiv, deşi Edith şi Simon se simţiseră atraşi unul de celălalt încă de a doua zi după ce se cunoscuseră, nu ştiu dacă remarcasem atracţia reciprocă până în acea seară.**

- **M ai bine termină tu, a zis Charles, ceva mai aspru decât de obicei. —**

- **Uite ce e, am zis eu pe un ton conciliant, în situ- [287] aţia că mă întrebi dacă ştiu ceva, te asigur că nu am habar. în caz că vrei să ştii ce cred eu, te asigur că nu cred mai nimic. Cred doar că se plac mult, şi atâta tot. E atât de cumplit? De când te-ai căsătorit, n-ai vrut niciodată să flirtezi cu cineva?**

- **Nu, mi-a răspuns Charles, trântindu-se într-un scaun Chippendale şi lăsându-şi coatele pe cel de-al doilea birou, frumos, dar dezordonat. Şi-a prins capul în mâini în timp ce vorbea şi a început să-şi**

treacă degetele prin păr. Parcă poza pentru o statuie a deznădejdii. Mă simțeam nelalocul meu, căci mi-am dat seama că greşisem gândind că o mângâiere caldă avea să rezolve situaţia şi, cu toate acestea, nu doream să îndrept discuţia către un alt nivel de intimitate, lucru care ar fi putut fi interpretat de Charles, pe care chiar şi atunci nu ajunsesem să-l cunosc prea bine, drept o impertinență. îmi părea rău pentru el şi doream să găsesc o cale pentru a-i uşura povara, în loc de a o spori. Gândurile mele detaşate au fost întrerupte de un suspin ce venea dinspre birou.

- Nu mă iubește, înțelegi?

Rostise aceste cuvinte spre vraful de hârtii aflate în faţa lui, dar cum remarca îmi era probabil adresată, am încercat să găsesc răspunsul cel mai potrivit.

Desigur, situaţia era îngreunată de faptul că afirmaţia lui Charles, deşi simplu formulată, reprezenta, în esenţă, adevărul. în mintea mea nu exista nici o îndoială că Edith nu-l iubea atunci pe Charles. Nu-l dorea (ceea ce, desigur, doar am putut intui la vremea aceea), nu se bucura de tovărăşia lui, nu-i împărtăşea interesele, nu îi plăcea aproape nici unul dintre prietenii lui. Dar nu cred că ea îl detesta, de fapt, dar nu puteam răspunde în acel fel la ţipătul lui de durere. Am rămas tăcut, ceea ce presupun că reprezenta în sine un acord tacit, astfel încât Charles a ridicat privirea spre mine.

N-aş putea spune cât de mişcat am fost de suferinţa de pe faţa acelui bărbat simplu, de la ţară. Ochii lui înguşti se înroşeau treptat din cauza lacrimilor care începuseră să-i curgă de-a lungul nasului lung şi osos. Părul lui, de obicei la fel de lins ca al unui bărbat ce făcea reclamă la un balsam în anii treizeci, era zbârlit şi în neorânduială. Marile nenorociri pot fi suportate în mod fermecător de o persoană frumoasă, iar eu am văzut o mulţime de oameni demni la înmormântări, dar, din experienţa mea, am descoperit că trebuie să intri la bănuieli când suferinţa începe să capete un aspect atrăgător. Adevărata nefericire este urâtă, provocând răni şi cicatrici în suflet. Roşesc de fiecare dată când îmi aduc aminte că am rămas uimit de faptul că Charles - un bărbat plăcut, direct, care iubea vânătoarea, gardurile vii şi câinii - avea o inimă ce putea fi frântă. însă aşa stăteau lucrurile, iar eu mă aflam acolo ca să asist la acel proces.

înainte de a apuca să-i răspund, s-au auzit paşi uşori dinspre coridor.

- Charles? Era lady Uckfield. în loc să apeleze, chiar într-un moment de încordare emoţională ca acela, la gestul obişnuit de a bate la uşa unei camere (acţiune care, având în vedere majordomii cu mănuşi albe, joacă un rol extrem de important în dramele istorice făcute pentru televiziune), ea a început să frământe clanţa uşii, ca şi cum i-ar fi fost mai uşor să pătrundă pe Arca lui

Noe. în orice caz, după ce ne-a lăsat amândurora suficient timp să ne îmbrăcăm dacă am fi avut nevoie cumva, fără a mai vorbi de uscarea urmelor de lacrimi de pe obraji, ea a deschis uşa şi a pătruns în încăpere. A, Charles, a zis ea şi i-a zâmbit cu seninătate fiului ei, fără să ia în seamă căderea Romei care stătea scrisă pe faţa lui, s-a întors Edith. S-au rătăcit la ieşirea din oraş. Ce neplăcut... Apoi a făcut un semn din cap către mine. Prietenul tău a plecat direct la fermă.

Parcă debusolat, Charles a dat din cap, în semn de mulţumire, după care a pornit înspre salon. Eu am vrut să-l urmez într-acolo, însă lady Uckfield, strân- gându-mă aproape imperceptibil de braţ, m-a reţinut.

- **Ar fi bine să plecăm şi noi, am zis eu. Bob unde e? Trebuie să-i mulţumesc pentru cină.**
- **S-a dus la culcare, mi-a răspuns ea. Iar drăguţa de Adela a mulţumit deja pentru această seară.**

Apoi am tăcut. Lady Uckfield a rămas lângă şemi- neu, jucându-se alene cu invitaţiile scrise pe hârtie groasă, prin care fiul ei era convocat la diverse festivităţi. Era aprinsă doar o lumină în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, o lampă de birou din sticlă şi bronz aurit, care arunca umbre lungi în jurul ei, iar semiîntunericul îi adâncea cu asprime trăsăturile. Acum îşi

arăta cu adevărat anii. Vălul elegant al bunelor ei maniere s-a dat pentru câteva momente deoparte, iar în faţa ochilor am avut o femeie obosită, îngrijorată, trecută bine de vârsta a doua.

- Ei, n-am ce zice, urâtă treabă, a spus ea, fără să ridice ochii de pe invitaţia la o nuntă, pe care am remarcat un semn cu pixul şi literele „Acc”, cu scrisul lăbărţat al lui Edith.

- Nu ştiu ce să spun, i-am răspuns.

Mă vedeam într-o postură dificilă, deoarece, la urma urmelor, mă aflam în acea casă în calitate de invitat al lui Edith. Se cuvenea să-i fiu loial, şi totuşi consideram că se purtase ridicol. Dacă vreţi, nu mă situam de „partea ei” pentru că mi se părea nepotrivit să ţin partea cuiva în acea chestiune.

- Ba eu aşa cred. A făcut o pauză şi, ca reacţie la tonul ei muşcător, am ridicat ochii spre ea. E mai rău decât îţi închipui. Eric era lângă maşină când au sosit. I-a văzut sărutându-se.

Pentru o clipă am rămas ca „lovit cu leuca”, după cum ar spune un prieten de-al meu. Crezusem că avea să fie vorba de micile greşeli pe care Edith le comisese din plictiseală. Mă aşteptasem la o mică discuţie referitoare la „zburdălnicia” lui Edith. Sigur, am bănuit pe dată că Eric nu se găsea „în apropierea maşinii” lui la

sosirea celor doi, ci că se ascunsese în mod deliberat undeva în preajma intrării, ca nu cumva să scape acea şansă dumnezeiască de a o înfiera pe Edith, pe care în acele momente o detesta îngrozitor. Mai mult decât crezusem până atunci. în orice caz, indiferent de adevăratul lui motiv, sigur nu minţise în legătură cu cele văzute. De dragul vremurilor de odinioară, am încercat să o scot pe Edith din groapa pe care singură şi-o săpase.

- **A, poate îl săruta de noapte bună.**
- **Ba îl săruta cu patimă. El îi băgase mâna sub bluză, iar ea ţinea mâna pe undeva pe sub bordul maşinii. Lady Uckfield a spus acestea cu seriozitatea riguroasă a unui poliţist care depune mărturie în faţa unui tribunal de comitat. Am privit-o lung şi nu am spus nimic. Primul impuls a fost acela de a-mi cere scuze pentru faptul că mă mai aflam acolo şi de a o şterge imediat. Era limpede că nu găseam ceva raţional de spus. Lady Uckfield a continuat: Mare păcat că s-a întâmplat ca la scena asta să asiste tocmai Eric. El este incapabil să păstreze ceva pentru sine şi, oricum, bănuiesc că nu o agreează deloc pe Edith. I-a şi spus Carolinei, care m-a anunţat pe mine. Ea va încerca să-l facă să-şi ţină gura, dar îmi închipui că nu va reuşi. (în toată tărăşenia asta, cel mai mult îmi stârnea interesul atitudinea lui lady**

Uckfield. Mă obişnuisem cu intimitatea ei pătimaşă, pe jumătate şoptită, atunci când îţi împărtăşea ştirile zilei ori locul pe care trebuia să-l ocupi la o cină. Acum însă avea de transmis un secret, iar toată precipitarea ei de fetiţă dispăruse. Parcă era o membră a unei organizaţii feministe, care se adresa unui grup de femei proaspăt recrutate.) Cred că putem spera ca lucrurile să nu fi progresat prea mult, dar nu-mi dau seama ce importanţă ar mai avea acum.

- **O să-i spui lui Charles?**

M-a privit surprinsă.

- **Bineînţeles că nu. Crezi că am înnebunit? (Apoi s-a mai liniştit. Şocul provocat de ideea de a fi socotită din altă lume trecuse. A dat drumul invitaţiei pe care o ţinuse în mână până atunci, apoi s-a apropiat de fereastră.) Cu toate astea, are să afle.**
- **Cum? am întrebat, dorind să sugerez că eu îmi voi ţine gura.**

Ea mi-a zâmbit cu tristeţe.

- **Probabil că îi va spune chiar Edith. în orice caz, sigur îi va spune cineva. Nu găseam nimic util de zis, deoarece, fără îndoială, avea dreptate. în plictisul ei, Edith era perfect pregătită să cedeze acelei dorinţe fatale de a „duce lucrurile până la capăt", lucru pe care foarte multe perechi din ziua de azi par să îl prefere. în contrast vădit cu bunicii lor, care îşi consumaseră mai toată energia în încercarea de a opri cu**

orice preţ ca lucrurile să ajungă la un „anumit” deznodământ. Simţeam că tăcerea mea era nepotrivită, însă, în realitate, nu-mi dădeam seama de ce lady Uckfield îmi povestea toate astea. în ciuda pseudointimităţii de care dădea dovadă, de obicei nu împărtăşea nimic care să aibă un caracter cât de cât personal, darămite scandalos. Probabil că şi-a dat seama de întrebarea g aceasta din atitudinea mea, pentru că a răspuns fără — să fie chestionată: Te-aş ruga să faci ceva pentru mine.

- **Nici o problemă.**
- **Aş vrea să-i spui frumosului Simon să o lase în pace.**
- **Ei bine...**

Dumnezeu să-l apere pe bărbatul care acceptă o astfel de misiune fără să clipească. Indiferent de părerea pe care mi-o formasem despre caracterul sau moralitatea lui Simon, nu eram nicidecum în postura de a juca faţă de el rolul de unchi sfătos.

Lady Uckfield a profitat de ezitarea mea şi a insistat în continuare. Glasul ei a căpătat ceva mai mult din tonul de detaşare obişnuit, astfel că şi-a continuat discursul:

- **E plictisită. Asta este explicaţia. S-a plictisit şi ar trebui să se ducă mai des la Londra. Să se întâlnească mai mult cu prietenii ei. Sau să aibă un copil. Sau să-şi ia o slujbă. De asta are**

nevoie. în ce-l priveşte pe băiatul ăsta... (A ridicat din umeri.) E chipeş, e fermecător şi, în primul rând, se află *aici.* De obicei, schimbările de acest fel apar când începi o viaţă nouă. Asemenea lucruri nu înseamnă nimic. Singura problemă este că a văzut-o Eric. Aproape sigur are să vorbească, şi misiunea noastră este să ne asigurăm că nimeni nu va putea să confirme povestea pe care o va răspândi el.

Am început să văd lucrurile din perspectiva ei. Bineînţeles, totul era de o absurditate supremă, înfiorătoare doar pentru faptul că Charles s-ar fi simţit jignit în caz că ar fi aflat. Aici era marea problemă. Glasul ei fermecător, molcom, a alungat ameninţarea anarhiei şi furtunii ce păruseră la un moment dat să ne înconjoare, făcându-ne să revenim la un ţărm liniştit.

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă, am spus eu.

- Sunt convinsă că aşa vei proceda, iar filmările oricum s-au terminat. Mare păcat că te vom pierde pe tine, s-a grăbit ea să adauge, parcă venindu-şi în fire, dar, cu toate astea...

Am dat din cap şi ea s-a îndreptat atunci spre uşă. îşi îndeplinise misiunea. Intervenise pentru a limita daunele, iar asta făcuse necesară acţiunea de a mă face pe mine confidentul ei. Numai că eu îi eram deja aliat. Lucrurile puteau sta şi mai rău.

- **Lady Uckfield, am spus eu. Ea s-a oprit, întor- cându-se spre mine, rămânând cu mâna pe clanţa sclipitoare a uşii. Să nu fiţi prea aspră cu Edith.**
- **Nici gând, a spus ea, râzând. S-ar putea să nu mă crezi, dar şi eu am fost tânără cândva, înţelegi?**

După aceea, a dispărut, iar eu mi-am dat seama, iară nici o umbră de îndoială, că îşi ura nora la fel cum ar fi detestat orice altă femeie care i-ar fi făcut vreodată fiul să plângă

- .Ce Dumnezeu s-a întâmplat? m-a întrebat Adela, imediat ce ne-am îndepărtat de intrarea principală a casei.
- La ce te referi?
- Păi, în primul rând, voi doi aţi şters-o şi toată lumea era contrariată. După aceea, a dispărut şi Eric. A urmat o scurtă perioadă de calm, după care am văzut persoane intrând şi ieşind pe uşă cu feţe îngrozite, între timp, eu am rămas cu lordul Uckfield, care tot încerca să-mi explice diverse chestii despre creşterea păstrăvilor. Ce-ai făcut atâta vreme? Am crezut că va trebui să dau telefoane ca să-mi găsesc un pat în care să dorm. (Desigur, i-am povestit totul Adelei, după care ne-am continuat drumul în tăcere.) Ce i-ai putea spune lui Simon? Cum să-i smulgi femeia? N-o să te pocnească?
- Nu prea cred. Nu e genul.

Şi atunci?în realitate, nu aveam un răspuns pregătit şi nici nu-mi imaginam cum aş putea juca acea scenă, extrem de jenantă. Şi, pe de altă parte, ce drept aveam să deschid măcar gura în legătură cu acel subiect?

Adela mi-a oferit şi motivul.

- Cred că va trebui să faci toate eforturile pentru sărmana Edith. Ar fi păcat dacă ar da greş după ce a depus atâtea eforturi. Şi pentru nimica toată.

Am ajuns la fermă, unde l-am găsit pe Simon aşezat la masa din bucătărie, având în faţă un pahar de vin. Dispoziţia lui şi simplul fapt că încă nu se culcase păreau să sugereze dorinţa de a purta o discuţie în cursul căreia să se uşureze de povară, deşi probabil că nu avea habar că eu ştiam deja de povara pe care o ducea el în spate. Acesta era un semn îngrijorător. Bella şi cu mine descoperisem deja că lui Simon îi plăcea să povestească despre aventurile lui, ^ în ciuda referirilor permanente la copiii săi şi la mama g
acestora, care îl aşteptau cu dor acasă. Atunci nu —

înţelesesem că pentru el faima de care se bucura în afara familiei era la fel de plăcută ca şi fapta în sine, iar aceasta este o caracteristică extrem de neplăcută a unui bărbat căsătorit, care are relaţii extraconjugale cu o femeie de asemenea măritată. Adela a plecat direct spre camera

ei, iar eu, cu inima grea, am acceptat paharul întins de Simon. Am rămas tăcuţi câteva clipe. într-un târziu, el nu şi-a mai putut stăpâni nerăbdarea.

- **O seară plăcută? a întrebat el.**

Am dat din cap oarecum neconvins.

- **Să zicem. După părerea mea, cina a fost cam scumpă. Bietul Bob... Mi s-a părut că a albit vizibil când a văzut nota de plată.**

A urmat o nouă tăcere. Presupun că nici unuia dintre noi nu îi era limpede cum să abordeze subiectul care ne frământa cel mai mult. De astă dată, am preluat eu iniţiativa.

- **Am observat că nu ai mai venit în casă.**

Simón a clătinat din cap.

- **Când ne-am întors, s-a creat o situaţie destul de jenantă cu cumnatul acela respingător. M-am gândit că era preferabil să sar peste faza aia.**

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Nici nu era de mirare că Simon voia să discute despre ele. Eric îşi făcuse cunoscută prezenţa. Iar statistic vorbind, posibilitatea ca el să păstreze secretul era practic nulă. Eric făcuse o scenă. Din experienţă, ştiam că asta se întâmplă când oamenii chiar vor să facă o scenă.

- **Am auzit despre asta, am zis eu.**

Simon a ridicat privirea.

- Da? De la cine? Nu cumva de la Edith?

Mi-am dat seama că acesta era un obstacol neaşteptat şi deconcertant - şi aşa şi trebuia să fie - însă, în acelaşi timp, în vreme ce îmbujorarea jenată a faptului de a fi fost dat în vileag înflorea pe faţa lui Simon, aceasta a fost urmată de un surâs sfios, care trăda o senzaţie ameninţătoare de încântare pentru că devenise personajul principal al unei situaţii pe care el o percepea drept o dramă romantică. Am simţit un gol şi mai profund în stomac pricepând că, din dorinţa perversă a actorului de a se confrunta cu o criză, Simon avea să profite de acea şansă pentru a rămâne în amintirea noastră.

- Charles ştie?

- Când am plecat eu, nu ştia nimic. Aşa ar trebui? Dar ce anume să ştie?

Simon nu s-a lăsat prins chiar atât de lesne. A râs delicat şi a ridicat din umeri, apoi a mai luat o înghiţitură din pahar. Eu am adoptat o atitudine cât de paternă am putut.

- Simon, te rog să nu creezi probleme. (Cu toate acestea, el a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul afişând acea siguranţă supărătoare a celor ce nu sunt niciodată refuzaţi, ce consideră că legile morale au fost create pentru muritorii de rând. Singura cale de atac părea a fi un apel la bunătatea inimii lui.) Edith mi-e o veche prietenă.

- **Ştiu.**

- **Şi n-aş vrea să asist la nefericirea ei.**

- **Deja e nefericită.**

Exista un oarecare adevăr în spusele lui, deşi mai puţin decât ştia el sau Edith.

- **Acum nu e nefericită nici pe jumătate faţă de cât va fi dacă declanşaţi un scandal ridicol doar pentru că s-a întâmplat ca ea să-ţi apară în cale, iar tu eşti plictisit. El a zâmbit din nou şi a ridicat din umeri. Sigur că mă aflam într-o situaţie deloc de invidiat, pentru că puţine lucruri l-ar fi bucurat mai mult pe Simon decât să fie implorat să scutească o biată victimă de săgeata farmecului său ucigaş. Şi iată-mă pe mine, rugându-mă de Marele Stăpân să se milostivească de o biată fecioară şi să o cruţe. Se simţea în culmea încântării. Am încercat o altă cale, ceva mai dezonorantă pentru mine, şi am zis: Ce va spune soţia ta?**

- **Ce-i cu ea?**

- **Nu se va supăra pe tine?**

Spre deliciul meu, această întrebare a reuşit, în sfârşit, să-i strice puţin buna-dispoziţie - sau cel puţin să-l irite.

- **Păi, cine o să-i spună? Tu sigur n-o vei face.**

Acest lucru era adevărat în ce mă privea, evident, astfel că, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva reacţia mea era exagerată, când am auzit o ciocănitură în geamul din spatele meu. M-am întors şi, spre deplina mea uimire, am

văzut-o pe Edith, cu o eşarfă Hermès legată larg sub bărbie, bătând la geam şi rugând, ca şi Cathy Earnshaw, să fie lăsată înăuntru. Cu toate acestea, Simon nu era HeathclifP, astfel că eu am fost acela care a deschis uşa din spate.

- **Ce naiba cauţi aici? am întrebat-o eu, dar ea a trecut de mine şi s-a apropiat de soba Aga ca să-şi încălzească mâinile.**

[1] Cathy Earnshaw şi Heathcliff - personaje din romanul *La răscruce de vânturi* de Emily Brontë (n. tr.).

- **Nu mă dojeni şi tu. îmi ajung observaţiile pentru seara asta, te asigur.**
- **Charles a aflat?**
- **Bineînţeles. I-a spus Eric.**
- **Dar ştie că te afli aici? Şi de ce ai venit, pentru numele lui Dumnezeu? Nu agrava situaţia.**

în acest timp, Simon nu s-a mişcat şi nici n-a scos vreo vorbă. Apoi, cu un aer calculat, s-a ridicat de pe scaun, şi-a lăsat paharul deoparte, s-a apropiat de Edith şi, fără să se precipite, ca un spectacol oferit mie, presupun, a strâns-o în braţe şi, aplecându-şi capul, a sărutat-o cu mişcările lente şi înfometate ale unei stele moderne de cinema, atunci când este filmată de aproape. Părea că vrea să o înghită cu totul. Vreme de o clipă le-am urmărit capetele blonde legă- nându-se unul lângă celălalt, iar în fundal, la fel ca pe stafiile din cortul lui Richard al III-lea, i-am văzut pe Charles şi pe mama lui, dar şi pe nefericita doamnă

Lavery, ale cărei vise erau incinerate în bucătăria unei ferme din Sussex. Şi, în spatele acestora, siluetele ceva mai îndepărtate ale soţilor Cumnor şi ale doamnei Tenby şi ale fiicelor ei, şi ale tuturor celor care aveau să se simtă satisfăcuţi şi încântaţi în secret (sau chiar pe faţă) văzând dezastrul pe care îl declanşaseră aceşti doi oameni nesăbuiţi.

- Ia spune, a făcut Adela, căreia îi promisesem că aveam să o ţin la curent înainte de a mă duce la culcare. Ea s-a rostogolit în pat, clipind, gata să mă asculte.

- Nici o speranţă, am spus eu.

- N-a vrut să accepte sfatul?

- Din păcate, îi place situaţia asta. În orice caz, nu am apucat să îi dau vreun sfat. Tocmai mă pregăteam, când a apărut Edith. Acum e jos.

Adela a rămas tăcută o secundă.

- Aha, a zis ea. Iar apoi: Deci nu e nici o şansă. Bietul Charles.

După care şi-a lăsat din nou capul pe pernă, trăgându-şi plătura peste el.

La câtva timp după aceste întâmplări, am cerut-o pe Adela de soţie şi cererea mi-a fost acceptată. Trebuie să recunosc, a urmat o perioadă foarte încordată pentru mine, deoarece am fost inspectat de un | şir nesfârşit de rude dezaprobatoare ale viitoarei mele ° soţii, dintre care majoritatea erau cu adevărat iritate 2 la gândul că iubita lor Adela avea să depindă

de cari- = era teatrală a soţului. „Ei, nu pot decât să-ţi doresc — noroc în privinţa acelui temperament artistic”, a sunat urarea primită de Adela de la o mătuşă deosebit de agasantă. După vreo două luni de asemenea demersuri şi reacţii, voiam foarte mult să pun capăt acelei aşteptări. Am decis să ne căsătorim în aprilie şi, cum aceasta este o lună renumită pentru schimbările spectaculoase ale vremii, să organizăm nunta în Londra. Aşa cum a remarcat şi Adela, „nunţile la ţară se pot împotmoli în noroaie”. A fost un „eveniment social”, presupun, deşi nu chiar de anvergura ceremoniei organizate de familia Broughton, dar chiar
şi aşa, cel care a jucat vreodată un rol central la o nuntă mare, fără a mai vorbi de o nuntă la Londra şi de nenumăratele amănunte pe care le presupune aceasta, va înţelege că nu mi-am mai găsit vreme să-mi fac griji legate de Edith şi de al ei *ménage* în lunile premergătoare acelui eveniment. îi invitasem pe soţii Uckfield şi pe soţii Broughton şi, spre încântarea soacrei mele, au acceptat toţi patru să vină la ceremonie. în toiul haosului dinainte de nuntă, asta m-a liniştit, deoarece am presupus că necazurile trecuseră şi situaţia absurdă din acea noapte de toamnă fusese dată uitării. Apoi, cu vreo două săptămâni înaintea evenimentului, am primit un telefon de la Edith.

- **Pe Simon l-ai invitat? m-a întrebat ea.**

Am înţeles imediat că se temea să nu apară vreo situaţie jenantă şi m-am bucurat că o puteam linişti.

- **Nu, nu l-am invitat. N-o să mai ai probleme. g**

Şi am râs cu lejeritate, pentru ca acea seară cum- —

plită să se transforme în scurt timp într-un subiect de glumă între noi.

- **Şi nu-l mai poţi invita?**

Zâmbetul mi-a pierit de pe faţă, înţelegând că mă aflam pe un teren minat.

- **Nu, nu pot, i-am răspuns eu scurt, fără alte explicaţii.**
- **De ce?**
- **Ştii prea bine de ce.**

Ea a făcut o pauză.

- **Pot să-ţi cer un serviciu? Nu i-am răspuns, pentru că mă temeam de ceea ce avea să urmeze, dar nu am fost cruţat defel. Nu ne-ai putea lăsa apartamentul cât vei fi plecat?**

-Nu.

Glasul lui Edith a devenit rece şi distant.

- **Nu. Bine, iartă-mă că te-am deranjat.**
- **Edith, draga mea, am zis.**

(Mereu se întâmplă asemenea lucruri când eşti angajat trup şi suflet într-un alt eveniment major. De exemplu, noaptea dinaintea unui examen de importanţă

crucială este aceea în care îşi găsesc să moară sau să ajungă în închisoare părinţii vreunui prieten apropiat.) Sigur că nu trebuie să te întâlneşti cu Simon aici. Cum i-aş putea face una ca asta lui Charles? Sau nefericitei soţii a lui Simon, fiindcă tot veni vorba? Nu mai face lucruri nebuneşti, te rog. Te implor.

însă ea nu s-a lăsat convinsă. Rostind câteva formule banale, ce nu spuneau nimic, s-a scuzat şi a închis.

I-am povestit Adelei cele întâmplate, iar ea nu s-a arătat surprinsă.

- Simon îşi închipuie că ea îl poate ridica social. Că ea îi poate deschide uşi. E doar un oportunist.

- Nu-mi dau seama cât de mult îl interesează asemenea lucruri.

- Ba îl interesează. Vrea să stea în capul mesei, asta e. 0 să te convingi.

- Ei, nu ştiu cât de mult îl poate ajuta biata Edith în privinţa asta.

Adela a surâs, ceva mai rece decât s-ar fi cuvenit, din câte mi s-a părut.

- Nu poate. Să se socotească fericită dacă mai poate obţine o masă la clubul St James, după ce se termină toată povestea asta. Ce nesocotită...

Adela a fost aceea care m-a îmboldit să privesc spre uşă când, în timp ce întâmpinam şirul de oaspeţi, maestrul de ceremonii a anunţat cu un ton răsunător:

- Marchizul şi marchiza de Uckfield şi contele Broughton, lăsând

cuvintele să i se rostogolească pe limbă, ca şi cum acestea ar fi fost nişte dulciuri delicioase. Şi cei trei au intrat.

- Edith unde este? am întrebat eu.

Charles a ridicat vag din umeri şi nu am mai insistat. în realitate, eram impresionat că familia Uckfield făcuse efortul de a veni la nunta mea. De regulă, astfel de oameni menţin relaţii de prietenie în condiţiile impuse de ei, nefiind dispuşi să accepte J condiţiile tale. La o adică, nu cred că lordul Uckfield — avea habar de ce se văzuse silit să se îmbrace la patru ace şi să-şi sacrifice o după-amiază perfectă, în care ar fi putut urmări cursele de cai din loja sa, dar lady Uckfield, cred eu, începuse să mă placă şi, de asemenea, bănuiam eu, dorea să stabilească o relaţie solidă cu singurul prieten al lui Edith de dinainte de căsătorie, cel care îşi făcuse loc şi în noua ei viaţă. Au fost conduşi în sala de recepţii, iar noi ne-am întors la şirul nesfârşit de mătuşi bătrâne şi alte rubedenii din provincie.

Nu ai defel posibilitatea să stai de vorbă pe îndelete cu cineva la propria nuntă - îndeosebi la o nuntă şic, unde nici nu se pune problema ca lumea prezentă să facă ceva de bun-simţ, propriu clasei de mijloc, cum ar fi să se aşeze şi să mănânce. Mireasa şi mirele sunt pasaţi de la un grup la altul, precum una dintre acele nenumărate tăvi cu gustări, pentru a schimba câteva cuvinte ici,

alte câteva dincolo, pentru a justifica acele călătorii făcute în miez de noapte tocmai din Scoția, ori acele zboruri de la Paris sau New York. Cu toate acestea, Charles a reuşit să mă reţină câteva momente bune.

- Putem lua masa împreună după ce vă întoarceți £ din voiaj? m-a întrebat el.

0 Am încuviințat şi i-am zâmbit, dar am evitat să £ discutăm chestiunea, întrucât începutul căsătoriei cuiva

1 pare momentul cel mai nepotrivit pentru a analiza probabil sfârşitul mariajului altuia. Trebuie să recu-

306 nosc, m-am simţit măgulit că, de astă dată, Charles mă socotea atât prietenul lui, cât şi al lui Edith, flatat, dar şi oarecum răzbunat, deoarece cu siguranţă eram de partea lui, dacă se punea problema de a ține partea cuiva în acea situație. Ştiam suficient de bine că nu eram unul dintre amicii apropiați ai lui Charles, dar aveam meritul de a putea discuta despre soția lui, pe care o cunoșteam destul de bine, lucru cu care prietenii lui, care nu o mai întâlniseră înainte de căsătorie, nu se puteau lăuda.

Am petrecut împreună cu Adela aproape două săptămâni încântătoare la Veneția, iar când ne-am întors la apartamentul meu, am descoperit, alături de mormanele de cadouri de nuntă de la Peter Jones şi de la General Trading

Company, o scrisoare de la Charles, în care mi se sugera să ne întâlnim la clubul lui, în joia următoare. Am acceptat. Clubul lui Charles era, în mod inevitabil, White şi, drept urmare, mă aflam în faţa bine cunoscutei intrări, la ora unu în ziua stabilită.

Dintre cele trei cluburi elegante ale căror faţade domină piaţa St James, White este cel mai elegant, părere, cred, aproape unanimă. Se poate lăuda cu puţini *arrivistes* bine situaţi social, chiar şi printre membrii mai tineri, poate şi deoarece încă mai posedă suficienţi membri ai *le gratin* pentru a-şi satisface necesităţile, poate pentru că aerul e prea rarefiat pentru muritorii de rând, iar după o vizită sau două g acolo, aceştia hotărăsc să caute ceva mai puţin opu- — lent. în ciuda acestor afirmaţii, White mi-a plăcut întotdeauna. Nu mi-aş dori să devin membru al acelui club după cum nu aş vrea să sponsorizez o echipă de polo, însă una dintre virtuţile membrilor aristocraţiei britanice (şi merită să îi şi lăudăm, deşi sunt perfect conştient de viciile lor) este că, atunci când se strâng într-un mediu familiar şi prielnic lor, se dovedesc extrem de plăcuţi şi relaxaţi. Ei se cunosc de când au apărut pe lumea asta şi, când nu se găseşte nimeni prin preajmă care să-i critice pentru asta, se delectează în această familiaritate a unor extinse relaţii de rudenie. Se simt cel mai bine când sunt împreună şi într-un soi de „casă

conspirativă", moment în care devin politicoşi şi netemători, ceea ce constituie o combinaţie fermecătoare.

Mi-am anunţat numele şi am întrebat de Charles la pupitrul din lemn de mahon aflat în holul de intrare, însă „Domnia Sa" încă nu sosise, astfel că am fost invitat să iau loc şi să-l aştept. Acolo nu se practica admiterea necunoscuţilor în sanctuarele din interior. însă abia dacă am apucat să citesc ultimele ştiri imprimate cu ajutorul maşinii de tipărit cu bandă (din păcate, dispărută între timp), când Charles m-a bătut pe umăr.

- **Dragul meu prieten, te rog să mă ierţi. Am rămas blocat în trafic.**

Am trecut prin holul unde se afla scara şi am ajuns la micul bar, unde Charles a comandat sherry sec pentru amândoi. M-am bucurat să constat că arăta ca Charles cel de altădată: elegant îmbrăcat şi proaspăt tuns şi aranjat. Părul blond şi buclat îi fusese aranjat cu aparatul, iar la gât avea o cravată cu o semnificaţie educativă ori militară.

- **Ia spune, ce mai faci? Eşti ocupat, sper.**

Din întâmplare, nu eram din cale-afară de ocupat, dar exista posibilitatea să apară unul sau două contracte curând, astfel că nu ajunsesem încă la starea de disperare care reprezintă riscul profesional al membrilor Sindicatului Actorilor. Am vorbit nimicuri despre Adela, apartamentul

meu, Veneţia, dar, desigur, Charles abia aştepta să atace subiectul care îl preocupă.

- **Şi ţie cum îţi mai merge?**

Drept răspuns la această întrebare, el a lăsat paharul pe masă.

- **Hai să mergem să ne alegem o masă, a murmurat el, şi am urcat treptele.**

Sufrageria clubului este o încăpere impresionantă, mereu la înălţimea aşteptărilor, cu tavanul aurit şi cu ferestre înalte, ce dau spre piaţa St James. Pe pereţii acoperiţi cu damasc atârnă portrete în mărime naturală ale unor foşti membri importanţi ai clubului, totul degajând aerul caracteristic de soliditate aristocratică pe care, în mod corect, deşi subconştient, Charles îl socotea drept piatra de temelie a personalităţii sale, dar şi a stilului său de viaţă. Am dat comanda imediat ce am intrat şi ne-am aşezat la o masă pentru două persoane de lângă perete, departe de ferestre.

- **Cred că Edith m-a părăsit.**

Afirmaţia a fost făcută atât de sec, încât, pentru un moment, am crezut că nu auzisem bine.

- **Cum adică, „crezi că”?**

Nu prea înţelegeam cum s-ar fi putut înşela cineva într-o asemenea privinţă.

Şi-a dres glasul.

- **Hm, poate ar fi trebuit să spun că ea crede că m-a părăsit. (A ridicat din sprâncene. Presupun că distanţarea de întreaga situaţie reprezenta singurul**

mod în care socotea că poate purta acea conversaţie. Ca şi cum ar fi bârfit pe altcineva.) A telefonat în dimineaţa asta. A închiriat un apartament în Ebury Street. Din câte se pare, şi-au propus să locuiască acolo împreună.

Cred că expresia consacrată este: „Şi atunci am simţit că se învârte pământul cu mine.” Prima mea reacţie, foarte nepotrivită pentru acel moment, a fost că nu puteam crede că Edith ar fi putut face o asemenea greşeală înainte ca scandalul să îi forţeze mâna.

- Şi ce a spus?
- Doar că sunt îndrăgostiţi unul de celălalt. A fost nefericită. Nu e vina nimănui şi aşa mai departe... Ştii tu. Lucruri previzibile.

| în acelaşi moment a sosit şi crevetele meu cu unt,
° urmat la foarte scurt interval de avocado comandat
2 de Charles. Am încercat să profit de tăcere pentru
3 a-mi aduna gândurile, dar nici picat cu ceară nu aş fi — reuşit să concep vreo replică inteligentă pentru salvarea situaţiei. Şi, de aceea, am Scut o alegere nefericită:

- Cine mai ştie de asta?
- Ai început să vorbeşti ca mama.

Auzindu-i numele menţionat, am simţit dorinţa
profundă ca lady Uckfield să preia conducerea şi să ne scoată pe toţi din acea

încurcătură înfiorătoare. Cum Edith nu mai era chiar foarte tânără, nu se făcea să închirieze un apartament în Ebury Street pentru a-l împărţi cu un actor căsătorit.

- Mama ta ştie?Nu cunoaşte toate amănuntele. Edith mi-a telefonat în urmă cu câteva zile. Atunci când ţi-am trimis biletul. De atunci n-am mai vorbit cu nimeni. Nu văd ce s-ar putea câştiga dacă înfrunţi furtuna, mai ales dacă ai posibilitatea de a o evita.

Cu ochiul minţii, am văzut deja articolele din paginile aceloraşi ziare care o prezentaseră pe Edith în calitate de viitoare aleasă a lui Charles şi care descriseseră nunta în detalii afectuoase, chiar intime, cu nici doi ani în urmă. Cunosc prea bine tonul moralizator şi dominator pe care ţin cu orice preţ să îl adopte jurnaliştii aceia alcoolici, atunci când ajung să comenteze aspectele mai întunecate ale vieţii celor din *haut monde.* Iar Edith era creaţia lor, alesese de bunăvoie să devină jucăria unui redactor de rubrică mondenă, ceva ce ştiam că le va oferi acestora dreptul de a o face bucăţi în situaţia actuală.

- Se mai poate evita scandalul? am întrebat eu.

- Nu ştiu. în chestiunea asta am nevoie de ajutorul tău.

Firește, auzindu-i cuvintele, am simţit un gol în stomac. Toate se petreceau prea aproape de mine. Tare aş fi vrut să nu fi pătruns în lumea acestei familii. Cât de

mult greşesc americanii atunci când renunţă la cunoştinţe în favoarea prietenilor adevăraţi. în relaţiile acestea, care aduc cu sine cine încântătoare, weekenduri relaxante, bârfe împărtăşite în peisaje pitoreşti, dar care sunt lipsite de profunzime şi de responsabilitate, rezidă cel mai mare farmec al jocului social. Sunt un observator. Mă simt deranjat când mă văd silit să ies din acest rol, adoptându-l pe cel de participant.

- **Să înţeleg că o vei primi înapoi?**

Charles a părut surprins de o asemenea întrebare.

- **Ce vrei să spui? Doar mi-e soţie.**

Mi-e greu să explic de ce acele cuvinte mi s-au părut atât de mişcătoare, dar aşa s-a întâmplat. Sună ciudat să scrii despre asta într-o epocă atât de lipsită de eleganţă precum cea pe care o trăim, însă în acele momente mi-am dat seama că mă aflam în prezenţa unui bărbat de treabă, un bărbat al cărui cuvânt oferea încredere, un bărbat a cărui moralitate era mai mult decât un moft. Ce reuşise Edith să descopere în îmbrăţişarea amantului ei poleit, care să valoreze mai mult decât acest angajament serios, care nu punea nimic sub semnul îndoielii? Charles a părut aproape jenat de acea declaraţie nobilă.

- **Aş vrea doar să stau de vorbă cu ea.**

- Doar nu mă puneai să o răpesc, am zis eu, şi am lăsat paharul jos. Dar ce pot spune? Cred că a înnebunit definitiv.
Charles a surâs. Dar nu cred că dacă i-aş spune eu aşa ceva ar avea vreun efect, mai ales că nu vrea să-şi plece urechea nici la vorbele tale, nici la cele ale mamei ei.

Sărmana doamnă Lavery! O asemenea ştire avea să aducă cu sine dorinţa de a-şi face harakiri.

- îmi dau seama, dar... Charles a tăcut o clipă. Cum să spun, ştii lumea în care se mişcă acest Simon.
N-aş vrea să fiu, hm, bădăran, dar asta este într-adevăr lumea pe care Edith ar prefera-o? La asta s-a gândit vreo clipă?

Ei, aceasta era o întrebare de-a dreptul complicată, sigur mai alambicată decât îşi închipuia Charles. Nimeni nu ştie cui are să-i placă lumea scenei. Adela se adaptase la ea cu uşurinţă şi nu întâmpinase nici o problemă în a o îmbina cu celălalt grup social, mai tradiţional. Constatase că îi plăcea această viaţă pândită mereu de crize, de asedii, caracterizată printr-o mentalitate gen ospăţ-ori-răbdat de foame. Pentru alţii, cum ar fi fost soacra mea, de pildă, oamenii scenei par pur şi simplu îngrozitori, o adunătură lene- voasă de neisprăviţi, toţi machiaţi strident, care trec din pat în pat fără nici o jenă şi se îmbată în restaurante. Această imagine cuprinde şi o mare doză de adevăr. Charles făcea parte din cel de-al doilea curent _ de

gândire. îl amuza copios că un actor făcea parte J din cercul lui de cunoscuţi, dar nu era o întâmplare — faptul că singurul actor pe care îl cunoştea crescuse în condiţii foarte tradiţionale. Dacă venea la noi ca să bea un păhărel, pentru el era distractiv să vadă oameni pe care îi recunoştea din diferite seriale de televiziune, însă nu manifesta nici o dorinţă de a se împrieteni cu ei. Aceasta era una dintre principalele dificultăţi cu care se confrunta în toată tărăşenia aceea. I se părea imposibil să înţeleagă de ce Edith, după ce cunoscuse din interior lumea lui, o lume care, cel puţin, este elegantă şi înrădăcinată în peisaje fermecătoare, putuse renunţa în mod deliberat la ea pentru un mediu care, din punctul lui de vedere, era la fel de atrăgător precum un decor de carton.

Desigur, în lumea teatrului, chiar pentru cei atraşi iniţial de strălucirea ei, pericolul cel mai mare este că întotdeauna există riscul ca ea să devină neîncăpătoare. Este ca şi cum ai alege culorile aprinse în defavoarea nuanţelor mai şterse în ceea ce priveşte drama vieţii zilnice, iar pentru mulţi soseşte un moment când suspinul din camera de machiaj, cabalele îndreptate împotriva regizorului, telefoanele de încurajare din miez de noapte devin, pur şi simplu, ocupaţii plictisitoare de adolescent. Unii actori atenuează acest sentiment de pustietate crescândă descoperind o | „cauză” şi încercând să îşi pună la treabă cu

folos ° nevoia de necazuri şi chinuri zilnice. Nimic nu este ^ mai uşor decât să stârneşti o hoardă de actori indig- 3 naţi şi furioşi, care sunt gata oricând să protesteze — faţă de aproape orice. însă nu oricine este dispus să caute o cauză, cu siguranţă nu persoanele pragmatice. Pe de altă parte, există primejdia, nu întotdeauna ocolită de unele personalităţi cunoscute ale scenei, de a-ţi lega numele de atât de multe lupte nobile împotriva nedreptăţii, încât ponderea contribuţiei personale devine, în ultimă instanţă, foarte firavă. Una peste alta, antidotul cel mai eficient împotriva plă- cerilor întunecate ale bârfelor scenei este, bineînţeles, succesul enorm. în acest caz, banii şi situaţia socială pe care le aduce faima sunt suficient de plăcute în sine şi, vrând-nevrând, conduc spre o viaţă mai cuprinzătoare. Gând care m-a făcut să revin la întrebarea privind modul în care se adaptase Edith la noua sa existenţă. Am încercat să dau un răspuns cinstit.

- Cred că asta depinde de modul în care îi merg treburile lui Simon.

Charles a clătinat nerăbdător din cap.

- Nu cred că o duce la fel de bine ca Jude Law, dar cât de mult succes actoricesc are acest Simon? Eu n-am auzit de el. Edith s-a învăţat să trăiască pe picior mare, doar ştii prea bine asta, nu?

Ştiam asta.

- **E greu de spus. A început să obţină roluri ceva mai bune. S-ar putea să primească rolul principal într-un serial, iar după aceea lucrurile vor începe să meargă mai bine pentru el.**

- **Dar la fel de bine s-ar putea să nu obţină acel rol. is**

Şi acest lucru era foarte adevărat. Oamenii din ^
afara lumii scenei vorbesc despre actori ca fiind „de 315 succes", ceea ce, în mare, înseamnă stele despre care au auzit, ori „fără succes", categorie care îi cuprinde pe cei aproximativ şaizeci la sută din actori care nici măcar nu reuşesc să ducă o viaţă decentă. Nu trebuie să fii matematician ca să pricepi că există un grup numeros între cele două categorii, ai cărui membri o duc destul de bine, câştigă sume rezonabile, sunt cunoscuţi în cadrul breslei, oricare dintre ei putând fi ales pentru vreun nou rol de televiziune, lucru ce
le-ar transforma viaţa radical, sau „peste noapte", aşa cum le place ziariştilor să se exprime.

Am câştigat ceva timp când a sosit felul principal.

- **Charles, necazul este următorul: ce argument aş putea folosi pentru a o convinge? Aşa cum poate că ţi-am spus, cred că a cam luat-o razna, însă este o femeie în toată firea. Mi se pare cu totul de neînţeles cum a putut renunţa la ceea ce i-**

ai oferit tu ca să trăiască alături de un actor cu un talent moderat şi cu venituri şi mai moderate. Dar ea este deja conştientă de toate astea şi, prin urmare, nu ştiu ce aş putea spune pentru a o convinge.

- Presupun că îl iubeşte. Presupun că este vorba ¡2 de sex.

o A rostit cuvântul de parcă l-ar fi ars, iar doi băr- St baţi de la masa alăturată au aruncat o privire scurtă | în direcţia noastră.

- Ar putea fi vorba de sex, am zis eu. Dar nu sunt 316 deloc convins că îl iubeşte.

Charles s-a încruntat dezaprobator.

- în problema asta nu te prea înţeleg, a spus el, şi şi-a îndreptat atenţia către oasele de la friptura de miel, pe care s-a apucat să le cureţe furios, de parcă ar fi vrut să recupereze de pe ele orice firimitură comestibilă.

Mă lămurisem că Charles nu era pregătit să admită că soţia lui putea percepe deosebiri între aceste ele-

mente, că ar putea să ţină la plăcerile trupului făr

ăsă le amestece cu nevoile sufletului. Mă amuza situaţia şi Charles îmi era drag tocmai din pricina asta.

Nu ne-am mai spus multe. Ţin minte doar că la ora când am ajuns din nou în Piccadilly, şi mergeam prin arcada Ritz către staţia de metrou Green Park, convenisem să îi telefonez lui Edith, urmând să fac încercarea de a o determina să-şi,Revizuiască atitudinea".

întâmplător, Edith s-a arătat dispusă să mă întâlnească, „atâta vreme cât nu începi să-mi ţii lecţii de bună purtare". Nu m-a surprins acest lucru. Freud are o exprimare aparte pentru această „dorinţă obsesivă de a dezvălui" care aproape că ne distruge. Ea tânjea să discute cu cineva care cunoştea toate personajele implicate şi, având în vedere că se aştepta la o înţelegere anume din partea celui ce o asculta, eu mă încadram în acea categorie. Am decis să ne vedem într-un restaurant ieftin şi plăcut din Milner Street, din păcate dispărut între timp, o victimă a dezvoltatorilor, pe care îl folosisem ca loc de întâlnire pe vremea când încă lucra la agenţia imobiliară. Când am sosit, am găsit-o deja aşezată într-un

separeu izolat. Purta o eşarfa legată strâns, care-i acoperea parţial fruntea. întreaga poveste începea să capete aerul unei aventuri incitante.

- Presupun că Charles te-a pus să te întâlneşti cu mine, nu-i aşa? Am încuviinţat, pentru că, din câte ştiam, el voise asta. Cum se mai simte?

- **Tu ce părere ai?**
- **Bietul de el.**
- **Ai dreptate.**

A strâmbat din nas în semn de iritare.

- **Te rog să nu mă faci să mă simt ca o fiară.**
- **Dar eu cred că eşti o fiară.**

Am fost întrerupţi, pesemne exact la momentul potrivit, de sosirea chelneriţei. Sigur că-mi era uşor să constat că pe Edith aventura aceea o distra enorm.

- **Simon ce face? am întrebat eu.**
- **A, extraordinar de bine. Ia prânzul cu noua lui agentă. Se pare că ea îl consideră urmaşul firesc al lui Simon McCorkindale.**
- **Şi asta e de bine?**
- **Sigur, a spus ea, pe un ton reţinut şi cu o privire încărcată de reproş. în orice caz, e mult mai bună decât fostul lui agent, care părea să creadă că Simon era norocos dacă-şi găsea de lucru.**
- **Şi acum lucrează?**
- **Urmează să joace într-o piesă ce se montează în Bromley. *Rebecca* într-o nouă versiune. Din câte am înţeles, se speră că va ajunge să se joace în West End.**

- Edith, în ziua când o asemenea piesă va avea succes la Londra venind dinspre Bromley, o să înghețe iadul.

- Așa o fi, dar asta i s-a spus.

- Se afirmă asemenea lucruri din două motive. Unul este să te ispitească, pentru a accepta rolul, iar al doilea, să ai ceva mai puțin jalnic de povestit prietenilor când te întreabă cu ce te ocupi. Nu uita, aici vorbim despre lumea pe care o cunosc cel mai bine.

Ea a dat ușor din cap.

- îmi închipui că de asta te-a ales Charles să stai de vorbă cu mine. Tu trebuie să iei poleiala de pe turta dulce și să-mi arăți necazurile ce se află sub acea pojghiță superficială. A renunțat la încercarea de a-mi aduce aminte de minunățiile de la Broughton, deși îndrăznesc să spun că o să am parte din plin de asta atunci când Googie va interveni în piesa asta.

S-a cutremurat în glumă, mimând groaza la un asemenea gând.

M-am considerat jignit.

- Nu văd de ce nu m-aș simți obligat să-ți aduc aminte de minunățiile de la Broughton, am spus eu.

Ea a ridicat din umeri. Dintr-odată, m-am simțit iritat de indiferența ei. Cunoșteam mai bine decât oricine efortul care se făcuse pentru prinderea în plasă a lui Charles și sub nici o formă nu aveam de gând să asist la felul în care Edith juca rolul unei aristocrate plictisite, care ajunsese la capătul unei căsătorii aranjate.

- Termină, te rog, am spus eu, făcând-o să plece pe chelneriţa care se apropia cu primele feluri comandate de noi. Ţi-a plăcut totul. Ţi-a plăcut fiecare moment petrecut acolo. La fel cum ţi-au plăcut vânzătoarele slugarnice sau coafezele care ar fi făcut orice pentru tine. Toate acele „Da, milady, nu, milady." O să duci dorul tuturor acestor lucruri.

Ea a clătinat din cap.

- Ba nu. Ştii mai bine decât oricine că nu am crescut cu asemenea lucruri în jur.

- Tocmai pentru că nu ai crescut cu asemenea lucruri le vei simţi lipsa extrem de mult, am spus eu, apoi am oftat. îmi pare rău că trebuie să o spun, dar te aşteaptă o dezamăgire cruntă.

- în glasul tău nu detectez regretul, a spus ea. Pari mai degrabă încântat. A luat o gură din paharul cu apă Perrier, în timp ce ni se aşezau farfuriile dinainte. Dar dacă Simon devine o vedetă? Nu cumva oamenii sunt mai dispuşi să cunoască o stea decât un lord plicticos?

Abia atunci mi-am dat seama că Edith, animată de ceva ce era vecin cu iubirea, făcuse două greşeli incredibile. în primul rând, cântărind meritele aristocraţiei şi pe cele ale statutului de star de cinema, ^ ea presupusese că avantajele de care avea să bene- g ficieze ea, ca parteneră de viaţă, ar fi fost aproape — aceleaşi. în realitate, nimic nu putea fi mai departe de

adevăr. La urma urmelor, soţia unui conte este contesă. Oamenii o întâlnesc nu doar pentru că o socotesc o persoană care le poate intermedia accesul la soţul ei. Ba, mai mult, în situaţia în care familia soţului încă deţine proprietăţi, aşa cum era cazul neamului Broughton, atunci pairul care are terenuri îi poate oferi soţiei un miniregat în care ea să domnească precum o regină. Pe de altă parte, soţia unei stele de film rămâne... soţie. Nimic altceva. Dacă este băgată în seamă de cei din jur, asta se întâmplă doar pentru că aceştia vor să se pună bine cu soţul. El nu deţine pământuri unde ea poate domni. Regatul lui este studioul ori scena, unde ea nu are ce căuta şi unde, în realitate, în rarele vizite făcute acolo, ea nu face decât să încurce, fiind o neprofesionistă în mijlocul unor oameni care muncesc. Este exclusă de la glumele schimbate între soţ şi colegii de breaslă, iar agentul lui o vede doar ca pe o unealtă cu ajutorul căreia îl poate manipula pe el. La cină, părerile ei îi vor irita aproape sigur pe ceilalţi profesionişti prezenţi. în cele din urmă, iar acesta este cel mai rău lucru, deşi o aristocrată divorţată poate sta cu fruntea sus în faţa lumii, căutându-şi un alt soţ care să aibă un titlu legal, chiar dacă fără mari proprietăţi, soţia divorţată a unei vedete o ia de la zero. Lucru pe care multe soţii de staruri hollywoodiene l-au descoperit pe pielea lor.

Cea de-a doua greşeală făcută de Edith era ceva mai simplă. Comparaţia nu avea obiect. Charles era lord. Simon nu era stea. Şi, după părerea mea, nici nu prea avea posibilitatea de a deveni una. Am simţit că începeam să devin caustic.

- Ce te face să crezi că Simon are perspective atât de strălucite?

- Eşti foarte răutăcios în dimineaţa asta. în orice caz, a zis ea, privindu-mă cu o expresie imploratoare şi făcându-mă să mă înmoi, realitatea simplă este că îl iubesc. Nu ştiu dacă merită asta, probabil că nu, dar îl iubesc. Aşa stau lucrurile. Sper că nu doreşti să-mi neg primul sentiment sincer pe care l-am trăit vreodată, ce zici?

Pe de o parte, aş fi vrut să urlu „ba da" în urechile ei de fată prostuţă, dar mi-am dat seama că momentul nu impunea o asemenea reacţie. Sărmana Edith. Pesemne că avea dreptate când afirma că această pasiune faţă de Simon era prima trăire reală pe care o avusese până atunci. Tocmai de aceea ştia atât de puţine lucruri despre ceea ce o aştepta. Nu se gândise nici o clipă că, după un an, indiferent cât de plăcut ar fi fost, sexul nu ar mai fi reuşit să camufleze viaţa pe care o duceau împreună. Pe de altă parte, cunoşteam forţa ambiţiei ce pândea sub pojghiţa de imperturbabilitate a lui Edith. Psihologia modernă insistă permanent asupra primejdiilor pe care le

presupune suprimarea laturii noastre sexuale. Mie mi se pare că este la fel de periculos să dai i| frâu liber laturii tale sexuale şi să-ţi suprimi scopu- ^ rile lumeşti. *Au fond,* Edith era copila ambiţioasă 323 a unei mame cu pretenţii mari. Chiar fără să-şi dea seama de asta, ea începuse să-şi apere trădarea, susţinând că Simon sigur avea să ajungă stea de cinema şi să se îmbogăţească. Cu ochiul minţii, se văzuse deja la o premieră, purtând un guler de vulpe polară (ori vreun echivalent la modă în aceste vremuri în care ecologia e la loc de frunte), trimiţând bezele publicului şi urcând cu fast într-o limuzină superlungă, cu o escortă de motociclişti.

- **Scumpa mea Edith, am încercat eu pe un ton mai împăciuitor, nu am venit la întâlnirea asta ca să-ţi ţin predici moralizatoare. Vreau să fiu sigur că eşti conştientă de faptul că probabilitatea ca Simon să-ţi poată oferi ceva echivalent cu viaţa pe care ai gustat-o de la căsătorie încoace este aproximativ egală cu zero.**
- **A, ura pentru asta, a spus ea.**

Prin asta, am pus punct subiectului. Cât a mai durat prânzul, am bârfit pe diverse alte teme. De când intrase în lumea scenei, drumurile ei se încrucişaseră, desigur, cu ale câtorva persoane pe care le cunoşteam, astfel că am găsit un nou teren comun pentru a ne exersa maliţiozitatea.

Când ne pregăteam de plecare, m-a întrebat de Adela. I-am răspuns că era bine.

- Şi dezaprobă totul cu vehemenţă, presupun, nu?

- Ei, nu ştiu dacă ar trebui să aprobe totul. Cine ar face aşa ceva?

- Mai bine se mărita ea cu Charles. Ar fi rămas alături de el şi la bine, şi la rău.

- Şi eu ar trebui s-o desconsider pentru asta?

Ea a zâmbit şi mi-a ciufulit părul.

- Ţi-ai câştigat existenţa trăind în haos, dar ai pătruns în sistem prin căsătorie. Eu mă simt întemniţată de sistem. Mă poţi învinovăţi pentru că mi-e dor de puţin haos?

Ne-am despărţit în termeni destul de amicali. I-am telefonat lui Charles, care s-a arătat recunoscător şi, din câte mi s-a părut, avea un glas mai resemnat. în orice caz, o săptămână mai târziu, ştirea a ajuns în ziare, astfel că şansele de a rezolva situaţia cu discreţie s-au evaporat. într-o zi, la micul dejun, Adela mi-a pus în faţă articolul scris de Nigel Dempster[1]şi am studiat fotografia ce înfăţişa o Edith zâmbitoare şi pieptoasă. Existau şi una mai sobră, a lui Charles, precum şi un instantaneu absolut oribil de desăvârşit al

---

[1] Nigel Dempster (1941-2007), ziarist, prezentator de televiziune cunoscut îndeosebi pentru ştiri şi comentarii acide referitoare la personalităţi (n. tr.).

individului „ordinar” Simon, preluat probabil din- tr-un film de televiziune. Era foarte limpede încă din ilustraţii şi din titlu - „Contesa şi băiatul scenei” - că Dempster îşi alesese deja tabăra. Ca să nu-l ne-dreptăţesc, pragmatismul şi decenţa păreau să se afle de aceeaşi parte a baricadei (măcar acum) şi nu o vedeam pe Edith găsind multe persoane care să-i susţină cauza.

Articolul în sine era o prezentare destul de fidelă a discuţiei ce se purtase la Broughton, la care se adăuga o declaraţie scurtă şi demnă dată de soţia lui Simon, lucru ce îi făcea cinste.

- Ia te uită! Adela era întotdeauna ciudat de neiertătoare faţă de asemenea situaţii încâlcite. Ce oameni proşti şi ridicoli!

Nu am înţeles de ce era atât de revoltată când oamenii păreau să îngăduie inimii să le domine mintea.
La o adică, şi ea optase să se mărite cu mine, lucru pe care mama ei, de pildă, îl socotise o alegere riscantă, aproape un act nebunesc.

- **De ce eşti atât de iritată? am întrebat-o. Mie mi se pare foarte trist.**
- **Trist pentru Charles şi pentru femeia aceea nenorocită, cu trei copii pe cap. Pentru ei, nu e trist. Ei sunt doar nişte fiinţe iresponsabile.**

Imediat ce Dempster a deschis porţile barajului, Edith a fost atacată, lucru

previzibil, de aceiaşi jurnalişti care se chinuiseră să îi intre în graţii când, cu doar câteva luni în urmă, fusese mireasă. Perioada în care se întâmplau toate astea era foarte nepotrivită. Oamenii erau nemulţumiţi de guvernul John Major, Noii Laburişti executau dansul celor şapte văluri[I] în faţa unui electorat din ce în ce mai interesat de ce se întâmpla, iar această poveste de înaltă corupţie se potrivea perfect cu dispoziţia manifestată de public. La fel ca şi articolele critice scrise de Lynda Lee-Potter pe de o parte, sau remarcile defăimătoare publicate în ***Private Eye,*** pe de alta. Articolul referitor la succesul personal al lui Edith fusese înlocuit de altul, despre Edith Parvenita Social, iar purtarea ei lacomă şi hrăpăreaţă era socotită o reflectare evidentă a societăţii lipsite de inimă, create de doamna Thatcher. La fel ca în cazul scandalului Hamilton[II] sau al

---

I **Dans prin care Salomeea a obţinut capul Sfântului Ioan Botezătorul. în text se face aluzie Ia diferite dezvăluiri de acte de corupţie ale guvernului John Major (n. tr.).**

II **Scandalul Hamilton a fost declanşat în 1994 de ziarul *The Guardian,* care a susţinut că Neil Hamilton**

divorţului Spencer, în scurt timp a devenit evident că adevăratele evenimente şi personalităţi încetaseră să mai prezinte mare importanţă şi, în schimb, conta doar ceea ce socoteau ziarele că reprezentau aceste persoane. în mod previzibil, toate acestea s-au

---

şi încă un ministru au primit bani de la Mohammed al-Fayed, proprietarul magazinului Harrod's, pentru a face interpelări în Camera Comunelor în numele său (n. tr.).

transformat într-un adevărat coşmar pentru membrii familiei Uckfield, care aparţineau cu toţii acelei şcoli de gândire, potrivit căreia numele unei femei respectabile trebuia să apară tipărit doar de trei ori: la facere, însoţire şi rămas-bun, cu alte cuvinte, când se naşte, când se mărită şi când moare. Faptul că

nora lor era
criticată în diverse
articole cu titluri
de-o şchioapă era
pentru ei ca o
despuiere şi o
biciuire în piaţa
publică, iar dacă lor
li se părea
îngrozitor ceea ce
se petrecea, Charles
era de-a dreptul
terifiat. Lucru
oarecum lipsit de
logică, pentru că
deşi presa se arăta
deja J mai

îngăduitoare faţă de meritocraţia Blair, care în — acele momente se afla în etapa de instruire, autorii de articole au. decis că, deşi Charles era un aristocrat lipsit de valoare, el nu purta nici o vină (probabil pentru că nici nu exista altă modalitate de a relata întâmplările), dar chiar şi aşa, pentru el er

aun adevărat chin să vadă cum adulterul comis de soţia lui devenise un subiect extrem de dezbătut de ziare şi reviste. Cu cât jurnaliştii telefonau mai des la Broughton, solicitându-i să-şi prezinte propria versiune, cu atât mai atacat şi încolţit se simţea Charles. în realitate, oroarea lui de scandal nu era doar un moft, ci o credinţă adânc înrădăcinată, iar acum se vedea aruncat în miezul unei asemenea situaţii ruşinoase. Se considera pedepsit, iar el nu făcuse nimic rău. Cel puţin aşa gândea el despre întregul episod, iar eu nu cred că greşea cu ceva.

După câteva săptămâni de circ, s-a întâmplat să accept o invitaţie la un supeu ce urma să aibă loc în casa unei actriţe despre care ştiam că jucase rolul mamei lui Simon într-un thriller de televiziune. M-am gândit că, după toate probabilităţile, amanţii aveau să fie şi ei acolo.

Adela s-a arătat foarte detaşată când i-am spus.

- **Să ştii că nu am de gând să mă năpustesc afară din încăpere sau să ucid pe cineva, dacă asta te frământă**
- **Nu mă frământă aşa ceva. îţi spuneam doar că s-ar putea să fi fost invitaţi şi ei. Cred că ar fi de dorit să evităm a lua partea cuiva în mod public.**
- **Nu este cazul să-ţi faci probleme pentru atâta lucru, mi-a zis ea, pe un ton muşcător. Cu toate astea, a adăugat, aruncând o privire neobişnuit de atentă la**

imaginea din oglindă şi alegându-şi rujul cu multă atenţie, nu am intenţia să o sărut pe obraz şi să-i urez toată fericirea de pe lume.

După cum am constatat în acea seară, avusesem dreptate, pentru că Edith şi Simon figurau pe lista invitaţilor. Ulterior, Edith mi-a mărturisit că nu prea voise să vină, pentru că ieşiseră în fiecare seară de când izbucnise scandalul, numai că Simon se dovedise foarte insistent. Suferea de acea iluzie obişnuită printre actorii dezamăgiţi, potrivit căreia era bine să fii „văzut" la diverse ocazii sociale. Adevărul e că e bine să fii tot timpul ocupat. Participarea la evenimente şi petreceri nu prezintă importanţă. Cu toate acestea, el se alesese cu o amantă ce putea deveni subiect de ştiri şi probabil că dorea să profite de pe urma acestui fapt. Dacă e să fiu cinstit, privind retrospectiv, cred că Simon regreta că ea se hotărâse să-l părăsească pe Charles. Dar, din moment ce ruptura se produsese, de ce să nu profite de pe urma publicităţii?

Simon Russell era unul dintre acei actori a căror ascensiune iniţială păruse să sugereze că, în mod „§ inexorabil, drumul spre statutul de vedetă îi era des- —

chis, dar, nu se ştie de ce, anii de activitate nu confirmaseră acest fapt. La începutul carierei sale, lui Simon i se încredinţase rolul principal într-un serial, alături de o foarte cunoscută stea feminină, însă filmul nu se bucurase deloc de succes. Apoi

reuşise să obţină un rol bun într-un film hollywoodian, continuarea unei producţii de succes, însă acesta nu avusese încasări bune. Şi, treptat, lumina reflectoarelor se îndepărtase de el şi căzuse asupra altor bărbaţi, mai proaspeţi, mai tineri şi mai blonzi, care
păreau să fie tot mai numeroşi. Ca actor, era buri - ori suficient de bun - şi, după cum am mai spus, arăta minunat, îndeosebi când beneficia de un came- raman priceput, astfel încât mai avea şanse, numai că, atunci când se întâmplau toate astea, nu mai avea timp de pierdut. Iar acum, în mod cu totul neaşteptat, viaţa privată îi înlesnise drumul către paginile ziarelor de scandal. Edith îl ajutase să devină un subiect monden.
în problema soţiei şi copiilor, consider că ar fi nedrept să spun că nu s-a interesat defel de soarta lor. Dimpotrivă. Dar a făcut-o doar în măsura în care fusese capabil. Ea, Deirdre, făcuse tot ce putuse pentru el, iar el chiar îşi iubea copiii, dar presupun că | lucrurile deveniseră cam plicticoase în ultimii ani, d mai ales din cauza rutinei, care este groaznică. Pe 2 de altă parte, când îi vedeai împreună (lucru ce s-a g întâmplat de câteva ori în primele zile de filmare — de la Broughton), era evident că Deirdre încetase să îl mai socotească o figură romantică şi începuse să-l trateze din ce în ce mai mult ca pe un fel de băiat recalcitrant, care căpătase statură de

bărbat. El şi-ar fi dorit ca soţia să-l venereze, însă ea îl trata ca pe un copil căruia trebuie să i se spună să-şi mănânce legumele. Bineînţeles, nu ştiam precis de câtă adoraţie pură avea să poată beneficia din partea lui Edith. Sau pentru câtă vreme.

- Scumpo, te rog... *trebuie* să mergem acolo... Totul se petrecea în mod inconştient, dar Simon căpătase obiceiul de a i se adresa lui Edith pe un ton linguşitor, un amestec între un răsfăţat al femeilor şi un comis-voiaj or. Detest ideea de a mă exprima grosolan, dar va trebui să te obişnuieşti cu gândul că eu trebuie să-mi câştig existenţa. Eu nu sunt Charles, care se învârte fără să facă mai nimic şi dă ordine la ferma familiei. Trebuie să merg acolo. Trebuie să le reamintesc oamenilor că exist.

Ea stătea în faţa toaletei din dormitorul lor sărăcăcios, încruntându-se de concentrare în vreme ce-şi examina propria imagine în oglindă. Simon chiar fusese grosolan. Edith detesta celebritatea negativă de care se bucura. De fiecare dată când o suna câte o „prietenă" ca să o anunţe că alt jurnalist o atacase („M-am gândit că se cuvine să te anunţ, draga mea, ca să nu fii luată prin surprindere", auzea ea glasul satisfăcut al interlocutoarei), simţea un gol în stomac. Ea dorea faima, însă acea faimă care aducea un statut social g şi conferea strălucire, nu acest cumplit scandal public. — Se surprindea chiar

părându-i rău de socri când se gândea la ziarele ce probabil că erau cenzurate de Charles sau de servitori înainte ca lordul şi lady Uck- field să îşi arunce o privire asupra lor. Bietul Charles... oare cum făcea faţă tuturor acestor lucruri, drăguţul de el? La care se adăugau toate acele petreceri respingătoare la care Simon ţinea să o ducă. Chiar era nevoie să facă conversaţie cu nişte oameni ciudaţi, ce păreau să fi venit de pe altă planetă? Fusese o membră a familiei Broughton vreme prea îndelungată ca să poată renunţa (cel puţin, nu cu uşurinţă) la ideea că amicii lui Simon reprezentau un soi de glumă - folositori pentru a înviora o petrecere, dar care nu făceau bine dacă erau administraţi în doză zilnică.

- De ce? a întrebat ea.

El a urmărit-o cum se machia cu atenţie şi pricepere aproape artistică. Ştia la ce se gândea ea, dar nu îi păsa prea mult. Dacă voia ca ei doi să revină în lumea ei, în loc să-şi petreacă timpul în lumea lui, ei, bine, asta i-ar fi convenit. în realitate, el devenise puţin nerăbdător să-şi încerce farmecul cu alte persoane din lumea ei. Ea îl prezentase câtorva femei tinere din clasele de sus, care locuiau în Fulham, însă nu astfel de cunoştinţe aştepta el să fie intermediate de Edith. în vreme ce ea visa să-l ghideze pe lângă oamenii de presă, în rulota celor de la compania de film Universal, el se vedea în haine de tweed,

drept oaspete bine-venit la alte case mari, unde să poată flirta cu alte doamne cu sânge albastru şi să fie preluat şi de alte mari familii. Şi toate acestea aveau să fie realizate prin alianţa lui cu Edith. El încă nu pricepuse, poate pentru că nici ea nu înţelesese asta, că lumea din înalta societate se pregătea să îi trântească uşa în nas micuţei Edith. începând din acel moment, ea avea să fie condamnată să stea în compania câtorva soţii divorţate ale unor fii tineri, care îşi sporeau veniturile ce constau doar din pensia alimentară, vânzând bijuterii urâte, ori scriind articole de bârfă pentru reviste ce se distribuiau gratuit, pe care nu le citea nimeni.

Edith şi-a lăsat deoparte trusa de machiaj.

- **Şi cine e femeia la care mergem în seara asta?**
- **Fiona Grey.**
- **N-am auzit de ea. Am cunoscut-o cumva?**
- **Nu, nu cred, dar sigur ştii cine e. A jucat în filmul despre un individ care profita de credulitatea femeilor. Când el a căzut din tren. A fost difuzat la televizor săptămâna trecută. Iar Michael Redgrave juca rolul unui poliţist.**
- **Nici de el n-am auzit până acum, a spus ea, iar Simon s-a crispat. Probabil că doamna are vreo sută de ani.**
- **Doar şaptezeci.**

în realitate, Simon se simţise foarte măgulit când primise invitaţia din partea domnişoarei Grey. Pentru că aceasta era cealaltă latură a ambiţiei lui „| schizofrenice. Deşi ar fi vrut ca Edith să îl intro- —- ducă în lumea nobilimii, o altă latură a sa, complet opusă acesteia, îl făcea să tânjească să fie luat în serios ca actor, de către tipul de actori pe care alţi actori îi iau în serios, iar printre ei se număra şi Fiona Grey. Ea interpretase rolul Julietei avându-l ca partener pe Gielgud[1] şi pe al lui lady Teazle, în
compania lui Laurence Olivier. Acum, toate apariţiile ei televizate reprezentau un eveniment - un serial regizat de Peter Hali, ori scris de Melvyn Bragg - iar ea, în mod invariabil, a fost menţionată în termeni linguşitori în autobiografiile stelelor britanice de film sau teatru.
Oamenii de teatru au tendinţa să susţină inexistenţa claselor sociale în cadrul lumii lor, însă adevărul este că în tagma respectivă există un sistem de clasificare cu o structură foarte rigidă. Nu ţine seama de clasa socială, doar în sensul în care acest sistem se bazează pe alte valori decât cele folosite în lumea obişnuită. S-ar putea ca naşterea să nu însemne absolut nimic, dar

---

[1] Sir John Gielgud (1904-2000), renumit actor de teatru şi film, cunoscut pentru rolurile shakespeariene interpretate (Hamlet, Prospero, Richard al II-lea, Romeo, Regele Lear, Malvolio, Cezar şi altele) (n. tr.).

succesul reprezintă totul. Şi nu este Ş vorba doar de succes, ci de succesul potrivit. Simon § Russell era foarte conştient că, deşi se bucurase într-o 2 oarecare măsură de faimă, nu ajunsese niciodată să) aibă o activitate care să fie „apreciată" de colegii săi, — membri ai Sindicatului Actorilor, iar asta îl afecta extrem de mult.

Actorii mint când declară unor reporteri de televiziune că, atâta vreme cât publicul le apreciază activitatea, lor nu le pasă câtuşi de puţin de ceea ce afirmă criticii despre ei. Puţini actori se sinchisesc de părerea publicului atunci

când au de ales între acesta şi verdictul criticilor sau al colegilor de breaslă. Scopul lor este să fie apreciaţi sau să li se acorde un statut şi dincolo de arcada avanscenei. Dacă acest lucru poate fi însoţit de adularea di

npartea publicului, de renume şi bani - cu atât mai bine. în miezul afacerii se află un grup restrâns de oameni, a căror greutate în privinţa activităţii „corecte" este de netăgăduit, iar Simon tânjise mereu 8ă facă parte din acest grup. Stelele şi regizorii, scenariştii şi designerii care se numără printre membrii grupului controlează totul,

mai puţin cea mai tumultuoasă celebritate. Se poate întâmpla ca numele acestora să fie legate de numeroase cauze de interes public, modul în care dau interviuri şi (desigur) îmbrăcămintea lor pot sugera o respingere a distincţiei, însă adevărul este că ei alcătuiesc o elită, a cărei exclusivitate rivalizează cu aceea a *noblesse d'epee*[1], ce exista la curtea de la Versailles. Simon ţinea enorm de mult să devină membru al acestui grup de aur, care se bucura întotdeauna de recenzii bune în revista *Time Out* şi nu lipsea niciodată de pe lista de nominalizări BAFTA.

Visurile lui nu erau realiste. în acea seară, de exemplu, fusese invitat doar pentru că numele lui apăruse în ziare. în ciuda principiilor foarte stricte cu care fac paradă, aceşti jucători au ceva în comun cu fraţii lor de la Hollywood: le place să se afle printre oameni faimoşi. Dacă iau masa de prânz cu membri ai Partidului Laburist, ar fi bine ca aceştia să fie politicieni de marcă, dacă participă la un marş pentru o anumită cauză, ei ar prefera să o facă alături de Ian

[1] **„Nobilime militară", în lb. franceză în original (n. tr.).**

McKellen sau de Anita Roddick[1], nicidecum în compania vreunui entuziast necunoscut din Harlow. însă, dacă îl acceptase pe Simon pentru că apăruse la ştiri, domnişoara Grey nu manifestase vreo curiozitate privind talentul lui.

Petrecerea avea loc într-o casă din Hampstead, iar lui Edith i se păruse că le trebuise aproape un an ca să ajungă acolo, în timp ce casa, cel puţin dinspre stradă, nu părea să fi meritat efortul de a bate atâta drum. în interior, toate urmele lucrătorului ale cărei nevoi, în anul 1890, fuseseră satisfăcute de organizarea special concepută a construcţiei dispăruseră acum cu desăvârşire, fiind înlocuite de o adevărată | mare de podele sclipitoare din lemn şi de sisteme de ° iluminat plasate foarte discret. în spaţioasa cameră
2 de zi, în care se pătrundea dinspre hol, invitaţii se
3 strânseseră în grupuri şi discutau foarte aprins, însă — gălăgia cea mai mare venea, în mod inevitabil, dinspre

---

[1] Ian McKellan (1939), actor britanic de teatru şi film, care a jucat în numeroase piese shakespeariene, dar şi în trilogia *Stăpânul Inelelor* sau în seria d filme *X-Men;* Anita Roddick (1942-2007), fondatoare a companiei britanice Body Shop, care a produs şi comercializat numai produse ce nu au fost testate pe animale şi care a promovat principii de protejare a mediului (n. tr.).

bucătăria aflată la parter. Când au intrat cei doi, Adela şi cu mine stăteam în apropierea sobei, înconjuraţi de platouri pline de legume şi paste, în care se găseau şi nişte ciudate creaturi ale adâncurilor. A

m»imţit cum Adela m-a împuns în coaste cu cotul, deşi ■-untinua să vorbească pe un ton foarte animat cu druignerul şomer care ne căzuse pe cap.

(iazda noastră s-a apropiat de Simon şi l-a sărutul, în tot acest timp având grijă să nu o scape din ochi pe Edith.

- în primul rând trebuie să bei ceva, iar după aceea n nft te prezint celorlalţi. îl cunoşti pe David Samson? ||

întrebat, făcând semn către renumitul actor de comedie care se aşezase alături de ea imediat ce văzuse perechea apărând. Edith i-a zâmbit şi i-a întins mftna, pe care el a prins-o strâns şi a îndreptat-o spre Imzele-i scofâlcite.

- **Lady Broughton.**

Cu glasul lui plin şi uşor de recunoscut, omul a rostit numele rostogolindu-l pe limbă, parcă savurân- ilu-i gustul. Vorbise suficient de tare pentru că per- muinele din jur să arunce priviri curioase şi să facă legătura între Simon şi Edith şi poveştile pe care le citiseră sau auziseră. S-a stârnit o uşoară agitaţie în jurul cuplului. Mi s-a părut că Edith nu a fost deloc încântată de adulaţia lui Samson, ea murmurând:

- **Edith, te rog.**

Dar Samson nu era omul care să renunţe chiar atât de uşor. A luat-o de mână şi s-a pregătit să o plimbe prin încăpere. S-a întors către un grup de curioşi şi a spus cu glas tunător:

- **O cunoaşteţi pe contesa de Broughton?**

Inutil să mai spun că pentru Edith situaţia devenise un iad.
As fi salvat-o mai devreme, dar m-a reţinut Adela. Mă întreb dacă nu cumva a simţit o

plăcere răutăcioasă văzând-o pe Edith expusă precum o prizonieră în cadrul unui marş triumfal, după vreo victorie romană. Adela nu-şi periclitase câtuşi de puţin poziţia din vechea tabără când se aventurase în această lume nouă pentru ea şi presupun că îi era greu să nu simtă fiorul victoriei. Radiind bună-dispoziţie, Simon s-a apropiat de noi. Ştiu oameni care se cutremură la gândul de a deveni „subiectul" ştirilor. Există însă şi oameni care nu pot trăi fără aşa ceva. Simon făcea parte din această ultimă categorie. Cum lumea îl urmă- § rea cu ochi pe jumătate curioşi, el se simţea în ele- § mentul lui. Lăsând-o pe Adela să se întreţină cu un 2 regizor cu înfăţişare sumbră, Simon şi cu mine ne-am = îndepărtat împreună.

— - Cum îţi mai merge? l-am întrebat.

- Bine, mi-a răspuns el. Grozav.

- Şi ce se întâmplă mai departe?

- La ce te referi?

- Păi, la divorţ, căsătorie, declaraţii către presă?

Simon a ridicat din sprâncene, înălţându-şi în acelaşi timp mâinile în aer.

- Asta-i bună! a exclamat el, cu un hohot elegant de râs. Vorbeşti ca mama.

Uiţi cu uşurinţă că şi oameni ca Simon au mame. în cazul lui, o văduvă cumsecade a unui funcţionar
I mblic, care locuia într-un apartament din Leatherhead ■V «e întreba ce Dumnezeu se petrecea cu fiul ei. Simon începea să mă irite.

- **Cred că-ţi dai seama că situaţia s-a complicat extrem de mult. îţi dai seama că o mulţime de oameni mint deranjaţi de ceea ce se petrece?**

El m-a mângâiat în treacăt pe obraz.

- **Ei, nu se poate, a zis.**

Bineînţeles, seara aceea a încântat-o enorm pe Adela. Cam în aceeaşi măsură în care Edith a detes- l at petrecerea, fiind plimbată dintr-o încăpere în alta şi prezentată tuturor, de parcă ar fi fost o vacă Hacră. Adela a urmărit-o cum făcea eforturi disperate să întreţină conversaţii banale cu acei oameni care erau deconcertant de obişnuiţi - fiind, de fapt, aceiaşi oameni de care se chinuise toată I inerepea ei să scape. Crunta ironie era că, în ciuda is urii pe care o simţea faţă de lumea în care ^ Schimbul de Nume se afla la mare preţ, Edith se 339 obişnuise cu comoditatea liniştitoare a numărului limitat de membri ai acesteia. Pe

neașteptate, se trezise din nou în câmp deschis, unde nimeni nu părea să cunoască persoanele pe care ea le știa. Trăia o senzație vecină cu panica. Ce trebuia să le spui unor oameni care nu te interesau defel și cu care nu aveai nici o cunoștință comună? După ce petrecuse câtva timp în Țara Broughton, uitase cum trebuia să procedeze.

- Ei, sper că se distrează de minune, mi-a zis Adela, și a îmbrăcat pardesiul, după care am pornit în lunga călătorie către sud.

- Tu te distrezi?

- Ei, ce să zic! Ce a reușit cu asta? Și când te gândești că a plecat fără să facă măcar un copil! Așadar, când ușa i se va închide în nas, așa va rămâne. Ce neghioabă!

încă eram capabil să rămân uimit în fața pronunțatului caracter lumesc al soției mele, caracter ce conviețuia în mod foarte fericit cu marea ei bunătate, pe care i-o știam ca fiind sinceră.

- Nu e mai bine că nu au apărut copii?

- Mai bine, pentru cine? E mai bine pentru Charles § și Googie. Dar nu pentru ea. Aducerea pe lume a ° moștenitorului este singurul act secund eficient al 2 primei

soţii. Gândeşte-te numai la triumful lui Con-
= suelo Vanderbilt[1], când s-a întors la
detestatul palat
— Blenheim ca mamă a noului duce. Dar
micuţa Edith nu se va bucura de un
asemenea noroc. Apoi a oftat a
lehamite. în ce-l priveşte pe el...
- Am avut impresia că ţi-a plăcut
destul de mult.

Aşa blond cum este, pare destul de agreabil, dar nu arată nicidecum ca o persoană despre car

ei.ă crezi că îţi va aduce fericire pe viaţă.
Unde i-o fi lost mintea lui Edith?

Gânduri asemănătoare licăreau vag şi prin mintea lui Edith exact în aceleaşi momente, în timp ce goneau către ceea ce ea considera Civilizaţie. O dezamăgire -urdă îi stăruia în străfundul fiinţei. Participase la

---

[1] La insistenţele mamei, care dorea ca fiica ei să deţină un titlu nobiliar, Consuek) Vanderbilt (din bogata familie americană Vanderbilt) s-a căsătorit cu al nouălea duce de Marlborough în 1895. La scurt timp, căsătoria lor devenit formală, iar divorţul s-a pronunţat în 1921 (n. tr.).

încă o „petrecere a lumii showbizului” şi, în vreme ce expresia îi răsuna în creier, şi-a adus aminte de imaginea pe care aceasta i-o evoca altădată: actriţe foarte vioaie, frumuseţi machiate strident, purtând haine de *haute couture* cu paiete, scriitori evrei, sensibili şi pătimaşi, care vorbesc oamenilor strânşi în bisericuţe retrase, cântăreţi care scot din impas vreun pianist ameţit de băutură şi, tot timpul, hohote cristaline ce sfâşie aerul... în realitate, când s-a gândit ceva mai bine, şi-a dat seama că întreaga scenă părea extrasă, mai mult sau mai puţin pe nemestecate, din filmul *Totul despre Eva.* Şi părea să aibă o legătură foarte firavă cu ceata aceea de locuitori ai suburbiilor, adepţi ai consumului de hrană sănătoasă, care discutau despre vacanţele petrecute în Grecia.

Nu o interesa câtuşi de puţin fascinaţia lor faţă de ea ca reprezentantă a unei lumi diferite şi, evident, dezaprobate. Ea nu rămăsese indiferentă faţă de strălucirea şi atracţia scenei, dar începuse să vadă ceva anume: calitatea acelei străluciri nu mai era stabilită de figurile tragice la modă. Şi, ceea ce era mai trist, simţea că pătrunsese pe acea scenă stranie

nu în calitate de stea (lucru pe care contase în sinea ei), ci de ciudăţenie.

- **Ce adunătură nesuferită! Cine erau oamenii aceia?**

Simon nu-i răspundea niciodată la astfel de întrebări care erau, în realitate, mai mult sau mai puţin retorice. Amândoi ştiau că Edith ţinea să evidenţieze faptul că oamenii de teatru i se păreau „comuni”, deşi se abţinea mereu să o afirme direct. în parte pentru că nu îl interesa dacă acei oameni erau comuni sau nu, întrucât asta nici nu avea vreo importanţă, în parte pentru că bănuia (în adâncul inimii) că, potrivit standardelor ei, chiar şi el era „comun”, Simon nu catadicsea să îi răspundă.

- **Eu m-am simţit bine.**
- **Tu n-ai avut pe cap un bărbat îngrozitor, cu un glas greţos de dulce, de parcă ar fi fost scos dintr-un bol cu salată de fructe, care să-ţi lingă mâna toată seara. Toate petrecerile la care o să mă duci vor semăna cu asta?**
- **Şi la petrecerile tale vor participa doar femei înstărite, ce vor să ţină pasul cu moda, sau persoane care să fi pierdut bani la Lloyd's? Pentru că, dacă e**

aşa, eu prefer salata de fructe. în orice zi a săptămânii.

Şi-au continuat drumul spre casă în tăcere.

16

Spre sfârşitul unei după-amiezi s-a întâmplat să n ui aflu în Fulham Road ca să rezolv anumite treburi, Iar Adela mă rugase să trec pe la Colefax and Fowler cu să iau nişte şnur pe care îl comandase cu câteva Hăptămâni în urmă. în mod normal, aş fi refuzat să fac asta, deoarece, pe vremea aceea (spre deosebire de azi), toţi vânzătorii de acolo păreau să-şi fi luat ^ diplome în Impolitețe, însă ea a insistat şi, în reali- g tute, de mine s-a ocupat o tânără destul de amabilă. — Şi, aşa cum anticipase Adela, comanda încă nu sosise, ¡ar tânăra şi-a exprimat regretele sincere în legătură cu acea situaţie.

în orice caz, tocmai primeam scuzele de rigoare, împreună cu toate asigurările că situaţia avea să se rezolve săptămâna următoare, când am aruncat o privire înapoi spre stradă şi am văzut-o pe mama lui Kdith cercetând mostrele din vitrină. Ultima oară o întâlnisem pe doamna Lavery cu doi ani în urmă, cam la data când se pregăteau festivităţile legate de nuntă.

Acum, după ce am privit acel suflet pierdut şi zdrobit, m-am simţit mişcat amintindu-mi

de silueta ei victorioasă, vibrând de ambiţie satisfăcută, în Salonul Roşu de la Broughton. Acum se uita absentă la uriaşele bucăţi de ţesături care îi fluturau în faţă, însă vedea prin ele. Nimic în afară de ruina visurilor ei, care i se derulau probabil la nesfârşit prin minte, de parcă ar fi fost un tablou blestemat.

- Bună ziua, doamnă Lavery.

S-a întors spre mine, a părut să-şi aducă aminte cine eram după ce a trecut în revistă diverse sertare cu amintiri, apoi a dat din cap în semn de salut.

- Bună ziua, mi-a răspuns ea pe un ton rece şi distant.

| Am aflat ulterior că mă învinuia pe mine pentru § că îl prezentasem pe Simon familiei Broughton. Poate ^ avea dreptate,

presupun eu. în prezent, se obişnuieşte | ca oamenii să se debaraseze de un astfel de sentiment — de vinovăţie spunând că „oricum s-ar fi întâmplat aşa ceva”, dar eu nu sunt întru totul convins de acest argument. Cea mai mare parte a vieţii noastre nu

reprezintă
împlinirea vreunui
plan inexorabil urzit
la naştere, ci, mai
curând, suma totală
a unui şir de
evenimente
aleatorii. Dacă
Edith nu l-ar fi
întâlnit pe Simon -
ori l-ar fi cunoscut
doar după ce ar fi
avut un copil - cred
că ar fi existat prea
puţine şanse ca aşa

ceva să se întâmple. Cu toate acestea, Edith îl cunoscuse. Şi situaţia apăruse. Iar la o adică eu îi prezentasem unul altuia

.Aţi mai văzut-o pe Edith în ultima vreme? am liitrebat-o eu.

Prezenţa amintind de Banquo[1] a fiicei şi a poveş- l ii ei ne făcea pe amândoi să ne simţim ciudat. Se I ifirea că situaţia putea fi readusă la normal dacă discutam despre ea.

- Nu prea des, nu, mi-a răspuns ea, clătinând din cap. însă ea... un moment de şovăială, *ei* vor veni la cină în seara asta. Cred că atunci o să aflu ce a mai făcut.

Am încuviinţat din cap.

- Bine, transmiteţi-i cele mai bune urări.

însă doamna Lavery nu era chiar pregătită să se despartă de mine.

I Personaj din piesa *Macbeth,* de Shakespeare: prieten credincios al lui Macbeth, el este ucis de acesta, deoarece este socotit o ameninţare, şi îi apare ulterior ca stafie (n. tr.).

- **Am înţeles că-l cunoşti. Pe prietenul ei.**

- **A, Simon? Da, îl cunosc. Nu foarte bine, dar am jucat împreună într-un film. Care s-a turnat la Brough- ton. Aşa s-au şi cunoscut.**

- **Am înţeles, a zis ea şi a rămas cu privirea în podea. Şi e un bărbat de treabă?**

Asta m-a mişcat destul de mult. Doamna Lavery se străduia să fie o Mamă Bună, concentrându-se asupra valorilor eterne, în evaluarea pe care avea s-o facă noului iubit al fiicei, când, de fapt, amândoi ştiam că şi dacă acesta ar fi fost cel mai agreabil bărbat din Europa, asta tot nu ar fi putut să repare ce se pierduse prin ruptura dintre Edith şi Charles.

- **Foarte de treabă, i-am răspuns. în felul lui.**

- **L-ai mai întâlnit cumva pe Charles? De la... de când s-au petrecut toate acestea?**

- **Sincer să fiu, da. Am luat prânzul cu el acum câteva zile.**

Doamna Lavery a rămas surprinsă. Presupun că în închipuirile romantice privindu-l pe ginerele ei, ea crease graniţe mai severe decât existau în realitate. De asemenea, răspunsul meu a lăsat impresia că nu eu aş fi încurajat-o pe Edith în actul ei necugetat. Asta a înmuiat-o în mod vădit. Până în acel ¡2 moment, ţinuse să se

convingă pe ea însăşi, desi- o gur, că afecţiunea ei faţă de Charles era sinceră şi £ se baza în întregime pe calităţile lui de bărbat. Lucru- < rile stăteau altfel, dar nu cred că sentimentul era

mai puţin sincer. 346 _ Şi cum e? Aş dori să-l văd, dar... a zis ea şi s-a oprit, negăsind cuvintele potrivite.

- Păi, cum să vă spun? Sunt convins că ar fi încântat să vă revadă, am minţit. E destul de afectat.

- Păi, mi se pare normal, a zis doamna Lavery şi a suspinat dezamăgită şi fără speranţă. Ei, trebuie să plec. Sosesc la ora opt, iar eu încă n-am pregătit nimic. După aceea, cu umerii lăsaţi, a tras uşa grea a magazinului şi a ieşit. Ultima oară când o văzusem, semăna
cu un personaj dintr-o comedie spumoasă de Noel (îoward. Acum îmi aducea aminte de Mutter Curaj[1].

Simón era straniu de agitat când a ieşit cu maşina du pe King's Road şi a intrat pe Vale, îndreptându-se către Elm Park Gardens. îşi aranjase cravata aproape la fiecare semafor şi, pe măsură ce se apropiau de destinaţie, se apucase să-şi curețe unghiile. Şi Edith ne simţea tot mai încordată din cauza iritării. Nu-şi (lădea seama dacă el era îngrijorat pentru că se gândea că părinţii ei erau mai impozanţi decât în realitate - ori dacă îşi făcea probleme din pricina rolului jucat, acela de

Distrugător al Fericirii Matrimoniale, î n orice caz, îşi dorea tare mult ca el să se liniştească, deoarece seara promitea să fie şi aşa destul de dificilă.

- Ce-ai păţit?

Simon s-a mulţumit să zâmbească şi a clătinat din cap. Nici lui nu-i era prea limpede de ce avea áseme- g nea emoţii, deşi era adevărat că îi vedea pe soţii Lavery — mai stilaţi decât erau aceştia în realitate. Nu avea o idee prea clară cu privire la nuanţele existente în Societatea Londoneză şi, cum nu cunoştea aproape deloc Cercul Interior, nu ştia în ce măsură Edith fusese o intrusă la data căsătoriei. Cum îşi socotea proaspăta amantă înspăimântător de inteligentă, îşi închipuia că şi mediul ei familial era la fel de impresionant. însă

' Mutter Courage, personajul principal din piesa *Mutter Courage xi copiii ei,* de Bertold Brecht, ai cărei copii mor în război (n. tr.).

nu aceasta era, de fapt, sursa neliniştii lui din acea seară. Pesemne îl rodea mult mai banala nemulţumire că oficializarea relaţiei lor, acea prezentare a lui în faţa părinţilor ei, părea să pună un soi de sigiliu asupra a ceea ce, la origini, nu fusese decât un flirt banal. Nu părea să fi realizat cu adevărat că se îndrepta spre tărâmuri precum „divorţ" şi „partaj" şi „pensie alimentară" şi „custodie asupra copiilor" şi alte cuvinte sau noţiuni deprimante, dar acum îi veneau în minte toate aceste lucruri. Presupunea că, pe ocolite, domnul Lavery avea să-l întrebe despre „intenţiile" lui, şi, brusc, s-a

trezit că nu avea de fapt nici o intenţie - adică, nu avea nici o intenţie clară. însă apoi a aruncat o privire către Edith, care, dacă se gândea mai bine, % era foarte atrăgătoare, şi şi-a dat seama că profilul ° ei părea mult mai frumos decât cel al lui Deirdre, care 2 arătase întotdeauna destul de banală văzută dintr-o | parte, şi s-a gândit că, la urma urmelor, lucrurile — puteau sta şi mai rău. Astfel îmbunat şi încurajat, a coborât din maşină.

Doamna Lavery îi povestise soţului despre întâlnirea pe care o avusese în magazinul Colefax. Cuvintele rostite în cadrul acelei conversaţii i se tot învârtiseră în minte de atunci, ea încercând să-şi ţeasă o pânză de speranţă din ele. Chiar în timp ce gătea pentru amantul fiicei, i-a strigat soţului, aflat în sufragerie.

- Ce crezi că a vrut să spună prin „afectat”?

Kenneth Lavery era la fel de nefericit ca şi soţia lui de turnura pe care o luaseră evenimentele, dar di

nmotive mult mai onorabile. Detesta să-şi vadă „Prinţesa” amestecată într-un scandal public. Detesta să vadă disperarea soţiei. Şi nu rămăsese nesimţitor deoarece fiica lui dăduse cu piciorul unei poziţii de putere din care ar fi putut ieşi lucruri frumoase, alegând în schimb o companie care abia dacă putea fi Hocotită decentă. Se mândrise cu fata lui când ajun- Hese o Mare lady, astfel că decăderea ei îi provoca o mare tristeţe. Făcând aceste precizări, el privea natura nesăbuinţei lui Edith mult mai filozofic decât soţia na. Spre deosebire de ea, el nu se iluzionase că mariajul lui Edith avea să-i schimbe foarte mult viaţa lui.

- **Cred că a vrut să spună adevărul. Charles este afectat. Normal că e afectat. Soţia lui a fugit cu un altul. Cum te-ai aştepta să se simtă?**

Stella Lavery a vârât capul pe uşă.

- **Eu voiam să sugerez că asta ar însemna că Charles încă nu s-a obişnuit cu ideea. Mă întrebam dacă nu ar fi cumva bine să luăm legătura cu el...**

Glasul i s-a stins, pentru că soţul ei a început să clatine din cap într-o parte şi-n alta, rar, dar ferm.

- **Draga mea, nu Charles este acela care a decis să pună capăt căsătoriei. Nu are nici o importanţă ce gândeşte el. El nu poate fi învinovăţit. Şi nu cred că ar fi bine să-i mai zgândărim durerea. Poate că o va uita, poate nu. în orice caz, nu i-ar prinde deloc bine dacă i-ai redeştepta speranţele. E**

un bărbat cumsecade, iar fiica noastră s-a purtat urât cu el. De aceea, se cuvine să nu-i mai apărem în cale.

Spunând acestea, Kenneth şi-a îndreptat din nou atenţia către televizor.

Soţia nu-i purta pică pentru felul în care trata problema, deoarece, în sufletul ei, îi dădea dreptate. Oricât de mult ar fi încercat să mimeze un anume fel de toleranţă ce se purta la vremea aceea, era de netăgăduit că se simţea profund ruşinată de purtarea lui Edith.

De copil se imaginase de multe ori ca fiind perfect potrivită pentru a juca un Mare Rol în viaţa publică a Angliei. I se întâmpla să viseze cu ochii deschişi în timp ce le urmărea pe doamnele de companie ce roiau în jurul reginei în Parlament, toate îmbrăcate cu rochii Hartnell după moda anilor cincizeci,

gândindu-se cât de bine i-ar fi stat în postura | de ducesă de Grafton sau de contesă de Airlie dacă ° soarta ar fi pus-o cumva în acea poziţie. Ar fi slujit 2 cu credinţă, ştia sigur asta, chiar dacă, la fel ca micuţa | sirenă, fiecare pas făcut i-ar fi pricinuit dureri de — nesuportat. Şi toate aceste fantezii se transmiseseră

fiicei ei, care, în mod miraculos, reuşise să le transforme în realitate. însă acum, în loc să audă că Edith fusese invitată să prezideze Crucea Roşie sau să devină doamnă de onoare pe lângă vreo prinţesă, telefonul sunase doar ca să o anunţe că totul se sfârşise. Că visul ei se ruinase. Iar la fundul acelei

haznale cu zoaie în care fusese azvârlită descoperise şi gustul amar ca fierea al realizării că, în toată Londra, lumea bârfea spunând că, la urma urmelor, Charles se căsătorise cu cineva inferior lui, că Edith era o necunoscut

ăca oricare alta, care nu reușise „să facă față situației” Hi că el ar fi trebuit să aleagă pe cineva de rangul lui.

A auzit soneria, însă înainte ca ea sau Kenneth să N.¡ungă la uşă pentru a o deschide, Edith intrase deja ni îi căuta prin apartament. Imediat ce au ajuns în Hiifragerie, **fiica s-a grăbit să-şi sărute**

tatăl. El a îmbră- (işat-o cu afecţiune, iar ea şi-a dat seama că măcar el nu-i va crea probleme, după care l-a luat de mână ni să i-l prezinte lui Simon. Dintr-o singură privire către mama ei, rămasă împietrită ca o statuie în cadrul uşii, a aflat tot ce trebuia să ştie despre ceea ce o aştepta în acea seară.

I)oamna Lavery a înaintat cu paşi rigizi şi a întins m Ana. însă nu a fost în stare să zâmbească şi, imediat ce Kenneth a plecat să aducă ceva de băut, faptul că «ii a ignorat încercările ridicole ale lui Simon de a face N III versaţie pe teme banale şi a trecut direct la miezul i'lientiunii a venit aproape ca o uşurare.

Sper că înţelegi, domnule Russell, că situaţia m-eiiHta este foarte dificilă pentru noi. Stella a ignorat în mod deliberat eforturile lui de a o convinge să i se M|urnă pe numele mic, iar prin aceasta se crease o imumită similitudine cu felul în care idolul ei, lady l U'kfield, ar fi tratat acea întâlnire. Aceasta din urmă ii ur li dovedit totuşi mai elegantă, desigur. Amândoi | Inem foarte mult la ginerele nostru. De aceea, te rog *n ne ierţi dacă nu sărim să te îmbrăţişăm.

Simon a zâmbit, strângând uşor din pleoape, într-o inoil care, de obicei, dădea roade.

- îmbrăţişările rămân opţionale, vă asigur, a spus el pe un ton amuzat.

Doamna Lavery nu a răspuns la zâmbetul lui. Asta nu pentru că ar fi rămas

imună la atracţia fizică exercitată de Simon. îşi dădea seama prea bine că acesta era unul dintre cei mai inimoşi bărbaţi pe care îi cunoscuse, însă, în ochii ei, frumuseţea era şi explicaţia pentru ruina fiicei. Nimic altceva. în acel moment, dacă asta ar fi întors-o pe Edith de pe calea aleasă, doamna Lavery ar fi fost în stare să ia bucuroasă un bisturiu şi să îndepărteze acele trăsături frumoase de pe faţa lui.

- **Fiica mea a fost... *este* căsătorită cu un bărbat de treabă. Evident, aţi acţionat în cunoştinţă de cauză, dar pentru noi e greu să vedem că ea şi-a încălcat legământul fără nici un regret.**
- **Nu te-ar fi costat nici un regret dacă l-aş fi părăsit pe Simon pentru Charles, a spus Edith.**

Acest lucru era perfect adevărat. Atât de adevărat, încât domnul Lavery nu şi-a putut stăpâni un zâmbet fugar, atunci când a intrat cu tava cu pahare, dar Edith uitase că mama ei se distribuise singură în rolul Hecubei, Nobila Văduvă. în mintea ei zdrobită, Stella se vedea pe sine şi pe Googie Uckfield ca fiind două victime de sânge nobil ale unui dezastru cosmic (vorbea despre lady Uckfield numind-o Googie doar în sinea ei, nu faţă de aceasta. Acum, s-a gândit ea îndurerată, nici nu va mai avea vreodată şansă de a i se ¡■i Imsa cu Googie). în suferinţa ei nu mai exista loc

pen- I ni ironii. Şi-a privit fata cu ochi aproape înlăcrimaţi.

- Cât de puţin mă cunoşti, a spus ea şi s-a retras, maiestuoasă, în bucătărie.

Edith, tatăl ei şi cu Simon au rămas uitându-se unul la altul.

- Ei, cred că eram cu toţii conştienţi că vom avea I »arte de o noapte nu tocmai plăcută, a spus domnul I iiivery, începând să soarbă din paharul cu whisky.

Mai târziu, aşezaţi în modesta sufragerie a apar- lumentului, în jurul mesei ovale ce imita un model Inimos, cei patru au reuşit să poarte o conversaţie oarecum normală. Domnul Lavery l-a întrebat pe Simon despre rolurile jucate, iar Simon s-a interesat imn mergeau afacerile domnului Lavery, iar doamna
I .uvery a adus mâncarea şi a strâns farfuriile, făcând
II uită seara remarci exagerat de curtenitoare. Poseda „acel talent specific englezesc de a demonstra, prin ş pu rtarea de o politeţe scrupuloasă, că avea o părere — loarte proastă despre interlocutori. Era în stare să
I u'irăsească încăperea zdrobită şi respinsă şi să se l'i-licite totuşi pentru faptul că se comportase impe- i'iibil. Bineînţeles, dintre toate formele de impoli- I cţe, aceasta este cea mai muşcătoare, pentru că nu Însă loc de replică. Nici măcar la apogeul ostilităţilor nu se abandonează Atitudinea înalt Morală.

Urmărind cele trei chipuri familiare, Edith s-a întrebat ce se petrecea în realitate. Să fie aceasta cimentarea unei noi alianţe care avea să îi modeleze viaţa în viitor? Aceşti trei oameni aveau să-i fie singurii companioni pentru următoarele douăzeci de sărbătoriri ale Crăciunului? Aveau să se stabilească punţi intre Simon şi mama ei, aveau aceştia să discute despre copii, aveau să ajungă să schimbe glume pe subiecte doar de ei ştiute? Chiar dacă Simon era frumos, iar dorinţa ei faţă de el persista, în acea seară Edith a rămas şocată de plictisul pe care îl radiau toţi.
Trăise ultimii doi ani în rândul din faţă al vieţii engleze şi, gândindu-se mai bine, o surprindea să descopere cât de normal i se păruse acest lucru - asta până când se îndepărtase cu bună ştiinţă de acea viaţă. Cât stătuse la Broughton se simţise oprimată de lipsa de evenimente, de goliciunea zilelor ce semă- Ş> nau între ele. Acum, după ce părăsise acel stil de ° viaţă, aproape că nu trecea zi fără să vadă în paginile 2 ziarelor măcar vreuna dintre cunoştinţele ei, de pe g vremea când trăise alături de Charles. Iar când se — gândea la asta, deşi la vremea respectivă se lamentase fără încetare că nici ea, nici ceilalţi, nu făceau nimic, îşi aducea aminte de momentele când stătuse faţă în faţă la masă cu vreun membru destul de cunoscut al Cabinetului, sau cu vreo celebritate din lumea operei, sau chiar cu jurnalişti care

ţineau rubrici de scandal. Chiar dacă Googie şi Tigger o plictiseau de moarte, se învăţase să audă zvonuri din lumea politicii şi a curţii regale cu zile sau chiar săptămâni înainte ca ele să ajungă în paginile ziarelor. Se obişnuise să cunoască amănunte din viaţa privată a personalităţilor, mumie ca acestea să fie făcute publice - asta, dacă umigeau cumva la urechile publicului larg. Ea şi i Imrles nu petrecuseră foarte mult timp departe de llmughton, dar acum îşi aducea aminte de cele trei wm patru partide de vânătoare din cursul iernii şi de t rie câteva petreceri din timpul verii. Ajunsese să iimoască palatul Blenheim, sau Houghton, Arundel ti Scone. Nici nu mai privea aceste locuri ca fiind loca- | II istorice. Ele deveniseră căminele unor cunoştinţe din cercul ei. în această privinţă, era aproape cin-

ită - la fel de cinstită ca şi cei născuţi în clasa căreia iiaparţinuse şi ea pentru foarte scurtă vreme. Edith deprinsese toate trucurile ireverenţei aristocratice. Anemenea celor mai de seamă reprezentanţi ai respectivei clase, putea să intre fără nici un fel de pro- Uemă într-o sclipitoare sală realizată de Vanbrugh, decorată cu tablouri de van Dyke, mari cât un stat de om, blestema autostrada M25 şi îşi arunca poşeta g într-un scaun Hepplewhite. Ajunsă într-o asemenea — etapă, ea ştia să-

şi declare apartenenţa la acea clasă. [355]
„Această încăpere minunată mi se pare obişnuită", par Ha afirme acţiunile lor, „pentru că este mediul meu firesc. Aici îmi este locul, chiar dacă tu nu ai ce căuta aici."

Acum, privindu-i pe Kenneth şi Stella, cu stampele înfăţişând flori, cumpărate gata înrămate de la I 'eter Jones, cu mobilierul ce imita stilul Regency, cu perdelele imprimate realizate de Jane Churchill, i se părea că apartenenţa ei la acel club unde se putea ghemui pe un fotoliu în biblioteca spaţioasă de la
Wifton ca să frunzărească revista *Vogue* şi să guste când şi când dintr-un pahar cu votcă şi apă tonică îi fusese revocată f5ră drept de apel. în rarele momente de luciditate înţelegea că, alegându-l pe acel actor, departe de a face o declaraţie care să o evidenţieze drept o protestatară îndârjită, revenise de fapt pe propriul ei tărâm. înţelegea că Simon era mult mai apropiat ca structură de Stella şi de acel văr îndepărtat, care deţinea titlul de baronet, sau de Kenneth şi de amicii lui de afaceri, decât fusese vreodată Charles. Această lume, în care de regulă râdeai şi plângeai alături de oameni obscuri, era lumea ei adevărată. Aici crescuse şi avea să trăiască din nou. Charles şi Broughton şi Schimbul de Nume îi atingeau pe ai ei doar tangenţial. Indiferent ce ar fi vrut să creadă mama sa. aceştia aparţineau unui grup total diferit.

- **Pfuu! a făcut Simon când maşina a ieşit din parcare şi a pornit înapoi, spre King's Road. Edith a dat aprobator din cap. Supravieţuiseră. Acesta era lucrul cel mai important. Ea făcuse primii paşi în a-i explica mamei că visul ei de o viaţă se sfârşise. Simon i-a făcu cu ochiul. Am scăpat cu viaţă, a zis el. Un timp, au mers în tăcere. Vrei să ne ducem direct acasă?**
- **Şi care ar fi alternativa?**
- **Păi, am putea merge undeva.**
- **Unde?**

Simon a făcut o uşoară strâmbătură.

- **Ce-ar fi să încercăm la Annabel's?**

Edith a rămas puţin surprinsă.

- **Eşti membru al clubului?**

El a clătinat din cap, cam iritat, i s-a părut ei.

- **Nu, sigur că nu. Dar ne bagi tu pe amândoi înăuntru.**

Edith nu era convinsă că ar fi putut să intre. ('lînrles sigur era membru şi, deşi fuseseră împreună acolo destul de frecvent şi nu încăpea îndoială că ea n u cunoscută la club, nu ştia dacă asta avea s-o ajute •ni capete drept de acces. Pe de altă parte, nu era convinsă că era o idee bună. Exista posibilitatea să întâlnească amici de-ai lui Charles.

- **Nu ştiu ce-ar fi mai bine, a spus ea.**

- **Lasă grijile. Charles e în Sussex şi nu ai cum în eviţi apariţiile publice. Şi noi avem viaţa noas- I ru, aşa cred.**

De această dată, spre deosebire de vizitele în compania lui Charles, au parcat maşina în piaţă şi au 5 mers pe jos până la treptele de intrare. Simon mai <*> fusese acolo doar o dată şi când au coborât zâmbea 357 ci i gura până la urechi, de parcă ar fi fost nebun. Edith era mai puţin sigură de sine şi, în momentul când au pătruns în coridorul de la intrare, şi-a dat seama că nvusese dreptate. Comisese o Greşeală. Omul de la recepţie a salutat-o destul de amabil.

- **Lady Broughton, a spus el, după care a făcut o pauză pentru a-l măsura pe Simon, vă întâlniţi cu cineva la noi? Să anunţ că vă aflaţi aici?**

Edith a simţit că roşeşte.

- **A, nu, nu e nevoie. Voiam doar să intrăm câteva clipe.**

Răspunsul a venit din nou cât se poate de politicos.

- **Milady, nu ştiam că sunteţi membră.**

- **Păi, nu sunt. Adică, Charles - lordul Brough- ton - este membru şi mă gândeam...**

A încheiat brusc, observând zâmbetul de regret de pe faţa funcţionarului.

- **îmi pare foarte rău, milady...**

Dacă soarta ar fi fost mai puţin crudă cu ea, totul s-ar fi încheiat astfel, însă exact în acel moment uşa s-a deschis şi, cu un gol în stomac, Edith a auzit glasul strident al lui Jane Cumnor. întorcându-se, n-a mai avut încotro şi a zâmbit direct în faţa transpirată a § uriaşului Henry, care gâfâia de zor după efortul de § a coborî scările de la subsol. O fracţiune de secundă, 2 cât i-a măsurat pe Edith şi, bineînţeles, pe Simon, Jane | a rămas mută. După aceea, zâmbetul i-a revenit pe faţă.

— - Edith! Ce plăcere! a exclamat ea şi a sărutat-o rece pe ambii obraji. Nu ai de gând să faci prezentările?

- Simon Russell. Lordul şi lady Cumnor.

Nu şi-a dat seama de ce nu folosise numele lor mici. Să fi procedat astfel pentru că simţea nevoia de a-l impresiona pe Simon? După seara de care avuseseră parte până atunci?

Jane i-a aruncat o privire ceva mai serioasă.

- Intri?

Preţ, de o clipă, Edith a avut intenţia de a spune că de fapt plecau, numai

că a intervenit Simon

- .Nu vor să ne lase înăuntru. Se pare că trebuie ᴍA fii membru deplin.

Simon nu a înţeles proporţiile trădării pe care o i'nmitea faţă de Edith. El voia pur şi simplu să intre în club şi, din câte îşi dădea seama, găsise două persoane care îi puteau înlesni îndeplinirea dorinţei.

însă Henry nu s-a lăsat prins în acel joc. Simţind i i> avea să urmeze, a dat foarte vioi din cap.

- Edith, a salutat-o el şi a trecut pe lângă ea, pornind pe coridorul ce ducea la bar.

.Jane a surâs pierdută.

- Ce neplăcut pentru voi, a murmurat ea. Nici eu nu sunt membră. Hm, m-aş putea duce după Henry dacă ţii neapărat...

S-a şi retras puţin, ceea ce a demonstrat că nu ţinea defel să-şi ducă la bun sfârşit propria sugestie, Iar Edith a lăsat-o să se îndepărteze.

- Nu, nu, a spus ea. Nu are nici o importanţă. Oricum suntem în întârziere. Nici nu-mi dau seama de ci- am intrat.

A sărutat-o pe Jane de formă, în vreme ce Simon clipea alături de ea, încă sperând să fie acceptat înăuntru şi, totuşi, nepricepând ce se petrecea. După aceea, au rămas din nou singuri. Angajatul clubului,

la fel de politicos, voia să rezolve situaţia cât mai amiabil şi mai repede cu putinţă.

- îmi pare rău, lady Broughton...

Edith a făcut un semn din cap.

- (iata, plecăm, a spus ea.

Trecuseră deja de uşă, ajungând la baza scării, când, de sus, au auzit o voce:

- Edith? Ea şi Simon au ridicat ochii şi au văzut silueta deşirată a lui Tommy Wainwright coborând spre ei. Ce plăcere să te revăd. A zâmbit cu amabilitate şi i-a strâns mâna lui Simon. Arabella, soţia lui, o persoană ceva mai rece decât Tommy, a rămas tăcută. Plecaţi deja? a întrebat el.

- Da, a confirmat Edith şi, înainte de a-l putea opri pe Simon, acesta a mai făcut o încercare de a încheia seara aşa cum îşi propusese.

- Edith a crezut că putem intra pe numele ei, dar nu se poate, a spus el, oferindu-i astfel Arabellei Wainwright o povestire caraghioasă şi o parabolă a decăderii lui Edith, totul într-o singură frază.

Tommy a surâs.

- Atunci, daţi-mi voie să vă invit.

- Serios, nu ţineam neapărat, a protestat Edith.

- Haide, dragă, a zis Simon.

Arabella a murmurat încet:

- Dar dacă Edith nu mai vrea...

Era clar că nici ea, la fel ca şi Jane Cumnor, nu ţinea să fie văzută în compania lui Edith şi a noului ei amant în clubul

Annabel's, dar Tommy era plămădit dintr-un alt aluat. Câteva minute mai târziu, le oferise tuturor de băut şi stăteau la picioarele unui Buddha uriaş din micul fumoar aflat într-o parte a barului. Simon a considerat-o pe Arabella drept o provocare şi abia s-au aşezat, că el a şi invitat-o la ■ Imn;. Pesemne că era mai bine să fie văzută dansând ni un necunoscut decât să se afle în compania lui Edith, n?ii că Arabella a acceptat invitaţia, iar Tommy şi l i III h au rămas singuri.

Cum îţi merge?

Kdith a ridicat din umeri.

iţi dai seama.

Desigur, a zis el şi i-a zâmbit cu amabilitate. Nu ir li'uui influenţată de prostiile pe care le scriu ziarele. I n meseria mea, îmi dau seama prea bine de asta. 'Vandalul de azi nu mai înseamnă nimic mâine. Iar immenii uită repede.

Kdith a încuviinţat cu un gest din cap. Ştia perfect i ii acest adevăr general valabil nu se aplica şi în cazul \ icţii private. Scandalul o atinsese şi, dacă avea să mai apară prin ziare şi după finalul poveştii, imaginea i l avea să fie în permanenţă însoţită de un paragraf rare să amintească de despărţirea ei de Charles.

L-ai mai văzut pe Charles?

Tommy a confirmat.

L-am întâlnit la White's săptămâna trecută. Am liant ceva împreună.

- Ce mai face?

Nu e prea vesel, dar cred că va trece peste asta.

Edith a simţit dintr-odată că i se făcea dor de l 'ommy şi de clubul White's şi chiar de Jane Cumnor, pe care o salutase când o văzuse de cealaltă parte a I mrului, dar fără a face vreo încercare de a se apropia. I n urmă cu şase luni ar fi stat acolo cu Tommy şi ar
fi discutat despre cunoştinţele comune, lucru care ar fi flcut-o să se simtă foarte mulţumită. însă în această seară n-ar fi avut nici un rost să abordeze asemenea subiecte. Aceea nu mai era lumea ei şi amândoi o ştiau prea bine. în ceea ce-l privea pe Charles... Bietul de el. Ce făcuse ca să merite un asemenea tratament? Se dovedise doar un companion plicticos. Atâta tot. Nimic mai grav decât asta. Apoi Simon s-a întors şi, spre uşurarea Arabellei, a plecat cu Edith pe ringul de dans.
A rămas tăcută pe drumul spre casă, dar i-a zâmbit lui Simon, pentru a nu-i lăsa impresia că ar fi fost supărată, căci nu era cazul. Când ea a vârât cheia în încuietoarea intrării principale a imobilului din Ebury | Streeet, Simon şi-a desprins braţul din jurul taliei şi § l-a lăsat să alunece peste fesele ei, pe care le-a mân- 2 gâiat cu delicateţe cât timp au traversat micul hol, g oprindu-se apoi în faţa uşii apartamentului. Edith a — perceput o furnicătură fierbinte în stomac. El s-a aplecat în faţă şi a sărutat-o pe ceafă, umezindu-i pielea cu limba strecurată

printre buzele întredeschise. Abia intraţi în apartament, ea i-a răspuns pătimaş şi dezlănţuit la sărutări, plimbându-şi în acelaşi timp palmele peste trupul lui, coborând până la vintre. I-a simţit penisul mare şi rigid lipindu-se de ea.
- Draga mea, a spus el, cu zâmbetul bărbatului care înţelege şi se bucură de menirea lui.

La insistenţele lui Edith, au făcut amor de trei ori în acea noapte. Simon nu se mai confruntase cu

osituaţie ca aceea, în care ea să se abandoneze simţurilor într-un asemenea fel. Preluase iniţiativa şi se împinsese peste trupul lui, silindu-se să-l primească nil mai adânc. Pentru că, brusc, Edith înţelesese că m-easta fusese decizia pe care o luase. Când se întor-
ii 'H ;icasă cu Charles, seara se încheia de îndată ce închideau uşa dormitorului. Când ieşea cu Simon, seara reprezenta ceva ce trebuia suportat până puteau rămâne din nou singuri. Soarta îi oferise posibilitatea na aleagă între viaţa personală şi cea

publică. Se părea cu nici un bărbat nu i le putea oferi pe amândouă. Asta e, a gândit ea, stând întinsă şi privind cum răsărea »oarele şi ascultându-l pe Simon cum sforăia slab

lături de ea, alesese satisfacţia personală în dauna splendorii publice şi se bucura de alegerea făcută. Cu uite cuvinte, era încântată noaptea, când stătea întinsă, goală şi mulţumită, departe de lume. Dimineaţa începea să-şi revizuiască atitudinea

.PARTEA A TREIA *DOLENTE-*

ENERGICO

După aceea, nu am mai văzut-o pe Edith vreme do câteva luni. în toamnă am fost distribuit în rolul personajului negativ într-unui din acele seriale care Hunt descrise în mod optimist drept „recomandate Întregii familii", pentru că nimeni nu poate stabili cu precizie în ce categorie se încadrează. în orice caz, III mările au avut loc în Hampshire şi, drept urmare, Hm lipsit din Londra destul de multă vreme. Am închiriat o căsuţă în Itchen Abbas, iar Adela a vrut «ă stea cu mine ori de câte ori a putut. Prin noiembrie, am descoperit că rămăsese însărcinată, iar gândul că viaţa mea era pe cale să facă încă un salt cuantic a alungat orice alte consideraţii din mintea mea. Am cumpărat cărţi cu toptanul, ca să aflăm mai multe despre situaţia cu care ne confruntam şi ne petreceam serile încercând să descoperim de ce Adela simţea un gust metalic în gură sau de ce avea dureri de spate, în realitate, acest efort nu a fost încununat de succes, întrucât răspunsul la mai toate întrebările pe care le aveam era, invariabil, „cauza acestei suferinţe este deocamdată necunoscută". Cu toate astea, eram încân-taţi că ne găsisem o ocupaţie.

Aveam puţine noutăţi despre Edith, Simon şi Charles. Ziarele îi abandonaseră,

deoarece nu păreau să se întrevadă semne de divorţ şi probabil că păstrau cea de-a doua parte a poveştii pentru momentul când avea să se ajungă la soluționarea cazului în instanţă. Odată i-am scris lui Charles, pentru că văzusem, în nu ştiu ce ziar obscur de artă, că se pusese în vânzare portretul unui membru al familiei Broughton şi m-am gândit că el, sau vreo rudă, ar putea manifesta interes faţă de acel tablou. Firește, i-am împărtășit și ştirea referitoare la mine şi Adela şi am primit, la foarte scurtă vreme, o scrisoare mișcătoare prin care ne făcea urări de bine. „Ai mare dreptate să nu aştepţi prea mult”, scria el. „Este bine să fii căsătorit, dar ai cu adevărat o familie când sosește un copil. Te invidiez pentru asta.” Nu eram absolut de acord cu acest punct de vedere, însă l-am interpretat drept un comentariu privind dezamăgirile suferite în propria-i căsnicie, şi nu cred că m-am înşelat. încheia rugându-ne să luăm legătura cu el de îndată ce ar fi fost posibil, iar eu am confirmat în gând că aşa aveam să facem. Simțeam că eu şi Charles trecuserăm împreună prin destule întâmplări, astfel încât, chiar după standardele britanice, ne puteam socoti prieteni, iar regula de a nu căuta cu orice preţ prietenia Celor Puternici nu mai părea să se aplice în cazul nostru. Eram intrigat că el nu adusese deloc vorba de Edith şi, într-adevăr, nu primisem nici o veste despre prietena mea din partea nimănui. Bârfele confirmau că ea şi Simon

erau încă împreună şi că, fie datorită faptului că notorietatea lui dăduse roade, fie datorită talentului său, reuşise să primească un rol bun într-un serial poliţist. Am decis să iau legătura şi cu ea când aveam să revin la Londra, căci eram hotărât să nu fiu distribuit în rolul celui care îşi abandonează prietenii când aceştia îşi pierd statutul social, însă de fapt nu eu, ci soţia mea a fost aceea care a reînnoit legătura dintre noi.

Abia ne întorsesem de câteva zile la Londra, când Adela a fost invitată de o verişoară să ia parte la prezentarea colecţiei de primăvară a lui Hardy Amies. Rubedenia în chestiune, Louisa Shaw, făcea parte din anturajul unui membru mai tânăr al familiei regale şi fie din acest motiv, fie (mai probabil) pentru că era § o cumpărătoare ocazională, ajunsese pe listele de invi- — taţi la diverse evenimente sclipitoare, unde primea întotdeauna un loc bun. Ea şi Adela erau prietene din copilărie şi, drept urmare, îi îngăduia şi soţiei mele să se bucure de norocul ce o curta pe ea.

S-a întâmplat ca vechea noastră cunoştinţă, Annette Wilson, să fie de asemenea o clientă a celebrului creator de modă. Aşa cum am spus, Annette fusese un fel de frumuseţe a ecranului pe vremea actriţei Les- ley-Ann Down, oferindu-le materie primă fotografilor la petrecerile care duceau lipsă de celebrităţi, însă

acum ea apărea pe paginile revistelor cu pretenţii purtând *couture,* ceea ce, firește, o făcea să fie un oaspete bine-venit la astfel de evenimente. în realitate, Annettei n mergea foarte bine în perioada respectivă, în mare parte pentru că, împotriva tuturor aşteptărilor, plicticosul ei soţ Bob ajunsese extrem de bogat în ameţitorii ani nouăzeci. Parcă îmi amintesc că succesul lui era legat de revoluţia Internetului, deşi nu-mi pot aminti exact cu ce se ocupa, şi nici nu cred că am ştiut vreodată precis. în orice caz, indiferent ce făcea, era evident că scotea un profit substanţial. în cei doi sau trei ani de când fuseseră oaspeţii supărători din Mallorca, soţii Watson îşi consolidaseră poziţia socială şi, cel puţin în Londra, îşi făcuseră o groază de § cunoştinţe. Nu pătrunseseră în cercul fermecat al lui § lady Uckfield, însă erau în relaţii cu două dintre mar- 2 chizele mai tinere şi mai zvăpăiate sau cu fetele care-şi | făceau debutul pe scena londoneză a vremii. Annette — apăruse chiar şi într-o fotografie ce o înfăţişa la cumpărături cu ducesa de York, publicată de revista *Helio.* Una peste alta, era o femeie mulţumită.

O bună parte a satisfacţiei se datora faptului că acum ajunsese în situaţia de a-şi permite să refuze invitaţiile lui Chase, care deveniseră ceva mai insistente În ultima vreme. Desigur, Caroline Chase nu prea se sinchisea de lucrurile astea, însă afacerile tenebroase ale lui Eric în domenii mai puţin

bătute, cum ar fi fost acela descris drept „Aptitudini manageriale şi relaţii publice” fuseseră grav afectate de recesiune. Se părea că aceste aptitudini fuseseră intens exploatate de câteva companii, în prezent «trâmtorate, care înfloriseră mult prea repede, iar acum lăsau impresia că aveau să se ofilească la fel de «nibnic. Eric socotea că o mână de ajutor acordată de Bob Watson l-ar fi putut scoate din impas. Bineînţeles că nu se înşela, însă probabil din cauza acelei i-ine cumplite de la Fairburn, ajutorul a întârziat să vină. Soţii Chase, ori mai curând Eric, încetaseră a unii fi necesari jocului social planificat de soţii Watson. I bisând orice alte consideraţii deoparte, nu era de anticipat ca Eric să mai rămână pe scenă prea multă vreme. Se ştia că trăiau din banii Carolinei, iar în cercul ei de prieteni începuseră să apară întrebări de yenul: cât avea să mai continue o astfel de situaţie? Asta mai ales că nu existau copii care să complice situaţia. Nimeni din cercul Carolinei nu vedea logica unei căsătorii cu o persoană care era *şi* de rând şi fără bani. g Deşi din multe puncte de vedere eu resping valorile — după care se ghidează astfel de oameni, atunci când ai de-a face cu un individ colţuros precum Chase, trebuie să admit că le înţeleg pe deplin atitudinea.

îmi face plăcere să menţionez că o prietenă care nu o ştersese cu totul din memorie pe Edith, pentru a-i lua în mod automat partea lui Charles şi a rămâne în

graţiile neamului Broughton, a fost aceeaşi Annette Watson. Edith plătise scump pentru drumul pe care şi-l alesese. în realitate, nu-i învinuiam pe toţi aceşti oameni. Ei fuseseră încă de la început prieteni cu Charles, iar Edith se purtase chiar necorespunzător, însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care se adunaseră sub stindardul familiei Broughton. Ei ar fi făcut parte din echipa lui Charles chiar dacă el ar fi bătut-o pe Edith şi ar fi ţinut un harem. Cu toate astea, trebuie să recunosc că, în situaţia de faţă, aveau dreptate. în orice caz, Annette, în parte pentru că nu se simţea fermecată de Charles sau de mama lui, în parte pentru că ea chiar o plăcea pe Edith, rămăsese de partea prietenei ei, invitând-o să o însoţească la prezentarea de modă Hardy Amies şi să ia un scurt prânz înainte de acesta.

Edith nu călcase niciodată în restaurantul situat $ la etajul întâi al hotelului Meridien, din Piccadilly, § care suferise recent o

„renovare”
completă. Salonul 2
era constituit din
fosta terasă, avea
pardoseala de g
marmură şi fusese
decorat cu palmieri,
devenind, — într-un
fel, o casă de acasă
pentru locuitorii din
Los Angeles, care
acum aveau, aşa se
spera, să dea buzna
pe uşile proaspăt
deschise. Edith şi-a
croit drum printre
mese, urmând-o pe

Annette, care îi făcea semne cu mâna. Era îmbrăcată elegant, într-un taior şic de iarnă, asortat cu perle şi o broşă. Fusese surprinsă de imboldul de a-şi pune o pălărie. Nu a făcut-o, însă costumaţia, aşa cum arăta, era probabil o expresie a unei părţi din viaţa ei care fusese sufocată pentru o vreme de

tricouri şi materiale sclipitoare, lucruri ce păreau să reprezinte singurele două opţiuni ale celo

r■lin lumea lui Simon. Stând întins pe canapea şi citind replicile pentru scena ce urma să fie filmată în urmă- 11 m rea zi, până şi el a făcut un comentariu privitor la Îmbrăcămintea ei:

Doamne, foarte şic! Arăţi ca soacra ta!

însă ea nu ţinuse să-i răspundă pe măsură. Poate i-ft, în subconştient, simţise că i se făcuse un compliment.

Annette a sărutat-o şi a comandat câte un pahar ile şampanie pentru amândouă. Nu a trecut multă vreme şi ele au trecut de la felicitările de rigoare la adevărata problemă.

- **Şi când faci următoarea mişcare?**
- **Ce mişcare? s-a mirat Edith.**
- **Ei, şi tu. Divorţul. Nu divorţezi?**

Edith s-a foit pe scaun, destul de stingherită.

- **Nu tocmai. încă nu.**
- **De ce nu?**

Ea a ridicat din umeri.
Mă gândeam... adică noi - socoteam că am putea aştepta cei doi ani şi să facem totul cu cât mai puţină vAlvă. Altfel apar atâtea chichiţe...
Doi ani! a exclamat Annette şi a râs. Vai, nu cred i-a („harles o să fie încântat să aştepte doi ani.
- De ce nu?
Annette a privit-o fix.
Draga mea, imposibil să nu ştii că a început cursa.
Spre uimirea ei, Edith a simţit un gol în stomac.
- La ce te referi?
- Draga mea, imediat ce s-a aflat, Charles a devenit o pradă foarte dorită. Şi cum să nu fie? Nici măcar nu ai avut un copil de la el, aşa că nimic nu le stă în cale pretendentelor.
Edith a simţit că devine din ce în ce mai iritată. Cum de îndrăznea femeia asta să ştie mai multe decât ea însăşi despre soţul ei?
- Nu cred că iese cu cineva.
- Eu spun că te înşeli. Annette a luat o înghiţitură de şampanie, tocmai ca prin acea pauză să accentueze ideea. O mai ţii minte pe Clarissa Marlowe?
Edith a pufait în râs şi a respirat ceva mai uşurată. Onorabila Clarissa Marlowe, strănepoata unui gen- ¡2 tleman care primise titlul de baron în anii douăzeci, o

vară de gradul doi cu Charles pe linie maternă. Era a! o brunetă inimoasă, vioaie, pricepută la călărie şi gata | să dea o mână de ajutor la orice petrecere unde atmos-fera tindea să fie mai încordată. Lucra ca secretară 374 în cadrul unei firme importante, ce se ocupa cu tranzacţii imobiliare, dându-i acesteia o oarecare respectabilitate, şi locuia într-un apartament din apropiere de Old Brompton Road, pe care-l împărţea cu sora ei. Era o adeptă convinsă a diademelor pentru păr, iar Edith, oarecum liniştită, considera că fata nu era deloc potrivită pentru Charles.

- Nu fi ridicolă. E vara lui. încearcă doar să-l ajute ca prietenă.

Annette a ridicat din sprâncene

- .Păi, l-a ajutat ca prietenă până în Indiile de Vest vreme de o săptămână înainte de Crăciun şi a petrecut Anul Nou la Broughton.

Aceasta cu siguranţă era o lovitură serioasă. în realitate, Edith a rămas uimită de impactul pe care-l avusese vestea asupra ei. Dar ce-şi închipuise ea? Că (Charles avea să rămână singur pe veci? Ea îl părăsise de opt luni deja, şi doar era şi el om. în timp ce evoca în minte imaginea Clarissei, Edith s-a simţit cuprinsă de un val de furie faţă de această fată de la ţară, ce nu putea fi

acuzată de nimic. De fapt, o plăcuse întotdeauna pe Clarissa, care era mereu săritoare şi râdea lH glumele lui Edith şi niciodată nu făcuse parte dintre rudele care o trataseră drept o intrusă pisăloagă. Gândindu-se mai bine, a presupus că această vară manifestase mereu o anumită slăbiciune faţă de Charles. („u un regret adânc, a recunoscut în Clarissa genul de fată cu care se căsătoresc bărbaţi precum Charles.

- **Aha, a zis ea.**

Chelnerul sosise şi le înmânase meniurile enorme, cu coperte de piele, scrise într-o franceză fără diacritice. Omul s-a retras murmurând ceva, gutural.

- **Fruntea sus, draga mea, a zis Annette, arun- cAndu-i o privire pătrunzătoare. Mai bine povesteşte-mi de Simon. E bine?**
- **A, sigur, a spus Edith, făcându-şi din nou curaj. Foarte bine. Are un rol într-un serial care se filmează până în iunie, iar apoi, cu puţin noroc, reîncepe în decembrie.**
- **Minunat! Ce anume joacă?**
- **A, nu prea ştiu, a răspuns Edith, încercând să se decidă între ficat şi ton fript. O chestie cu detectivi. Are rolul unui partener de încredere al unui alt poliţist, omul care nu se prinde din prima.**

în cele din urmă, a ales rinichi cu salată.

- Mă bucur pentru el, a spus Annette. Cine mai joacă în filmul ăsta? Te duci şi tu pe platou măcar din când în când?

Edith a apreciat eforturile făcute de Annette de a părea entuziastă. Era drăguţ din partea ei.

- Nu chiar, nu. Foarte rar. Doar cât să pricep şi eu acţiunea. Prezenţa mea acolo s-ar putea să îl deranjeze.

Adevărul era că, indiferent cât de mult s-ar fi stră- ig duit, descoperise că nu reuşea să manifeste interes d pentru munca lui Simon. Existau unele aspecte ale 2 ei care îi plăceau chiar foarte mult, premierele şi unele

g (foarte puţine) petreceri sau întâlniri cu diverse per- — soane pe care ajungeai să le ştii de la televizor. O interesau lectura scenariilor şi compararea acestora cu produsul finit, însă per ansamblu, în fine... La început, se dusese pe platourile de filmare de câteva ori, însă cinstit vorbind, totul era

extrem de monoton. Actorii păreau să-şi adreseze aceleaşi trei replici dintr-o mie de unghiuri, astfel că ea ajungea să-şi petreacă timpul în camera de machiaj, unde flecărea cu fetele de acolo. Dacă ar fi fost să spună lucrurilor pe nume, nu reuşea să priceapă de ce Simon făcea atâta caz de activitatea

lui. Mai tot ce se petrecea p

eplatou era foarte simplu. Trebuia să ştii replicile, operatorii îndreptau camerele spre tine, iar tu rosteai ce trebuia. Edith îşi dădea prea bine seama că unii actori erau în stare de asta, iar alţii, nu, dar se părea că nu folosea la nimic să te agiţi prea mult. Nu remarcase niciodată că Simon era mult mai bun în rolurile pe care le exersase acasă decât în cele pe care le interpreta la inspiraţie. înţelesese şi ea un lucru de când luaserăm atunci prânzul împreună - locul ei nu era pe platou. După primele incursiuni, a continuat să se ducă o dată sau de două ori pe săptămână pe platoul de filmare, doar ca să îi salute pe ceilalţi actori distribuiţi în film sau pe cei din echipa de filmare, după care dispărea de acolo. I se părea calea cea mai bună de a trata problema.

- Să-i transmiţi salutările mele, a spus Annette.

S-au privit în ochi pentru o clipă şi, spre uşurarea lui Edith, chelnerul a reapărut pentru a lua comanda. După aceea, amândouă au schimbat subiectul, revenind la chestiuni mai generale.

Louisa a sunat la soneria apartamentului nostru de la demisol exact la ora unu fără un sfert. Hotărâseră să ia prânzul acasă, întrucât aveau să meargă la Fortnum's la un ceai după terminarea

paradei de modă. Adela, în cinci luni, abia recent încetase să mai aibă greţuri şi avea nevoie de un tratament special. Trebuia să le duc cu maşina până la Savile Row, în drum spre Old Burlington Street, unde urma să probez o perucă. îmi plăcea verişoara Adelei. Fiică a unui latifundiar anglo-irlandez, avea acel aer straniu şi detaşat, caracteristic acelei naţii, foarte diferite de englezi, care o făcea să se înţeleagă bine cu oricine, în ciuda hainelor conservatoare şi a pantofilor de bun-simţ. De asemenea, părea să se fi născut ca să rămână celibatară pe vecie, viaţa petrecută în slujba familiei regale urmând să suplinească lipsa soţului şi a copiilor. Sigur, ea s-a arătat încântată de ideea venirii pe lume a unui copil şi, chiar înainte ca Adela să mă întrebe, mi-am dat seama că era făcută pentru rolul de naşă.

Traficul nu era aglomerat şi, în consecinţă, la trei fără un sfert au urcat amândouă treptele ce duceau către sediul lui Hardy Amies şi au intrat în salonul spaţios de la primul etaj, care dădea spre Savile Row, unde avea să fie expusă colecţia.

Nu obţii nici un avantaj real ajungând devreme la vreuna dintre aceste prezentări de modă, întrucât toate locurile sunt repartizate în mod clar şi irevocabil, însă ele aveau destule lucruri despre care să bârfească pentru a-şi omorî timpul şi, de aceea, de îndată ce au fost plasate pe cele două locuri stabilite prin biletul completat

cu un scris de mână, ce spunea: „Lady Louisa Shaw & Prietena”, cele două au devenit atât de absorbite de discuţia lor pe teme mondene, încât au rămas nepăsătoare la tot ce se petrecea în restul încăperii, care se umplea cu repeziciune. Aveau locuri bune, lângă podium, în partea scurtă a sălii, în apropierea uşii ce dădea spre scară şi, prin urmare, aveau o imagine completă nu doar a podiumului, ci şi a majorităţii scaunelor dispuse de-a lungul acestuia. Prin urmare, atunci când s-au aprins luminile, sugerând că spectacolul era pe cale de a începe, Adela a rămas foarte surprinsă să o vadă pe Edith Brough- ton aşezată într-un colţ îndepărtat, în ultimul rând, vizavi de uşa prin care îşi făceau apariţia modelele. I s-a părut ciudat că Edith nu o salutase, pentru că trebuie să fi trecut prin dreptul lor ca să ajungă la locul ei şi, chiar acum, în timp ce se uita la Adela, încă nu dădea impresia că ar fi recunoscut-o. Mă tem că acest lucru ar fi putut fi urmarea tratamentului pe care Edith trebuise să-l îndure în lunile precedente, însă, în orice caz, Adela, care nu vrea să se aibă rău cu nimeni, i-a zâmbit imediat şi a fluturat mâna spre ea, iar Edith, probabil uşurată, a făcut şi ea acelaşi gest.

în anticiparea spectacolului, conversaţiile începu- § seră să se stingă, când în dreptul uşii s-a creat o oare- — care agitaţie. Adela s-a întors într-un moment potrivit, reuşind s-o vadă pe una dintre

prințese intrând în sală, urmată de lady Uckfield. Zâmbind în semn de scuză pentru deranjul provocat, cele două și-au Scut loc spre scaunele rezervate pentru ele la capătul podiumului, în fața soției mele și a Louisei, chiar în primul rând. S-au așezat, după care Adela s-a uitat înapoi, spre locul unde stătea Edith, având ochii ațintiți asupra soacrei. Contrastul dintre starea celor două femei nu i-a scăpat Adelei și cu siguranță nici lui Edith. Ea stătea în ultimul rând, alături de prietena ei machiată prea strident, urmând să privească niște haine pe care nu-și permitea să le cumpere. Cu două rânduri mai în față stătea femeia care i-ar fi putut lua locul, alături de o membră a familiei regale, invidiată probabil de mai toate cele prezente în sală. Muzica a început, o selecție de rock gen Copacabana, ceea ce părea a fi o alegere surprinzătoare, având în vedere vârsta majorității clientelor. Adela a răsfoit programul de sală, pentru a citi descrierea primei prezentări. Au apărut trei modele, numerele rochiilor purtate fiind expuse pe discurile de plastic din mâinile lor elegante, iar astfel a început parada.

Vreme de o oră, cât a durat, publicul a comentat aproape neîntrerupt, în timp ce modelele defilau pe podium. „Ar fi minunată pentru purtat în Spania", „Ciudată culoare, tare mult aș vrea să știu dacă o fac și pe crem" „Drăguță rochie, păcat că nu e purtată de fata potrivită", și alte remarci

similare erau rostite, unele destul de tare, în vreme ce fetele defilau netulburate prin dreptul publicului. Din când în când, se mai adăuga şi câte un moment amuzant prin scăparea discului cu numărul de ordine de câte o fată (am înţeles că asemenea trucuri au fost abandonate de atunci încoace, poate tocmai din acest motiv), ori câte una se împiedica în mod foarte graţios, însă acestea au fost momente rare în parada extrem de bine pusă la punct. Cu toate acestea, atenţia Adelei a fost distrasă în câteva rânduri. De fiecare dată când se uita spre locul unde se afla Edith, o putea vedea că-şi ţinea privirea aţintită nu spre podium, ci spre ceafa soacrei ei, care, din fericire pentru ea, încă nu avea cunoştinţă de prezenţa lui Edith acolo, fiind ocupată să-şi noteze câte ceva pe program şi să schimbe şoapte cu distinsa ei însoţitoare.

Prezentarea colecţiei s-a încheiat, iar publicul, după ce-şi luase notiţe şi reţinuse în minte câteva modele, s-a ridicat să plece. S-a creat un fel de culoar pentru augusta persoană din familia regală, iar lady Uckfield a urmat-o. Dovedind modestia potrivită ocaziei, Adela nu a atras atenţia asupra ei, dar s-a întâmplat ca prinţesa să o recunoască pe Louisa în acelaşi moment în care lady Uckfield a văzut-o pe soţia mea. Drept urmare, ea i-a fost prezentată, a făcut o plecăciune şi, pentru câteva clipe, persoanele din public s-au tras politicoase deoparte, pentru a le lăsa pe cele patru

femei să meargă în grup. Discutau pe un ton amical despre rochiile pe care le-ar fi preferat, când Adela a zărit-o pe Edith îndreptându-se spre ele prin mulţimea care se rărise. Astfel de situaţii sunt dificile. Pot părea părtinitor când spun că Adela nu este persoana care să dea bir cu fugiţii într-o asemenea împre- jurare, însă ce rost ar fi avut să-i strice după-amiaza lui lady Uckfield sau să o pună într-o poziţie jenantă pe însoţitoarea ei? Edith devenise o persoană aflată în centrul unui scandal, iar ele se aflau într-un loc public, care gemea de ziarişti. La fel ca Iuda, Adela a ales calea potrivită pentru a reduce daunele şi, surprinzând privirea doamnei Uckfield, a întors discret ochii în direcţia din care Edith se îndrepta spre ele. Demon- strându-şi aptitudinile de a comanda un Imperiu, lady Uckfield a observat prezenţa nurorii ei fără nici o tresărire care să-i trădeze adevăratele sentimente. Dacă nu ar fost strânsă uşor de braţ de către femeia mai vârstnică, până şi Adelei i-ar fi fost greu să spună dacă plecarea celor două doamne fusese sau nu întâmplătoare. Prinţesa şi însoţitoarea ei s-au îndepărtat rapid, lăsând-o pe Adela să o prezinte pe Edith Louisei, care rămăsese uşor descumpănită.

Au discutat o vreme, Edith a întrebat de mine, iar Adela a făcut eforturi vizibile să nu întrebe nimic de Simon, după care s-au despărţit. Dar nu înainte ca Edith să remarce cu glas scăzut:

- **Scumpa mea soacră arată bine.**
- **Foarte bine, din câte observ, a spus Adela.**

Edith a râs.

- **Ce caraghios pare totul când te gândeşti că ai devenit o rudă cu care nu e bine să fii văzută! în fine. Nu are cum să mă evite cu totul. Ar trebui să se obişnuiască cu ideea că, fie dacă-i place sau nu, eu locuiesc la Londra.**
- **Nu cred că te-a evitat. Mai curând nu te-a văzut, a spus Adela, adăugând fără convingere: Nici nu m-am gândit să scot o vorbă de...**
- **Nu, a spus Edith. De ce ai face-o?**

Şi astfel s-au despărţit, Adela şi Louisa plecând spre restaurantul Fortnum's, iar apoi revenind acasă, ca să-mi povestească fiece amănunt; Edith a plecat spre Ebury Street, la Simon, care era furios deonrcor una dintre replicile lui din scena ce urma să fie filmaţii în ziua următoare fusese tăiată. Pentru această mise lie îşi bănuia partenera, pe care începuse deja să o displacă puternic, iar mintea îi era atât de preocupat ă de nedreptatea care i se făcuse, încât nu avea chel' să asculte povestea lui Edith. Oricum, mă îndoiesc că ea i-a spus prea multe. Doar că o văzuse pe Googie şi că aceasta nu o observase. în realitate, în afara celorlalte mici neplăceri, precum seara de la clubul Annabel's, evenimentul tocmai încheiat fusese cea mai evidentă

ilustrare a proporţiilor decăderii ei, iar Edith încă nu putea vorbi despre asta fără o uşoară senzaţie de rău.

Ştiam destule din relatarea Adelei cât să pricep că Edith traversa o perioadă foarte proastă, indife- „f rent cât de fericită ar fi fost cu Simon, aşa că am decis — să îi telefonez şi să o invit la prânz. însă înainte de 11 apuca să fac asta, am primit un mesaj neaşteptat din partea lui Isabel Easton, care ne invita să ne petrecem weekendul în Sussex. De fapt, plicul îi era adresat Adelei. Se părea că Isabel îşi învăţase bine lecţia si reţinuse că, în cadrul claselor de sus plicul se ¡ulreseză exclusiv femeilor din cadrul cuplurilor. I)e ce oare? Cine să ştie? în orice caz, Adela a fost prima care a citit invitaţia şi a sugerat să o acceptăm. Adela era destul de reţinută în ceea ce o privea pe Isabel şi nu-l plăcea pe David atât de mult, astfel că am bănuit imediat existenţa unui motiv ascuns.

- **Cât ne aflăm acolo, am putea să-i telefonăm lui Charles, a spus ea, astfel că nu a trebuit să aştept prea mult până să aflu care era acela.**

Nu cred că am mai fost în vizită la soţii Easton de la data aceea, cu trei ani în urmă, când fuseserăm chemaţi cu toţii la Broughton ca să asistăm la triumful lui Edith. îi mai întâlnisem la Londra, astfel că ruptura nu era chiar evidentă şi, privind retrospectiv, nu ştiu exact de ce îmi

pierdusem obiceiul de a merge acolo. Poate pentru faptul că Edith şi cu mine ne împrieteniserăm pe ascuns crease o situaţie stânjenitoare între noi. Nu-mi dau seama precis. în orice caz, peste câteva săptămâni, într-o zi de vineri, am fost chiar încântat să mă trezesc din nou, de data aceasta împreună cu soţia, în bine cunoscutul lor salon cu feţe de masă franjurate, canapele îmbrăcate în creton şi cu perne mari şi dolofane. Despachetaserăm bagajele şi făcuserăm baie, după care băuserâm ceva înainte de cină, dar nu a mai trecut multă vreme până când adevăratul scop al invitaţiei a devenit limpede.

- **Vreţi să le faceţi o vizită şi celor de la Broughton cât staţi aici? a întrebat David.**

M-am uitat la Adela.

- **Nu ştiu. Nici nu am idee dacă sunt acolo. Ne-am gândit să le dăm un telefon.**

- Bun, a spus David. Bine. Apoi a făcut o pauză. Dacă vorbeşti cu Charles, să-i transmiţi şi salutările noastre, te rog.

Deci asta era. Trebuia să fi bănuit. La urma urmelor, în ce situaţie se aflau aceşti oameni! Ani întregi aproape că înnebuniseră din cauza incapacităţii de a intra în graţiile familiei care avea cea mai mare influenţă în zonă. Apoi, miracol cu totul neaşteptat, prietena lor se căsătoreşte cu moştenitorul acelei familii, încep şi ei să

devină ceva mai cunoscuţi în ţinut. Când să înainteze un pic în această lume, hodoronc-tronc, izbucneşte scandalul. Peste noapte, prietena lor Edith, femeia pe care au invitat-o primii prin acele locuri (pentru că puteţi fi convinşi că ei nu au făcut nici un secret din rolul pe care l-au jucat), fuge cu un actor, aduce dizgraţia pe capul familiei şi îl abandonează pe bietul, scumpul de Charles. Şi aşa ies din scenă David şi Isabel Easton.

Cred că ar fi trebuit să ai inima de piatră să nu simţi o oarecare înţelegere şi milă faţă de ei, sărmanii, chiar dacă scopul lor era de două parale. îţi pare la îndemână să râzi de pretenţiile altora - îndeosebi când ambiţiile lor sunt banale - însă mai toţi avem o cărare presărată de ghimpi în unele perioade ale vieţii, care nu merită importanţa pe care i-o acordăm. Presupun că-ţi vine greu să trăieşti într-o comunitate restrânsă şi să fii obligat să accepţi că eşti exclus din poziţiile de vază ale grupului respectiv. Acest lucru îi îndeamnă pe mulţi oameni care ţin la poziţia lor în societate să revină în oraşe, unde jocul se desfăşoară mai fluent şi are alte reguli. Ba mai mult, soţii Easton ajunseseră, cel puţin după părerea lor, foarte aproape de poziţia râvnită...

David a continuat:

- îmi pare rău, dar simplul adevăr este că scumpa noastră Edith s-a purtat extrem de necugetat.

Cu toţii, inclusiv Isabel, am primit asta cu o uşoară tăcere. Până şi Adela (care, din câte ştiam, era întru totul de acord cu această evaluare a situaţiei) părea să manifeste rezerve acum în a-l aproba pe David în absenţa lui Edith.

- **Nu ştiu ce să spun, am zis eu.**
- **Nu se poate! a spus David, aproape indignat. Mă surprinde să constat că o aperi.**
- **Dar nu o apăr deloc, i-am răspuns. Spuneam doar că nu ai cum să ştii. Nu poţi cunoaşte prea multe despre viaţa cuiva. în profunzime, adică.**

Acesta este un truism, dar nu acoperă perfect adevărul. Poţi cunoaşte îndeaproape viaţa altora. Iar eu, în realitate, ştiam destul de multe lucruri despre viaţa lui Edith şi Charles, dar, chiar dacă mă făceam vinovat de o anumită lipsă de onestitate, exista o oarecare doză de adevăr în spusele mele. Nu sunt convins că poţi ajunge vreodată la o cunoaştere atât de aprofundată a vieţii cuiva, încât să poţi pronunţa o sentinţă definitivă.

Isabel a intervenit în discuţie cu gând de a împăca lucrurile.

- Eu cred că David se referă la faptul că nouă ne-a părut rău pentru bietul Charles. Nu merita să păţească aşa ceva. Mai ales la modul în care privim noi lucrurile.

Am fost de acord cu asta, dar, pe de altă parte, era foarte clar că David spera să

se poată debarasa de Edith şi, demonstrându-şi indignarea faţă de cineva care ar fi făcut-o cunoscută celor de la Broughton, îşi închipuia că avea să câştige ceva în prestigiu şi avea să sfârşească prin a ajunge din nou pe lista lor de invitaţi. S-ar fi mulţumit doar cu atât, pentru că el socotea, în mod eronat, că pătrunsese în citadelă în timpul domniei lui Edith acolo. în această privinţă, eu cred că greşea din două puncte de vedere. Primul dintre acestea era că Charles nu îl prea agrea. De regulă, pe cei din clasele de sus nu îi amuză acei membri ai clasei mijlocii care încearcă să-i imite. Aceşti arivişti prezintă toată monotonia familiarităţii, fără a poseda nimic din tihna intimităţii. în concluzie, dacă g trebuie să fraternizeze în afara grupului lor de cunoş-— tinţe, ei îi aleg pe artişti, cântăreţi sau pe acele persoane care îi distrează. însă al doilea motiv era mai personal pentru Charles. Am avut senzaţia că el nu l-ar fi admirat pe David pentru încercarea de a o abandona pe Edith şi cauza ei, indiferent de modul în care el, Charles, fusese tratat.

în orice caz, urmând atât îndemnurile lui David, cât şi sugestia originală a Adelei, în acea seară am telefonat la Broughton. Mi-a răspuns Jago, majordomul, care mi-a spus că Charles era la Londra, însă în momentul când tocmai mă pregăteam să închid, am auzit un alt receptor ridicându-se, iar de la celălalt capăt al liniei a răsunat glasul lui lady Uckfield.

- Ce mai faci? m-a întrebat ea. Am întâlnit-o pe frumoasa ta soţie acum câteva zile. Vom mai avea plăcerea de a te vedea pe la noi în viitor? Eu aşa sper.

îmi vorbea pe un ton insistent şi intim, cu glasul unei fete ce are de împărtăşit un secret, pe care am ajuns să îl asociez cu modul ei atât de plăcut de a se purta în societate.

- Ca să fiu sincer, ne aflăm în preajmă. Stăm la soţii Easton. Am sunat doar ca să aflu dacă Charles e acasă.

- Ei, bine, mâine seară se întoarce. Aveţi vreun plan pentru cină? Aveţi cum să evadaţi de acolo.

A lansat acea invitaţie, fără ca în vocea ei să se simtă vreo urmă de remuşcare. Oare ştia că David şi-ar fi dat şi viaţa ca să fie inclus în cercul cunoştinţelor ei apropiate? Tot ce se poate.

- Nu chiar, i-am răspuns eu.

Glasul i-a devenit şi mai conspirativ.

- Nu poţi vorbi nestingherit?

- Nu tocmai, am repetat eu, aruncând o privire spre locul în care David, aşezat în apropierea şemineului, mă urmărea ca un uliu al vrăbiilor.

- Măcar la ceai? Reuşeşti să ajungi aici?

- Cred că da, i-am răspuns, cu un aer destul de nehotărât.

- Bine, dar să vii şi cu frumoasa ta soţie.

Apoi a închis.

David a fost cumplit de dezamăgit că apelul nu a avut drept turnare o invitaţie pentru toată lumea, aşa cum s-ar fi aşteptat. îmbufnat, a sugerat chiar să telefonez din nou la Broughton şi să îi invit pe soţii Uck-field la cină, însă Isabel, care se dovedea mereu mai raţională decât el, l-a potolit.

- Cred că vor să discute câte ceva despre Edith şi situaţia apărută. N-ai cum să-i acuzi pentru asta.

în concluzie, hotărând probabil că, de vreme ce ne invitaseră acolo pentru a restabili relaţiile cu Marea Casă, nu ar fi avut nici un rost să ne împiedice să mergem, David a fost de acord ca noi să ne ducem acolo la ceai, cu condiţia să facem pe mesagerii şi să invităm familia Uckfield pentru un păhărel duminică dimineaţa.

18

La fermă se mai aflau vreo şase sau şapte persoane care rămâneau acolo pe durata weekendului, ceea ce nu era neobişnuit pentru familia Broughton. I-am recunoscut pe lady Tenby, care m-a salutat cu ş un gest ce îi trăda încântarea, precum şi pe un văr d al familiei, cu care mă întâlnisem de câteva ori în 2 Londra, când eram împreună cu Charles şi Edith. Pe g vremea aceea, nu ştiam că prezenţa Clarissei Marlowe — avea vreo semnificaţie anume, însă amândoi am observat că aceasta era foarte sigură pe felul în care se comporta, făcându-şi probleme în legătură cu confortul nostru sau dorind să ştie dacă mâncaserăm măcar

un sendviş sau mai ştiu eu ce şi, privind retrospectiv, presupun că asta o ridica peste statutul de oaspete obişnuit. Ceilalţi - bărbaţi îmbrăcaţi cu pantaloni din catifea reiată şi pulovere, fete în fuste şi pantofi de oraş - abia dacă au ridicat ochii de la treburile cu care erau prinşi în momentul când am sosit noi, fie că citeau, bârfeau, mângâiau câinii sau prăjeau pâine la foc.

în schimb, soţii Uckfield au fost cât se poate de amabili. Ne-au rugat să le spunem toate noutăţile în ceea ce ne privea, am flecărit despre parada modei, apoi am discutat despre nu ştiu ce film în care mă văzuseră jucând, au adus nişte gogoşi, au umplut ceş- tile de ceai, asta până când celelalte persoane prezente în încăpere şi-au dat seama clar, la fel ca şi noi, că urma să jucăm un rol într-un fel de Plan Diabolic. Cel care vizitează pe cineva de la ţară se aşteaptă din partea gazdelor, dar şi a oaspeţilor, să manifeste un soi de lipsă moderată de interes. Oaspeţii pot să rătă- cească de colo-colo, să citească reviste, să se plimbe ori să facă baie, să scrie scrisori, fără să îi solicite prea mult pe ceilalţi, asta din punct de vedere social. Abia când mănâncă - dar şi atunci, doar când servesc cina - este de aşteptat ca ei să „îşi joace rolurile". Această lipsă de efort, această atitudine a oamenilor care abia dacă îşi ridică privirile din cărţile pe care § le citesc pentru a confirma intrarea cuiva în încăpere, — ar putea să pară nepoliticoasă

pentru un străin (şi ea este cu adevărat nepoliticoasă), dar trebuie să admit că ea aduce cu sine o anumită relaxare. Aceştia nu fac nici un efort să se arate politicoşi faţă de tine, astfel că nu ţi se cere să faci vreun efort ca să te arăţi politicos faţă de ei. în realitate, când se stârneşte multă agitaţie în jurul unui oaspete, acest lucru se întâmplă în mod invariabil deoarece respectiva persoană a fost catalogată drept „intrus" ori, cel puţin, suferind de vreo boală în stadiu terminal, caz în care trebuie să i se acorde mai multă atenţie decât de obicei. Situaţia în care toată lumea sare în picioare şi se arată extrem de binevoitoare este, prin urmare, o insultă la adresa beneficiarului.

Cu toate acestea, Adela şi cu mine nu ne-am simţit „jigniţi" de felul în care am fost primiţi. Pur şi simplu, am înţeles că urma să ni se solicite un serviciu. Drept urmare, când lady Uckfield a întrebat dacă aş dori să admir salonul ei, care fusese redecorat recent şi despre care, din câte se părea, discutasem cu oarece timp în urmă, am sărit imediat în picioare. Soţia mea era inclusă în invitaţie, însă ceva din purtarea lui lady Uckfield i-a sugerat că doar eu singur eram dorit şi, cum amândoi muream de curiozitate să aflăm ce se petrecea, Adela a ales să rămână cu lordul Uckfield şi să mai bea nişte ceai, în ideea de a da naştere intimităţii necesare.

Salonul în chestiune se afla cam departe de încăperile pe care le cunoşteam eu şi era situat într-una dintre aripi, separat de corpul principal printr-un coridor curbat, ale cărui ferestre dădeau spre parc. Odată ajuns acolo, s-a dovedit a fi un cuibuşor fermecător şi elegant, demonstrând priceperea lui lady Uckfield în ce privea *gemiichtlich*[1] - grandoare cu pretenţii. Era o încăpere destul de spaţioasă, cu pereţii îmbrăcaţi în damasc roz şi scaune drăguţe, acoperite cu un creton încântător. Câteva birouri lăcuite, corpuri de bibliotecă pictate şi mese cu intarsii delicate se aflau dispuse discret, toate încărcate de nimicuri caracteristice bogătaşilor aristocraţi: flori, piese de porţelan de Meissen, lămpi frumoase, miniaturi, boluri cu lavandă uscată, suporturi de lumânări emailate, mici picturi pe postamente sculptate şi, bineînţeles, pe pupitrul principal (un birou frumos, decorat cu bronz aurit, care stătea cu latura mică lipit de perete), un morman de hârtii, invitaţii şi cereri oficiale. O sofa, tapisată cu o ţesătură în ape, era aşezată în unghi drept faţă de micul şemineu, unde focul sclipea şi scotea pocnete în căminul lustruit şi mărginit de metal. Pe piedestalul şemineului, unde figurine din porţelan şi cutii cu tutun de prizat îşi disputau spaţiul

---

[1] Grafie intenţionat greşită în original. *Gemütlich*, „comod", „plăcut" (n. red.).

cu jucării pentru câini, pe jumătate roase, un iepuraş tricotat şi felicitări de la prieteni din Barbados şi San Fran- cisco, se găsea un pastel de Greuze, înfăţişând o lady Broughton din vechime. ,Cu alte cuvinte, acesta era —

cartierul general al unei Mari lady.

- Foarte frumos aranjat, am spus eu.

însă lady Uckfield uitase pretextul pentru care mă adusese acolo, astfel că mi-a făcut semn către fotoliul aşezat de cealaltă parte a focului faţă de pat, după care a luat loc cu o expresie gravă pe chip.

- Aţi mai văzut-o pe Edith în ultima vreme?

- în ultima vreme, nu. De când s-a întâlnit cu Adela la acea paradă a modei.

- Am înţeles, a spus ea.

A rămas tăcută vreme de câteva momente. în realitate, n-o mai văzusem până atunci într-o postură dificilă, dar aşa păreau să stea lucrurile în acele clipe.

- Ce mai face Charles?

Ea mi-a răspuns printr-o strângere de buze.

- Vreau să te rog ceva. Ştiu că Edith este tot cu acel actor. Are de gând să se mărite cu el?

întrebarea m-a luat prin surprindere.

- Nu ştiu. El încă n-a divorţat - nici nu am idee dacă a declanşat întregul mecanism al despărţirii.

Ea a dat din cap, mai mult pentru sine.

- Charles mi-a zis că Edith intenţionează să aştepte doi ani şi să ceară o despărţire fără contestaţie[1]. A făcut o pauză, iar eu am făcut, la rândul meu, un gest din cap. Aceasta era o informaţie ce-mi rămăsese necunoscută, dar nu mi se părea o idee rea, fie şi numai pentru că, la vremea respectivă, vestea nu avea să mai fie de prima pagină. Problema este că Tigger şi cu mine nu prea agream ideea asta.

A şovăit, dovedindu-se mai stângace decât o văzusem vreodată.

- Cu cât mai repede reuşeşte Charles să tragă linie sub toată afacerea asta şi să-şi reia viaţa, cu atât mai bine pentru el. Detestăm ideea de a tărăgăna lucrurile, iar el nu are sentimentul că s-a isprăvit ceva. (M-a privit întrebător.) înţelegi ce vreau să spun?

- Cred că da.

- Probabil că nu ştii, dar situaţia l-a afectat îngrozitor. Nu se prea pricepe să-şi exprime sentimentele, dar a trecut printr-o stare cumplită, te asigur.

Am dat din cap. O credeam, căci era suficient să mă gândesc la acea scenă din biroul lui, când el plânsese în faţa mea.

---

[1] Divorţ în cadrul căruia soţii decid cum se partajează bunurile, datoriile şi custodia asupra copiilor, dacă este cazul (n. tr.).

Charles era unul dintre acei bărbaţi, nu chiar atât de rar întâlniţi cum vor să ne facă a crede revistele actuale dedicate femeilor, care aleg să se căsătorească, iar după aceea nu pun la îndoială hotărârea luată. Ei nu-şi drămuiesc angajamentele pe care le fac faţă de soţii, pentru că niciodată nu-şi închipuie că vor fi siliţi să-şi reconsidere sentimentele, înainte ca moartea să-i despartă - ba chiar şi atunci manifestă tendinţa de a presupune că soţul este acela care va deceda primul. Nu spun că el ar fi fost incapabil de infidelitate. La vreo convenţie o fermierilor J ţinută în America, ori în cursul vreunei vânători în Scoţia, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? însă eu vreau 395 să spun că el nu ar fi fost în stare să declanşeze sfârşitul propriei căsnicii. Atunci când o alesese pe Edith, îi dăruise toată iubirea de care era capabil şi, ca urmare absolut firească, toată încrederea. Nici una dintre acestea nu ar fi fost din ca,le afară de interesante prin calitatea lor, dacă nu ar fi fost oferite cu dărnicie. De asta sunt convins. Şi nu eram surprins să aud că trecuse printr-o „stare cumplită".

Lady Uckfield nu terminase.

- **Dorim cu disperare să-şi refacă viaţa şi considerăm că acum are această şansă.**
- **A cunoscut pe cineva?**

Ea a înclinat capul într-o parte, fără să-mi răspundă, şi mi-am dat seama că da.

Ori aşa spera familia. După câteva minute, am înţeles că era vorba despre Clarissa.

- Problema este că dacă ar fi fost liber puteam face planuri în funcţie de asta. Acum nu se poate. Trecutul îl trage înapoi şi nu cred că mai poate gândi normal.

Această formulare mă intriga. Cum adică Charles nu mai putea „gândi normal”? Lady Uckfield s-a uitat la mine, aşteptând o confirmare.

- Şi în ce fel vă pot fi de ajutor?

Doream să aflu ce-mi pregătise lady Uckfield. Ştiam că avea să fie vorba de ceva măreţ, deoarece este un adevăr absolut că, pentru o femeie de talia ei, discutarea vreunui aspect al vieţii intime cu altcineva decât un prieten de o viaţă sau o persoană de acelaşi rang (şi asta doar rareori) reprezintă un soi de tortură. Nu conta dacă mă plăcea sau nu. Acea discuţie îi producea suferinţe neînchipuite.

- N-ai putea sta de vorbă cu Edith? Să o întrebi dacă îi permite lui Charles să divorţeze de ea imediat? Desigur, în trecut asta ar fi fost o modalitate neplăcută, dar mai gândesc oamenii la fel în prezent? Nu cred - şi tu trebuie să o asiguri că nu va interveni nici o schimbare în privinţa partajului. Absolut nici una. Vorbea precipitat, ca să-şi ascundă jena. Şi nici nu mă mira asta. Era vorba de o cerere „vulgară”, ca să zic aşa, cum nu mai auzisem. Poate era singurul lucru de acest gen pe care îl auzisem din gura ei. Cred că

uimirea mi s-a citit pe faţă. Sunt convinsă că găseşti rugămintea asta foarte supărătoare.

- Nu cred că acesta este cuvântul pe care l-aş fi ales.

Tonul meu era cam sever, dar lady Uckfield era îndeajuns de doamnă ca să-şi dea seama că-şi încălcase propriile reguli. A primit reproşul cu eleganţă, socotind că îl merita pe deplin.

- Sigur, e îngrozitor să ceri aşa ceva.

- O trataţi nedrept pe Edith, am spus eu. Nu se gândeşte la bani.

Era adevărat. Nu cred că prietenei mele îi trecuse prin minte să primească de la Charles mai mult de câteva mii de lire, care să-i ofere un confort de scurtă ^ durată, până când vedea în ce direcţie s-o ia. Era g suficient că el plătise chiria în Ebury Street şi îi — permisese să încaseze cecuri în această perioadă. Bătrâna doamnă nu înţelegea că Edith era perfect conştientă de faptul că se comportase în mod necorespunzător. Oameni precum cei din neamul Uckfield nu înţeleg uşor sau nu înţeleg deloc că „onoarea" nu este o calitate exclusivă a clasei lor. Ei au auzit atât de des despre materialismul claselor mijlocii şi de buna-cuviinţă sau de sacrificiile făcute de cei din clasa lor, încât au ajuns să creadă în aceeaşi măsură în aceste două închipuiri. Lady Uckfield a ridicat vag din sprâncene.

- Cred că este adevărat.

- Chiar este, am spus eu. Nu vă place Edith şi din această cauză o subapreciaţi.
Auzind acestea, ea s-a îndreptat puţin de spate. Nu a respins vorbele mele, iar răspunsul ei a fost însoţit de un surâs vag.
- Ai dreptate să o aperi. Ai intrat prima oară în această casă în calitate de prieten al ei - şi ai tot dreptul să o aperi.
- îi voi spune lui Edith ce doriţi, dar nu pot face mai mult de atât.
- Vezi tu, nu ne putem permite ca Charles să ini- ¡2 ţieze divorţul, pentru ca apoi ea să conteste sau să
0 pună totul la îndoială. Trebuie să ştim sigur că nu se £ va întâmpla aşa ceva. înţelegi asta?
1 - Desigur. (Şi nu minţeam defel.) Dar nu-i pot oferi sfaturi. Chiar dacă aş insista, s-ar putea să nu-mi
398 dea ascultare.
- O să-mi relatezi ce ţi-a zis?
Am confirmat din cap. Discuţia se terminase. Ne-am ridicat şi aproape ieşiserăm din încăpere, când lady Uckfield s-a simţit obligată să mă convingă o dată în plus de importanţa rugăminţii ei.
- Te rog să înţelegi, Charles este cumplit de nefericit. Situaţia nu poate continua astfel, nu-i aşa? E foarte neplăcut pentru noi. Mai ales că îl vedem zilnic abătut.

Drept răspuns, mi-am trecut un braţ pe după umerii ei şi am strâns-o uşor. Era un gest mai intim decât cele pe care mi le permisesem până atunci. Poate a fost un semn că eram legaţi, într-un fel, de acel amestec neplăcut de lacrimi şi speranţe irosite. în orice caz, ea nu s-a opus. Şi nici nu a adoptat acea atitudine uşor superioară, pe care alte englezoaice ar manifesta-o într-un asemenea moment, cu scopul de a-i arăta celui care a făcut gestul că şi-a luat o libertate ce nu i-a fost acordată.

Ne-am întors în sufragerie, unde Adela, într-un efort de a scăpa de planurile privind soarta pădurii South descrise cu meticulozitate de către Tigger, încerca să dreseze unul dintre câini să ţină o bucată de pesmet pe bot. A ridicat privirea când am intrat şi, cum ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase (pentru că aveam să-i povestesc), ne-am scuzat la scurt is timp după aceea şi am plecat. încă simţeam povara % îngrozitoare a invitaţiei pe care trebuia să o comuni- 399 căm, dar, cum acela era preţul pe care trebuisem să îl plătim pentru un ceai, ştiam că trebuia să o facem. Lady Uckfield ne-a urmat până la Under Hali, astfel că a fost mai uşor decât crezusem.

- David şi Isabel, am început eu. Ea m-a privit cu un aer întrebător, astfel că am venit cu explicaţia de rigoare: soţii Easton. Gazdele noastre. Acest schimb de cuvinte ar

fi fost de ajuns ca să îl deprime pe David vreme de câteva luni bune. Ar dori să ştie dacă v-ar face plăcere să veniţi mâine dimineaţă până la ei pentru un păhărel.

Gata, reuşisem.

Lady Uckfield s-a grăbit să zâmbească.

- **A, dar este un gest extrem de amabil. îmi pare rău, însă suntem prea mulţi pentru a da curs invitaţiei. Dar te rog să le mulţumeşti. Aerul de intimitate şi importanţă a revenit cât a respins o invitaţie despre care ştiam prea bine că nu avea să fie acceptată. însă ea m-a uimit prin cele spuse în continuare: Ce-ar fi să reveniţi voi mâine şi să-i aduceţi şi pe ei?**

Era un gest de amabilitate cu totul neaşteptat. Trăind un sentiment de vinovăţie la gândul că David s-ar fi bucurat dacă ar fi ştiut toate acestea, am clătinat din cap.

- **Cred că e un deranj prea mare pentru dumneavoastră, nu-i aşa? Să lăsăm totul pentru altă ocazie.**

însă, spre şi mai marea mea uimire, lady Uckfield a insistat.

- **Ba nu, te rog. Apoi mi-a zâmbit. Charles se va întoarce până atunci. Sunt convinsă că va fi încântat să te revadă.**

în acele momente nu am înţeles ce spera să realizeze aducându-ne alături de Charles. Mi se părea că îşi asuma un risc, pentru că dacă eu i-aş fi dezvăluit lui Charles misiunea ce mi se încredinţase,

sunt convins că el s-ar fi înfuriat. Ulterior însă, mi-am dat seama că voia ca eu să-l văd pe Charles în suferinţă, pentru că asta ar fi constituit justificarea ei şi m-ar fi motivat mai mult ca niciodată să îi îndeplinesc dorinţa. Pe de altă parte, e posibil ca ea să fi crezut că, îngăduindu-ne să ne aducem prietenii la Brough- ton, aveam să fim şi mai strâns înhămaţi la căruţa de probleme a familiei.

- Nu trebuie vă simţiţi obligată, a spus Adela, dar apoi nu am mai protestat şi, luându-ne rămas-bun, am plecat să transmitem îmbucurătorul mesaj unui David şi unei Isabel mai puţin fermecate, dar plăcut surprinse.

Charles ne aştepta în sufragerie când am reapărut a doua zi, ori aşa am avut impresia. A sărit de pe scaunul pe care stătea, a sărutat-o pe Adela pe amândoi obrajii şi aproape că mi-a smuls mâna din încheietură. Nu a reuşit să ne spună decât că era mai mult decât încântat să ne vadă, apoi mama lui a apărut ca să salveze situaţia şi ne-a condus spre bar, aşezat în mod ˛inspirat în spatele unei uşi false, al cărei scop iniţial g fusese acela de a crea un echilibru faţă de uşa care — dădea, printr-o anticameră, spre sufragerie. Tigger stătea acolo în rol de mare gazdă, pregătind cocktai- luri Bloody Mary. I-a oferit unul şi soţiei. Ea a strâmbat uşor din nas.

- N-ai pus suficient tabasco, iar votca ai ales-o greşit - plus că ai uitat de sucul de lămâie.

Eu aşteptam să se solicite un bol cu lămâi când, spre uimirea mea, lordul Uckfield a luat o sticlă cu suc de lămâie şi a turnat din belşug în vas. Tocmai mă pregăteam să cer un pahar fără acel ingredient,
după care m-am răzgândit şi am luat paharul cu ceea ce mi se oferise. Inutil să mai spun că era delicios.

- Cum ţi se pare Charles? m-a întrebat gazda mea.

Îşi dădea seama prea bine că fiul ei arăta foarte
rău. Avea faţa obosită şi umflată. Pielea, care în mod normal îi strălucea de acea sănătate conferită de plimbările în natură sau pe terenuri de vânătoare, părea gălbuie şi oarecum murdară. Iar părul îi atârna în şuviţe neîngrijite pe ceafă.

- Nu prea grozav, am zis eu.

Ea a încuviinţat din cap.

- Acum îţi dai seama de ce a trebuit să-ţi solicit ajutorul?

¡2 S-a îndepărtat fără să mai facă vreo referire la ○ curioasa noastră discuţie din ziua precedentă. Cinstit să fiu, trebuie să o apăr şi să spun că înţeleg de ce, ca < mamă, ea se simţise îndemnată să apeleze la măsuri disperate. Fiul ei se stingea, încetul cu încetul, chiar 402 dinaintea ochilor ei.

Cel mai mult mă nedumerea ideea acestei iubiri în devenire, abia sugerate, ce promitea o viaţă nouă şi fericire. Charles nu arăta câtuşi de puţin ca unul care şi-a găsit Adevărata Iubire, deşi Clarissa se afla pe linia lui de ochire. Au apărut şi alţi câţiva amatori de un păhărel înainte de prânz, astfel că aceasta şi-a reluat rolul de gazdă, conducând lumea de colo-colo şi făcând prezentări, dar, din câte mi-am dat seama, fără să stârnească vreun interes deosebit în inima vărului ei.

Oaspeţii casei erau la fel de îmbufnaţi cum probabil fuseseră şi în ziua precedentă şi am observat cum câţiva dintre ei le erau prezentaţi cu de-a sila lui David şi Isabel. Pe unul dintre aceştia, vicontele Bohun, care fusese la plimbare în ziua precedentă, îl întâlnisem ocazional la Londra. Sora lui mai mică îmi fusese oarecum prietenă la un moment dat, iar pe el îl bănuisem mereu că ar fi fost retardat mintal - sau, cel puţin, aproape subdezvoltat, într-atât cât să evite clasificarea medicală respectivă - astfel că am rămas de-a dreptul surprins să citesc undeva că se căsătorise cu o fată drăguţă, care avea o slujbă respectabilă în cadrul unei edituri. Aducându-mi aminte de asta, am fost curios să o văd pe noua doamnă Bohun, cea care încheiase acel contract necugetat. Nu mi-a venit greu să o depistez. Părul ei strălucitor se revărsa impecabil de sub o bentiţă tivită cu catifea, nasul îi

stătea ridicat i| spre cer şi, fără să recurgă la vreo insultă, era cât se poate de măreaţă şi de greu abordabilă pentru David, 403 care părea să se scufunde. Sărmanul om se chinuia mai departe, aducând vorba de o serie de nume şi făcând tot felul de trimiteri, pe care ea le ignora dispreţui-toare, asta până când lui au început să-i apără broboane de sudoare pe frunte. Sper doar că asemenea victorii mărunte compensau sacrificiile îngrozitoare pe care le făcuse în viaţă. Bohun o încolţise pe Adela şi îi spunea nu ştiu ce poveste care nu se mai sfârşea, pe care el o puncta mereu cu câte un hohot de râs nefiresc şi strident. Am observat cum ea căuta din priviri o cale de scăpare.

Charles s-a apropiat de mine şi m-a atins pe cot.

- **Ce mai faci? Cum decurg filmările?**
- **Bine. Ţie cum îţi merge?**

A făcut un gest către un pervaz unde, netulburaţi de restul lumii, am putut să ne aşezăm şi să rămânem puţin singuri. Tăcut, el s-a uitat înspre grădină preţ de câteva clipe.

- **A, îmi merge bine, mi-a răspuns el, cu un zâmbet strâmb. în fine, merge.**

După cum arăta, nu părea să spună adevărul, dar am dat aprobator din cap.

- **Mă bucur.**
- **Mama mi-a zis că ai trecut şi ieri pe aici.**
- **Am venit la ceai.**

- Cred că au vrut să discute cu tine despre, cum să zic, despre situaţia asta încurcată.

- Da, oarecum.

- Şi ce ţi-au spus?

Nu mă simţeam pregătit să o trădez pe lady Uckfield. Lăsând orice alte considerente deoparte, deşi rugămintea ei mi s-a părut intruzivă şi nelalocul ei, nu puneam la îndoială onestitatea motivelor care o animau. Copilul ei arăta cumplit, într-adevăr. Sigur că ea voia să pună capăt acelei situaţii, ce mamă ar dori altceva? Nu o puteam învinui de nimic, astfel că am ridicat din umeri. Charles a continuat:

- Ai mei ţin foarte mult să grăbesc lucrurile. Vor să „las totul în urmă".

- Păi, nu aşa s-ar cuveni?

Charles a rămas cu privirea pierdută pe fereastră. Eram la început de mai şi florile care îmbobociseră pe terasele îngrijite cu multă grijă şi afecţiune ar fi trebuit să arate proaspete şi vesele, însă în acea dimineaţă se iscase o ploaie din senin, astfel că toate păreau îmbibate de apă şi neglijate. Dincolo de şanţul de protecţie, copacii din parc înfrunziseră, dar rămăseseră încă firavi, primele lor frunze fiind mult mai delicate, coloristic vorbind, decât verdeaţa abundentă din miezul verii.

- în noiembrie, m-au expediat în Jamaica împreună cu Clarissa şi cu câţiva prieteni de-ai ei.

- Şi ţi-a plăcut?

Privirea mi-a căzut asupra Clarissei, care îşi făcea de lucru reumplând paharele. Charles mi-a urmărit f privirea. —

- Biata Clarissa. Da. A fost plăcut. îmi place Jamaica. Ori, mai precis, Ocho Rios. Ai fost acolo vreodată? Am clătinat din cap. Mama încearcă să-mi găsească perechea potrivită. Nu vrea să mai rişte ceea ce oferă piaţa liberă.

Apoi a pufnit în râs.

- Cred că-ţi vrea binele şi fericirea, am spus eu.

S-a uitat lung la mine.

- Nu e chiar aşa. Cum să spun, vrea să fiu fericit, dar de data asta îmi doreşte fericirea într-un fel pe care îl poate înţelege doar ea. Se teme de necunoscut. Crede că se străduieşte să-mi asigure fericirea, dar o interesează mai mult să evite o repetare a situaţiei prin care am trecut. La Broughton nu trebuie să mai pătrundă necunoscuţi. Au fost de ajuns Edith şi Eric.

- Mda, îi înţeleg punctul de vedere în ceea ce îl priveşte pe Eric, am spus eu, apoi am râs amândoi.

M-am uitat din nou la Clarissa, care începuse să arunce priviri uşor agitate în direcţia noastră, de parcă ar fi simţit că discuţia dintre noi nu îi aducea nici un beneficiu. Mi-a părut rău pentru ea. Era o fată de treabă şi ar fi transformat totul într-o reuşită - una mult mai impresionantă

decât cea realizată de Edith. De ce să nu i se ofere şi ei o şansă de a-l face fericit pe Charles? însă chiar în timp ce-mi treceau prin minte asemenea gânduri, am priceput că totul era rodul imaginaţiei lui lady Uckfield, fiind menit să rămână astfel.

- Ai mai văzut-o pe Edith în ultima vreme? m-a întrebat el.

Am rămas din nou şocat de acea greşeală pe care o comit atât de mulţi oameni şi pe care am comis-o şi eu, cu siguranţă în ce-l privea pe Charles, aceea de a presupune că persoanele mai slab dotate intelectual sunt lipsite de sentimente profunde. Asta nu înseamnă că Charles era chiar prost. Pur şi simplu, era lipsit de capacitatea de a emite idei originale. Acum ştiam însă că era mai mult decât capabil de o mare iubire. Este fascinant să te gândeşti cum ajung să se îndrăgostească oamenii. Ţineam la Edith şi îmi plăcuse chiar din clipa în care îmi fusese prezentată. Mă încânta frumuseţea ei, autoironia discretă şi purtarea ei degajată, dar nu puteam pretinde că înţeleg motivul pentru care ea devenise marea atracţie pentru acest Tânăr Care Avea Totul. La urma urmelor, marele ei merit în calitate de companion era simţul umorului, pe care Charles nu era în stare să îl aprecieze sau să îl înţeleagă. în felul meu, eram la fel de nedumerit ca şi lady Uckfield de ce el nu alesese pe cineva care să îi semene, care să cunoască toate şiretlicurile, dar şi pe ceilalţi membri ai lumii lor, care să

poată deveni preşedinta organizaţiilor de caritate şi să poată călări şi să domine satul din apropiere fără să se sinchisească, evident, fără să evidenţieze sentimentul reţinut de autoironie care putea fi detectat atât de lesne în mai toate rolurile jucate de Edith. în orice caz, lucrurile stăteau cum stăteau. Charles g se îndrăgostise de Edith Lavery şi o iubise sincer. — Lovitura pe care ea o administrase bunei lui păreri despre sine şi modului său de viaţă se dovedise de-a dreptul ucigătoare, însă din privirea pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama foarte clar că încă o iubea.

- **Adela a văzut-o zilele trecute undeva.**
- **Şi cum se simţea?**
- **Bine, aşa cred.**

Parcurgeam un drum spinos, dacă mă pot exprima astfel. Nu am vrut să spun că arăta destul de deprimată, pentru că asta ar fi stârnit în sufletul lui speranţe ce aveau să fie se dovedească deşarte, dar nici nu aş fi vrut să afirm că plesnea de fericire, pentru că şi asta ar fi provocat o suferinţă inutilă. Pe de altă parte, din ceea ce am înţeles eu de la Adela, ar fi fost neadevărat.

- **O vei întâlni curând?**
- **Mă gândeam să o invit la un prânz.**
- **Spune-i... da, spune-i că vom face după cum doreşte ea. Sper că înţelegi. O să accept orice, a zis el, iar eu am dat din cap. Şi mai spune-i că o iubesc, a adăugat.**

în mod previzibil, David nu se bucurase de călătoria în Walhalla. Aşa cum se întâmplă frecvent în astfel de cazuri, îndeplinirea unui vis aduce cu sine şi resentimente. Poate pentru că David şi cei asemenea lui se văd drept membri ai Cercului Fermecat, amici la cataramă cu jumătate din pairi, schimbând poveşti despre prieteni din copilărie şi făcând planuri pentru a împărţi vreo vilă în Toscana. Inevitabil, încercările de a intra în strânsă legătură cu astfel de oameni tind să-i amărască şi să-i irite când se văd catalogaţi drept „intruşi" şi respinşi de cei pe care i-au admirat şi au încercat să-i imite o viaţă întreagă.

- Mă văd silit să recunosc, a murmurat el, când s-a aşezat pe bancheta din spate a maşinii mele, soţii Bohun mi s-au părut greu de înghiţit. îi cunoşti?

- L-am cunoscut pe el la un moment dat.

- Serios? Nu ştiu ce părere să-mi fac despre el.

Am surâs.

- E cam simpluţ la minte. Ea cum e?

- Dificilă, serios.

Isabel a dat din cap în semn de confirmare.

- Diana Bohun a făcut o afacere proastă căsăto- rindu-se cu el, iar singura ei consolare este invidia pe care le-o stârneşte altora. Mă întreb câtă vreme va îndura

situaţia asta. N-am nici o îndoială că peste vreo cinci ani o să citim în ziar că a fugit cu doctorul din localitate.

Adela a clătinat din cap.

- Ba n-o să aflăm aşa ceva. Mi-am dat seama imediat ce am stat de vorbă cu ea. Ar convieţui şi cu Hitler dacă acesta i-ar pune la picioare un titlu şi o casă.

Isabel a ridicat sprâncenele.

- Cred că l-aş prefera pe Hitler.

Mă interesa acest schimb de replici deoarece, chiar dacă participanţii ridiculizau ipocrizia j alnică a Dianei . ^ Bohun, eu eram perfect conştient că Adela şi David, g ba chiar şi Isabel, indiferent ce ar fi spus, în fond apro- — bau pactul acesteia cu diavolul. Probabil că nici unul dintre ei nu ar fi fost pregătit să ia în căsătorie pe cineva care i-ar fi dezgustat, însă fetele pe care le cunoşteau şi care procedaseră astfel (iar eu puteam enumera cel puţin şapte asemenea persoane aflate doar în agenda mea) nu ar fi fost persoane demne de dispreţ decât dacă şi-ar fi renegat alegerea. Pentru membrii acestei lumi, exact asta era crima lui Edith. Nu faptul că se căsătorise cu Charles fără să-l fi iubit, ci faptul de a-l fi părăsit din iubire pentru altcineva.

Pentru ei, nebunia de care dăduse ea dovadă era că abandonase falsele valori pe care le sprijinise prin căsătorie şi încercase să revină la virtuţile eterne. Hotărârea luată nu aparţinea celei lumi, nu era *mon- daine.*

Americanii se pot preface că admiră acest lucru în ficţiunile, dacă nu cumva şi în viaţa lor, însă omologii lor englezi, cel puţin aceia din clasele mijlocii şi de sus, cu siguranţă nu o fac. în Statele Unite, povestea Abdicării, de pildă, este descrisă drept Lumea Pierdută De Dragul Iubirii, în vreme ce englezii, cel puţin cei dintr-o anumită categorie, văd în asta doar un comportament copilăros, iresponsabil şi absurd.

Şi, fiind judecată în funcţie de aceste standarde, Edith fusese găsită vinovată

.Mă aştepta o sarcină grea. Pe de o parte, aveam misiunea încredinţată de lady Uckfield, pe care jurasem să o îndeplinesc, aceea de a-i cere lui Edith să fie de acord cu un divorţ rapid, iar pe de altă parte, cât stătusem la Broughton, înțelesesem perfect că Charles încă îşi iubea soţia.

- **Bine, şi ce ai de gând să-i spui? m-a întrebat Adela în ziua în care am stabilit să mă întâlnesc cu Edith pentru a lua masa de prânz. Normal, îi spusesem totul soţiei mele. Nu-mi aminteam să fi jurat să păstrez secretul, dar chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nu aş fi socotit că în acest pact ar fi fost inclusă şi partenera de viaţă, decât dacă situaţia ar fi fost cu totul ieşită din comun. Nimic nu poate fi mai iri-tant decât să încerci a trăi alături de un Păstrător de Secrete.**

- **Ceea ce ar dori lady Uckfield, aşa cred.**

Să nu te aud spunând că o să susţii cauza prăpăditei domnişoare Marlowe.Am clătinat din cap.

- Nu, n-o să fac nici o referire la asta. O să-i spun că familia vrea ca totul să se termine mai repede, atâta tot.

Adela a rămas puţin pe gânduri.

- Spune-i că lady Uckfield vrea ca totul să se încheie. Asta ar fi mai aproape de adevăr.

Având în vedere prejudecăţile ei, am socotit că şi asta era cât se poate de corect.

Stabilisem să o întâlnesc pe Edith la Caprice. îndeosebi la ora prânzului, acest local pare să combine o senzaţie de curăţenie, elemente de seriozitate şi o idee de eleganţă sclipitoare, amănunte care am considerat că aveau să constituie un mediu potrivit şi încurajator pentru discuţia pe care aveam s-o purtăm. Sosind acolo, am descoperit că ni se rezervase o masă la capătul opus barului. Era o întâmplare, însă nici nu se putea mai bine. Am comandat un pahar cu şampanie, ca să mă binedispun în timp ce o aşteptam pe invitata mea.

Edith s-a bucurat că alesesem acel loc. Simon lucra foarte mult în ultima vreme şi câştiga sume respectabile, dar, având în vedere ipoteca pe casă şi banii cuveniţi soţiei, precum şi datoriile acumulate, pe care le contractează orice actor şi care trebuie achitate când lucrurile încep să se mişte, el nu-şi putea permite să meargă în West End decât dacă o făcea pe

cheltuiala altcuiva. Edith şi-ar fi putut îngădui asta, deoarece nu i se dăduseră instrucţiuni reale privind sumele pe care le putea cheltui, însă ea se arăta rezervată în a folosi banii lui Charles pentru lucruri ce nu erau esenţiale. Se ştia că interpretase cu destulă libertate acea condiţie, însă nu i se părea firesc să îl scoată pe Simon în oraş pe banii lui Charles. în al doilea rând, problema cea mare o constituia faptul că ea nu avea banii ei - lucru ce i se părea cam ciudat, într-atât de mult se îndepărtase de lumea tinereţii ei. în orice caz, se simţea fericită ori de câte ori îşi găsea câte o scuză ca să se gătească şi să iasă în oraş.

Ne-am sărutat pe obraz şi am pălăvrăgit. Am dat comanda, ştiind că avea să urmeze o conversaţie destul de importantă, însă am hotărât să aşteptăm până ce avea să ni se aducă primul fel de mâncare, piept de pui cu sos şi salată pentru mine şi nu mai ştiu ce aperitiv cald pentru Edith. Chelnerul ne-a umplut paharele şi s-a retras, astfel că ne-am dat seama că aveam la dispoziţie ceva timp pentru a discuta.

- **I-am întâlnit pe David şi Isabel în weekendul trecut, am început eu. De fapt, am stat la ei.**
- **Ce mai fac?**
- **Sunt bine. David e foarte ocupat, deşi nimeni nu ştie precis cu ce se ocupă, am zis eu, apoi am făcut o pauză. Ne-am dus cu toţii la Broughton să bem ceva.**

Edith a luat o îmbucătură din ceva ce fusese împăturit într-un aluat subţire.

- **Cred că lui David i-a plăcut grozav treaba asta.**

- **Nu foarte mult. A trebuit să se întreţină cu Diana Bohun. S-a străduit să o impresioneze, lucru care, după mine, nu prea i-a ieşit.**

- **îmi dau seama. Femeia asta m-a tratat cu o răceală deosebită în mallul Peter Jones zilele trecute.**

Apoi a continuat să mănânce şi să bea cu oarecare dezinvoltură, dar nu a făcut nici cel mai mic efort să-mi uşureze misiunea. Reţinându-mi un oftat, am continuat să vorbesc.

- **A fost de faţă şi lady Uckfield.**

- **îmi imaginam asta. Şi, ce mai face drăguţa de „Googie"?**

Edith vorbise ironic, desigur, dar nu şi cu o amărăciune care să fie stânjenitoare. Ridicola poreclă fusese din nou rostită între ghilimele, aşa cum se întâmplase în primele săptămâni de căsătorie. Plus că reprezenta recunoaşterea unei bariere, a unei prăpăstii adânci, care acum separa existenţa ei de aceea a fostei ei soacre.

- **Foarte bine, din câte mi-am dat seama. Şi, bineînţeles, a ţinut să vorbească despre tine.**

- **Acum nu mai e vorba de acel „bineînţeles". în realitate, sunt destul de uimită. Googie nu are obiceiul să discute**

despre necazurile familiei. S-ar cuveni să te simţi foarte măgulit.

- **O fi socotit că aş putea fi de vreun folos, aşa cred.**

Edith a dat din cap. Fisa îi picase deja, astfel că
a început să priceapă că discuţia dintre noi avea să fie mai dificilă decât anticipase.

- **Aha, a exclamat ea.**
- **Mi-a spus că ai de gând să aştepţi cei doi ani. Edith s-a uitat la mine destul de detaşată. Familia nu ar vrea asta. Şi-ar dori ca Charles să divorţeze de tine acum. Imediat. Iar ea e nerăbdătoare să afle ce părere ai tu.**

Reuşisem să pun cărţile pe masă şi asta m-a făcut să mă simt oarecum uşurat. Edith s-a oprit din mâncat şi a lăsat furculiţa uşor pe marginea farfuriei. Cu un gest deliberat, a sorbit din paharul cu vin, de parcă ar fi savurat fiecare picătură. Presupun că sosise momentul de cotitură. Sfârşitul Căsătoriei. Nu ştiu bine în ce măsură acceptase cu adevărat ideea că aventura ei amoroasă cu Simon o adusese în acel punct. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că mi-a răspuns pe un ton foarte calm:

- **Vrei să spui că restul familiei vrea ca Charles să divorţeze de mine pe motiv de adulter. Aducându-l în discuţie pe Simon.**

Am încuviinţat din cap.

- **Aşa presupun. Nu cred că asta mai funcţionează în prezent, dar asta e ideea, după părerea mea. De fapt, nu am discutat amănunţit. Dacă el ar dori să divorţeze, trebuie să invoce un motiv, ori nu mai e la modă aşa ceva? Nu prea ştiu.**

- **N-aş zice că e un gest prea cavaleresc.**

- **Dar nici fuga ta cu un actor căsătorit n-a fost un gest de mare doamnă.**

Ea a dat aprobator din cap şi a continuat să mănânce.

- **Şi atunci ce vrei de la mine? Ce răspuns ar trebui**

- **După părerea mea, ei vor să ştie dacă tu vei contesta divorţul, în cazul în care acesta ar fi înaintat acum. Chiar dacă nu te interesează, banii pe care-i vei primi vor fi aceiaşi.**

Edith m-a privit destul de întristată.

- **Nu vreau nici un ban. Sau nu prea mult, oricum. Mai puţin decât mi-ar da Charles mâine, dacă i-aş cere asta.**

- **Ştiu, am confirmat eu. I-am şi spus-o deja lui lady Uckfield.**

- **în orice caz, a adăugat ea după o pauză, oferta nu e generoasă. în prezent nu mai există o „parte vinovată". Financiar vorbind, nu are nici o importanţă. Nu ţi-ai dat seama de asta? Am clătinat din cap.**
5 Ei, bine, pariez că Googie şi-a dat seama. O vreme, ° am continuat să mâncăm în tăcere. Chelnerul a reve- 2 nit, ne-a luat

farfuriile şi a apărut apoi cu crochete g de somon şi cu un bol de *pommes allumettes*[1]. Su- — biectul a rămas însă pe masă, o chestiune nerezolvată. Edith a adus vorba de personajul la care ne gândeam amândoi.

- Şi Charles ce părere are despre toate astea? Cu el ai vorbit?

Da, am stat de vorbă şi cu el. Deşi corect din punct de vedere teoretic, răspunsul meu era o minciună, întrucât Charles nu fusese de faţă când lady Uckfield îşi prezentase planurile, iar Edith exact laasta se referise când îmi adresase întrebarea. Dacă ar fi fost prezent, mă îndoiam foarte mult că el i-ar fi îngăduit mamei lui să vorbească astfel. Brusc împovărat de înşelătoria la care apelasem, m-am corectat: în realitate, el nu a fost acolo când am discutat cu mama lui, dar am revenit la Broughton a doua zi.

-Şi?

- A spus că va respecta decizia ta. Indiferent ce ai dori să faci.

- Acum îl recunosc. Bietul Charles, a spus Edith. Ce mai face?

Mă temusem de întrebarea asta. Dacă aş fi putut spune că arăta bine şi fericit, aş fi făcut-o. La fel ca lady Uckfield, ajunsesem să simt că venise vremea să pun capăt acelei experienţe nereuşite de împerechere. Problema era că el nu arăta deloc bine şi fericit.

[1] „Cartofi prăjiţi”, în lb. franceză în original (n. tr.).

- Bine, am zis eu. Nu cred că ceea ce s-a petrecut i-a priit.

- Sigur nu, a zis ea şi a mai luat nişte cartofi prăjiţi. Clarissa era acolo?

Am încuviinţat din cap, iar Edith a rămas tăcută. Mă pregăteam să-i spun să nu ia în seamă tot ce auzise, că totul era un zvon întreţinut de lady Uckfield, din ambiţie, nu de altceva, dar am tăcut. Ce rost avea să spun toate astea? Edith trebuia să îl elibereze pe Charles, aşadar, ce rost avea să-i influenţez decizia? în restul timpului am flecărit despre Simon şi roluri, despre Isabel şi cumpărarea unui apartament, însă, în momentul plecării, Edith a redeschis subiectul.

- O să mă gândesc la ce mi-ai zis. Apoi a zâmbit uşor. Sigur, amândoi ştim că o să fac aşa cum mi se cere, dar aş vrea să mă gândesc la asta. O să-ţi telefonez.

Edith Broughton nu s-a dus acasă - adică, nu s-a întors la apartamentul din Ebury Street - chiar imediat. Era o zi însorită de primăvară, destul de răcoroasă, când totul pare limpede şi clar, ca o piatră preţioasă tăiată şi şlefuită cu precizie şi grijă. Era îmbrăcată destul de gros, astfel că, trecând de Ritz, a cotit stânga şi a intrat în Green Park. S-a plimbat pe alee, pe lângă Wimborne House, a trecut prin dreptul splendidei Spenser House, ale cărei statui fuseseră restaurate, al frumuseţii italienizate a Bridgewater House, oprindu-se să privească spre Lancaster House, acea

clădire impunătoare şi aurie, care fusese construită şi ocupată mulţi ani la rândul de influenţii duci de Sutherland. Ducesele de Sutherland care dominaseră societatea londoneză, chemându-i pe cei mari şi buni din diverse ere să urce scările uriaşe şi aurite ale celei mai grandioase dintre marile săli ale Londrei pentru a-şi etala unii altora bogăţia şi puterea.

în acele momente, Edith s-a gândit că i-ar fi plăcut lumea aceea veche, mai simplă, când acele case dominau capitala. Când sub acele acoperişuri îşi duseseră traiul cuvenit cei din neamurile Guest şi Spenser şi Egerton şi Leveson-Gower, nicidecum organizaţiile caritabile, instituţiile ministeriale şi magnaţii greci din domeniu] transporturilor navale, care le ocupau în prezent. Uitând pentru moment că ea, Edith Lavery, ar fi întâmpinat dificultăţi de nedescris doar ca să ajungă până la periferia acelei lumi aurite în orice altă perioadă decât aceea de acum, ea s-a văzut purtând crinolină, fără să-şi pună defel la îndoială propria fericire şi, drept urmare, simţindu-se fericită. Şi, cu gândul la toate acestea, a rămas uimită cât de asemănătoare erau închipuirile ei despre lumea aceea veche, de dinaintea Marelui Război, cu fanteziile despre viaţa ei viitoare ca lady Broughton, fantezii care-i veniseră în minte pe când stătea întinsă în cadă, cu puţin timp înainte de nunta ei. Cât de simple aveau să fie lucrurile, cât de mult

aveau să o iubească sătenii şi arendaşii, cât de mult avea să binecuvânteze familia ziua în care ea apăruse în mijlocul ei! S-a trezit zâmbind melancolică, în vreme ce imaginea de vis în care ea apărea ca Mare Forţă Socială a Secolului XXI „| se retrăgea din faţa propriei priviri interioare, învălu- — ită în ceaţă şi făcând semn de adio cu lacrimi în ochi.

Astfel, cu mintea încă răvăşită, a început să creadă că mama ei se înşelase, iar presa avusese dreptate tot timpul, că acele vise şi ambiţii erau depăşite, că în zilele noastre nimeni nu mai doreşte titluri, ranguri şi putere moştenită, că acestea sunt vremuri ale oamenilor ce reuşesc prin propriile forţe şi eforturi, prin talent şi creativitate. Apoi, privind în jur şi văzând funcţionari, măturători şi oameni pregătiţi să meargă la interviuri pentru o slujbă, care se preumblau pe lângă ea prin parc, a rămas şocată de lipsa de onestitate a ziariştilor timpurilor noastre. Printre cei din jurul ei se găsea măcar unul care să nu vrea să schimbe locul cu Charles, dacă ar fi putut? Nu era posibil ca acei guru ai micului ecran să laude meritocraţia doar pentru că acela era singurul sistem de clasificare care să le acorde lor rangul cel mai înalt? Chiar dacă bogăţiile şi poziţiile moştenite nu ar aduce nici un merit moral, chiar dacă ele întrupau Visul-care-nu-îndrăz- neşte-să-şi-rostească-numele, acesta era încă un vis ce apărea în fanteziile

multor oameni. Iar ea, nepă- sătoare, dăduse cu piciorul la toate acestea.

Apoi, uimită şi nedumerită, gândul a purtat-o din nou la presupusa ei nefericire alături de Charles. De ce anume fusese atât de nefericită? Când a încercat să rememoreze perioada petrecută împreună cu el, nu a reuşit să evoce decât încăperile foarte frumoase de la Broughton, servitorii şi parcul, precum şi activitatea dusă de ea în sat. Singurele momente lipsite de confort fuseseră ducerea bagajelor la maşină şi şederea în spatele lui Charles la o vânătoare desfăşurată pe ploaie. Fuseseră acele momente atât de îngrozitoare? Iar dacă se gândea la Charles, o făcea cu o afecţiune destul de adâncă. Şi-a adus aminte cum înjura vreun şofer din trafic sau cum scăpa câte-un vânt în somn, iar aceste lucruri au trezit în ea o căldură nostalgică. Nu era nici urmă de uşurare în ce privea despărţirea de el. Măcar de-ar fi fost aşa. în schimb, s-a trezit făcându-şi griji în legătură cu singurătatea lui.

O îndurera să ştie că el suferea. Şi se întreba din ce în ce mai insistent care era această împlinire personală pentru care fusese nevoie de atât de multă tulburare? Era vorba de ceva sexual? Făcuse ea toate astea numai din cauza mădularului lui Simon? Dar dacă aşa stăteau lucrurile, cu cât era mai puţin plictisită acum, stând în apartamentul din Ebury Street şi vorbind la

telefon cu câteva prietene sau întâlnindu-le să ia prânzul în oraş, decât atunci când lucra cu membrii diverselor comitete în biblioteca de la Broughton?

S-a îndepărtat de Lancaster House şi s-a îndreptat agale către Victory Arch, având Buckingham Palace în stânga. Drapelul regal, care anunţa prezenţa reginei în Londra, atârna moale, lipit de catarg. Turiştii stăteau aproape de balustrade, trăgând curioşi cu ochiul, de parcă ar fi sperat să surprindă imaginea vreunei alteţe regale mergând pe un coridor ori ieşind să ia o gură de aer curat. Şi, iarăşi, în timp ce se plimba, Edith a analizat misterul măreţiei necâştigate. S-a gândit că Tigger, Googie şi Charles aveau să fie invitaţi la următorul bal de la curtea regală, un eveniment de o strălucire inimaginabilă pentru aceşti turişti japonezi cu aparatele lor de fotografiat, pentru aceşti nordici cu hanoracele lor înfiorătoare, pete de culoare aprinsă pe faţada de un cenuşiu rece al clădirii în stil neogeorgian. Şi oricare dintre aceştia ar fi transformat invitaţia la palat într-o poveste ce ar fi ţinut o viaţă întreagă, pe care ar fi repetat-o mereu, iar ea refuzase rolul în acel basm doar ca să fie - ca să fie, ce anume? Fericită?

Adevărul este că, în ultima vreme, Edith ajunsese să se întrebe în ce măsură se putea împlini prin,fericire personală", dacă asta era ceea ce îi oferea Simon. Poate

pentru că nu reuşise niciodată să facă diferenţa între ambiţiile de împlinire şi valorile mamei, Edith începuse deja să tânjească după acel plăcut sentiment de importanţă de sine care însoţise venirea ei la Broughton. înţelegea că aceste sentimente nu-i făceau cinste, însă invoca pragmatismul în apărarea ei. Cum altfel putea să se bucure de lucrurile bune din viaţă, dacă nu s-ar fi căsătorit cu cineva care să-i înlesnească această posibilitate? Iar credinţa ei în eventualul triumf al lui Simon se cam evapora. Acum ştia mai multe despre lumea showbizului decât atunci când îl cunoscuse şi realiza că serialul în care juca el, plus alte câteva care aveau să-i urmeze, reprezentau apogeul carierei lui. Indiferent cât de mult s-ar fi prefăcut unul faţă de celălalt, nu aveau să se ţină strâns de mână, crispaţi de speranţă, la ceremonia de decernare a premiilor Oscar. Şi atunci, cum avea să fie viaţa ei? Avea să stea într-o casă parohială din apropierea Londrei şi avea să dea câte un interviu vreunui ziar de seară? Era de aşteptat să asigure sprijin emoţional şi declarativ timp de douăzeci de ani de semieşecuri, ca să facă dovada că era o persoană reală? Unii ar spune că doar realizările personale ar trebui să marcheze drumul spre glorie, dar ce se putea susţine despre cei care nu au nici un talent şi nici vreun har special care să-i ajute în a realiza ceva? Merită aceştia să fie învinovăţiţi pentru faptul că vor să trăiască printre cei

binecuvântaţi? Sărmana Edith era conştientă că nu ştia nici să ţeasă, nici să toarcă, dar îi era prin urmare interzis să jinduiască după o viaţă trăită în splendoare? Era acesta un lucru ruşinos? Iritată, a clătinat din cap. într-un colţişor al minţii ei, aceste gânduri începeau să-i spună că, în ciuda alegerii nesăbuite pe care o făcuse, modul în care evalua lumea şi locul pe care îl ocupa în aceasta nu se schimbaseră deloc în realitate. Se simţea din nou în stare să respingă acuzaţiile pe care le auzise din partea părinţilor şi prietenilor atunci când făcuse acea alegere, cum că n-avea să se poată adapta la noua ei viaţă pentru că, pe sub pielea de rebelă, bătea inima fetiţei doamnei Lavery. Şi voia să-şi scoată din minte acele acuzaţii deoarece începea să se teamă îngrozitor că ele ar fi g
putut fi adevărate. —

Păşind spre Arcul de Triumf, urmărind lumina după-amiezii reflectată în ferestrele Apsley House, unde ea şi Charles fuseseră invitaţi în vara precedentă să participe la o petrecere, una dintre primele invitaţii pe care se văzuse obligată să le refuze din cauza separării, şi-a adus aminte cu uimire (şi totul începuse să i se pară aproape incredibil de straniu) că dăduse cu piciorul unei poziţii înalte într-o lume a mondenilor, în favoarea rolului de parteneră a unui bărbat obscur, care avea o profesiune în general dispreţuită. Şi, nu pentru prima

oară, s-a gândit mai în amănunt la evenimentele extraordinare petrecute în ultimul an.

Când s-a întors la apartament, l-a găsit pe Simon bând. Bea ceai şi urmărea un film vechi la televizor. Când avea de lucru, era împăcat şi, de aceea, manifesta tendinţa de a se relaxa şi de a lua lucrurile în glumă. Doar când nu avea nici un contract începea să gonească prin Londra, luând prânzul cu oameni care nu-i plăceau şi telefonându-i impresarului său la fiecare patru ore.

Edith şi-a lăsat pardesiul în hol.

- Ai şi pentru mine o ceaşcă de ceai?

El a ridicat cana în aer şi a agitat-o.

- L-am făcut cu un pliculeţ. Apa e încă fierbinte, dacă vrei şi tu.

îşi scosese adidaşii, care acum stăteau bot în bot pe covoraşul din faţa căminului. îşi azvârlise haina pe un fotoliu, iar câteva cărţi şi pagini de scenariu stăteau împrăştiate prin toată camera. Edith a rămas la uşă, contemplând întreaga scenă ca un spectator sosit de pe alt tărâm. *Felul în care trăim*[1]. Acela era felul în care trăia acum, având canapele din anii şaizeci, îmbrăcate în tweed, pătate, sau stampe cu flori greu de identificat, prinse în rame

[1] **Roman de satiră socială scris în 1875 de Anthony Trollope, ecranizat în 2001 (n. tr.).**

colorate ce atârnau pe pereţi, o măsuţă de cafea marca Perspex şi un şemineu care funcţiona pe gaz. Acela era modul în care trăia acum. Era dureros de conştientă că nu avea nici un chef să calce în acea încăpere.

Percepând o oarecare înstrăinare între ei, Simon s-a ridicat şi s-a apropiat de prag, unde Edith rămăsese locului. Şi-a petrecut braţul pe după talia ei şi a strâns-o uşor, apoi a sărutat-o apăsat pe gură. Cu o seară în urmă fuseseră la un restaurant indian şi ea a simţit miasma aromelor persistând încă în răsuflarea lui. Simon s-a lipit strâns de ea, iar ea a simţit că el se excitase deja.

- **A fost bună masa de prânz? a întrebat-o el.**

Ea a încuviinţat din cap.

- **Googie l-a trimis. Weekendul trecut, el şi Adela' au fost în Sussex. S-au dus pe la Broughton şi, bineînţeles, Googie l-a târât până în bârlogul ei. Ea a fost cu ideea să ne întâlnim.** **ii**

-Şi?

- **Vor să grăbească divorţul, a zis Edith şi a făcut 425 o pauză, simţind tresărirea lui. Googie vrea să te amestece.**

- **Iisuse! Simon nu ştia ce să creadă. Pe de o parte, era încântat. Imagini ale unor serii de fotografii de-ale lui presărate pe pagina a treia din *Daily Mail* i-au defilat prin minte, dar împreună cu acestea au apărut şi semnele unei panici**

nelămurite. Se simţea ca şi cum ar fi căzut în gol, imponderabil şi neputincios, neştiind unde avea să ajungă. Vorbeşte serios?

- **Cred că da, dar linişteşte-te. Se înşală. Sunt aproape convinsă că nu va mai fi citat nimeni. Problema e că vor să rezolve chestiunea.**
- **Şi tu ce-ai spus?**

Edith l-a privit cercetător pe băiatul frumos din faţa ei. Abandonase stilul lui obişnuit, acela de şme- cheraş cuceritor şi, deşi nu-şi dădea seama de asta, arăta mai bine în asemenea momente. O idee de seriozitate adăuga farmec ochilor albaştri şi buclelor neglijente ce îi adumbreau.

- **Am spus că trebuie să mă gândesc.**
- **îi poţi împiedica?**
- **Dacă vreau.**

-Cum?

- **Spunându-i lui Charles să nu înceapă procesul.**

Simon a pufnit în râs.

- **Şi el te va asculta?**

Edith l-a studiat cu răceală. Ce provincial rămăsese! Cât de puţin îi înţelegea pe oamenii de felul lui Charles! Aproape că a devenit arogantă apărându-şi soţul înşelat în faţa amantului preferat.

- **Da. Este de ajuns atât.**

Simon nu mai râdea, dar, brusc, ceva din atitudinea lui a început s-o irite. Nu avea defel chef să reia discuţiile obişnuite despre cât de rău jucau unii şi alţii în filme pe care

le urmăreau împreună, cât de geloşi erau colegii lui actori sau cât de tâmpit era cameramanul.

- Mă duc să fac o baie, a spus ea, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Simon s-a trântit la loc pe canapea, aţintindu-şi iarăşi ochii asupra ecranului televizorului.

- Eşti foarte îmbufnată, a spus el. O să fiu înţelegător şi-o să pun totul pe seama perioadei ăsteia a lunii.

Fără să-i răspundă, Edith a plecat spre baia în care se ajungea din dormitorul mic, întunecos. încercaseră să mai înveselească atmosfera din cele două încăperi cu ajutorul unei oglinzi

şi al unui tapet cu maci enormi, dar asta nu făcea decât să adâncească semi-obscuritatea neprietenoasă. A lăsat apa să curgă în cadă, s-a dezbrăcat şi a urcat în ea. Era conştientă că, încă de când intrase în parc, se aflase într-o stare mintală ciudată, nefirească. Percepea cu o acuitate extremă

fiecare mişcare a braţelor şi picioarelor, fiecare val de apă ce i se lovea de piele. Se simţea aeriană, parcă era beată - deşi băuse foarte puţin la masă, desigur. O senzaţie difuză de teamă părea să îi cuprindă stomacul şi înseşi terminaţiile nervoase păreau să tresară de-a lungul trupului. Iar apoi,

într-un târziu, şi-a dat seama de acel ceva ce până acum îi scăpase din vedere. Simon spusese adevărul. Ar fi trebuit să fie acea perioadă a lunii. Iar ei nu îi întârzia niciodată, însă acum îi întârziase cu cinci zile

.A doua zi de dimineaţă, cineva a sunat la uşa noastră pe la opt şi un sfert.

- **Iisuse! a exclamat Adela. Cine Dumnezeu ar putea fi?**

Cum uşa de intrare era undeva în dreapta, nu aveam posibilitatea de a zări vizitatorii fără ştirea lor, însă, în orice caz, la acea oră din zi, am presupus că era poştaşul, astfel că nu am prea avut grijă ce-am pus pe mine. Când, având pe mine pantalonii de pijama şi părul în dezordine, am descuiat uşa, am descoperit că nu poştaşul, care probabil era obişnuit cu asemenea ţinută, ci Edith Broughton era aceea care sunase la uşă.

- **Bună, am zis eu pe un ton mirat.**

Edith a trecut pe lângă mine şi a intrat în cameră.

- **Trebuie să-ţi vorbesc.**

S-a lăsat să cadă pe canapeaua care despărţea livingul de bucătărie.

îmi dai voie să mă schimb mai întâi? am întrebat-o eu.Ea a încuviinţat, iar eu m-am grăbit să revin în dormitor, ca să o anunţ pe Adela în legătură cu identitatea vizitatorului nostru atât de matinal; în acest timp, uimită, ea se chinuia să se îmbrace.

A fost gata prima şi, când am revenit în camera de primire, Edith avea deja o ceaşcă de cafea în mână şi o prăjiturică în faţă.

- **Aşadar? am făcut eu.**

Nu vedeam nici un rost să ne prefacem că era vorba de o vizită obişnuită. Edith a aruncat o privire spre Adela, care a sărit imediat de pe canapea.

- **Aş face bine să dispar, nu? Nici o problemă. Am o mulţime de hârtii de sortat.**

Edith i-a făcut semn să se aşeze la loc.

- **Ba nu, rămâi. Nu am nici un secret. în orice caz, şi s-a uitat în jur, evaluând minusculul nostru apartament, îmi imaginez că oriunde te-ai duce, tot ai putea să auzi ce vorbim.**

Adela s-a aşezat şi am rămas în aşteptare.

- **Vreau să-l întâlnesc pe Charles. Glasul i-a rămas plat când a rostit aceste vorbe, dar bineînţeles că pe noi ne interesa în primul rând mesajul ei. Nu am prea înţeles de ce simţise nevoia de a veni până la mine ca să-mi comunice asta încă din**

zori, dar ideea mă fascina. Imediat am priceput ce rol îmi revenea. Vreau să aranjezi tu întâlnirea.

Adela mi-a surprins privirea şi a clătinat imperceptibil din cap. Simţea oroarea celor din clasa ei faţă de amestecul într-o chestiune de acest gen. Indiferent de rezultatul final, întotdeauna trebuie găsit şi un ţap ispăşitor. Pe de altă parte, aşa cum mi-a mărturisit ulterior, nu dorea nicicum să stârnească adversitatea doamnei Uckfield întrucât bănuia că aceea avea să fie urmarea inevitabilă a planului de acţiune propus, indiferent care ar fi fost el. Trebuie să menţionez, desigur, că Adela fusese încă de la bun început de partea mamei lui Charles şi nicidecum de cea a lui Edith.

- **Şi de ce ai nevoie de mine pentru asta? am întrebat eu, destul de pierit.**
- **Aseară am sunat la Broughton. Am cerut să vorbesc cu Charles, dar mi-a fost dată Googie. Mi-a zis că nu era acolo, dar am convingerea că m-a minţit. Am telefonat la Londra şi la Feltham şi mi s-a spus că era la Broughton. Ştiu că aşa stăteau lucrurile. Lady Uckfield nu vrea să stau de vorbă cu el.**

Toate acestea nu făceau decât să confirme bănuielile Adelei că, într-un mod voalat, ni se cerea să îi punem sare pe coadă lui lady Uckfield.

- Nu prea văd ce aş putea face eu.

- Pe tine te vor lăsa să discuţi cu el. Spune-i că vrei să-l inviţi la masă sau ceva de genul ăsta, iar apoi, când îţi va răspunde, îi zici că vreau să-l întâlnesc.

- Nu cred că pot face asta, am spus. Deşi nu mă deranjează să-i telefonez (ceea ce era o minciună), dacă lady Uckfield mă întreabă ce am să-i spun, atunci nu-i voi ascunde nimic. Nu trebuie să rămână cu impresia că te poate împiedica la nesfârşit să-l întâlneşti.

- Nu, nu la nesfârşit. Dar suficient de mult.

- Nu cred asta, am spus, deşi gândeam contrariul.

în realitate, eram foarte convins că şi eu mă situam de aceeaşi parte a baricadei cu lady Uckfield, dacă era vorba de asta. Faptele erau cât se poate de clare. Edith se căsătorise cu Charles fără să-l iubească, dorind doar să obţină o poziţie socială. Apoi nu se descurcase în această poziţie, o abandonase, îşi încăl- case jurământul făcut lui Charles, declanşase un mare scandal mediatic şi îi provocase multă suferinţă. Acum, lady Uckfield dorea să scape de ea o dată pentru totdeauna şi, cu toată sinceritatea, cine ar fi putut să-i reproşeze ceva?

- **Crezi că Charles va dori să te întâlnească? a între- bat-o Adela. Poate că el a refuzat să vină la telefon.**

Argument ce merita analizat.

- **Dacă nu vrea, vreau s-o aud din gura lui.**

O vreme, am rămas toţi trei tăcuţi. Adela a ronţăit nişte pâine prăjită, apoi s-a întors la rubrica de ziar a lui Nigel Dempster.

- **Ceva nou? am întrebat eu.**
- **Sora lui Sarah Carter s-a căsătorit cu un pictor, iar soţii Langwell, pe care i-am cunoscut în octombrie anul trecut, divorţează.**
- **Faci asta pentru mine? m-a întrebat Edith.**

Eu şi Adela ne-am consultat din priviri, dar eu
am refuzat să accept mesajul din ochii ei. în ultimă instanţă, oricât de mult aş fi vrut, ar fi fost nedrept din partea mea să o las pe Edith în voia sorţii şi să îmbrăţişez cauza familiei Broughton. Indiferent ce aş fi gândit în sinea mea despre ce era rău şi bine în această chestiune, soluţia sugerată de Adela nu era una onorabilă pentru mine. Mai înainte de orice altceva, fusesem prietenul lui Edith, lucru recunoscut şi confirmat şi de lady Uckfield.

- **Da, o s-o fac, am zis. Dar nu la ora asta din zi şi nici cu tine alături, ca să auzi ce vorbesc. Du-te acasă şi o să te caut eu.**

Edith a fost de acord și, după ce și-a terminat cafeaua, a plecat.

- **Ceva nu e în ordine, a constatat Adela.**

La ora zece și jumătate, am telefonat și am cerut cu Charles. în ciuda celor spuse de Edith, am rămas destul de surprins când la aparat mi-a răspuns lady Uckfield.

- **Bună ziua. Ce mai faci?**
- **încercam să-l găsesc pe Charles.**

S-a arătat foarte degajată și amabilă, fiind, bineînțeles, cu cel puțin un pas înaintea mea.

- **îmi pare rău, dar nu e aici. Să-i transmit ceva?**

Am cochetat cu ideea de a trânti o minciună, însă ea își dăduse foarte bine seama de ce sunasem și mi s-a părut o prostie să inventez ceva.

- **îmi pare rău, dar am primit o sarcină.**

Și nu prea sunt convins că o să priviți asta cu ochi buni.

- **Pune-mă la încercare.**

Glasul ei trecuse de la tonul rezervat la cel glacial.

- **E vorba de Edith. Vrea să-l întâlnească pe Charles.**
- **De ce?**
- **Nu știu.**

Lucru adevărat.

- **Ce rost are?**
- **Nu știu dacă există vreun rost, dar sunt convins că nu veți primi un răspuns**

clar din partea ei privind propunerile referitoare la divorţ decât dacă îl vede personal pe Charles.

- **Să trag concluzia că ai întrebat-o?**

- **Da, am întrebat-o, iar ea a spus că se va gândi. Din câte înţeleg eu, o parte a acestei gândiri trebuie să se desfăşoare în prezenţa lui Charles.**

A urmat o pauză de o clipă, timp în care am auzit pe fir acel ecou ciudat al altor conversaţii, frânturi stranii ale unor vieţi ce se desfăşoară la mii de kilometri depărtare.

- **Ai timp azi după-amiază? Putem lua ceaiul împreună?**

- **Cu toată plăcerea din lume, dar în cazul de „§ fată nu cred că voi putea adăuga ceva la ceea ce am —**

spus deja.

- **O să fiu la Ritz. La ora patru.**

Am rămas intrigat de faptul că nu a vrut să ne întâlnim la apartamentul ei din Cadogan Square.

- **Poate vine Tigger cu ea. Poate că acolo e Charles, a spus Adela şi, pentru un moment, am fost ispitit să mă duc până acolo şi să sun la uşă. M-am răzgândit, socotind că se cuvenea ca mai întâi să ascult ce avea de zis lady Uckfield.**

Cu toate acestea, i-am telefonat lui Edith.

- **Ce ai de gând să-i spui?**

- **Nu ştiu. Că-şi pierde vremea încercând să vă ţină pe voi doi la distanţă, aşa cred. Dacă asta îi este intenţia.**
- **Sigur că asta vrea.**
- **Fără ştirea lui Charles, vreau să zic. Edith a tăcut. în orice caz, te sun astă-seară.**

Apoi am închis.

Am întrebat politicos dacă lady Uckfield sosise, iar şeful de sală nu era persoana care să lase să-i scape un asemenea prilej.

- **Condu-l pe domnul la marchiza de Uckfield, i-a spus el apăsat unui chelner care tocmai trecea şi care m-a condus curtenitor, prin dreptul câtorva persoane care au întors capul după noi, până în locul unde ea mă aştepta. Stătea cu eleganţă la o masă din Sala de Marmură, în dreapta artezienei mari, aurite. Mi-a zâmbit şi a fluturat delicat o mână, ridicându-se să mă întâmpine cu mişcări ordonate, amintind de acelea ale unei păsări în cuib. Chelnerul ne-a adus ceaiul, nescăpând prilejul să i se adreseze de câteva ori cu „milady", la care ea a reacţionat calm şi senin. Apoi a râs binedispusă.**
- **Nu e plăcut?**
- **Pentru mine, cu siguranţă. Purtarea ei a devenit apoi nu neapărat mai serioasă, însă în orice caz mai directă. Era ceva mai puţin poruncitoare şi, amintindu-mi scena petrecută în salonul ei de la**

Broughton, am înţeles că avea de gând să-mi împărtăşească ceva intim şi adevărat, lipsit de orice falsitate.

- **Vreau să fiu foarte sinceră cu tine, deoarece cred că ai putea fi de ajutor.**
- **Asta mă face să fiu în acelaşi timp măgulit şi suspicios, am spus eu.**
- **Nu vreau ca întâlnirea dintre Edith şi Charles să aibă loc.**
- **Asta am înţeles.**
- **Nu fac asta pentru că aş fi lipsită de inimă. Socotesc însă că Charles s-a trezit în încurcătura cea mai cumplită din viaţa lui şi n-aş vrea să fie şi mai derutat.**
- **Lady Uckfield, am spus eu, ştiu prea bine de ce credeţi că este o idee nefericită. Şi eu consider la fel. Consideraţi că această căsătorie a fost o greşeală şi vreţi ca ea să se încheie. Sunt întru totul de acord. Rămâne totuşi valabil faptul că, în acest moment, „g Edith este soţia lui Charles, iar dacă ea vrea să-l — vadă şi dacă el, după cum bănuiesc, vrea de asemenea să o vadă, n-ar fi mai bine ca noi să ne dăm puţin deoparte?**

O licărire de iritare i-a umbrit faţa timp de o fracţiune de secundă.

- **De ce crezi că el ar dori să o vadă?**
- **Pentru că e încă îndrăgostit de ea.**

Vreme de câteva momente nu a zis nimic, ci a scotocit printre sendvişuri ca să

găsească unul cu ou, pe care l-a ciugulit cu o încântare exagerată.

- **Ştii ce bune sunt?! mi-a şoptit ea secretoasă, ca şi cum ar fi trebuit să nu permitem sub nici o formă cuiva să audă ce vorbeam. S-a uitat la mine cu ochii ei vii, ca de pisică. Socoteşti că mă port nedrept cu Edith.**

Am clătinat din cap.

- **Nu. Cred că nu o agreaţi, dar nu cred neapărat că sunteţi nedreaptă cu ea.**

Ea a dat din cap, aprobând astfel vorbele mele.

- **N-o plac. Prea mult. în fine, nu asta e problema.**
- **Dar care e problema?**
- **Problema este că ea nu-l poate face fericit pe Charles. Nu prezintă nici o importanţă dacă o plac sau nu. Eu mi-am detestat soacra şi, totuşi, am fost perfect conştientă de ce a reuşit ea să facă din Brough- ton şi din nefericitul tată al lui Tigger. Mi-au trebuit douăzeci de ani ca să-i îngrop amintirea. Crezi că ar conta în vreun fel pentru mine dacă nu mi-ar plăcea? Doar nu sunt o şcolăriţă.**
- **Aşa e.**

Am sorbit din ceai. Eram măgulit, nu încăpea nici o îndoială în această privinţă. Din anumite motive, lady Uckfield hotărâse să tragă cortina care, de obicei, ascundea

mai toate gândurile ei intime şi acum îmi vorbea în mod direct. Şi încă nu terminase.

- **Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre fiul meu. Este un bărbat bun, amabil, simplu şi direct. E mult mai de treabă decât mine, ştii asta. însă e mai puţin...**

A şovăit, căutând un adjectiv adecvat, care să se potrivească momentului.

- **Inteligent? am îndrăznit eu.**

Pentru că tot am spus-o, a lăsat de la ea.

- **Charles are nevoie de o soţie care să îi aprecieze nu doar persoana, ci şi munca. Ceea ce reprezintă viaţa lor împreună. El nu este un om capabil să facă notă discordantă în propria casă. Nu ar putea fi căsătorit cu o cântăreaţă de operă cu vederi socialiste pe care să o respecte pentru părerile ei. Nu îi stă în fire.**

- **Nici lui Edith nu-i stă în fire, am spus eu.**

- **Edith s-a măritat cu o idee de viaţă, despre care şi-a însuşit câteva păreri din romane şi reviste. Şi-a închipuit că asta înseamnă doar călătorii, parade ale modei sau întâlniri cu Mick Jagger. S-a văzut pe sine dând petreceri pentru prinţesa Michael în insula Mauritius. .. A ridicat din umeri. Am rămas foarte impresionat că auzise de Mick Jagger. Nu ştiu dacă unii oameni trăiesc astfel. Tot ce se poate. Ştiu însă că nu asta va fi viaţa lui Charles. întreaga lui existenţă este „f reprezentată de calendarul**

lucrărilor agricole. în urmă- — torii cincizeci de ani va vâna şi se va ocupa de fermă
şi iar va vâna şi se va ocupa de fermă şi în luna iunie va pleca în străinătate timp de trei săptămâni. îşi va face griji în privinţa arendaşilor şi se va certa cu vicarul şi va încerca să determine autorităţile să repare aripa de est a bisericii. Iar prietenii lui, cu puţine excepţii, vor fi oameni care îşi vor repara acoperişurile caselor şi se vor ocupa de agricultură şi vânătoare şi se vor strădui să obţină fonduri guvernamentale şi scutiri de taxe. Acesta îi este viitorul.

- **Şi sunteţi sigură că acest viitor nu ar putea fi şi al lui Edith?**
- **Tu nu eşti convins?**

Mi-am amintit-o pe Edith, suspinând de plictiseală la vânătoarea de la Broughton şi apoi stând melancolică seară de seară, ascultând poveştile lui Tigger şi vorbele fermecătoare ale lui Googie. Dar, desigur, Lady Uckfield nu ştia şi eu bănuiam că pe Edith o plictisea şi o deprima noua ei viaţă. M-am gândit la ea atunci când a mers la petrecerea dată de Fiona Grey, când a fost plimbată de colo-colo ca o vacă de prăsilă. Lady Uckfield a interpretat tăcerea mea drept o aprobare a spuselor ei, iar atitudinea ei a devenit mai caldă.

- **Nu e în întregime vina ei. Până şi eu îmi dau seama de asta. îngrozitoarea ei mamă i-a împuiat capul cu o sumedenie**

de prostii culese de prin romane de Barbara Cartland. Ce şansă avea cu asemenea idei?

- **Sărmana doamnă Lavery, am spus eu.**

Lady Uckfield s-a cutremurat şi a făcut o mică grimasă. Aceasta era femeia cu care doamna Lavery plănuise să ia masa de prânz şi să meargă la modiste.

- **Nu sunt o snoabă, a început lady Uckfield, dar asta era deja prea mult şi nu m-am putut abţine să nu ridic măcar dintr-o sprânceană. A încercat să mă pună la punct. Nu sunt! Ştiu că oamenii se pot căsători peste starea lor şi că se pot descurca în noua situaţie. Am mulţi prieteni şi prietene de tot soiul. Serios!**

Era aproape indignată. Am presupus că-şi închipuia că rostea adevărul.

- **Pe cine? am întrebat-o.**

A stat un moment pe gânduri.

- **Pe Susan Curragh şi pe Anne Melton. Amândouă îmi plac foarte mult. Te invit să nu îndrăzneşti a spune că nu este aşa.**

Dăduse numele unei moştenitoare americane extraordinar de bogate, care era acum soţia unui minis- tru-adjunct, un pisălog şi jumătate, apoi pe acela al unei milionare din domeniul vestimentar, care se măritase cu un conte irlandez scăpătat, scoţându-l în acest fel din anonimat. N-o cunoşteam personal pe nici una dintre acele femei, dar începeam să tremur pentru Edith

la gândul că lady Uckfield le socotea exemplele cele mai potrivite pentru a ilustra ideea de ascensiune socială prin măritiș.

- Poate nu mă crezi, a adăugat ea, îmi dau seama de asta, dar am fost educată să nu gândesc în termeni de „clase sociale”.

Mi s-a părut interesant să constat că lady Uckfield ar fi putut face acea afirmație chiar și conectată la un detector de minciuni, deși adevărul era, desigur, că fusese educată să gândească exclusiv în termeni de clasă, iar ea se dovedise în mare măsură (dacă nu chiar în întregime) fidelă celor învățate de mică. A continuat astfel:

- Nu prezintă importanță clasa din care provine Edith, indiferent ce ar însemna asta, ci faptul că nu-i place meseria de soție. Ea și îngrozitoarea ei mamă sunt „Doamne de Londra”. Vor să ia prânzul
în restaurante italiene și să meargă la baluri de caritate și să zboare în căutarea soarelui în cursul verii. A gestiona o casă precum Broughton, sau Feltham, fiindcă veni vorba, reprezintă o cumplită bătaie de cap după ce poleiala s-a șters. înseamnă hârțogăraie și comisii și comitete. înseamnă să te cerți cu inspectori de la Monumente Istorice, care te urăsc pentru că locuiești acolo și vor să-ți facă greutăți atât cât le stă în putință. înseamnă să te milogești la instituții guvernamentale și să faci

economie la încălzire. E o plăcere să stai în acele case. Până şi Doamnelor de Londra le place asta. Dar ca să le întreţii, trebuie să te spetești. Ea nu ar putea simţi niciodată vreo ¡2 plăcere sau satisfacţie ducând o asemenea viaţă. Nici o măcar nu o acuz de ceva, dar sigur nu ar fi în stare. £ Şi, ca să fim cât se poate de cinstiţi, a zis ea, aproape < şoväind, pentru că se temea să nu divulge prea multe amănunte, nu ştiu sigur cât de mult ţine la Charles. 440 **Mi-am adus aminte de acea cină de logodnă, petrecută cu atât timp în urmă, când am avut-o în stânga mea la masă pe Caroline Chase. „E cumplit de plicticos aici... Toată vara numai expoziţii de flori, şi iarna, ţevi care îngheaţă." Parcă auzeam din nou ecoul vocii ei reci, neiertătoare. „Oare Edith este pregătită pentru toate astea?" Şi cât de triumfătoare păruse a fi Edith. Cum luase tot potul şi plecase cu premiul...**

- Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, nu văd ce pericol ar exista dacă le permiteţi să se întâlnească.

- **Eu cred că cele opt luni petrecute în Ebury Street cu un actor Iară angajamente i-au adus aminte de ce l-a găsit atrăgător pe Charles, sau, mai degrabă, de ce l-a socotit o partidă atrăgătoare. Am impresia că-l vrea înapoi.**
- **Şi sunteţi împotriva acestui lucru?**

Mi-a părut oarecum rău că Simon fusese descris drept un „actor fără angajamente” când el, bietul, socotea că se bucura de un succes orbitor. Cu toate acestea, nu mi se părea momentul potrivit pentru a-i căuta nod în papură şi în acea privinţă.

Mi-a răspuns cu elocvenţa unui om de stat.

- **Bineînţeles că sunt împotrivă. (Am rămas oarecum surprins de onestitatea ei. Mă obişnuisem cu repulsia standard faţă de divorţ, aceasta fiind una dintre atitudinile obligatoriu de adoptat în societate. Deşi,**

în realitate, această societate se sinchiseşte prea puţin i§ dacă oamenii sunt sau nu divorţaţi sau, pur şi simplu, ^ cu cine sunt căsătoriţi la momentul respectiv. Chiar 441 şi aşa, ea aparţinea şcolii vechi şi eram aproape sigur că în genealogia ei sau a lui Tigger nu exista vreun divorţ.) A dat din cap. Te surprinde că aş prefera ca scandalul să-şi urmeze cursul firesc. Recunosc. Prefer ca lucrurile să se încheie acum, cu orice risc, decât să îndrept lucrurile de ochii lumii şi să risc o lovitură şi mai mare peste cinci ani, când Edith va redescoperi cât de plictisită este ori va găsi pe cineva la fel de bogat ca Charles, dar care o plictiseşte mai puţin. La vremea

aceea ar putea să existe şi copii, iar eu aş dori să-mi văd nepoţii crescuţi la Broughton de amândoi părinţii.

- înţeleg, am spus.

Inutil să mai contest logica destul de sănătoasă a raţionamentului ei.

- Aşadar, mă poţi ajuta?

S-a apucat să mănânce alt sendviş şi a umplut ambele cești cu ceai. Fusese cinstită faţă de mine, iar asta mă obliga să fiu la fel de cinstit faţă de ea.

- Nu, lady Uckfield, nu vă pot ajuta. De uimire, ea s-a oprit din turnat. îşi închipuise că îmi făcuse un asemenea privilegiu dezvăluindu-mi atât de multe lucruri pe care le păstrase până atunci pentru sine, încât nu puteam să nu fiu un ferm susţinător al intereselor ei. Văzându-i expresia de dezamăgire, am ţinut să precizez: Nu pentru că nu aş fi de acord cu cele spuse de dumneavoastră. De fapt, aprob totul. însă nu cred că vreun argument o va împiedica pe Edith să îl întâlnească pe Charles. Şi nu cred că am vreun drept de a mă amesteca.

Lady Uckfield a clătinat uşor din cap, o mişcare scurtă, crispată, care i-a trădat suferinţa cumplită.

- îmi închipui că nici eu nu am acest drept.

Am scuturat din cap.

- Sunteţi mama lui Charles. Aveţi dreptul să interveniţi. Nu sunt convins că

aveţi vreo şansă de reuşită, dar aveţi dreptul să încercaţi.

Am înţeles că discuţia se încheiase, aşa că m-am ridicat. Aşa cum stăteau lucrurile, mă îndoiam că eu şi lady Uckfield aveam să ne mai simţim vreodată în largul nostru unul în compania celuilalt. Ea abandonase prea multe dintre măsurile de protecţie obişnuite ca să mă poată ierta prea curând pentru faptul că o văzusem în acea stare. Colac peste pupăză, am văzut că ochii începuseră să i se umezească şi, îngrozit, am observat cum o singură lacrimă, uimită să se trezească eliberată din glanda care o ţinuse prizonieră vreme de douăzeci de ani, a pornit să-şi croiască drumul sinuos şi ezitant pe obrazul ei pudrat.

S-a ridicat şi şi-a pus mâna pe braţul meu.

- **Măcar nu o ajuta. (Am perceput o precipitare în glasul ei, adevărat. Dar nu mai era acea urgenţă de fetiţă, de genul „Nu-i spune tatei”, cu care mă obişnuisem. Acela era un ţipăt disperat.) Doar să nu o încurajezi. De dragul ei, dar şi de dragul lui. Amândoi se vor simţi nenorociţi.**

Am încuviinţat din cap şi i-am dat toate asigu- g rările posibile, i-am mulţumit pentru invitaţia la ceai — şi am văzut-o cum şi-a făcut curaj chiar sub ochii mei, astfel că, până să ajung la arcada de unde coteam ca să mă îndrept spre intrarea dinspre

Arlington Street, ea a reuşit să-mi facă un semn cu mâna la fel de degajată de parcă s-ar fi aflat în loja regală de la Ascot. Ştiam doar că nu aveam nici cea mai vagă idee ce urma să-i spun lui Edith.

- **Ai avut dreptate, bineînţeles. Nu vrea să vă întâlniţi.**
- **Doar ţi-am spus.**
- **Chiar şi aşa. Nu văd cum ar putea împiedica asta.**
- **îl va trimite în străinătate. în America. La vreo vânzare de cai, găseşte ea ceva. Doar are amici peste tot.**
- **Sună a Watergate.**

Ea a scăpat un hohot aspru de râs.

- **Cred că glumeşti.**
- **în orice caz, am zis, nu poate sta o veşnicie în America. Va trebui să fii perseverentă. Nu cred că te va evita când o să dai ochii cu el. Doar că trebuie să ai răbdare.**
- **Nu am *timp,* a spus Edith.**

0 anumită nuanţă din glasul ei m-a împiedicat să cer o lămurire şi, într-adevăr, mărturisesc că mi-am şters deliberat din minte remarca pe care o pregătisem. Nu voiam să ating acel subiect, presupun, şi sigur nu ţineam să-i împărtăşesc Adelei părerea mea, simţind că asta putea însemna totul sau nimic. Dacă însemna totul, de ce să risc lansarea acelei informaţii în necunoscut? Dacă nu însemna nimic, de ce să n-o dau uitării?

Am rămas tăcuţi un moment, Edith fiind conştientă probabil că îmi dezvăluise mai mult decât intenţionase. Pesemne că acum se gândea cum să facă uitată acea remarcă, fără să se mai refere la ea.

- **Şi atunci, ce ţi-ai propus să faci? am întrebat-o.**
- **Nu ştiu, mi-a răspuns.**

21

Nu ştia. Părea o nebunie, dar practic nu ştia cum să ia legătura cu propriul ei soţ. Pesemne că unii ar rămâne surprinşi, dar pentru o vreme, Edith a presupus că salvarea i-ar fi putut veni de la Sotheby's sau Christie's. Publicul larg nu are cunoştinţă de acest lucru, dar, în ultimul deceniu, petrecerile de vară ale celor două case de licitaţie au devenit punctele de atracţie ale calendarului social londonez, o şansă pentru veritabilii *gratin,* în contrast cu ubicua societate a cafenelelor, de a se întâlni şi schimba păreri înainte de a se împrăştia care încotro pentru a-şi petrece vacanţa de vară. Edith ştia că Charles avea să participe la ambele recepţii, însoţit aproape sigur de Googie. Până şi Tigger era pregătit să se urnească de la ţară ca să-şi reînnoiască legăturile cu numeroşi membri ai clasei lui. Era o misiune anuală, încântătoare, la care participa din plăcere o mare parte a înaltei aristocraţii, aşa cum obişnuia să fie şi ziua de deschidere a Expoziţiei de Vară. Charles putea fi

găsit acolo, iar Edith avea să-l încolţească. Singurul lucru neplăcut era că zilele se scurgeau, iar pe covorul din faţa uşii ea găsea tot felul de plicuri, mai puţin cel dorit: alb, din hârtie groasă, cu scris înclinat şi îngroşat, care să conţină invitaţia la acel eveniment. Ca să îl scutească pe Charles de o situaţie jenantă sau poate pentru a o feri pe lady Uckfield de neplăceri (căci nimeni nu s-ar fi gândit că lordul Uckfield avea să remarce prezenţa lui Edith acolo), în orice caz, din raţiuni diverse, numele contesei Broughton fusese omis. Ea nu a fost invitată la nici una dintre acele două recepţii.

în cele din urmă, s-a văzut silită să accepte ideea că fusese ignorată. Venise momentul să găsească un ş plan alternativ. S-a aplecat asupra agendei, frunzări rind prin ea şi revăzând numele scrise cu creionul ^ foarte ordonat. Acesta era un obicei pe care îl | deprinsese de la detestata ei soacră. Puteau fi şterse — mai uşor când nu mai erau de folos. în acea dimineaţă a examinat pagină după pagină, încercând să descopere un nume care să o ajute. într-un târziu, ***faux de mieux***[1], i-a telefonat lui Tommy Wainwright. I-a răspuns Arabella, iar Edith a cerut cu Tommy, o solicitare primită cu o tăcere glacială, după care aceasta i-a zis:

[1] „în lipsă de ceva mai bun”, în lb. franceză în original (n. tr.).

- **îmi pare rău, dar e la Camera Comunelor.**
- **Şi când se întoarce?**
- **Din păcate, e îngrozitor de ocupat zilele astea. Te pot ajuta eu cu ceva?**

„Nu. Nu poţi şi nici nu vrei.”

- **Nu tocmai, a zis ea pe un ton nepăsător. Nu vreau să te mai sâcâi. Spune-i doar că l-am căutat.**
- **Sigur că da.**

Din tonul ei apatic, era evident că Arabella nu avea intenţia asta dar, în situaţia respectivă, s-a simţit jenată la gândul de a fi dovedită drept mincinoasă, astfel că a transmis mesajul, dar, aşa cum era de bănuit, şi-a îndemnat soţul să îl ignore. Edith anticipase deja acel scenariu sau ceva asemănător, de aceea a rămas foarte surprinsă când, în aceeaşi seară, a ridicat receptorul şi a auzit vocea lui Tommy.

- **Vreau să-l întâlnesc pe Charles, dar toată lumea ţine cu orice chip să mă împiedice, a spus ea după obişnuitele plezanterii.**
- **D**

e ce? |

- **Pentru că se tem de Googie, pentru că vor să-şi — păstreze locul privilegiat. Nu ştiu de ce.**

A urmat un scurt moment de tăcere. Chiar dacă cererea nu fusese formulată, ea fusese făcută.

- **N-aş vrea să îl pun chiar eu în situaţia niciodată.**

- **Nici eu, a spus Edith cu fermitate. Vreau doar să-l văd.**

O nouă tăcere. Apoi, parcă scăpând un suspin, Tommy a zis:

- **Vine la noi să bea ceva miercuri, pe la şapte. Ai putea trece pe aici.**

- **Te asigur că nu voi uita asta.**

în glasul lui Edith a răzbătut adevăratul înţeles al acelor vorbe, şi, astfel, Tommy şi-a putut da seama cu uşurinţă de ce tratament se bucurase din partea celor care, până nu demult, făcuseră parte din lumea ei.

- **Să nu-ţi faci speranţe prea mari, a prevenit-o el.**

La urma urmelor, era perfect conştient de puterile
împotriva cărora se ridica Edith.
Eu eram deja în salonul soţilor Wainwright când a sosit Edith. Nu era o petrecere mare, în jur de douăzeci sau treizeci de persoane care nu aveau altceva mai bun de făcut. Se strânseseră în casa nu foarte încăpătoare din apropiere de Queen Anne Street, ca | să-şi înceapă seara cu câteva feliuţe de somon afumat d de la Marks & Spencer şi câteva sticle de şampanie 2 Majestic. Când Edith a trecut pragul uşii, petrecerea = depăşise punctul culminant, iar oaspeţii începuseră — să plece, trebuind să onoreze rezervări la cină sau să se ducă la teatru, sau să

elibereze de corvoadă bonele copiilor. Zâmbea plină de speranţă, dar am observat cum pe faţă i-a apărut o expresie de dezamăgire după ce a măsurat cu privirea încăperea. M-am apropiat imediat de ea.

- **Să nu-mi spui că Charles a plecat deja. Am rămas blocată în trafic şi oricum plecasem prea târziu de acasă.**

Mi-a fost uşor să-mi dau seama de ce. Se chinuise enorm în privinţa înfăţişării şi nu-mi amintesc să o fi văzut într-o formă mai bună, având chipul impecabil, părul strălucitor şi o rochie de seară atrăgătoare, care îi scotea în evidenţă trupul oricum foarte frumos.

- **Nu-ţi mai face griji, am murmurat eu, încurajator. Nici n-a sosit.**
- **Dar vine?**
- **Aşa cred. Aşa a spus Tommy.**
- **Aşa mi-a zis şi mie, dar unde e acum?**

Şi-a muşcat buzele, iritată, când două dintre vechile ei prietene au decis, cu unele rezerve, să o bage în seamă, atrăgând-o în conversaţia lor. Adela s-a apropiat de mine.

- **Cum de-a venit? m-a întrebat ea. Credeam că aici se întruneşte cealaltă tabără.**
- **Nu tocmai. Cred că Tommy a încercat să-i pună faţă în faţă.**
- **Mă uimeşti. Acum două zile, am întâlnit-o întâm- g plător pe Arabella la**

Harvey Nicks şi ea mi-a spus — că despărţirea este cel mai bun lucru.

- **Nu mă îndoiesc, dar până şi în perechile căsătorite există păreri diferite. Ori nu crezi că este posibil aşa ceva?**

- **Ba cred, a spus Adela cu acreală, dar tot nu înţeleg cum de-a îngăduit Arabella să fie lansată o astfel de invitaţie.**

Răspunsul ce nu putea fi dat atunci, dar pe care am reuşit să-l găsesc ceva mai târziu, desigur, era că Arabella nu-şi dăduse defel acordul.

Petrecerea era pe sfârşite. Câţiva dintre noi fuseseăm invitaţi să rămânem la cină şi tocmai treceam prin bine cunoscutele momente jenante când au plecat aproape toţi cei ce nu au fost rugaţi să rămână, însă mai există întotdeauna câte o pereche care nu-şi dă seama că frânează desfăşurarea următoarei etape a serii. De obicei, gazda nu mai poate răbda şi le spune celor care mai zăbovesc: „Dar vă rog să rămâneţi la masă dacă doriţi.” Pentru urechea celui ce ştie să interpreteze mesajul, asta înseamnă: „Vă rog să plecaţi. Ne este foame, iar voi n-aţi fost invitaţi.” în acest caz, cel care a mai participat la asemenea petreceri se uită în jur, roşeşte şi se retrage cât mai discret, ş mormăind ceva din care se înţelege că este aşteptat d

undeva. Există însă oricând riscul ca persoana care
z mai întârzie să nu fie initiată în aceste ritualuri, ori
<
D să fie încăpăţânată, sau de-a dreptul proastă - situaţie ^ în care acceptă oferta de ospitalitate, care de fapt nu i se adresează. în acest caz, se vedea limpede că Arabella Wainwright nu era pregătită să o suporte pe Edith pentru tot restul serii, drept pentru care nu i-a zis nimic. Cu toate acestea, Edith nu voia să plece. M-am dus spre ea.

- înţeleg că vreţi să luaţi cina, nu? a întrebat ea.

- Da. La fel ca şi ceilalţi care au mai rămas.

- S-a uitat în jur. în glas i-a răzbătut o nuanţă atât de sumbră, încât aproape că mi-a venit să lăcrimez:Mi s-a jucat o farsă. Nu mi-am închipuit că nu va veni. Pesemne că mama lui a prins de veste şi l-a întors cumva din drum.

- Nu văd cum. Tommy nu mi-a spus că o să vii, iar eu nu-mi pot imagina că ar fi spus altcuiva.

Edith nu a mai rămas multă vreme. Când Arabella a adus un teanc de farfurii din bucătăria minusculă şi le-a pus cu un zdrăngănit pe masa din sufragerie, alături

de un aranjament de şerveţele, până şi Edith a trebuit să se dea bătută.

- Trebuie să plec, a spus ea către gazdă, care a rămas detaşată şi neclintită. Vă mulţumesc. Mi-a făcut plăcere să vă revăd.

Arabella a dat tăcută din cap, fiind extrem de încântată să scape de ea, dar Tommy a oondus-o până la uşă.

- Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat, i-a zis el. îmi pare rău.

Edith i-a aruncat un zâmbet trist.

- în fine. Pesemne că nu a fost să fie.

Apoi l-a sărutat pe obraz şi a plecat. însă, în ciuda faptului că s-a prefăcut a accepta totul ca pe o toană a sorţii, Edith a continuat să creadă că cineva îi stricase planurile. Şi avea dreptate.

Abia mult mai târziu în aceeaşi seară, când, călcân- du-mi pe inimă - lucru ce mi se întâmplă rar - şi făcând uitat un vechi obicei de-al meu, m-am oferit să duc o parte din farfurii de la masă, am surprins o frân- tură de conversaţie răzbătând prin uşa bucătăriei.

- Cum adică? a întrebat Tommy, cu exasperare în glas.

- Aşa cum am spus. Mi s-a părut necinstit să îl prindă ca într-o ambuscadă aici, când se presupune că noi îi suntem prieteni.

- **Dacă ai gândit într-adevăr aşa, de ce nu i-ai spus-o clar lui Charles, ca să decidă singur?**
- **Ţi-aş putea pune şi eu aceeaşi întrebare.**
Tommy nu prea mai ştia ce să spună.
- **Pentru că nu sunt sigur că ştie ce vrea. Când Arabella a vorbit din nou, mi-a fost imposibil**
să disting vreo urmă de regret în glasul ei.
- **Exact. Şi tocmai de aceea i-am povestit mamei lui.**
- **Atunci eşti o scorpie.**
- **Tot ce se poate. Să-mi spui că am procedat greşit după ce vor trece şase luni. Acum du frişca şi ai grijă să n-o verşi.**
Cum nu mă puteam preface în continuare că aranjam farfuriile folosite, am deschis uşa bucătăriei şi nu am descoperit înăuntru vreun semn de ceartă.
- **A, ce drăguţ eşti, a spus Arabella, scutindu-mă imediat de povară.**
în timp ce mergeam spre casă, soţia mea nu avea chef să se lase atrasă într-o discuţie în cadrul căreia să adopte o poziţie morală.
- **Mie să nu-mi faci aşa ceva, a zis ea, iar eu am fost de acord.**
Nu aveam de gând să-l critic pe Tommy. Adevărat, am socotit că jucase rolul de prieten loial, dar, în ceea ce mă privea, nu-mi doream să mă trezesc vreodată într-o astfel de situaţie. Nu am repetat ceea ce spusese Arabella despre intervalul de şase luni, deoarece nici măcar într-o perspectivă

atât de îndepărtată nu voiam mă gândesc la aşa ceva.

Câteva zile mai târziu, Edith s-a trezit vomitând în vasul de toaletă. Pesemne că ajunsese în baie pe jumătate adormită şi abia când a început să verse s-a deşteptat cu adevărat. Când, într-un târziu, a avut senzaţia că până şi învelişul stomacului trebuia să fi ajuns în toaletă, s-a oprit, şi-a tras sufletul şi s-a aşezat. Simon a apărut în uşă, având în mână telefonul portabil. El dormise gol şi, în mod firesc, vederea trupului său ca de zeu a făcut-o pe Edith să se simtă ceva mai bine, însă la acea oră a dimineţii, farmecele lui uşor trezite s-au irosit fără folos.

- T

e simţi rău?

„I

W)

- Cred că e de la creveti„ a

spuş ea, ştiind prea bine — „ . .

ca el alesese supa.

- Biata de tine. Mai bine că ai dat totul afară. A zâmbit, apoi a ridicat receptorul şi a rostit doar din buze, fără voce, „E mama ta", apoi a făcut o strâmbătură comică. Edith a dat din cap şi a întins mâna după telefon. O să fac nişte cafea, a spus Simon, şi s-a dus la bucătărie.

Edith s-a şters la gură şi s-a adunat un pic:

- Mamă? Nu, eram în baie.

- **Ţie ţi-a fost rău? a întrebat-o doamna Lavery.**
- **Păi, nu ştiu să mai fie cineva pe aici.**
- **Ţi-e bine?**
- **Sigur că da. Aseară am mers la un local îngrozitor din Earl's Court, deschis de un actor ratat pe care îl cunoaşte Simon. Am mâncat fructe de mare. Nu ştiu ce m-a apucat.**
- **Bine, dar arătai cam trasă la faţă şi ultima oară când te-am văzut. Cu o săptămână în urmă, Edith o însoţise pe mama ei într-o infructuoasă expediţie de achiziţionare a unei pălării. Asta ar fi făcut pe oricine să fie tras la faţă, dar Edith nu a mai comentat. Deci nu eşti bolnavă?**
- **Sigur că nu.**
- **Mi-ai spune dacă e vorba de... ceva, nu? Edith ştia prea bine că n-ar fi avut încredere să-i**
împărtăşească nimic mamei ei, dar nu avea nici un rost să dezvolte subiectul în acele momente.
- **Sigur că da, a spus ea, apoi a urmat o pauză.**
- **înţeleg că nu ai noutăţi. Despre... rest...**
-Nu.
- **Vai de mine, draga mea. Indiferent cât de iritată ar fi fost de acel telefon, lui Edith îi era milă de mama ei. Era silită să admită că, în ciuda superficialităţii valorilor în care credea, pe doamna Lavery o încercau nişte**

simţăminte sincere. îndeosebi de regret. Să nu faci vreun pas... de care să-ţi pară rău mai târziu. Auzi?

- **Ce pas?**

- Adică... să nu întrerupi orice legătură până nu eşti sigură de...

Edith se obişnuise cu inepuizabilul arsenal de clişee la care apela mama ei, aşa că nu avea nevoie de un traducător. Lucru bizar, în ciuda sărăciei limbajului mamei ei, întrebarea pusă reuşise să-i concentreze gândurile asupra chestiunii esenţiale. Când a pus capăt acelei conversaţii şi a închis, şi-a dat seama că sosise vremea să întreprindă ceva.

Era sâmbătă, de regulă o zi blândă şi plăcută pentru ei, ce presupunea lectura ziarelor, masa de prânz undeva în aer liber, poate vreun film sau o cină cu prietenii, într-o bucătărie din Wandsworth, însă, în timp ce se îmbrăca, Edith era convinsă că ziua ei avea să arate cu totul altfel. Şi-a ales ţinuta cu o grijă deosebită, haine lejere pentru la ţară, de bun-gust, care să nu sară în ochi, exact modelul de fustă şi jerseu la care renunţase cu atâta înverşunare cu foarte scurt g timp în urmă. La fel ca atunci când îşi alesese hainele — pentru parada modei, era încă o dată conştientă că viţile paralele pe care le ducea impuneau două costumaţii. Fiica unui duce ar fi putut fi acceptată dacă ar fi purtat vreo costumaţie de stradă de la Voyage, ducându-se la o cină

în Shropshire, ba chiar ar fi fost lăudată pentru excentricitatea ei aristocratică, dar ea, Edith, nu avea să beneficieze nicicând de o asemenea îngăduinţă. Dacă ar fi îndrăznit să poarte haine de oraş la ţară, pentru cei din cercul lui Charles asta ar fi constituit o dovadă în plus care să confirme proasta ei creştere. Când a apărut în bucătărie, Simon a ridicat surprins privirea spre ea.

- Mamă, Doamne. Arăţi de parcă te-ai duce la o audiţie pentru un rol în *Febra fânului*[1].

- Mi-e şi jenă. Am promis mamei că merg cu ea la un prânz şi am uitat cu totul. De aceea a sunat. Mă poţi ierta dacă te las singur azi?

- Unde, la ce prânz?

- Ei, la nişte veri de la ţară.

- Dar nu ai veri la ţară. Ori mă înşel eu?

Spunând asta, Simon avusese unul din puţinele lui momente de intuiţie. Nu se înşela câtuşi de puţin.

- Ba am, dar nu vorbesc niciodată despre rudele astea. Sunt prea pisăloage ca să merite atenţie.

- Asta înseamnă că nu vrei să mă iei şi pe mine.

Lui Simon nu-i plăcea deloc să fie lăsat pe dinafară,

[1] Comedie de Noel Coward (1899-1973) (n. tr.).

în nici o situaţie. Ori, dacă se întâmpla totuşi, trebuia să fie opţiunea lui. Nu-l deranja să fie el prea ocupat, în aşa fel încât să nu poată veni; în realitate, chiar îi plăcea asta, dar gândul că oamenii nu voiau să se afle în compania lui reprezenta o jignire de moarte pentru el - chiar dacă era vorba doar de un drum până la poştă.

Edith i-a zâmbit visătoare, dându-i de înţeles că ar fi fost frumos să meargă şi el.

- Aş vrea să te iau. Dar m-a rugat să mai petrecem ceva timp şi numai noi două. Cred că vrea să discute ceva anume cu mine.

Aceste vorbe au fost însoţite de un gest din umeri care a alungat orice opoziţie.

- Numai să vorbeşti frumos despre mine.

Edith i-a adresat un zâmbet cald, încurajator, ştiind că în sufletul ei plănuia cum să-l distrugă, apoi a coborât să-şi ia pardesiul. Nu voia să-i spună lui Simon unde se ducea, pentru că asta ar fi declanşat o scenă explozivă şi nu era nicidecum sigură de felul în care avea să se încheie ziua. Nu ar fi dorit să plece furios la nevastă, lăsând-o pe ea în apartamentul pustiu.

Adevărul era că, în acel moment al dimineţii, după ce îşi contemplase starea de greaţă, hotărâse că nu avea chef să fie mai amâne cu nici o zi confruntarea. Avea să meargă la Broughton, ca să intre direct în gura lupului - adică a lupoaicei. Conducând cu viteză pe A22, nu a reuşit să înţeleagă de

ce îi trebuise atât timp până să ajungă la acea concluzie. Avea un soţ şi, la urma urmei, se ducea la domiciliul conjugal. Nimeni nu o putea contrazice în această privinţă. —

O aştepta o surpriză neplăcută, deoarece uitase că în fiecare sâmbătă din cursul verii casa era deschisă publicului. Asta îi scăpase din vedere când îşi făcuse calculele, iar acum se vedea pusă în situaţia de a alege între a-şi parca maşina în curte, pentru ca apoi să folosească intrarea familiei, ori să intre pe uşa rezervată publicului şi să pătrundă în interiorul casei înconjurată de turişti şi gospodine din Brighton. A luat îndrăzneaţa hotărâre de a alege ultima variantă. S-a gândit că ar exista suficient timp să i se blocheze accesul dacă ar fi sunat la soneria familiei, iar ea putea paria că Charles se afla în biroul lui, situat alături de bibliotecă. Era treabă de o clipă să se strecoare dincolo de cordon şi să deschidă uşa şi a avut dreptate bănuind că nici unul dintre ghizi nu avea să o împiedice. Şi, într-adevăr, a ţinut să se oprească o clipă şi să o salute pe femeia ce purta un taior gros, tipic pentru la ţară, care controla biletele de intrare, spunându-i: - Bună ziua, doamnă Curley, ce mai faci? Pot să mă strecor şi eu pe aici? Te superi? Edith ajunsese să stăpânească acel truc special folosit de oamenii din clasa soţului

ei, acela de a solicita drept favoare un lucru ce nu poate fi refuzat. „A, ¡2 doamnă Cutare, eşti *bună* să ne aştepţi trează când o ajungem acasă? Te deranjează *mult* dacă faci asta ii pentru noi?" Desigur, nefericita care este întrebată | astfel ştie (la fel de bine ca şi stăpânul) că asta înseamnă de fapt: „Să nu cumva să te culci până nu ne întoar- 458 cem", dar este, desigur, o modalitate mai elegantă de a transmite o poruncă. Totul face parte din imaginea creată în mod conştient de către membrii aristocraţiei. Acestora le place să se mândrească cu faptul că se poartă „minunat cu servitorii", ceea ce înseamnă, de obicei, să le ceară acestora lucruri imposibile cu glasul cel mai prietenos posibil.

Bineînţeles că doamna Curley s-a simţit deranjată de acea cerere, dar, aşa cum anticipase Edith, femeia nu putea face nimic

.- Sigur, milady, a spus ea cu un gest amabil şi a format numărul privat al familiei imediat ce Edith a trecut de ea.

Charles Broughton era, într-adevăr, în birou, sau în Biblioteca Mică, după cum îi plăcea lui lady Uck- field să-l numească. Răspundea la scrisori, mai mult prefăcându-se că era ocupat, pentru că, în realitate, nu avea multă treabă. Petrecerea urma să aibă loc la iniţiativa mamei lui, iar prietenii pe care aceasta îi alesese nu aveau cum să se apropie de sufletul lui rănit. Prin aerele de grandoare pe care şi le dădea, Diana Bohun îi părea lui Charles prea rece ca să prezinte vreun interes, în vreme ce soţul ei era aproape dement. Clarissa nu se găsea printre invitaţi. Bine că măcar reuşise să o convingă pe mama lui că îi adusese în preajmă persoana nepotrivită, dar... dacă nu Clarissa era aleasa, cine atunci?

întrebase pentru a nu ştiu câta oară ce ar fi ieşit din acea întâlnire cu Edith. Indiferent ce ar fi spus prietenii lui despre ciudăţenia purtării ei, el înţelegea de ce fusese părăsit. Era greu de cap. Ştia că aşa stăteau lucrurile, pentru că, din nefericire pentru el, era îndeajuns de inteligent cât să-şi dea seama de asta. Ştia că nu era perechea potrivită pentru ea, odată ce se dusese bucuria generată de ascensiunea socială. Dacă se gândea bine şi dădea dovadă de sinceritate, trebuia să admită că înţelegea doar jumătate din ceea ce spunea soţia lui. Când ea punea la îndoială politica opoziţiei ori încerca să evalueze beneficiile şi neajunsurile intervenţiei militare în Orientul Mijlociu... Charles ştia că existau divergenţe în privinţa acestor subiecte, dar nu înţelegea de ce i se cerea să şi le însuşească. Atâta vreme cât vota pentru conservatori şi spunea că noii laburişti i se păreau îngrozitori, asta nu era de ajuns? Prietenii lui de la White's s-ar fi mulţumit şi cu mai puţin. Ei, se părea că pentru Edith nu ajungea. Acum până şi el începuse să-şi dea seama că ea ar putea să-l vrea înapoi - sau cel puţin că ar fi vrut să discute despre asta - dar se schimbase ceva între timp? Nu avea să se plictisească din nou de el în câteva luni, dacă nu chiar în câteva săptămâni? N-ar fi fost mai bine pentru ea şi pentru el dacă ar fi recunoscut că era momentul să se dea bătuţi? Pe scurt, aşa

începuse să gândească despre căsnicia lui. O înfrângere, dar una căreia trebuia să-i facă faţă şi s-o depăşească. Adică, exact ceea ce dorise şi lady Uckfield. în prezent, se obişnuieşte a se sugera că orice amestec în viaţa personală a copiilor duce în mod invariabil la dezamăgire, dar acest lucru nu este adevărat. Părinţii inteligenţi, care ştiu bine regulile jocului şi nu se grăbesc, îşi pot atinge scopurile. Iar marchiza de Uckfield era mult mai inteligentă decât majoritatea celor din jurul ei.

A ridicat privirea când uşa s-a deschis şi a zărit figura placidă a vicontesei Bohun strecurându-se în încăpere.

- **Charles? a făcut ea, dându-şi ochii peste cap cu o expresie disperată. Slavă Cerului că te-am găsit.**
- **De ce ? Ce s-a întâmplat?**
- **Sunt într-o încurcătură îngrozitoare. Peter s-a dus la plimbare, iar noi nu am venit cu maşina. în orice caz... Charles a aşteptat răbdător urmarea. Problema e... Agitată, Diana şi-a umezit buzele. Era o actriţă extrem de talentată. Am cam încurcat datele şi am venit fără să-mi aduc nimic de...**

Nedumerit, Charles a rămas cu privirea asupra ei. Ceea ce auzea nu avea nici un înţeles, semănând cu un text tradus prost dintr-o limbă străină.

- **Iartă-mă, a spus el, drept răspuns la încercările Dianei de a roşi. Nu cred că...**

Diana a reuşit să-şi depăşească repulsia faţă de acel fel de abordare. Vremurile disperate dau naştere unor măsuri disperate şi, aşa cum îi spusese fără echivoc gazda ei, trăiau vremuri disperate.

- **Nu mă aşteptam, dar... e perioada aceea din lună şi trebuie să mă duc până la o farmacie...**
- **Of, Doamne. Copleşit de jenă, Charles a sărit în picioare. Dar bineînţeles. Cum să te ajut?**

Diana a respirat ceva mai uşurată. îşi atinsese ţelul, şi încă foarte repede.

- **N-ai putea să mă duci până la Lewes, pentru că la ţară toate se închid la ora unu şi...**
- **Am înţeles. Imediat.**
- **Numai puţin, să-i spun ceva mamei tale.**
- **Foarte bine. Fug să aduc maşina. Să vii la intrarea noastră peste cinci minute. Şi nu-ţi mai face griji.**

Dianei îi venea să-l strângă în braţe pentru că-i spusese să nu-şi facă probleme în legătură cu o experienţă pe care o trăia o dată pe lună încă de când avea doisprezece ani, însă a preferat să nu-i alunge starea de anxietate. Cu un zâmbet palid, l-a urmărit ieşind precipitat din încăpere. Alegând acea minciună anume, Diana apreciase în mod

corect că avea să dea naştere unei reacţii instantanee. Aşa cum îşi făcuse ea calculele, Charles, la fel ca mai toţi bărbaţii de felul lui, manifesta cel mai mare dezgust posibil faţă de mecanica feminităţii. La o simplă aluzie de acest gen, nici nu mai era nevoie de vreo altă explicaţie pentru ca el să acţioneze cu repeziciune. Cu aerul mândru al unui meşteşugar care-şi contemplă opera, Diana a ascultat duduitul paşilor lui pe scara mare.

Edith abia ajunsese pe palierul cu statuia din bronz reprezentând un sclav, când lady Uckfield a apărut dintr-o arcadă unde accesul publicului era interzis.

- Edith? Tu eşti? De ce nu ne-ai anunţat că vii?

Soacra şi-a strecurat braţul într-al ei şi a încercat
să o tragă spre uşa ce dădea în salonul mare al familiei. Edith şi-a dat seama că totul se sfârşise şi s-a blestemat singură că nu-şi trăsese vreo eşarfă peste faţă, ca să se furişeze neobservată, dar chiar şi aşa, nu a vrut să cedeze imediat. A scăpat din strânsoarea soacrei şi a pornit către bibliotecă şi biroul lui Charles, aflat ceva mai departe pe hol.

- M-am gândit că o să vă deranjez şi voiam doar să schimb câteva cuvinte cu Charles. Asta mi-ar lua numai câteva minute.

Mergea atât de repede, încât, spre deliciul publicului prezent, lady Uckfield s-a văzut silită să alerge într-un fel de trap mărunt ca să ţină pasul cu ea. Au pătruns în splendida bibliotecă, unde predominau lemnul de mahon şi rafturile înalte, decorate cu bronz ii aurit. Deasupra şemineului, un strămoş al familiei <*> Broughton, având o perucă de culoare castanie, pri- 463 vea visător în jos, parcă şocat de scena ce se desfăşura în faţa ochilor lui. Câţiva turişti o recunoscuseră pe una sau pe cealaltă şi, cum ştirea privind destrămarea căsătoriei fusese prezentată în jumătate dintre ziarele naţionale, vizitatorii au lăsat deoparte examinarea plicticoasă a cotoarelor din piele scrise cu auriu ale miilor de cărţi de pe rafturi, îndreptându-şi întreaga atenţie către ocazia de distracţie ce li se oferise pe neaşteptate.

- Rămâi la prânz? a întrebat lady Uckfield, conştientă de arsura tuturor acelor ochi curioşi şi dorind cu orice preţ să readucă la normal o situaţie ieşită din tipare.

- De ce? Aţi vrea să rămân? i-a răspuns Edith.

Spre deosebire de soacra ei, Edith se amuza copios
văzând-o pe aceasta expusă privirii oamenilor de rând.

- Desigur, a spus lady Uckfield, reuşind să o tragă de mânecă pe Edith, în

încercarea zadarnică de a-i încetini paşii pe podeaua sclipitoare.

- Nu prea cred, a spus Edith.

Ajunsese deja în dreptul biroului şi aproape că pusese mâna pe clanţă, când uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut impunătoarea lady Bohun. Imper- | ceptibil, cu o mişcare greu de recunoscut pentru ochiul d neformat, ea a Scut un semn din cap spre gazdă. Edith 2 a remarcat imediat gestul şi şi-a dat seama că sosise | prea târziu. Păsărică zburase.

— - Bună, Edith, a zis Diana tărăgănat, pe un ton

manierat. Te rog să mă ierţi. Dau o fugă până la Lewes să cumpăr ceva şi trebuie să ajung acolo înainte de închiderea magazinelor. O să mai fii aici la întoarcerea mea?

- Tu ce părere ai? a întrebat-o Edith drept răspuns, iar Diana a plecat fără a mai zăbovi nici o clipă.

Lady Uckfield a tras-o în cameră şi a închis uşa.

- Stai jos o clipă, a zis ea, aşezându-se la pupitrul lui Charles şi aranjând cu un aer absent hârtiile împrăştiate, punându-le în teancuri frumos aliniate.

- Nu e nevoie de toate astea, i-a răspuns Edith. Dacă Charles nu e aici, eu plec.

- Te rog să şezi, a repetat lady Uckfield rugămintea, iar Edith s-a supus.

îmi pare rău că ne consideri inamicii tăi, draga mea.

- **S-ar putea să vă pară rău, dar nu cred că vă surprinde.**

Lady Uckfield îi adresă o privire afectată.

- **Să ştii că am vrut ca mariajul vostru să meargă. M-ai judecat greşit dacă ai gândit altfel. Am vrut mereu să fii fericită.**

- **Voiaţi mai curând să salvaţi o treabă prost făcută.**

- **Dar tu n-ai dorit asta, nu-i aşa? a spus lady Uckfield sec, fiindcă din purtarea ei dispăruse orice urmă de efuziune şi *vibrato.***

Exista o doză de raţiune în vorbele ei, ceea ce a făcut ca Edith să-şi mai piardă din avânt, pentru că s-a văzut silită să accepte acest lucru. Se cuvenea oare să-i atragă atenţia lui lady Uckfield că fi trebuit să — facă o sărbătoare din ziua în care ea, Edith, apăruse în viaţa lor? De ce să o mai dorească soacra înapoi acum, după ce acest episod neplăcut se terminase? Dar lady Uckfield nu isprăvise.

- **Acum un an, a spus ea, ţi se făcea rău văzându-l pe Charles. Când îţi vorbea, tu scrâşneai din dinţi, când te atingea, te crispai. Sunt mama lui şi am trăit în aceeaşi casă cu voi. Crezi că nu am observat asemenea lucruri?**

- **N-a fost chiar aşa.**

- A fost exact aşa cum zic. Te plictisea. Te plictisea de moarte. Mai rău de atât, te irita până la dezgust. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit, nu-ţi putea intra în graţii. Nimic din ceea ce spunea sau făcea nu era bine. Te scotea din minţi doar prin simpla lui prezenţă şi totuşi, acum... cum să interpretez această bruscă dorinţă de a-l vedea? Ce s-a schimbat?

Edith a inspirat adânc, apoi şi-a privit adversara în ochi. Era hotărâtă ca, într-un fel, să încerce să preia iniţiativa.

- V-aţi gândit că poate am găsit timp să reflectez? Ori, după părerea dumneavoastră, sunt prea proastă ca să mă gândesc şi la altceva decât la bani şi la ascen-
¡3 siune socială?
o - Draga mea, nu te-am socotit niciodată proastă.
£ Şi lady Uckfield a ridicat o palmă în semn de protest.
< Măcar pentru asta ar trebui să mă apreciezi. S-a auzit un zgomot de afară, un scrâşnet al pietrişului, iar lady
466 Uckfield s-a dus spre fereastră, însă, spre uşurarea ei, Charles nu îşi uitase nimic. Trebuie să mă întreb acum de ce, dintr-odată, socoteşti că este esenţială o discuţie când, în primele luni cât ai fost departe de cămin, nu

ai manifestat o asemenea dorinţă. Sunt mamă şi trebuie să mă întreb: ce s-a schimbat ca să facă revederea cu fiul meu atât de necesară acum, dacă la data aceea ea nu era dorită defel?

- Poate mi-am dat seama că nu am făcut alegerea potrivită. E atât de greu de înţeles?

- Dimpotrivă. Mi se pare uşor de înţeles. Mai ales că sunt convinsă că ai făcut o alegere foarte proastă. Dar... Şi-a împreunat degetele ca un predicator sfătos, care vrea să insiste asupra unei idei lansate de la înălţimea amvonului. De ce *acum?* De ce s-a petrecut schimbarea într-o clipă?

Edith a rămas cu privirea aţintită asupra soacrei.

- Nu mă puteţi opri la nesfârşit să-l văd, a spus ea.

Lady Uckfield a dat din cap.

- Nu. Trebuie să recunosc că nu pot.

- Şi atunci?

- Cred că te pot împiedica să-l vezi vreme de câteva luni. Probabil şase, sau chiar trei. Să vedem ce vom simţi atunci în legătură cu alegerea greşită pe care ai făcut-o.

în acea clipă, Edith şi-a dat seama că soacra ei, drăguţa de Googie cu mintea ei pură ca neaua, ştia. | Niciodată nu au discutat despre asta, nici la data ^

respectivă, nici în anii de după, dar din acel moment 467 au fost conştiente, fără să se îndoiască defel, că amândouă ştiau.

Edith s-a ridicat.

- **Bine. Am plecat.**
- **Sigur? Nu stai să-ţi ofer ceva de mâncare? Nici la toaletă nu ai nevoie să mergi? Ai făcut atâta drum...**

încă o dată, tonul ei revenise la matricea lui obişnuită, având ritmul secretelor nocturne ce se destăi- nuiesc doar în dormitor.

în acele momente, în mod straniu, lui Edith i-a fost imposibil să nu o admire pe acea femeie, inamica ei declarată, care câştiga orice dispută cu toţi oaspeţii nou-sosiţi. Era greu, dar nu imposibil.

- **Sunteţi o vacă nenorocită, a spus ea. O vacă nenorocită cu pielea groasă şi lipsită de inimă.**

Lady Uckfield a părut să cugete la aceste cuvinte câteva clipe, după care a aprobat cu o mişcare din cap.

- **Probabil că este un grăunte de adevăr în descrierea ta nu tocmai măgulitoare, a recunoscut ea. Şi pesemne că din acest motiv, sau dintr-unul asemănător, exprimat din fericire într-un limbaj mai curat, eu am transformat şansele pe care le-am avut în succese, pe când tu ai dat greş în încercarea ta. La revedere, draga mea.**

Poate vă întrebaţi de ce Edith, după ce s-a văzut trasă pe sfoară de atâtea ori, nu a ales calea mai modernă pentru a scăpa de acea dilemă şi, uşurată fiind de problemă după o scurtă şedere în vreun sanatoriu rural, discret, de ce nu a aşteptat cele trei sau şase luni menţionate de lady Uckfield, pentru ca după aceea să se înfrunte cu familia. Am o bănuială că nici || ea nu prea ştia motivele. însă, în orice caz, era hotă- d râtă să nu aleagă acea cale. Nu era deosebit de reli- 469 gioasă şi, cel puţin aşa am socotit eu, nu era animată de cine ştie ce scrupule morale, dar poate că între- văzuse o cale prin care putea salva o viaţă, una care depindea exclusiv de ea, iar acum nu se îndura să o sacrifice. După mine, a fost o decizie ce ţine mai mult de latura animală decât de cea sentimentală - în caz contrar, ar fi însemnat că orice tigroaică este senti- mentală. Femeile, bănuiesc eu, pot înţelege mai bine decât majoritatea bărbaţilor motivul pentru care ceva ce nu luase fiinţă încă, iar din punct de vedere legal nu exista deloc, putea să impună asemenea fidelitate.

în cele din urmă, ajutorul i-a venit din unde se aştepta mai puţin. în dimineaţa următoare, îmi povestise despre scurta ei vizită la Broughton, iar eu m-am temut, firește, că avea să trebuiască să-mi asum un rol ceva mai activ în toată afacerea asta, când Edith m-a uimit spunându-mi că avea

să aştepte până la următoarea vizită a lui Charles la Feltham.

- Se duce cam o dată la două săptămâni. îl încolţesc acolo.
- Dar cum vei şti când poţi să dai de el?
- 0 să mă anunţe Caroline. Tot ea o să mă ducă cu maşina.

Această informaţie venea ca o uşurare, dar mă şi mira din cale afară. Uşurare, pentru că asta însemna că se putea lipsi de sprijinul meu şi mirare, pentru că nu-mi trecuse niciodată prin minte că fiica va acţiona împotriva intereselor mamei. Nici în prezent nu sunt sigur că îi cunosc motivele. Familia Chase era gata să se destrame. Caroline nu voia, probabil, ca aranjamentele satisfăcătoare ale divorţului ei să fie afectate de divorţul fiului moştenitor al familiei. Poate era vorba de un act de revoltă împotriva mamei, ale cărei valori fiica îşi închipuia (în mod eronat, se poate afirma) că le respinsese. Poate că explicaţia era mai simplă. îşi iubea fratele şi pesemne că detesta să-l vadă nefericit. în cele din urmă, presupun că a fost vorba de un amestec al acestor trei motive.

- Când ai luat legătura cu ea?
- Ea mi-a telefonat azi-dimineaţă. A auzit de vizita mea la Broughton. Cred că îi este milă de mine.
- Hm, nu pot spune că nu sunt surprins, dar mă bucur pentru tine. E mult

mai bine că te ajută sora lui Charles şi că nu mai apelezi la mine. 0 să-mi povesteşti şi mie cum au decurs lucrurile?

- **Da, sigur, a spus ea.**

în ciuda explicaţiei oferite, nici Edith nu ştia precis ce motive avea Caroline să o ajute. După ce devenise membră a familiei, nu reuşise să se apropie foarte mult de cumnata sa. Nu se duşmăneau. De fapt, în pofida valului aproape continuu de comentarii răutăcioase lansate de Eric la adresa lui Edith, aceasta şi Caroline ajunseseră la un fel de familiaritate pre-caută, însă „prietenie" ar fi fost un cuvânt prea mare ii pentru a defini relaţia dintre ele, iar Caroline nu ar ^ fi ezitat niciodată dacă s-ar fi pus problema loialităţii 471 faţă de o parte sau alta. Cu toată modernitatea de care făcea paradă, Caroline Chase, lipsită de o cunoaştere de sine corespunzătoare, era o ilustrare a proverbului „Aşchia nu sare departe de trunchi". Poate că dispreţuia contesele şi soţiile de miniştri, femei cu feţe încordate, care alcătuiau coteria lui lady Uckfield, dar când făcea o analiză mai atentă, propriii prieteni erau, în general, copii rebeli şi ciudat îmbrăcaţi ai unor astfel de femei.

în orice caz, indiferent de motive, ea s-a ţinut de cuvânt. Două zile mai târziu, telefonul din apartamentul din Ebury Street

a sunat şi, ridicând receptorul, Edith a descoperit că era căutată de Caroline.

- **Charles e la Feltham, dacă ai vorbit serios. A plecat acolo aseară şi e singur până mâine.**

Edith a aruncat o privire spre Simon, care era cufundat în lectura ziarului *Daily Mail.* Primea zilnic şi *Independent,* dar nu-l citea, apoi şi-a luat toate măsurile de precauţie începând o convorbire telefonică foarte discretă, menită să ascundă adevăratul subiect faţă de martorul existent.

- **Drăguţ din partea ta, a spus ea.**
- **Mai vrei să te duc acolo?**
- **Dacă poţi... a venit răspunsul oarecum ferit.**
- **Nu poţi vorbi?**
- **Nu prea.**
- **La ora zece o să fiu la capătul dinspre Coutts al Sloane Street.**
- **Foarte bine.**

Edith a pus cu grijă receptorul în furcă. După cum singură a explicat ulterior, nu a făcut asta pentru că oscila în dorinţa ei de a-l întâlni pe Charles, ci pentru că, deşi dorea să păstreze secretul privind vizita ei în Sussex, nu se pricepea să taie orice punţi de comunicare. întâmplător, Simon nu acordase nici un fel de atenţie acelei conversaţii telefonice. Edith i-a zâmbit.

- **Azi nu lucrezi?**

El a ridicat ochii din ziar.

- **Ba da, după-amiază. De ce?**
- **Mi-a telefonat Caroline. M-a invitat la prânz.**
- **înseamnă că ai încă posibilitatea să alegi.**

Ea nu i-a răspuns, dar el nu s-a sinchisit.

Edith şi-a ales din nou hainele cu mare grijă.
Soluţia cea mai uşoară era să se repete şi să adopte, pur şi simplu, o ţinută de pe vremea când trăia la Broughton, dar acest lucru i se părea oarecum dezonorant, după umilirea pe care o suferise din partea lui lady Uckfield. în plus, sărea în ochi, lucru pe care acum îl percepea mai clar, ceea ce era şi mai grav. Nu, în cazul în care Charles ar fi dorit-o înapoi, trebuia să o accepte aşa cum era, nu pentru că putea să treacă drept Diana Bohun sau oricare alta dintre scâr-bele lipsite de inimă, care profitau de căsătoriile lor din interes în chiar centrul lumii lui Charles. în cele din urmă, a ales o fustă strâmtă de culoare neagră, is care îi scotea în evidenţă picioarele, şi un pulover albas- <« tru larg, care avea întreţesute nişte panglici colorate. 473 Şi-a periat părul şi s-a machiat ceva mai strident (asta pentru Charles, nu pentru Caroline). A verificat rezultatul şi s-a declarat satisfăcută. Arăta atrăgătoare şi sclipitoare, suficient de londoneză cât să nu pară că ar

fi făcut eforturi prea mari în această privință.

- **Foarte bine, a spus Simon. Și acum unde pleci?**
- **Mă gândeam să fac niște cumpărături. Trebuie să iau un cadou pentru tata.**
- **Presupun că nu sunt invitat la prânzul fetelor.**
- **E acasă la Caroline... a zis ea și a ridicat cu regret din umeri. Ce-ar fi să vii cu mine acum? Ca să găsesc ceva pentru tata, trebuie să merg la magazinul Harrods. Să văd ce lucruri de vară oferă.**

S-ar putea spune că acea ofertă șireată prezenta un oarecare risc, dar nici vorbă de așa ceva. Nici un bărbat în toate mințile nu ar accepta corvoada de a merge pe urmele unei femei de la un raion la altul când ea nici măcar nu caută ceva anume. Mai ales când, după toată acea plimbare, nu este prevăzut și un prânz. A clătinat din cap, exact cum își închipuise și Edith că avea să procedeze.

- **Nu, serios, nu pot. Sper că nu te superi. Ne vedem deseară.**
- **La ce oră te întorci?**

El a făcut un gest din umeri.

-Șapte. Opt...

S-au sărutat, apoi Edith și-a luat un pardesiu și a plecat. Un minut mai târziu, se îndrepta spre magazinele de antichităţi de la capătul dinspre Pimlico Road al străzii.

Ştia că în cele două ore cât dura drumul până la Feltham, Caroline avea s-o întrebe ce punea la cale, iar ea se străduia să stabilească atât ce avea să-i răspundă, cât şi care era adevărul - cu toate că nu era obligatoriu ca acestea două să coincidă.

Ştia deja, fie şi numai din opoziţia aproape isterică declanşată de lady Uckfield, că trebuia să existe o şansă de a-l recăpăta pe Charles. O vreme, pretin- sese în sinea ei că doar explora acea posibilitate, însă, în sufletul ei, trecuse deja de etapa asta. Se vedea silită a recunoaşte că nu s-ar fi arătat atât de insistentă în încercările de a se întâlni cu el dacă lucrurile ar fi stat altfel. îl voia pe Charles cu orice preţ? Avea să încerce să obţină iertarea lui? Viaţa lor avea să revină la exact acelaşi tipic? Apoi, altceva, putea el să o ierte? Nu cumva toţi aşii se aflau în mâna lui Charles? Şi, lucrul cel mai neplăcut: nu cumva se înşela, iar el *nu* o voia înapoi? Prinsă între toate aceste raţionamente, era conştientă că împinsese *adevăratul* motiv pentru schimbarea de atitudine într-un colţişor îndepărtat al minţii şi, dacă ar fi avut succes, acolo avea să rămână. Şi atunci, de ce să-şi facă griji de pe-acum? Acesta părea să îi pună în faţă un abis atât de înspăimântător, încât nu avea nici o noimă să se ocupe de el înainte de a fi fost obligată de realitate. Teorectic vorbind, din momentul când constatase că, ^ în sfârşit, avea să i se îngăduie să-l

întâlnească pe g Charles, secretul ei încetase a mai fi adevărat. —

S-a oprit în faţa galeriei de artă aflate vizavi de Poule Au Pot şi a aruncat o privire la câteva schiţe expuse în vitrină. în timp ce stătea acolo, o limuzină sclipitoare a oprit în dreptul ei, iar şoferul acesteia a ajutat o femeie cu aspect exotic, probabil din Orientul Mijlociu, să coboare din vehicul şi să intre în magazin. Uitându-se la fiinţa aceea rujată excesiv, cu un guler din blană de samur, purtând brăţări cu diamante ce străluceau în razele soarelui, Edith s-a gândit instantaneu la soacra ei. Ştia extrem de bine că lady
Uckfield nu ar fi arătat niciodată astfel. Ea ar fi sosit la acel magazin într-un taxi, făcând cât mai puţină vâlvă, purtând haine de bun-gust şi perle veritabile la gât şi s-ar fi bazat pe faptul că patronul ar fi recunoscut-o. Adevărul era că, dacă cele două femei s-ar fi întâlnit, levantina ar fi fost copleşită de prezenţa lui lady Uckfield, în vreme ce aceasta din urmă ar fi tratat-o cu o politeţe indiferentă.

în mod paradoxal, în locul unei desconsiderări, confruntarea petrecută în Biblioteca Mică de la Brough- ton băduse naştere unui respect, chiar dacă nedorit, faţă de codul acesteia de reguli. Edith manifestase mereu un vag dispreţ faţă de acei membri ai cercului ei sau al lui Charles care se gudurau pe lângă mama lui, insă în

ultimele zile ajunsese să-şi reconsidere sentimentele. în stadiul de început al căsniciei, probabil că tânjise mai mult după lucrurile pe care acea femeie orientală le credea esenţiale în plimbările ei zilnice: lux, strălucire, anturaj de celebrităţi. Toate acestea - în orice caz, într-o versiune englezească - fuseseră percepute în mod greşit de tânăra Edith ca fiind legate de lumea unei adevărate „lady Brough- ton", aşa~că fusese luată prin surprindere de banalitatea noii sale vieţi. Lady Uckfield socotea că ea, Edith, îşi furase ideile din romane şi biografii ale unor personalităţi din secolul XIX şi, ocazional, chiar încercase să o apere pe mama ei de acuzaţiile că i-ar fi umplut mintea cu fantezii burgheze, dar şi-a dat seama că acele acuzaţii erau justificate. Realitatea vieţii alături de Charles părea atât de plată şi lipsită de schimbare în comparaţie cu acele scenarii pline de acţiune, cu acele săli de bal, scânteietoare, cu acea carieră ameţitoare de lady Palmerston pe care o anticipase.

Şi totuşi, la parada modei, când valul mulţimii se despicase dinaintea lui lady Uckfield şi a acelei alteţe regale neînsemnate precum apele mării Roşii dina- intea lui Moise, Edith văzuse la ce dăduse cu piciorul, anume la cheia oricărei uşi închise din Anglia şi din mai toată lumea - cel puţin cheia de la uşile snobilor. S-ar fi putut ca un titlu nobiliar să nu asigure o

invitație la Camp David, dar, chiar în secolul XXI, ea nu avea să rămână singură la Palm Beach. Iar Edith știa deja că acel gen de oameni care *erau* superficiali, snobii a căror viață socială se baza pe colecționarea de persoane care să le susțină propriul statut, se regăseau în proporție de zece la unu față de restul populației. S-ar fi putut ca acest fel de putere să nu g valoreze mult în marele plan al firii, dar tot repre- — zenta ceva, iar ea ce câștigase în schimb? Poate că viața la Broughton era plicticoasă, dar în Ebury Street cum era? Ce prefera, lipsa de zgomot ori lipsa de tonus? Părăsise lumea celor din înalta societate din cauza unei izbucniri de nemulțumire, iar peste noapte se transformase dintr-o carte aparținând unui Joc de Societate într-o non-persoană alături de care oamenilor le era rușine să fie văzuți.

Scuturată de un fior, și-a reluat plimbarea. Apoi gândul a purtat-o către cei doi bărbați. întrucât se măritase cu Charles pentru numele și averea lui, în subconștient presupusese mereu că, despuiat de acestea, ea nici măcar nu s-ar fi uitat vreodată la el. în cei doi ani cât stătuseră împreună, ajunsese să-l disprețuiască, deși acum acest lucru i se părea până și ei absurd, pentru că o ademenise cu bunurile lui lumești, fără a avea capacitatea de a o amuza, odată ce fusese prinsă în plasă. Adevărul era că ea alergase după el și, totuși, cu gândirea ei

necinstită, care încerca să găsească o justificare pentru propriul comportament, când apăruse Simon, Charles căpătase deja statutul moral de capcană irezistibilă.

Acum, plimbându-se pe Pimlico Road, admirând obiectele expuse în vitrinele magazinelor de antichităţi, şi-a adus aminte de raţionamentele făcute în Green Park şi a realizat că separarea adusese cu sine câteva schimbări. în acele zile căpătase, în mod inconştient, obiceiul de a gândi mai blând despre soţul ei. Era cu adevărat chiar atât de dezagreabil în calitatea de companion? Cu mult mai puţin atrăgător decât Simon? La urma urmelor, bărbaţii care arată mult mai rău decât Charles îşi găsesc întotdeauna soţii. Ideea de a-l avea ca soţ pe Charles i s-ar fi părut chiar atât de nefericită înainte de căsătorie? Dacă domnul Charles Broughton i-ar fi fost prezentat drept pretendent la mâna vreunei colege de şcoală, i-ar fi venit să o rupă la goană în noapte, ţipând şi târând-o după ea pe-fata sortită pieirii? Sigur că nu. Bineînţeles, Simon arăta mult mai bine, nu încăpea nici o îndoială, dar, odată cu trecerea lunilor, Edith se obişnuise cu înfăţişarea lui, iar acea sclipire permanentă a ochilor pe care o afişa în faţa oricărui interlocutor ajunsese să o irite. Toate acele jumătăţi de zâmbet şi priviri printre genele pe jumătate coborâte acordate chelneriţelor, stewardeselor şi casieriţelor

de la magazinul Partridges, toate acele gesturi prin care îşi arunca peste cap buclele aurii căzute pe frunte începuseră să o plictisească.

Mai supărătoare decât comparaţia dintre înfăţişarea celor doi (la urma urmei, Charles, deşi nu era o frumuseţe, arăta perfect respectabil) era problema sexului. Trebuia să recunoască: Simon era un amant mai priceput, un amant excelent, indiferent de standardul folosit, iar acest lucru era mai greu de uitat, îi plăcea să facă amor cu Simon. Chiar foarte mult. în realitate, simplul gând că avea să facă dragoste cu el era de ajuns ca să îi provoace furnicături lăun- trice, să o facă să nu-şi mai găsească locul şi să se agite, să-şi încrucişeze şi să-şi desfacă picioarele. Cu — stilul lui bâjbâit, cu gâfâielile lui de cinci minute şi cu acel „Mulţumesc, scumpo", care aproape că o scotea din minţi, scumpul de Charles nu putea fi nicicând concurentul lui Simon în această privinţă.

însă acum a recunoscut pentru prima oară - lucru previzibil - că, după un an, amorul făcut cu Simon îşi cam pierduse din aura de noutate. Partidele de sex, deşi mai puţin frecvente decât la început, erau încă excelente, neîndoielnic, dar acest lucru nu o mai putea face să rămână oarbă la viaţa pentru care îşi părăsise colivia aurită. La o adică, cât timp petrecea în pat făcând amor? A meritat să facă târgul doar pentru

asta? Acele plăcute jumătăţi de oră, de două-trei ori pe săptămână, făceau cât acele petreceri groaznice şi nesfârşite, cât acei oameni respingători, cu accent plat, care apăreau în apartament şi fumau, ori acei amici înfiorători din şcoala de teatru, discutând despre „coafuri" şi probleme de grădinărit şi vacanţe petrecute în cine ştie ce speluncă? Şi, în orice caz, nu era Charles foarte drăguţ în felul lui? Nu cumva era mai de treabă decât Simon? Nu era mai real ca persoană?

Aşadar, Edith a continuat să păşească pe Sloane Street bătându-şi capul cu falsele ei valori, timp în care încerca să se convingă, enumerând o listă întreagă de calităţi esenţiale ale lui Charles, până când, într-un rar moment de sinceritate, precum o rază de soare printre nori groşi, a înţeles ironia acelei conversaţii cu sine. Ea, Edith, apela la acele argumente ca şi cum contraargumentele ar fi copleşi-o dacă le-ar fi dat ascultare. Se silea să ajungă la următoarea etapă, când era sigură că orice observator nepărtinitor ar fi spus din proprie iniţiativă că Charles era, bineînţeles, mai de treabă decât Simon. în realitate, se vedea cât se poate de limpede că Simon nu era deloc de treabă. Spre deosebire de Charles, el nu avea onoare, fiind mânat doar de o gândire pragmatică. Nu putea fi sincer pentru că nu avea nimic autentic în el. Moralitatea lui era un

vălmăşag de precepte la modă, folosite pentru cucerirea directorilor de distribuţie. Edith se străduia să se convingă singură că, din anumite puncte de vedere, îl prefera pe Charles lui Simon. în realitate însă, cei care îi cunoşteau pe amândoi nu puteau face o comparaţie între ei. Chiar prostănac, Charles era de departe bărbatul mai bun. Simon era o adunătură de nimicuri.

Apoi şi-a dat seama că oamenii nu vor gândi urât despre ea pentru că ajunsese la această concluzie - lucru care o îngrozea - ci, dimpotrivă, ei nu înţelese- seră de la bun început de ce îşi părăsise soţul pentru un om atât de găunos. Chiar şi aşa, iar în acel moment a simţit că se cuvenea să fie, măcar o dată în viaţă, cinstită, nu-l voia pe Charles înapoi pentru virtuţile lui şi nici măcar din cauza secretului ei. O făcea pentru sentimentul de importanţă asigurată care acum îi lipsea şi de care, chiar dacă nu o recunoştea, avea nevoie mai mult ca niciodată. Adevărul era că lunile petrecute departe de Broughton nu făcuseră decât să confirme prejudecăţile mamei ei. Edith ieşise la o simplă plimbare şi constatase că afară era mai frig decât se aşteptase.

- Cred că-l voi părăsi pe Eric, a spus Caroline imediat ce au reuşit, într-un târziu, să ajungă pe MII. Edith a dat din cap, în semn că auzise ceva despre asta, apoi a

ridicat din sprâncene. Nu ai nimic de comentat? a întrebat-o Caroline.

Şofa îngrozitor, pentru că nu reuşise încă să stăpânească arta de a purta o conversaţie fără să vrea să observe reacţiile interlocutorului.

Edith s-a uitat speriată la un camion care a trecut la câţiva centimetri pe lângă maşina lor.

- **Nu tocmai. îmi dau seama că nu am dreptul să fac vreun comentariu. în orice caz, a zis ea, uitându-se pe fereastră, n-am înţeles niciodată de ce te-ai măritat cu el. Faptul că-l părăseşti mi se pare mai uşor de priceput.**

Caroline a râs.

- **Am uitat de ce m-am căsătorit cu el. Asta e treaba.**
- **Bine măcar că nu aveţi copii.**
- **Serios? Pe faţa Carolinei a apărut o expresie de statuie cioplită în versantul muntelui Rushmore, ceea ce i-a dat înfăţişarea unei căpetenii indiene dintr-un western din anii cincizeci, când spectatorii încă îşi îngăduiau să fie de partea cowboy-ilor. Mie nu mi se pare bine deloc. Asta înseamnă că, dacă voi dori copii, va trebui să suport întreaga harababură a unei alte căsătorii. (Avea dreptate în această privinţă.) Nu pot să nu simt uneori că, în anumite limite, nici nu are importanţă cu cine te căsătoreşti. Oricum există posibilitatea ca în final să te saturi de el.**

- **Şi atunci de ce să te desparţi de Eric?**

- **Am spus „în anumite limite”, i-a răspuns Caroline cu oarecare asprime, luându-şi ochii cu totul de la şosea şi abia reuşind să evite o furgonetă. La bătrâneţe, va trebui să recunosc că lady Uckfield a avut dreptate. (Unul dintre cele mai curioase amănunte privind viaţa privată a familiei Broughton era că, atunci când vorbeau între ei, Caroline şi Charles se refereau la mama lor numind-o „lady Uckfield”. Era un fel de glumă şi un comentariu răutăcios la adresa ei - un lucru ciudat, oricum l-ai fi privit. Caroline a continuat: Ea m-a prevenit că făceam o greşeală căsă- torindu-mă cu un bărbat vulgar şi fără bani, ceea ce, bineînţeles, am şi Scut. Dar a adăugat că dacă ţineam neapărat să încalc aceste reguli de bază, atunci să mă asigur că era politicos şi bine crescut, pentru că bădărănia şi cruzimea sunt singurele trăsături de caracter care otrăvesc viaţa.**

Edith a înclinat aprobator din cap.

- **Sunt de acord cu ea, a spus.**

Probabil era uimită de înţelepciunea obiecţiilor făcute de soacra ei. N-ar fi trebuit să fie. Lady Uckfield era prea inteligentă ca să nu-şi dea seama că adevărata nenorocire zădărniceşte orice străduinţă. Doar — că ea înţelegea mai bine decât Edith ce însemna adevărata nenorocire.

- Eric s-a dovedit incredibil de bădăran. Nu doar cu mine, ci cu toată lumea. Orice serată desfăşurată în casa noastră devenea un curs de supravieţuire. Oaspeţii trebuiau să vină înarmaţi şi să vadă câte lovituri sub centură puteau evita până să scape apoi în noapte. Privind în urmă, nici nu-mi dau seama de ce unii mai veneau şi a doua oară.

- Atunci de ce te-ai măritat cu el?

- Pe de o parte, ca să o necăjesc pe mama, a spus Caroline, ca şi cum asta ar fi fost de la sine înţeles. Apoi, pe de altă parte, pentru că arăta bine. Şi, în ultimul rând, presupun, pentru că el ţinea enorm de mult să se căsătorească cu mine.

- Iar acum consideri că nu a fost sincer.

- Ba nu, a fost cât se poate de sincer. Era disperat să mă ia de soţie. Şi asta pentru că eram fiică de marchiză, dar bineînţeles că eu nu mi-am dat seama atunci. Ori nu am priceput că era vorba *numai* de asta.

Edith nu a spus nimic. Conversaţia intrase într-o zonă primejdioasă. A şi auzit pârâitul îndepărtat al gheţii ce se crăpa sub paşii ei şovăitori.

- Adevărat, a murmurat ea.

Dar Caroline nu-şi terminase discursul.

- **Exact acelaşi motiv pentru care şi tu ai vrut să te măriţi cu Charles, a spus ea. Cum Edith nu a făcut nici o remarcă, a reluat: Nu că te-aş acuza de ceva. Dacă te gândeşti mai bine, există un anumit rost. Căsă- torindu-te cu Charles, măcar tu ai devenit contesă. Dar în cazul lui Eric, nici acum nu pricep ce a crezut el că va obţine.**

0 vreme, şi-au continuat drumul în tăcere. Apoi, Edith a redeschis discuţia:

- **Dacă asta crezi, de ce mă duci până acolo?**

Caroline a rămas pe gânduri un moment, s-a
încruntat uşor, ca şi cum ideea aceea abia atunci i-ar fi trecut prin cap. Aproape că a ezitat când i-a dat răspunsul.

- **Pentru că Charles e foarte nefericit.**
- **Serios? a întrebat Edith, încântată.**
- **Da. Caroline şi-a aprins o ţigaretă şi, pentru o clipă, Edith a crezut că aveau să intre în parapet. Ştiu, lady Uckfield îşi închipuie că totul se va nărui. îşi imaginează că el te va uita şi se va însura cu fiica vreunui pair care o să-i facă patru copii, dintre care doi vor moşteni proprietăţi de la rude ale mamei lor.**

Caroline a râs strâmb. Acela era un rezumat minunat de precis al viselor lui lady Uckfield.

- **Eşti sigură că se înşală?**

- **îl cunoşti prea puţin pe fratele meu, a spus Caroline şi a redevenit tăcută. Firește, Edith abia aştepta să afle mai multe despre acel bărbat nenorocit şi nefericit, a cărui viaţă fără ea fusese un calvar şi cu care, prin nu se ştie ce miracol, ea era încă măritată. I-a aruncat Carolinei o privire întrebătoare, astfel că aceasta din urmă a reluat discuţia: în primul rând, nu cred g că, pentru mama, Charles reprezintă ideea unui suc- — cesor perfect. Ca să mă exprim mai direct, dacă asta**
ar fi căutat, ar fi găsit foarte uşor. Dar nu asta e problema. Charles este un bărbat simplu. E capabil de sentimente, dar ele sunt lipsite de complicaţii, sunt directe şi profunde. Reuşeşte să comunice destul de greu şi nu se pricepe deloc să flirteze. Edith s-a gândit cu uimire la cealaltă iubire a ei, care ştia doar să comunice şi să flirteze. Problema lui Simon era opusul aceleia a lui Charles. Nu putea avea sentimente. Caroline încă nu încheiase: Charles a ales. Pe tine. Tu-i eşti
soţie. în inima lui, adică. Şi cu asta, basta. Nu spun că, dacă aţi divorţa, nu ar accepta până la urmă pe altcineva drept iapă de prăsilă, dar în sufletul lui va simţi că a dat greş şi că adevărata lui soţie este altundeva, cu altcineva. Şi aceea, draga mea, eşti tu.

Au parcurs restul drumului în tăcere. Era ca şi cum ar fi aşteptat următorul eveniment din scenariu înainte de a putea

continua discuţia. Şi astfel au călătorit prin peisajul de câmpie din Norfolk până când, în cele din urmă, au pătruns pe o alee bine întreţinută, dar cam umbrită de zidurile înalte de rododendroni, care le-a condus în curtea largă, presărată cu pietriş, a clădirii principale.

Feltham Place devenise proprietatea familiei g Broughton în anul 1811, când lordul Broughton se § căsătorise cu Anne Wykham, singura odraslă a lui sir 2 Marmaduke Wykham, al şaselea baronet şi ultimul | pe linia lui genealogică. Casa era construită în stil — iacobin, mai curând o reşedinţă de gentleman decât de nobil, mai mult pitorească decât magnifică, având acoperişurile înţesate de hornuri răsucite, ca nişte batoane de zahăr candel cu aromă de orz. Probabil, din acest motiv ea nu reuşise niciodată să capteze imaginaţia membrilor familiei. Ca multe case construite în aceeaşi perioadă, era aşezată într-o adâncitură (înainte ca inovaţiile de la sfârşitul secolului al XVII-lea, acelea legate de pompare, să îngăduie realizarea unor decoruri minunate), deşi terenul plat de la fundul văii îi conferea o anumită deschidere. Ar fi putut sluji drept casă de zestre a neamului Broughton sau drept locuinţă a moştenitorului, însă mai existau şi alte construcţii în apropiere de Uckfield care ar *fi* putut servi acestui scop înainte de cel de-al Doilea Război

Mondial, iar acum ultimul moştenitor prefera să locuiască împreună cu părinţii.

în trecut, casa de la Feltham fusese pentru scurt timp închiriată, apoi, din anii 1890 şi până în prezent, folosită drept casă de vânătoare, în ciuda faptului că, după război, partidele de vânătoare nu se mai desfă- şuraseră cu regularitate. în ultimii ani Charles reînviase tradiţia şi se mândrea că acum putea închiria terenurile câte două sau trei sute de zile pe an pentru vânătoarea de păsări, fiind convins că nimeni nu avea să fie dezamăgit. El şi paznicul lui de vânătoare munciseră mult. Ascunzişurile şi gardurile vii fuseseră replantate, jgheaburile pentru animale fuseseră rea- ¿ menajate, astfel că întreaga înfăţişare a peisajului « rural revenise^ mai mult sau mai puţin, la starea în 487 care se găsea în urmă cu un secol. Cu toate acestea, el nu se simţea ispitit să-şi aducă oaspeţii la vânătoare în Feltham. Acestora li se ofereau splendorile de la Broughton, în vreme ce oamenii de afaceri, persoanele cu telefoane mobile şi ţinută sportivă sclipitoare mergeau la vânătoare la Feltham doar pe durata unei zile. Puteau sta chiar şi peste noapte, dar suportând costuri suplimentare (considerabile), ceea ce explica şi aspectul de pensiune din interior.

Membrul familiei Wyckham care înălţase casa se aflase în graţiile regelui James I,

astfel că, pe vremea aceea, fusese mult mai spaţioasă, însă cavalerul regelui se dovedise risipitor, iar moştenitorul lui (un nepot, deoarece, în mod deloc surprinzător, constructorul nu fusese căsătorit niciodată) a demolat două treimi din ea. Asta însemna că zidăria şi sculpturile de pe faţadă şi cele din întreaga casă erau de o calitate mult superioară decât ar fi fost de aşteptat în mod normal de la dimensiunile clădirii. în interior, mobilierul de bună calitate şi picturile fuseseră înghiţite cu multă vreme în urmă de casa de la Broughton, iar tot ce rămăsese data de pe vremea reabilitării de la sfârşitul secolului XIX, când se transformase în cahană | de vânătoare. Scaunele masive, greoaie şi îmbrăcate ° în piele, asigurau locurile la masă, iar pereţii erau aco- 2 periţi cu portrete de mâna doua şi cu nişte scene de jj vânătoare neglijent pictate, care înfăţişau folosirea puş- — tii şi a multor altor metode de ucidere ce se practică la ţară. Cu toate acestea, camerele în sine erau plăcute, iar scara, datând într-o măsură mai mare sau mai mică de pe vremea favoritului iacobin, era magnifică.

Edith abia dacă observse acel loc. în mintea lui Charles, el reprezenta aproape un „birou” în cursul rondului său săptămânal. Casa slujea ca obiect al unei afaceri şi Charles nu participa aproape în nici un fel la viaţa socială a satului, cu excepţia unor apariţii ocazionale la câte un

spectacol sătesc sau la cocktailul anual dat pentru toţi acei vecini care ar fi putut ridica unele obiecţii în legătură cu partidele de vânătoare, dacă nu ar fi fost curtaţi măcar din când în când. De multe ori stătea în casa soţilor Cumnor, infinit mai spaţioasă şi mai luxoasă, aflată la şapte kilometri depărtare, preferând acest lucru decât să-i pună pe administratori, doi soţi foarte bătrâni, să se chinuie cu pregătirea vreunui dormitor.

Caroline a oprit în faţa uşii principale şi, împreună cu Edith, a pătruns în holul spaţios şi cufundat în semiobscuritate care ocupa două treimi din frontul intrării. Era decorat cu o friză ce aducea un tribut blazonului uşor falsificat al familiilor Wykham şi Brough- ton, însă în rest nu se putea lăuda cu nici o culoare, mai puţin cafeniul lambriurilor şi maroniul ceva mai puţin atrăgător al mobilei îmbrăcate în piele.

- Charles! a strigat Caroline. Era o zi friguroasă, iar în interiorul casei domnea un frig mai pătrunzător decât afară. Edith şi-a strâns pardesiul mai bine pe lângă corp. Charles! a strigat Caroline din nou şi a — trecut pe sub o arcadă care dădea spre scară şi a continuat drumul către fosta cameră de dimineaţă care îi slujea drept birou fratelui ei.

Edith a urmat-o. în cameră se aflau o serie de pupitre şi dulapuri pentru acte, iar frigul era ţinut cu greu sub control de un

şemineu electric, care părea că prin simpla lui prezenţă acolo încălca orice norme de siguranţă. în momentul acela o altă uşă, aflată chiar în faţa lor, s-a deschis şi în cadrul ei apărut Charles vădit fâstâcit. Spre încântarea sa, Edith a rămas şocată de înfăţişarea lui. Nici urmă de gentlemanul de ţară elegant şi fercheş, care arăta întotdeauna de parcă ar fi fost gata să pozeze pentru o reclamă a casei de modă Burberry. A rămas uimită să vadă că altădată dichisitul ei soţ era acum ciufulit şi neîngrijit, aproape murdar. Surprins de privirea ei fixă, el şi-a trecut degetele prin păr.

- **Bună, a zis el cu un surâs timid. Ce surpriză să vii până aici.**

în acel moment, Caroline şi-a luat rămas-bun.

- **Eu mă duc până la Norwich, a anunţat ea. Mă întorc peste câteva ore.**

Era o uşurare că nu făcuse nici o încercare de a normaliza situaţia şi nici nu se apucase să înşire gogomănii de felul „tocmai treceam prin apropiere".

- **Am înţeles, a zis el.**

După plecarea cumnatei, Edith a rămas ciudat de mută, negăsindu-şi cuvintele. S-a aşezat pe marginea unui scaun aflat lângă şemineu ca o menajeră la un interviu de angajare şi s-a aplecat să-şi încălzească mâinile.

- **Sper că nu te-ai supărat. Voiam tare mult să stau de vorbă cu tine. Aşa cum se cuvine. Şi începusem să cred că nu mi se va îngădui. îmi pare rău, dar am socotit că merita să risc venind aici.**

El a clătinat din cap.

- **Nu sunt deloc supărat. Nicidecum. A şovăit. îmi... îmi pare rău de telefoane şi de celelalte. N-a fost vorba doar de faptul că mama nu mi-a zis, înţelegi? N-a fost doar atât. Cred că aşa ţi-ai închipuit. Numai că nici nu ştiam ce să spun. Mi se părea că ar fi mai bine să las totul în seama specialiştilor. Sigur, dacă acum tot te afli aici... a încheiat el moale, cu un aer resemnat.**

Edith a dat din cap.

- **Voiam să ştiu ce părere ai despre cele petrecute. Am înţeles că părinţii tăi te vor liber cât mai curând posibil.**
- **A, despre asta... a zis el şi s-a uitat sfios la ea. Nu mă interesează. Serios. Cum îţi convine ţie. A măsurat-o în lumina nu foarte avantajoasă a becului fără abajur de deasupra capului. Simon ce mai face?**
- **Bine. Chiar foarte bine. E mulţumit cu filmele lui.**
- **Bun. Mă bucur.**

Glasul lui nu spunea acelaşi lucru, dar încerca să se poarte curtenitor. Edith a rămas din nou uimită de bunătatea şi distincţia acelui bărbat pe care îl abandonase. Unde-i fusese mintea? Propriile

acţiuni i se g păreau uneori foarte greu de înţeles. Parcă ar fi urmă- — rit un film într-o limbă străină. Şi, totuşi, singură îşi alesese drumul. Conversaţia a continuat să şchiopăteze.

- **Nu cred că am venit vreodată la Feltham în perioada asta a anului. Ori poate am fost aici, dar nu mai ţin eu minte. E foarte frumos, nu crezi?**

Charles a zâmbit.

- **Da, frumosul Feltham, a zis el.**
- **Ar trebui să locuieşti aici. De ce nu pui casa la punct? Adu înapoi o parte din mobilier.**

El a dat din cap fără convingere.

- **Cred că m-aş simţi foarte singur aici, atât de departe de restul familiei. Tu nu te-ai simţi la fel? Totuşi, ideea nu e rea.**
- **Vai, Charles.**

în ciuda cinismului cu care pornise în acea misiune, Edith devenise victima propriilor justificări. Ca şi Deborah Kerr în *Eu şi regele,* care fluiera o melodie veselă pentru a-şi face puţin curaj, Edith ajunsese să se creadă un personaj romantic care îşi pierduse iubirea, nicidecum o fată egoistă care regreta amarnic viaţa confortabilă dinainte. Ochii au început să i se umezească.

Ciudat poate, dar abia în acel moment şi-a dat
seama şi Charles de încercarea ei de a-l recăpăta. Până

| atunci, se întrebase dacă nu cumva scopul călătoriei
° fusese obţinerea unor fonduri pe termen lung. în ciuda
2 bănuielilor lui iniţiale, vanitatea-i inexistentă l-a făcut
| să ajungă cu întârziere la o concluzie ce era evidentă
— si s-a gândit că ea ar dori să încheie vreo înţelegere 492 '
cu el, înainte de a fi convins de avocaţi să anuleze orice acord. Nu se simţea ofensat din cauza asta, dar, dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-ar fi vrut să i se citească nefericirea pe chip. Atât din respect faţă de sentimentele ei, dar şi dintr-o perfect justificabilă mândrie proprie. Acum, cu o senzaţie de gol în stomac, a realizat în sfârşit că nu aceasta era situaţia cu care se confrunta. Ea dorea să revină la el. A privit-o.

în ciuda simplităţii lui, Charles nu era idiot. Gândind cam la fel ca în acea noapte petrecută în biroul
lui de la Broughton, şi-a dat seama că nu devenise, între timp, mai interesant. A bănuit, de asemenea, că lumea showbizului nu o atrăgea cu adevărat, ori că, în orice caz, aceasta nu era ceva „de zi cu zi". Aşa cum un an de viaţă în păcat o făcuse pe Edith să înţeleagă din ce aluat era plămădit Simon, tot astfel doi ani de căsătorie şi un an de separare o făcuseră pe Edith inteligibilă pentru Charles. Ştia că soţia lui

era o *ariviste,* vlăstarul unei *ariviste.* Acum era în stare să-i vadă atât vulgarităţile spirituale, cât şi calităţile, despre care, spre deosebire de lady Uckfield, credea că sunt destul de multe. Mai ştia că era de ajuns o singură mişcare din partea lui pentru ca lucrurile să se soluţioneze.

A privit lung la silueta ghemuită, care încerca să prindă căldura emanată de barele incandescente. Pardesiul ei avea culoarea părului de cămilă şi părea destul de ieftin. Putea oare silueta aceea micuţă şi tristă, g acea „tipă blondă”,

cum obişnuia mama
lui să spună, — să
devină următoarea
marchiză de
Uckfield? Să fie
pictată de vreun
portretist
indiferent, care
realiza cu precădere
grafica pentru cutii
de ciocolată, pentru
ca apoi tabloul să-i
fie atârnat alături
de lucrările unor
Sargent, Laszlo şi

Birley[I] din generaţiile precedente? Avea resursele necesare să semene cu acestea

?însă în timp ce se uita la ea, s-a simţit copleşit constatând cât de vulnerabilă i se părea Edith cu machiajul acela luminos şi cu pardesiul de serie, încercând să-l farmece, dar arătând în schimb jalnic, iar acest sentiment a fost urmat de milă şi dragoste. Indiferent dacă i se potrivea de soţie sau nu, indiferent de limitele simţămintelor ei, indiferent de motivele ce o animaseră până atunci, a înţeles că el, Charles Broughton, nu trebuia să se facă răspunzător de nefericirea ei. Cu alte cuvinte, el nu era capabil să-i facă vreun rău.

- Eşti fericită? a întrebat el încet, ştiind în acelaşi timp că vorbele

[I] **John Singer Sargent (1856-1925), Philip de Lâszlo (1869-1937) şi Oswald Birley (1880-1952), pictori celebri care au realizat portretele multor reprezentanţi ai aristocraţiei (n. red.).**

acelea îi îngăduiau ei să revină la el şi în viaţa lui.

Auzindu-le, Edith şi-a dat seama că obţinuse iertarea. în ciuda dificultăţilor avute cu Simon, cu soacra, cu ziarele, cu soarele şi luna, acum putea redeveni soţia lui Charles, ceea ce îşi dorea, lucru deloc surprinzător având în vedere circumstanţele. Pentru o clipă, aproape că i s-a făcut rău de atâta uşurare, dar apoi, cum nu voia să pară prea disperată, a aşteptat un minut până a răspuns, accentuând momentul în mod deliberat, printr-o pauză semnificativă. După ce s-a convins că răspunsul era anticipat de amândoi, a ridicat spre el ochii umeziţi de lacrimi.

- Nu, a zis ea.

EPILOG

SMORZANDO

Din câte ţin minte, nu s-a stârnit prea multă vâlvă
când Edith a născut o fetiţă, la şapte luni şi ceva după
reconciliere. Desigur, s-au spus o mulţime de lucruri,
mai ales de către mama ei, despre cum fuseseră luaţi
prin surprindere, deoarece Edith „se cam grăbise".
în realitate, doamna Lavery atrăsese atenţia asupra _
situaţiei mai mult decât era cazul prin faptul că insis- „I

tase ca fiica ei să rămână în spital toată noaptea din —

cauza „riscurilor pe care le presupune o naştere prematură”, ceea ce, normal, a dus la născocirea unor istorioare vesele, dar nimeni nu s-a supărat. Atunci când membrii societăţii se reunesc, versiuni ale acestor povestioare sunt evocate cu duioşie. Acestea sunt mai degrabă ritualuri decât neadevăruri şi nu provoacă nici un rău. Iar faptul că bebeluşul era fetiţă a eliminat orice situaţie încordată ce putea apărea pe viitor. Asta însemna că totul putea reveni la normal fără nici o neplăcere.

Până şi lady Uckfield, de obicei foarte atentă, s-a dat de gol într-un moment în care a fost prinsă cu garda jos, când eu am telefonat să aflu vestea.

- Băiat ori fată? am întrebat eu, imediat ce ea a ridicat receptorul.

- Fată, mi-a zis lady Uckfield. Nici nu-ţi dai seama ce uşurată sunt. Apoi, cu repeziciune, dar nu îndeajuns de prompt, a adăugat: Că amândoi se simt foarte bine.

- Adevărat, asta e o uşurare, i-am răspuns eu, ducând mai departe jocul neonestităţii.

Nu avea nici un rost să o acuz pentru faptul că-şi menţinuse prejudecăţile cele mai adânci. Din moment ce nu putea moşteni gloria de la Broughton, graţie | legilor ancestrale ce guvernează acordarea de titluri, ° pe care nici măcar domnul Blair nu

a găsit cu cale să 2 o modifice, deşi a trâmbiţat atât de mult treaba cu ^ drepturile femeilor, copila nu prezenta nici o altă — primejdie şi se putea trăi în mod paşnic cu ea. Cum toţi cei trei „părinţi" erau blonzi, nu exista nici o şansă ca tenul copilei să aibă altă culoare şi, cel puţin până în prezent, ea nu pare să prezinte trăsături care să amintească de cele ale lui Simon, presupunând, desigur, că fata ar fi a lui - fapt de care, la urma urmelor, nimeni nu poate fi absolut sigur. Lucrurile s-ar putea rezolva apelând la o analiză ADN, pe care nici o persoană care este inclusă în anuarul *Debrett's People of Today* nu ar risca-o, de teamă că ar scoate la iveală cine ştie ce. Un vizitator străin aflat în vizită la Broughton, necunoscând excelenta maximă edwar- diană care recomandă „să nu comentezi niciodată asemănarea copiilor cu părinţii", m-a întrebat dacă nu aveam impresia că fata semăna cu Charles.

Poate doar mi-am imaginat, dar am perceput o oarecare răceală instaurându-se în cameră, însă eu am dat aprobator din cap, spunând:

- Ba da. Nu seamănă deloc cu Edith.

Prin asta mi-am câştigat o privire caldă din partea gazdei mele. Şi ceea ce mi s-a părut destul de amuzant atunci când m-am uitat mai atent la copilă a fost asemănarea ei cu Charles. Bineînţeles, mai mult la expresia feţei decât ca trăsături. S-

ar putea să pară ciudat, dar, în anii ulteriori, Charles a ajuns să iubească fetiţa atât de mult, încât copiii mai mici au început să se arate nemulţumiţi de faptul că îi defavoriza astfel. Chiar şi mai puţin logic, fata a ajuns să fie nepoata preferată a lui lady Uckfield, ceea ce nu § face decât să demonstreze că vechea maximă este — corectă şi că nimic nu este mai ciudat decât omul. în orice caz, la nici paisprezece luni mai târziu, lady Broughton a mai născut un copil, de astă dată un băiat. Sosirea pe lume a noului viconte Nutley a fost sărbătorită cu ruguri aprinse şi petreceri câmpeneşti în Sussex şi Norfolk şi, ca să fiu sincer şi de modă veche, paternitatea exactă a lui lady Anne a încetat să mai prezinte vreo importanţă pentru cineva.

Caroline a divorţat de Eric. A fost o treabă desfăşurată cu discreţie, fără cuvinte de reproş şi cu mai mult stil decât l-aş fi crezut vreodată capabil pe Eric. Acesta n-a rămas burlac vreme îndelungată. în mai puţin de optsprezece luni, el s-a căsătorit cu fiica unui om de afaceri neînchipuit de bogat din Cheshire, Chris- tine nu-ştiu-cum. Noua soţie i se potrivea mult mai bine decât Caroline. Pe de o parte, ea împărtăşea ambiţiile lui Eric, pe care le urmărea cu o fervoare de parcă ar fi fost ale ei şi, desigur, în scurt timp şi le-a însuşit. I-am întâlnit întâmplător la Ascot, la câteva luni după nuntă, şi trebuie să recunosc că soţia lui mi-

a plăcut. Era plină de energie şi, în multe privinţe, te puteai înţelege cu ea mult mai uşor decât cu Caroline, chiar dacă se molipsise deja de ambiţiile prosteşti ale lui Eric. Ţin minte că a folosit expresia „oameni de felul nostru", referindu-se probabil la un fel de grup social exclusivist de care ţineau. Trebuie să fi fost un lux pentru Eric, deoarece pe durata primei căsătorii i se amintise zilnic de acel Cerc Interior care îi rămânea închis pe vecie.

A mârâit la mine în semn de salut, dar asta nu m-a făcut să mă simt jignit. îi iertasem deja lui Eric insultele de demult şi, în orice caz, una dintre libertăţile pe care ţi le conferă înaintarea în vârstă este că nu te mai simţi obligat să displaci pe cineva doar pentru că acea persoană nu te place. La urma urmei, avea tot dreptul. Lady Uckfield nu făcuse nici un secret din faptul că detesta compania lui şi, oarecum maliţios, bănuiesc eu, se slujise de mine ca să demonstreze acest lucru.

- **Presupun că încă eşti invitat acolo, nu-i aşa? a zis el, după ce soţia lui a terminat de povestit despre noua ei bucătărie Poggenpohl.**

Am încuviinţat din cap.

- **Acum avem un copil, astfel că îi vedem mai rar decât înainte. Dar, desigur, îi vizităm.**

- **Şi scumpa de Edith este fericită cu activitatea ei?**

Bineînţeles, era de înţeles să se simtă iritat când
ştia de existenţa cuiva care supravieţuise încercării care pe el îl doborâse.

- **Cred că da.**
- **Bag mâna în foc. Şi scumpa de „Googie” ce mai face? A scuipat numele, aşa cum o auzisem şi pe Edith odată, înainte de reabilitare. Acum, pentru ea cel puţin, numele redevenise firesc. Mă întreb ce zice fosta mea soacră despre ultimele evenimente.**
- **A, aş spune că era destul de bine dispusă, şi de una, şi de alta, am zis eu, deşi eram convins că nu-l g interesa prea mult, după care ne-am salutat din cap — şi ne-am văzut fiecare de drum.**

în timp ce mă duceam să mă revăd cu Adela, ca să luăm ceaiul cu Louisa în Household Stand, am analizat răspunsurile pe care le dădusem şi am tras concluzia că nu rostisem decât adevărul. Sigur, aşa cum anticipase toată lumea, copiii schimbaseră totul.

Poţi fi extenuat, dar nu prea ai timp să te plictiseşti cu doi copii sub patru ani, mai ales că Edith, spre nedumerirea mamei ei, se ferise de bone nordice şi preferase, în schimb, să angajeze femei de origine portugheză şi australiană - fete fermecătoare, de altfel, dar nici una dispusă să accepte îngrijirea copiilor ca ocupaţie permanentă. Am socotit că era o decizie

înţeleaptă şi, aşa cum am fost încântat să constat, la fel socotea şi Charles.
Dar în ce priveşte interpretarea întregii situaţii de către lady Uckfield... Ar fi trebuit să te scoli foarte devreme dimineaţa ca să afli precis ce gândea despre una sau alta, oricum, mai devreme decât mă trezeam eu, desig-ur. Aşa cum anticipasem, nu am mai fost prieteni la fel de buni după revenirea lui Edith la Broughton. Cu toate acestea, eu nu am abandonat speranţa de a-mi recâştiga vechea poziţie de Favorit al Curţii. Sărmana femeie, îşi îngăduise să viseze puţin g în absenţa norei, iar viaţa pe care şi-o imaginase pen- ° tru ea şi drăguţa de Clarissa, sau altă castelană în 2 devenire, îi oferise perspective fericite. în mod ironic, | speranţele ei nu se deosebiseră prea mult de acelea — ale dispreţuitei doamne Lavery. Şi lady Uckfield se trezise drept o prietenă specială a familiei nurorii ei. Cele două bunici urmau, probabil, să ia masa împreună şi să asiste la o paradă... Aşadar, îi venea greu să se împace cu ideea întoarcerii lui Edith, poate şi pentru că îşi îngăduise luxul de a recunoaşte ceea ce simţise cu adevărat cât Edith fusese plecată. Ba mai grav, destăinuise acele secrete nu numai soţului ei, lucru şi aşa destul de neplăcut, ci şi mie, care nu făceam parte din familie. Procedând astfel, ştia că-mi pusese la dispoziţie o armă. De acum înainte, ori de

câte ori se referea la „draga noastră Edith”, exista riscul ca eu să-i surprind privirea, dacă voiam asta, şi să o dau de gol, măcar în sufletul ei. Eu nu aveam nici o intenţie de a proceda astfel, însă pericolul acesta a strecurat totuşi o oarecare răceală între noi. Mi-a părut rău şi încă-mi pare rău, dar nu am cum să repar lucrurile. între timp, Adela şi cu mine continuăm să mergem la Broughton destul de regulat.

Ţin minte că, la un moment dat, lady Uckfield s-a lăsat puţin purtată de val. Avusese loc o cină, iar oaspeţii se răsfiraseră în mici grupuri prin sufragerie şi prin Salonul Roşu, aflat alături. Edith se găsea în centrul unui grup de admiratori, pentru că e de înţeles că o mulţime de oameni aveau de recuperat multe din perioada ei de exil. S-ar fi putut crede că prietenii devotaţi, Annette Watson, de exemplu, se treziseră recompensaţi cu o ploaie de invitaţii, dar nu cred că aşa s-a întâmplat. Poate că acest lucru era previzibil, g în orice caz, în acea seară, Edith a făcut o remarcă, — nu mai ţin minte cum suna, care a fost primită de cei din jur cu slugarnice hohote de râs. Eram singur, după ce mai luasem nişte cafea, astfel că nu era nimeni în preajmă ca să ne audă atunci când lady Uckfield a ajuns în dreptul meu.

- Edith *Triumphans,* a zis ea. Am înclinat din cap. însă ea nu s-a potolit. învingătorul ia toate prăzile.

- **Dar este Edith învingătorul? am întrebat eu.**

- **Adică nu e?**

- **Nu ştiu ce să zic.**

Am ridicat din umeri. Mă străduiam să nu par filozof şi, printr-o tranziţie uşoară şi familiară, devenisem nesincer.

- **Bineînţeles că e învingătoarea, a spus lady Uck- field, foarte convinsă. Şi tu ai câştigat.**

Asta era supărător. Recunosc, avea dreptate în privinţa lui Edith, dar nu şi în a mea. în cursul luptei pentru cucerirea sufletului lui Charles rămăsesem partizanul familiei Uckfield, iar ea ştia asta prea bine.

- **Să nu daţi vina pe mine, am spus eu, foarte ferm. Dumneavoastră mi-aţi cerut să nu o încurajez, iar eu am procedat întocmai. Fiica dumneavoastră a aranjat întâlnirea, nu eu. Realitatea este că Charles o voia înapoi. *Vailà tout*[1]. El ştie cel mai bine de ce are nevoie, aşa presupun.**

Lady Uckfield a râs.

- **Păi, exact asta nu ştie. Tonul ei sugera o anumită amărăciune, dar era predominant trist. De asemenea, după cum bănuiam că avea să fie, era un ton resemnat. Ţi-am spus că n-am crezut că vor fi fericiţi şi aştept cu nerăbdare să mi se ofere dovada că m-am înşelat. Cu toate astea, a**

[1] „Asta e tot”, în lb. franceză în original (n. tr.).

zis ea, vânturându-şi degetele împodobite cu inele ale căror pietre au sclipit în lumina focului, nu mai aveam ce să facem. Acum trebuie să ne împăcăm cât mai bine cu situaţia. E vremea să trecem la etapa următoare. Să sperăm măcar că nu vor fi mai puţin fericiţi decât restul lumii.

Şi cu asta, a plecat.

Aveau ei să fie mai puţin fericiţi decât restul lumii? Exact aceasta era întrebarea, bineînţeles. Deşi a revenit la el fără să încheie nici un pact, Edith smulsese totuşi o sumedenie de concesii în cursul acelui proces. întâi de toate, înţelesese şi depăşise nebunia care o făcuse să creadă că era mai bine să te plictiseşti la ţară decât să te distrezi la Londra şi îl convinsese pe Charles să ia o casă în Fulham, care fusese cumpă- rată cam cu acelaşi preţ cu care se vânduse micul apartament din Eaton Place. Acum îşi permitea să petreacă la Londra o zi sau două pe săptămână. îşi găsise şi câteva comitete din care să facă parte şi se implicase, în Sussex, în desfăşurarea activităţilor de zi cu zi ale unui azil din apropiere de Lewes. Una peste alta, începuse să ducă o viaţă asemănătoare aceleia pe care avea să o aibă la vârsta de şaizeci de ani, când ea însăşi, fără a mai vorbi de toţi ceilalţi, va fi uitat g că existase vreodată o mică sincopă în viaţa ei matri- — monială timpurie. Gândindu-mă mai bine, am socotit că totul prevestea vremuri bune.

De regulă, mergeam la Broughton cam de două sau trei ori pe an. Adela şi Edith nu depăşeau nicidecum pragul de amiciţie una faţă de cealaltă, însă Charles începuse să ţină foarte mult la soţia mea, astfel încât am impresia că noi devenisem nişte oaspeţi uşor de suportat. Ne plăcea asta, întrucât, lăsând orice alte considerente la o parte, aveam tot timpul un copil mic lângă noi, iar casele în care puteam intra fără să ne simţim jenaţi ca aduseserăm un anarhist în miniatură nu erau prea numeroase. Hugo, fiul nostru, era cu aproape cinci luni mai mare decât Anne, iar asta presupunea unele preocupări comune, însoţite de multă veselie din partea mamelor. Poate părea un truism, dar rămâne valabil că, atunci când cunoşti oamenii de mai multă vreme, nu mai prezintă nici o importanţă dacă aceştia nu ţi-au plăcut de la început. Aşa cum ştiam din prietenia mea cu Isabel Easton, nu există înlocuitor pentru experienţe împărtăşite cu cineva şi era limpede că, după ce se vor fi scurs zece ani, soţia mea şi lady Broughton aveau să se socotească prietene apropiate, chiar fără să se placă mai mult decât atunci când se cunoscuseră.

Inutil să mai spun că, într-o primă etapă a marii acţiuni de împăcare, Edith a ţinut ca eu să pricep că nu dorea să poarte conversaţii lungi pe tema opţiunilor ei, fie ele trecute ori prezente. Eram întru totul de

acord cu ea, aşa că nu era nevoie să-şi facă vreo grijă. Ştiu prea bine cât de stânjenitor este ca omul care ţi-a ascultat secretele din trecut să se afle în preajma ta când acele secrete au devenit complicaţii lipsite de relevanţă. în orice caz, eu consideram că ea pricepuse care era calea cea bună şi nu ţineam câtuşi de puţin să îi zdruncin convingerile.

Edith m-a pus la încercare în câteva rânduri, aşteptând, atunci când rămâneam singuri, să vadă dacă voi readuce în discuţie subiectul Simon sau Charles, sau căsătoria, sau, chiar mai grav, copilul, dar eu nu am căzut niciodată în această capcană şi mă bucur să spun că ea a început să revină la intimitatea noastră de odinioară.

Sincer să fiu, chiar dacă m-ar fi întrebat de Simon, aş fi avut de spus foarte puţine lucruri. Nu ştiu cât de dornică fusese soţia lui să-l reprimească în sânul familiei când i se dăduse vestea uimitoare că Marea lui Iubire se isprăvise, dar, indiferent de sentimentele care o încercau, o făcuse totuşi. Câteva luni mai târziu l-am întâlnit la o audiţie şi mi-a zis că plănuia să se mute la Los Angeles, ca să-şi încerce „norocul". Asta nu m-a surprins, întrucât nu este ceva neobişnuit pentru un actor dezamăgit de cursul carierei sale. De regulă, pentru artiştii englezi, tipicul hollywoodian este simplu. Sunt încântaţi să meargă acolo, li se spune că există foarte mult de muncă

pentru ei dacă fac faţă, ei povestesc tuturor cât de fabulos este, îşi cheltuiesc toţi banii - iar apoi revin acasă. Asta pare să dureze „g între doi şi şase ani.. Ca întotdeauna, există şi excepţii — şi nu m-ar fi mirat dacă Simon s-ar fi numărat printre ele. Părea să întrunească toate calităţile pe care locu- itorii acelui oraş le admiră şi să nu aibă nici una care să le displacă.

Poate pentru că ştia că nu avea să mă mai întâlnească multă vreme, m-a întrebat de Edith. Am bolborosit că era bine.

- **Mă bucur.**
- **Bine.**

A clătinat apoi din cap şi a ridicat din sprâncene.

- Nu ştiu ce să zic, femeile astea...

L-am aprobat cu un gest şi am râs înţelegător, astfel că ne-am despărţit în termeni amicali. Presupun că s-ar putea deduce măsura suferinţei lui din acea reacţie de ultim moment. Nu cred că Charles ar fi clătinat din cap faţă de vreo cunoştinţă, spunând: „Femeile astea!", precum un personaj dintr-o comedie de situaţii, în cazul în care soţia lui ar fi decis să nu se mai întoarcă la el. Cred că s-ar fi ghemuit undeva în întuneric şi nu i-ar mai fi rostit niciodată numele, de aceea presupun că trebuie să recunoaştem cu toţii că Edith se întorsese la acela care o iubise cel mai mult. Chiar şi aşa, nu am observat nici o urmă de maliţiozitate în ochii lui Simon şi

cred că se cuvine să reţinem măcar un lucru, anume că, la urma urmelor, omul nu era în stare să facă rău cuiva în mod deliberat. Lucru care-i face cinste.

Pe de altă parte, nu am trădat faţă de Edith dorinţa soţilor Easton, sau mai curând a lui David, de a ţine partea familiei, chiar sacrificând-o pe ea, dacă ar fi fost nevoie. Treptat, până şi această legătură oarecum stânjenitoare a fost reluată. în principiu, lucrurile au revenit pe vechiul făgaş surprinzător de repede. Până şi ziarele au dedicat situaţiei doar vreo două articolaşe, ca să completeze paginile - în *Standard*, mi se pare, şi într-un ziar de scandal - după care au încetat să mai acorde atenţie subiectului.

S-a întâmplat doar o dată ca ea să aducă vorba de asta. Eu n-am făcut-o niciodată. La trei sau patru ani după ce revenise în sânul familiei, într-o duminică de vară, ne plimbam prin grădini şi ne-am trezit în apropierea grădinii de trandafiri, unde cândva, aproape că uitasem când, echipa de filmare îşi aranjase scaunele. Ceilalţi jucau crichet, iar noi mergeam agale. Zgomotele produse de lovirea mingilor şi mormăielile de nemulţumire ale jucătorilor ajungeau molcom până la noi. Brusc, mi-a revenit în minte imaginea lui Simon Russell, îmbrăcat în cămaşa aceea cu volane, întins pe pământ în toată splendoarea lui, cum flecărea în acea zi atât

de îndepărtată cu o Edith mai tânără şi mai necugetată. Nu am scos nici o vorbă, desigur, şi am rămas surprins când ea a rupt tăcerea, parcă ghicind ce îmi trecuse prin minte.

- L-ai mai văzut în ultima vreme? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

- Nu. Şi nici nu ştiu pe cineva care să-l fi văzut. A plecat în California.

- Să joace în filme?

- Mda, cam aşa ceva. Măcar în vreun serial de televiziune.

- A obţinut vreun rol?

- încă nu, dar nu se ştie.

- Şi soţia lui ce face?

- A plecat cu el.

Am continuat plimbarea prin grădina de trandafiri. O tufă de culoare roşie, poate din soiul Papa Meilland, răspândea în aer un parfum dulceag.

- N-ai de gând să mă întrebi dacă sunt fericită? a zis Edith, dându-şi capul pe spate cu un gest provocator.

-Nu.

- Ei, oricum o să-ţi spun. A rupt un trandafir pe jumătate înflorit şi a vârât codiţa lui în butoniera de sus a cămăşii mele. Adevărul e că sunt destul de fericită.

Nu am pus la îndoială acea declaraţie. Mă bucur că era şi este suficient de fericită. Asta înseamnă că e cu mult mai

fericită decât o mare parte a persoanelor ce se regăsesc în agenda mea de telefon.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: ***IMPETUOSO-FIERO***.... 7

PARTEA A DOUA: FORTE-PIANO.....173

PARTEA A TREIA: DOLENTE-ENERGICO.....365

EPILOG: SMORZANDO.....495

JULIAN FELLOWES

„Fascinantă viziune, dar dacă societatea contemporană chiar arată astfel, atunci Apocalipsa ar trebui să vină cât de curând."

SUE GAISFORD, ***The Independent on Sunday*** „O răpitoare comedie de moravuri, în viziunea unui actor care se mişcă dezinvolt printre membni aristocraţiei sfârşitului de secol XX, creionându-le în acelaşi timp şi slăbiciunile, şi cususurile. Şi sunt atât de multe de povestit..."

CLARE COLVIN, ***Daily Mail***

„Julian Fellowes este desăvârşit în celebrarea şi ironizarea societăţii aristocratice, un adevărat P.G. Wodehouse al zilelor noastre. Lectura *Snobilor* devine o plăcere vinovată, nu numai datorită intrigii alerte, dar şi a suspiciunii, al căror teritoriu îi este atât de bine cunoscut"

m

JOHN WALSH, ***Harpers & Queen***

9789731433097

www.nemira.r

[1] **Aluzie la o piesă de teatru de James Elroy Flecker (1884-1915), numită *Hassan sau Povestea lui Hassan din Bagdad şi cum a ajuns el să facă o călătorie minunată -până în Samarkand* (n. tr.).**

[1] „La urma urmelor”, în lb. franceză în original (n. tr.).